Berg Judit

Rumini és a négy jogar

Kálmán Anna rajzaival

Kálmán Anna rajzaival

Berg Judit

RUMINI
ÉS A NÉGY JOGAR

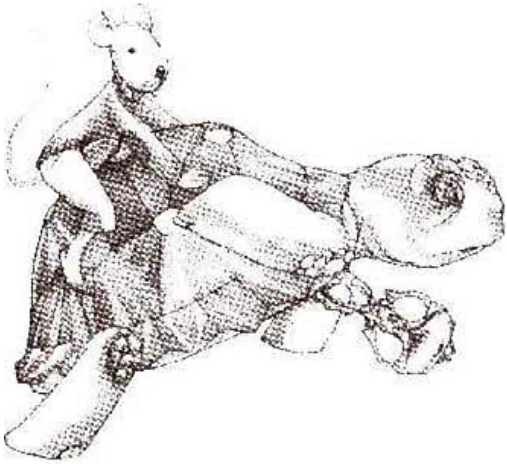

Pagony

Első fejezet
A vihar

A Szélkirálynő nevű, háromárbocos tengerjáró vitorlás a hullámok hátán száguldott nyugat felé. A gyors és könnyed mozgású hajó nem véletlenül kapta a nevét: a legkegyetlenebb tengeri szelet is befogta a vitorláiba, és kecsesen, királynői mozgással suhant a vízen. Bojtos Benedek kapitány méltán volt büszke rá, és hétpróbás, mindenre elszánt legénységére. Nem akad párjuk egész Egérországban!

Sebestyén, a széles vállú, lapátmancsú kormányos most is a kormánykerék mögött állt, és a kapitánnyal beszélgetett, aki a korlátba kapaszkodva a haragos tajtékokat kémlelte.

– Én mondom, többé egy szavát se hiszem a fecsegő, vén tengerészeknek! – dörmögte, de a szeme vidáman csillogott. – Váltig azt mesélték nekem otthon a kikötőben, hogy az Arany-tenger a világ legcsendesebb, legbékésebb vidéke.

Sebestyén bólogatott.

– Engem azzal ugrattak, hogy készítsem az evezőket, mert a Tükörtó-szigetre könnyebb evezve eljutni, mint kivárni a megfelelő szelet.

– Nem volt igazuk – foglalta össze a kapitány, majd hirtelen mozdulattal parancsnoki sapkájához kapott, mivel egy váratlan széllökés kis híján elsodorta.

– Ha a szél ereje nem csillapodik, lehet, hogy már holnap délután befutunk a tükörtavi Gátvárosba – hümmögött Sebestyén. – Biztos nem várnak még a hódok. Lesz nagy csodálkozás.

– Azért nem árt vigyázni! – figyelmeztetett Bojtos Benedek, aki meglehetősen furán festett, mivel mindkét mancsával a sapkáját szorította. – A Tükörtó-sziget körül rengeteg kisebb-nagyobb sziget fekszik. Én még sosem jártam erre. Nem szeretném szégyenszemre elvéteni a kikötőt.

– Akkor lassítsunk – javasolta Sebestyén.

– Magam is úgy vélem – húzta ki magát a kapitány, és zsebre vágta a sapkát. – Bevonjuk a kisebb vitorlákat.

Mialatt a kapitány és Sebestyén beszélgettek, a hajón javában folyt a munka. A legtöbb matróz a kötelek feszességével volt elfoglalva, Dolmányos papa, a hajó ezermestere a raktárlépcsőt szögelte, mivel az egyik fok beszakadt, amikor a legutóbbi viharban egy elszabadult vizes hordó rázuhant. Ajtony, a hajószakács a konyhában sürgölődött, kukoricát és kolbászt főzött, közben Dundi Bandival beszélgetett, aki aznap konyhai segítségre volt beosztva. Sajtos Pedro az árbockosárban teljesített őrszolgálatot, Negró pedig, a szigorú, mindig rosszkedvű fedélzetmester a kabinjában készített listát a délutáni teendőkről.

Mindenkinek akadt tennivalója bőven, így aztán senkinek sem tűnt fel, hogy a legénység három tagja csendesen félrevonult az egyik kabinba. Kényelmesen elhelyezkedve, fejük alá kispárnát gyűrve heverésztek. Az egyik ágyon feküdt Galléros Fecó, a fiatal, daliás egérmatróz, akit korábban elkövetett csínyeiért a kapitány egyszer, régen kirakott a hajóról. Legutóbbi, északon tett útjük során azonban véletlenül összetalálkoztak vele Sötétváralján, a kikötőben, ahol Fecó bűnbocsánatot nyert, és boldogan visszatért a Szélkirálynőre. Azóta némiképp megkomolyodott, lehiggadt, és a gaztettek végrehajtását (úgymint keksz és mogyoró csenése a raktárból) átengedte hű barátainak, a két lókötő hajósinasnak, Rumininek és Balikónak. Most is velük szieszẗázott a kabinban, két marék sós pisztácia és egy pakli kártya társaságában.

– Én mára kikártyáztam magam! – ásított Balikó.

– Rajtad a sor, Fecó! – ült fel hirtelen Rumini. – Taníts nekünk valami újat.

– Most? – nyújtózott nagyot Fecó, és lustán lehunyta a szemét. – Egész este kártyatrükköket mutattam, kioldottátok az összes ördöglakatomat, és tudtok csúszó csomót kötni. Nem szundítunk inkább?

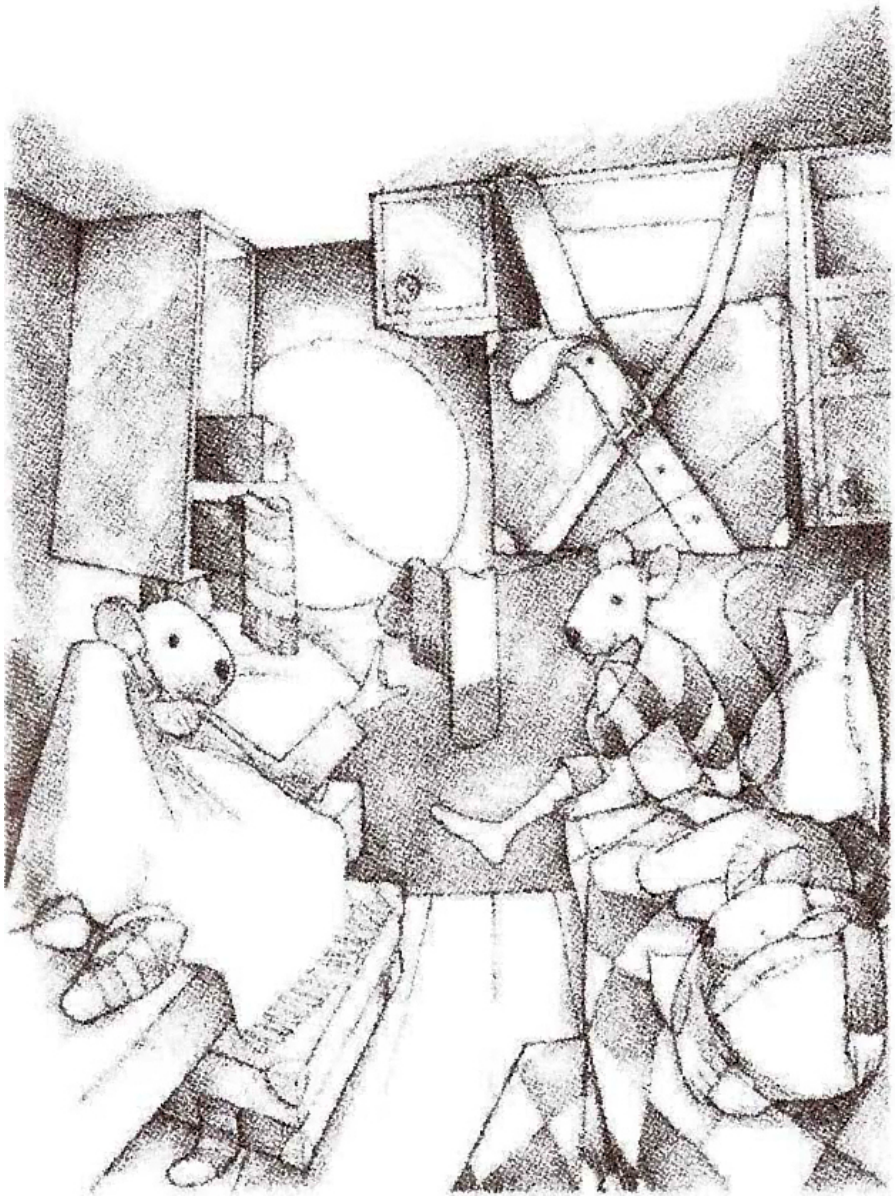

Balikó egyetértően szusszantott, de Rumini tovább makacskodott.

– Azt ígérted, hogy minden fortélyra megtanítasz! És még mindig te nyersz a pókeren, akárhogy figyelünk.

– Azt nem ígértem, hogy rögtön a pókertrükkjeimmel kezdem a tanítást – nevetett Fecó. – Valami hadd maradjon nekem is.

– Jó, de akkor mutass valami mást! Én is elárultam, hogy kell meghurkolni a farkad a végét, ha datolyát akarsz csórni vele.

– Tudod mit, Rumini? Adok neked egy rejtvényt – sóhajtott Fecó. – Ezzel az elmédet élesítheted, hogy felkészülj a pókertrükkökre. És amíg te gondolkozol, addig mi durmolunk egy kicsit Balikóval.

Rumini gyanakodva fürkészte Fecó arcát. Mi ez most? Valami ugratás, tréfa? De Fecó komolynak látszott. Egy pillanatig elgondolkodott, aztán már mondta is a fejtörőt.

– Képzeld el, hogy valahova utazol, és magaddal kell vinned egy kígyót, egy rosszcsont egérkölyköt és egy guriga sajtot.

– Dehogy viszek magammal kígyót! – szakította félbe bosszúsan Rumini. – Utálom a kígyókat. Ha jól tudom, legszívesebben egérhúst esznek.

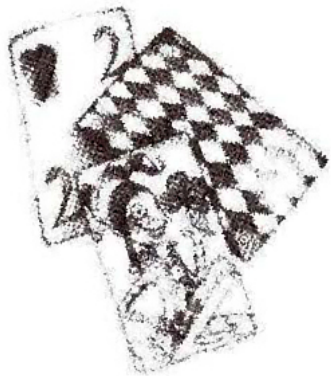

– Jól tudod – hagyta rá Fecó. – De ebben a rejtvényben mégis veled megy egy kígyó.

– Legyen inkább két guriga sajt – alkudozott Rumini, de Fecó leintette.

– Odaértek egy folyóhoz, ami teli van mérges krokodilokkal.

– Egyre jobb lesz – kotyogott közbe Balikó, de Fecó pillantása őt is elnémította.

– A folyón nincs híd, és átúszni sem lehet, de neked mégis át kell kelned. Találsz egy kis csónakot. De ez olyan pici, hogy egyszerre csak kerten fértek bele. Rajtad kívül csak egy valaki. Vagy a kígyó, vagy az egérkölyök, vagy a sajt. Az a kérdés, hogy miként kelsz át a folyón? Milyen sorrendben viszed át a többieket? Tudnod kell, hogy a kígyót nem hagyhatod egyedül az egérkölyökkel a parton, mert rögtön bekapja. De az egérkölyökre se bízhatod a sajtot, mert ő meg azt falja föl.

– Hát ez nagyon egyszerű – legyintett Rumini. – Az egérkölyökkel megesszük a sajtot, és csónakázunk egy jót. A kígyó meg csináljon, amit akar.

– Nem jó. Igazi megoldást kell találnod. Mindenkit át kell vinned, de olyan sorrendben, hogy senkinek se essék baja.

– Világos, hogy az egérkölyköt viszem át először, mert amíg átkelünk, a kígyó meg a sajt békésen elvannak együtt – morgott Rumini. – Ez nem volt nehéz.

– Na jó, de mit csinálsz utána? – kérdezte Fecó. – A kígyót viszed át a kölyökhöz, vagy netán a sajtot? Mert akkor a túlparton eszik meg egymást.

– Nem tudom. Mindenkit bedobok a krokodilok közé, én meg elhajózok egyedül – morgott Rumini.

– Ne mérgelődj – csitította Fecó. – Van megoldás, nem is olyan nehéz. Ha kitalálod, mutatok pár kártyatrükköt. Addig viszont hagyj aludni minket!

Fecó elégedetten csukta le újra a szemét, de Rumini oldalba bökte.

– Ne aludj túl mélyen. Már rájöttem. Először átviszem az egérkölyköt, aztán visszamegyek a kígyóért.

– De Fecó már megmondta, hogy akkor a kígyó megeszi az egeret! – rázta a fejét Balikó.

De nem hagyom őket együtt. Amikor a túlparton kirakom a kígyót, visszaviszem magammal az egeret – vágta ki diadalmasan Rumini. – Ott újra kirakom, átviszem a sajtot, és végül visszamegyek az egérkölyökért. Kicsit macerás ennyit evezni, de a póker miatt megéri.

Fecó elmosolyodott, és megadóan biccentett.

– Rendben, kölyök. Nem hittem, hogy ilyen hamar kitalálod. Jöhet egy trükk.

Ám ekkor felharsant Negró hangja a fedélzeten.

– Hová tűnt Galléros Fecó? Tubák egyedül van az orrvitorlánál!

– Sejtettem, hogy előbb-utóbb eszébe jutok – sóhajtott Fecó bánatosan. – Negró nehezen bírja nélkülem.

– Nem csodálkoznék, ha nekünk is tartogatna valami kedves meglepetést – szusszant Balikó.

– Fecó! Azonnal a fedélzetre! – ordított Negró magánkívül. – Cápaeledelt aprítok belőled!

– Negró képes rá, és megteszi – vigyorgott Fecó, és futott, hogy segítsen Tubáknak az orrvitorlánál.

– Meg is érdemelné – dünnyögött Rumini – Aki ilyen ostoba rejtvényekkel fárasztja a barátait…

– Én sose jöttem volna rá a megoldásra, professzor úr – udvariaskodott Balikó.

– Lovag úr, ha szabad kérnem! – helyesbített Rumini, és végre ő is elmosolyodott.

Balikónak persze igaza volt. Néhány perc múlva Negró már őket kereste, hogy sürgős feladatot bízzon rájuk. Amint kiléptek a szélvédett fülkéből, Balikót szinte nekivágta a korlátnak a szél. Mihelyt visszanyerte az egyensúlyát, újabb ütést kapott: a szél feltépte a fedélzeti kis szekrény ajtaját, és egyenesen Balikónak vágta a felmosó dézsát, Balikó nagyot kiáltott. De Rumini nem törődött vele, tátott szájjal meredt maga elé, és a korlátot szorította. Egy hatalmas hullám tetején lovagolt a Szélkirálynő, alattuk több méteres mélység tátongott. Amíg a kabinban heverésztek, az erős szél viharossá fokozódott, ijesztő felhők tornyosultak föléjük, és toronyház magasságú hullámok emelkedtek.

– Gyerünk, gyerünk! Segítsetek a hátsó fedélzeten! Minden vitorlát be kell vonni! – ordított Negró, ezúttal nem haragjában, hanem azért, hogy túlharsogja a szél süvöltését.

Rumini és Balikó már indultak is, de döbbenten tapasztalták, hogy az erős széllel szemben szinte tehetetlenek. Percekig tartott, mire egymást támogatva, és a korlátba kapaszkodva hátraküzdötték magukat a tathoz. Addigra szinte esti sötétség borult rájuk. A láthatáron átcikázott az első villám, sárgás fénybe borítva a fekete égboltot. Mire felharsant a mennydörgés, már újabb villámok hasították keresztül az eget. Mindenki erejét megfeszítve készülődött a közelgő ítéletidőre. Az utolsó szabadon csapkodó vitorlákat és széltől megvadult köteleket igyekeztek mielőbb feltekerni.

Aztán a szél egy pillanatra elállt, lélegzetvételnyi időt adva a matrózoknak. Most már Bojtos Benedek is beállt a legénység közé kötelet tekerni, ablakokat lezárni, mit sem törődve kapitányi méltóságával. Olyan vihar készülődött, amilyet még egyikük sem látott!

– Ha elkészültetek, mindenki menjen fedezékbe! – harsogott a kapitány. – Gyorsan! Senki ne legyen a fedélzeten, amikor igazán rákezdi!

De hiába volt a figyelmeztetés, mert a következő pillanatban teljes erővel rájuk tört a vihar. A szél erejének semmi sem állhatott ellen, az elszabadult vitorlák megfékezésére már szemernyi esély sem maradt. A hullámok hátán száguldó hajó hol a magasba emelkedett, hol egy hullámvölgy mélyére szállt, és amikor a következő óriási taréj átcsapott fölötte, mindent beborított a hideg, sós víz. A vészesen imbolygó fedélzeten fel-alá gurultak az elszabadult vizes hordók és Dolmányos papa szerszámosládája, amíg egy különösen hatalmas hullám a tengerbe nem sodorra valamennyit.

Sebestyén tudta, hogy az ítéletidőben esélye sincs a Szélkirálynőt irányítani, mégis teljes erejéből szorította a kormányt, máskülönben könnyen a tengerbe sodródhatott volna. Időnként a hajó szinte oldalára feküdt, hogy aztán tovább folytassa az őrült vágtát.

– Befelé – üvöltött a kapitány, de hangját elnyomta a szél és a mennydörgés. Bojtos Benedek szinte az orráig sem látott, két kézzel kapaszkodott a korlátba, és csak remélni tudta, hogy minden legénye talált magának biztonságos búvóhelyet.

Keserves küzdelem árán végül tényleg mindenki elvergődött valamelyik kabinba. Bőrig ázva, riadtan bámulták az ablakot, és azért fohászkodtak, nehogy a vad szél zátonyra sodorja a féktelenül száguldó Szélkirálynőt.

– Ilyet még nem éltem – motyogta Rumini, és hatalmasat tüsszentett. – Több víz van felettünk, mint alattunk.

Egy idő után mindnyájan úgy érezték, időtlen idők óta tart a vihar.

Fülük szinte megsüketült a folyamatos mennydörgéstől, mivel a villámok egyre a hajó körül csapkodtak. Aztán, egyszer csak a korábbiaknál is nagyobb csattanás rázta meg a Szélkirálynőt. Egy villám egyenesen a főárbocba vágott bele! Az árboc kettéhasadt, nagyobbik része letört és lángba borult egy pillanatra, de a zuhogó esőben a tűz azonnal ki is aludt.

– Ha ezt épp bőrrel megússzuk, fogadom, hogy nem szállok többé tengerre – suttogta maga elé Dundi Bandi, akinek gyakran inába szállt a bátorsága.

Szerencsére most már a vihar is megelégelte az őrjöngő pusztítást, lassacskán alábbhagyott a szél, csendesedett az eső, és a dörgések is mind távolabbról érkeztek. A hatalmas hullámok úgy sodorták magukkal a megtépázott Szélkirálynőt, mint egy apró kis fadarabot. Végül a háborgó tenger is megszelídült, és lassan felszakadoztak a felhők. A szürke égbolton átderengett a lemenő nap fénye. Ezek szerint késő délutánra járt az idő, a vihar fél napon át tartott.

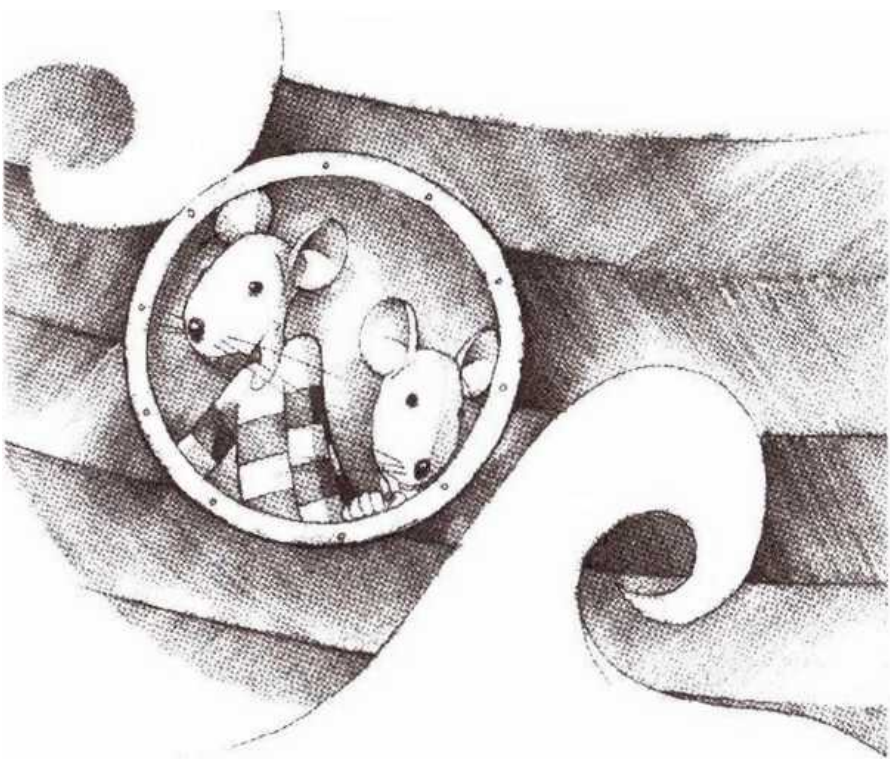

A kapitány számba vette a legénységet. Megkönnyebbülten szusszant a névsorolvasás végén: senki sem esett áldozatául a szörnyű viharnak. Mindenki éhesen, fáradtan, csontig fagyva didergett a fedélzeten. A kapitány megparancsolta, hogy igyekezzenek száraz ruhát keríteni mindenkinek, és azonnal mérjék fel a Szélkirálynőt ért károkat. Dundi Bandi és Frici tengeri betegek lettek a hánykolódástól, nekik

gyomornyugtatót adott Cincogi doktor, és engedélyt kaptak, hogy lepihenjenek. Többen csak kisebb-nagyobb zúzódások árán tudtak biztonságba kerülni, őket Cincogi doktor sebtapaszokkal és vállveregetéssel látta el, aztán folytathatták a munkát a fedélzeten.

A fedélzet takarításával nem kellett időt vesztegetni: minden mozdíthatót magával ragadott a víz. Dolmányos papa hatalmas sóhajtásokkal közölte a kapitánnyal, hogy a szerszámai is mind odalettek. Nagyobb baj volt, hogy a mentőcsónakoknak, hordóknak, köteleknek, feltekert, de rosszul rögzített vitorláknak is nyoma veszett. Olyan siralmasan festett a hajó letört árbocával, cafrangos vitorláival, hogy Balikót még a felmosó felszerelés elúszása sem tudta jókedvre deríteni. Mindenki aggodalmas pillantásokat vetett a kapitányra. Mihez kezdenek szerszámok, víz, vitorlák és főárboc nélkül a tenger közepén?

Bojtos Benedek úgy döntött, segélykérő fényjeleket adnak le, hátha egy arra járó hajó észreveszi. Előhozták a raktárból a hatalmas ködlámpát, felhúzták az egyik megmaradt árbocra, és megkezdődött a jeladás. A lámpát hol lefedték, hol újra kitakarták, hogy a szabályosan felvillanó fényből mindenki megértse: a Szélkirálynő bajba került.

– Nem értem, ebből honnan fogják tudni, hogy segítséget kérünk – csóválta a fejét Rumini, aki még nem volt részese efféle jeladásnak.

– Ezt a jelet a világon minden hajós ismeri – magyarázta Fecó. – Aki látja, tudja, mit jelent.

Rumini a láthatárt bámulta.

– Közel s távol sehol egy hajó. Nincs sok esélyünk.

Ebben a pillanatban az orrból felharsant Sajtos Pedro hangja:

– Föld a láthatáron!

Második fejezet
A mocsársziget

A távolban hamarosan kis sziget körvonala rajzolódott ki. Hatalmas, megkönnyebbült sóhaj szakadt föl mindenkiből. Ezek szerint lesz hely ahol kiköthetnek, rendbe szedhetik a hajót, szerezhetnek ivóvizet és megtudhatják, hová sodorra őket a vihar. Mert egy biztos volt: nem a térképen megjelölt irányt követve haladtak a viharos szélben.

Miközben Sebestyén a sziget felé kormányozta a megtépázott Szélkirálynőt, a kapitány a térképet tanulmányozta.

– A Tükörtó-szigetről északra és nyugatra is számos kis sziget fekszik. Egyelőre nem tudom eldönteni, hová sodródtunk.

– Előkészítsem a fegyvereket? – lépett mellé Negró aggodalmas tekintettel. – Ki tudja, milyen ellenséggel kell szembenéznünk ezen az ismeretlen helyen.

– Nem lesz szükség fegyverre – nyugtatta meg a kapitány. – A Tükörtó-sziget környékén béke honol, A környező földdarabokat mind barátságos lények lakják, akik a hódok szövetségesei. Segítő szándékra és szívélyes fogadtatásra számítok, akárhová vetődtünk is.

Negró biccentett, és szó nélkül sarkon fordult. Csöppet sem tetszett neki a kapitány nyugalma és jóhiszeműsége, de tudta, hogy felettesével teljesen értelmetlen vitába szállni. Megelégedett hát azzal, hogy szúrós szemmel méregette az egyre élesebben kirajzolódó partvonalat, és alaposan leteremtette a két hajósinast, amiért nedves ruháikat a hajókorláthoz kötötték száradni.

Estére járt már, mire a sziget közelébe értek. Mivel sötétben lehetetlen észrevenni a vízfelszín alatt megbújó sziklákat, a kapitány parancsot adott, hogy bocsássák le a horgonyt, és csak másnap, a felkelő nap fényénél merészkedjenek még közelebb a parthoz. Ajtony finom meleg vacsorát készített, a kapitány kettős őrséget rendelt el, majd aludni küldte a vihartól rettenetesen kimerült matrózokat. Tíz perc sem telt belé, és a kabinok mélyéről már csak egyenletes szuszogás és hortyogás hallatszott.

Rumini és Balikó is rögtön mély álomba zuhant. Ám az éjszaka közepén halk kaparászás, kocogás hangzott fel a kabinablakon. Balikó csak átfordult a másik oldalára, de Rumini, akinek az ágya közvetlenül az ablak alatt volt, fülelni kezdett. A kaparászás folytatódott, Rumini néma csendben feltápászkodott, és orrát az üvegnek nyomva kilesett az ablakon. Legnagyobb meglepetésére Galléros Fecó alakját ismerte fel a gyenge holdvilágnál. Fecó óvatos mozdulatokkal integetett, mintha a fedélzetre akarná kicsalogatni.

– Remélem, jó oka vart rá, hogy felébresszen – motyogta magában Rumini, és résnyire nyitotta a kabinajtót.

– Kapj magadra valamit és gyere! Olyat mutatok, amit még nem láttál! – súgta Fecó.

– Mit? – kérdezte Rumini bambán, mert még kicsit bódult volt a mély álomtól.

– Ezt látni kell. Gyere már! – sürgette Fecó.

Hiába suttogott Fecó, még fojtott hangján át is érződött az izgalom. Rumini szeméből egy csapásra kiszállt az álom, visszaperdült a kabinba, és vadul megrázta Balikót.

– Ébresztő, komám, éjszakai kaland a láthatáron!

De Balikó válasz helyett a fejére húzta a takarót, így hát Rumini faképnél hagyta, villámgyorsan felöltözött, kiosont a fedélzetre, és lábujjhegyen megindult Fecó nyomában a hajó másik vége felé, ahonnét legjobb kilátás nyílt a szigetre. Óvatosnak kellett lenniük, mert a kapitány szigorúan megbünteti azt, aki éjszaka – az őrökön kívül – a fedélzeten járkál. A parancsnoki híd közelében Fecó intett Rumininek, hogy lapuljanak szorosan a földhöz. Már nagyon közel jártak az őrökhöz. Halk beszélgetést hallottak, amiből az is kiderült, hogy nem csak a két őr, Brúnó és Tubák áll a korlátnál, hanem ott van a kapitány, Sebestyén és Negró is. Minden bizonnyal az őrszemek riasztották őket.

– Különös, különös – mormolta Sebestyén. – Első látásra azt hihetnénk, bozóttűz. De mégse. Fogalmam sincs, mi lehet.

– Ha égne a sziget, hallanánk a tűz ropogását, vagy legalább éreznénk egy kis füstszagot – mondta Brúnó, az egyik őr.

– Nézzétek a mozgását! Ez biztosan nem tűz – jelentette ki a kapitány.

Fecó és Rumini, mint két sötét árnyék, szinte észrevétlenül emelkedtek olyan magasságba, hogy átlássanak a korlát fölött. Rumini kis híján felkiáltott meglepetésében. A szigeten hatalmas foltokban narancsos-vöröses tűzszerű fény világított. Ám a fényfoltok időnként megmozdultak, és hihetetlen gyorsasággal odébb vonultak, máskor szétoszlottak és kicsit közelebb újraformálódtak. A következő percben egyetlen kiterjedt fénytakaróvá rendeződtek, amely szinte a partig nyúlt, fényárba borítva a szigetet, aztán néhány pillanat múlva megint távoli, meghatározhatatlan formájú világító lobokká estek szét. A legfurcsább az volt, hogy hiába világított erősen a furcsa fény, se élőlényt, se lámpát, vagy bármilyen fényforrást nem lehetett látni. Olyan volt, mintha a magasból, egy égi reflektorból világítanák meg a pattot, de semmilyen fénynyaláb nem látszott a koromsötét égen. Egyértelmű volt, hogy a fény a szigetről ered, még ha nem is tudni, pontosan honnan és miért.

– Akárki vagy akármi világít is, nem árt holnap az óvatosság – jelentette ki Negró, és ezúttal a kapitány sem tudott ellentmondani neki.

Egy darabig még figyelték a fények különös táncát, de mivel semmit sem tudtak kiokoskodni a látványból, és úgy tűnt, a hajó biztonságos távolságban himbálódzik a tengeren, a kapitány úgy döntött, hogy nyugovóra tér. Meghagyta Brúnónak és Tubáknak, hogy a legcsekélyebb gyanús mozgás vagy furcsaság esetén azonnal keltsek fel, majd elbúcsúzott a társaságtól. Rövidesen Sebestyén és Negró is visszatért a kabinjába. A fedélzeten nem maradt más, csak a két őr, és a kabin sor végen lapító Rumini és Fecó. A két rejtőzködő egér még egyszer alaposan szemügyre vette az egyre mozgó fényfoltokat, aztán visszaosontak Ruminiék hálófülkéjéhez.

– Mit gondolsz, Fecó, mi világít? – kérdezte halkan Rumini, amikor már egészen biztos volt benne, hogy senki sem hallja meg.

– Nem tudom – vakarta meg a füle tövét Fecó. – Talán holnap reggel kiderül. Egy biztos: szellemekben nem hiszek.

– Rosszul teszed – nevette el magát Rumini. – Kérdezd csak meg Negrót! Ő már találkozott kísértettel itt, a Szélkirálynőn is.

Most Fecón volt a vigyorgás sora: ő is jól ismerte Negró történetét, aki egyszer pont akkor nyitott be a kabinba, amikor Balikó a láthatatlanná tevő kalapban egy színes szentjánosbogár-lámpást kapcsolgatott. Negró kísértetnek vélte a rejtélyesen sugárzó vörös fényt, és azóta is idegesen rándul meg a hajsza, ha valaki tréfából szellemeket, lidérceket, kísérteteket emleget.

Fecó és Rumini végül jó éjszakát kívántak egymásnak, és visszatértek az ágyukba.

Amikor megszólalt hajnalban az ébresztő, a két pernahajder csak nagy nehezen tudott magához térni. Fecó titokban még egy bögre kávét kért Ajtonytól, amiből aztán – némi tejjel felhígítva – Rumininek is adott pár kortyot.

– Nem hiszem el, hogy nekem nem szóltatok! – méltatlankodott Balikó, amikor Rumini beszámolt neki a különös éji tüneményről.

– Felőled akár ágyúit is sütögethettem volna a füled mellett – legyintett Rumini. – Ha ilyen hétalvó vagy, magadra vess.

Reggeli után felhúzták a horgonyt, és mivel teljes szélcsend uralkodott, evezve közelítettek a szigethez. Szerencsére nem voltak már messze, és még a part közelében is elég mély volt a víz, így majdnem a szárazföldig elmerészkedhettek anélkül, hogy fennakadtak volna a sekély vízben. Végül újra leeresztették a horgonyt. Mivel a vihar az összes mentőcsónakot magával sodorta, nem maradt más hátra, mint felcipelni a raktárból a régi, repedt falú csónakot, amit vész esetére tartogattak. Negró igazán örült, hogy a legutóbbi raktártakarításnál végül nem dobatta ki, mert most éppen alkalmasnak bizonyult ahhoz, hogy – többszöri fordulóval – partra szállítsa a legénység egy részét.

Bár a kapitány parancsára az őrszemek nem beszélhettek az éjjel

tapasztalt különös fénymozgásokról, nehogy megrémítsék a matrózokat, a hír valahogy mégiscsak elterjedt. Nyíltan ugyan senki sem hozta szóba, reggelinél mégis erről suttogott már szinte mindenki. Végül a kapitány is kénytelen volt belátni, hogy titkolózással semmire sem megy ezért partraszállás előtt összehívta a legénységet. Úgy döntött, maga számol be a történtekről, nehogy esetleg rémhírek kapjanak szárnyra. Röviden beszámolt tehát a furcsa fényekről a köré gyűlt matrózoknak, végül így szólt:

– Tudtommal, a Tükörtó-sziget környékén a hódok szövetségesei, barátai élnek, így nincs mitől félnünk. Mégsem zárhatjuk ki teljesen, hogy valamilyen veszély les ránk. Ezért senkit sem kötelezek arra, hogy partra szálljon. Aki úgy érzi, hogy szívesen velem tart, most jelentkezhet.

Négy mancs emelkedett azonnal a magasba: Sebestyéné, Galléros Fecóé, Ruminié és Balikóé. Néhány pillanat elteltével a hallgatag Tubák és az izmos Brúnó is előre léptek. Ők látták éjjel a fényeket, és úgy vélték, nappal igazán nincs mitől félniük.

– Remek mosolygott a kapitány. – Heten éppen elegen leszünk a felderítő csapatba. Így a csónak is két fordulóval partra vihet minket.

– Megbocsásson, kapitány úr – szólt közbe rosszallóan Negró. – Szerintem nem helyes a két hajósinast is magával vinni. Megint valami galibát okoznak, elbitangolnak, megszöknek, aztán bottal üthetjük a nyomukat.

– Talán beállsz helyettük a sorba, Negró? – kérdezte összevont szemöldökkel Bojtos Benedek.

Negró egy pillanatra megrémült. Egész éjszaka a furcsa világosság eredetén rágódott, és arra a következtetésre jutott, hogy valószínűleg lidércek, koboldok vagy hasonló szörnyszülöttek bocsáthatták ki a különös, táncoló fényt, amely szemmel láthatóan sehonnan sem eredt.

– Azt hittem, szükség van egy tiszthelyettesre, itt a fedélzeten is – mondta Negró sértett hanggal leplezve riadalmát.

– Nyugodj meg, jó fedélzetmesterem – szólt a kapitány. – Ezúttal éppen hasznát vehetjük a két gézengúz bátorságának és ügyességének. Biztos vagyok benne, hogy nem fognak elcsatangolni.

Ennek hallatán Balikó komoly ábrázattal bólogatott, de Rumini kifürkészhetetlen tekintettel a partot pásztázta. Az egerek megegyeztek, hogy a felderítők visszatéréséig a hajón készenlétben áll mindenki: ha segítségre volna szükség, egy csapat (Frici, Fábián és Sajtos Pedro) azonnal partra szállnak, míg a többiek, ha kell, akár fegyverrel védik a Szélkirálynőt.

– Lehet, hogy sokáig távol leszünk – mondta búcsúzóul a kapitány. – Ahogy elnézem, a közelben inkább füves, bokros vidék húzódik, ki tudja, hol és mikor fogunk erős, használható fára bukkanni.

A hét felderítő végül két részletben csónakba szállt, és hamarosan

mindannyian a partról integettek a hajón maradóknak. A kis öblön túl valóban füves, nádasokkal, bokrokkal tarkított tesz várta őket, amely sűrű cserjéssel zárult, nem engedve utat a kíváncsi tekinteteknek. A kapitány egyenesen a cserjéshez vezette a csapatot, ahol némi szimatolás, ághajlítgatás után megtalálták az átvezető utat. A visszacsapódó ágakra ügyelve óvatosan vágtak keresztül a sűrű bokrokon.

– Nem csodálnám, ha a túloldalon művelt földek, és egy barátságos kis város húzódna – mondta jókedvűen Sebestyén, aki általában még a kapitánynál is derűlátóbb volt.

Rumini kis híján közbeszólt, hogy szerinte a sziget teljességgel lakatlan, de még időben eszébe jutott, hogy a többiek úgy tudják, ő az ágyában aludt éjszaka. Nem lenne jó, ha kitudódna az éjjeli leskelődés Fecóval. Hallgatott hát, és kíváncsian várta, milyen látvány fogadja őket a bozóton túl.

Mihelyst félrehajtották az utolsó bokor ágait, mindannyiuk torkából csalódott hang tört elő. A sövényen túli világ semmiben sem

különbözött attól, amit már a hajóról is láttak: magas fű, nádas, egy-egy elszórt bokorcsoport borította az egész szigetet.

– Egyre kevésbé értem, honnan jöhettek azok a különös fények – mormolta Brúnó.

– Nézzétek, mintha erre egy ösvény húzódna – mutatott előre Rumini.

Valóban, ha nem is kitaposott út előtt álltak, de arrafelé valahogy alacsonyabb volt a fű, és úgy tűnt, mintha a nádasok között kanyarogna egy alig használt, mégis követhető ösvény.

– Ezek szerint mégiscsak vannak a szigetnek lakói – derült fel Sebestyén arca. – Talán a nádason túl, egészen apró épületekben laknak.

A kapitány bólogatott. Nagy szükségük volna fára, vízre és iránymutatásra, meg kell tehát kísérelni, hogy felkutassák a sziget őslakóit. Fecó vállalkozott, hogy, a csapat élére áll, a többiek egyesével felsorakoztak mögötte, és libasorban megindultak. A nádashoz érve újabb és újabb kanyart vett az ösvény. Balikó kicsit unta már a sétát, a nyakát tekergette, hátha észrevesz valamit a magasban. Nem figyelt hát a lába elé, és az egyik kanyarban megbotlott. Előre esett, orral a sárba. Ahogy fel akart tápászkodni, érezte, hogy mancsa alatt süllyed a talaj.

– Hohó! – ugrott rémülten talpra. – Hiszen ez mocsár!

Mindenki megállt, és lábukkal óvárosán nyomkodták az ösvény menti fűcsomókat. Kiderült, hogy körülöttük szinte mindenütt süppedős, ingoványos a föld.

– Jó lesz vigyázni, mert könnyen pórul járhat, aki rosszul lép – figyelmeztetett a kapitány.

A következő kanyar után az ösvény mindkét oldalán véget ért a nádas, és újabb füves puszta tárult a szemük elé. Ám a puszta közepén végre különös formájú facsoportot pillantottak meg.

– Nézzétek, csak találunk árbocnak valót – örvendezett Brúnó, és futva indult volna a fák felé, ha Galléros Fecó meg nem ragadja a karjánál fogva.

– Vigyázz!

Most már Brúnó is értette. Az ösvény véget ért, az előttük elterülő fűcsomók mind a mocsárból nőttek. Akárhová

léptek, érezték, hogy puha alattuk a talaj. Egy helyben topogva, tapogatózva próbálgatták, hátha biztos, szilárd zsombékra bukkannak. Tubáknak sikerült pár masszív fűcsomót találni, ami megtartotta a súlyát, így lassan, szigorúan egymás nyomában lépve, a Tubák által mutatott úton elindultak befelé a mocsártengerbe.

– Meg kéne jelölnünk a zsombékokat – kapott észbe Fecó –, hogy legalább visszafelé ne kelljen vaktában keresgélnünk.

A kapitány zsebéből régi újságpapír került elő, ebből apró galacsinokat gyúrtak, és minden szilárd fűcsomót megjelöltek. Amikor újra a facsoport felé fordultak, lélegzetük is elállt a döbbenettől. A fák környéke csak úgy világított valamilyen különös színű, lobogó fénytől. Mintha lángolna a mocsár is mindenütt. Napvilágnál a fény sokkal sápadtabbnak, gyengébbnek tűnt, mint az éjjeli sötétben, de így is elég erősen ragyogott, hogy tisztán ki lehessen venni a mozgását. Mert a fény megint mintha táncolna, hol közelebb jött, hol távolabb húzódott, miközben se füstöt, se felperezselt foltokat, se fényforrást nem lehetett látni.

– A mocsarakban lidércfény szokott világítani – mondta csendesen Brúnó.

Ha a hajó fedélzetén álltak volna, a kapitány, aki szívből utált minden rejtélyes, misztikus magyarázatot és ijesztő történetet, most biztos nagyon megszidta volna Brúnót. De egy mocsársziget közepén állva, szemtől-szembe az érthetetlenül vibráló fényekkel, nem tudott mit mondani. Sebestyénre nézett. A kormányos értetlenül bámult előre, látszott rajta, hogy ő sem érti a dolgot.

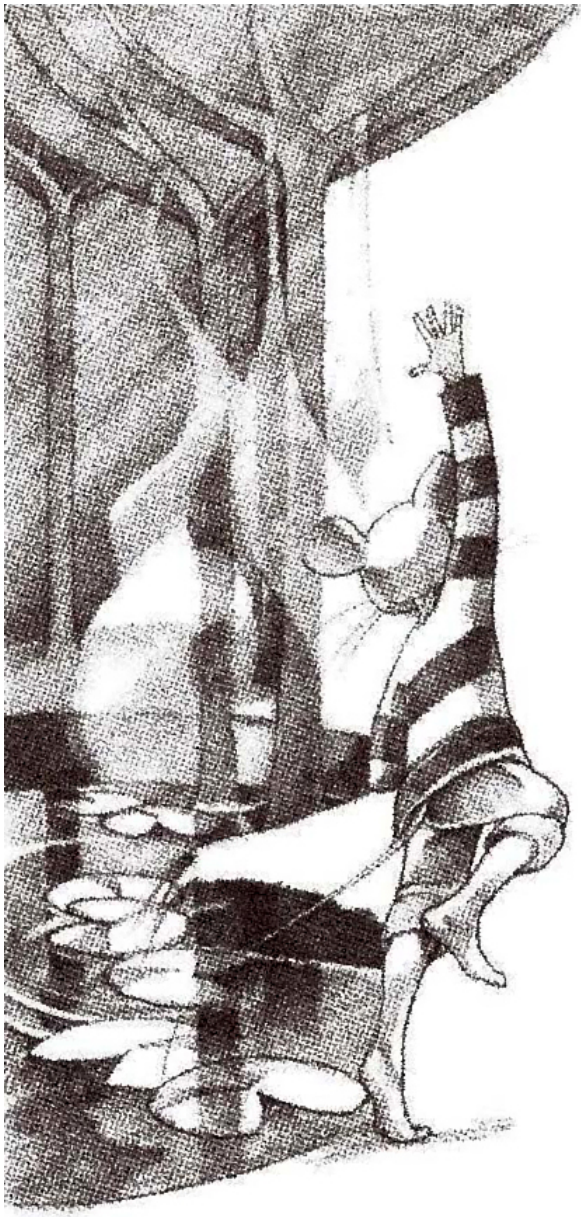

– A lidércfény a mocsár mélyéről szokott jönni – szólt kissé, rekedten Fecó. – Odalent ugyanis mindenféle gázok képződnek, és azok világítanak.

– Ez a fény a felszínen van, meg a fákon mindenütt – jelentette ki Balikó.

– Forduljunk vissza! – fordult a kapitányhoz Brúnó riadt tekintettel.

A fények most egy csoportba rendeződtek, és megindultak a felderítők felé. Egyre világosabb, egyre vakítóbb, és egyre érthetetlenebb volt a látvány.

– Menjünk – bólintott a kapitány.

– Miért? Egyáltalán nem biztos, hogy bántani akar! – közölte Rumini. – Lehet, hogy barátságos fény!

Azzal két karját magasba emelve integetni kezdett. Sőt, nagyokat hahózott is a közelgő fényárnak. Ekkor különös dolog történt. A lobogó tánc egy pillanatra abbamaradt, aztán, mintha futótűz távolodna, a fény egy csapásra a messzi facsoport mögé vonult vissza.

– Nahát, ez megijedt Ruminitől – kacagott Balikó.

Rumini elégedetten húzta ki magát.

– Egy dologban most már biztosak lehetünk – szólt csendesen Fecó. – Ez a fény úgy lát és hall, mint bármilyen élőlény. Csak azt kell kitalálnunk, hogy tudunk szót érteni vele.

Harmadik fejezet
Az arany karkötő

– Tud valaki fényül? – kérdezte jókedvűen Rumini.

A mocsárban szép lassan ránehezedő nyomott hangulat egy csapásra szertefoszlott. Az, hogy ilyen könnyen sikerült elriasztani az addig fenyegetőnek tűnő fénygomolyagot, hirtelen megtöltötte a kisegeret vidámsággal és elszántsággal.

– Ha volna nálunk lámpás, villoghatnánk is nekik. Hátha értik a tengerészjelzéseket – morfondírozott. – Fecó, elhoztad a zseblámpádat?

De Fecó oda se hallgatott. Valami egész mással volt elfoglalva. Aggódó tekintettel kémlelte, a zsombékok közti süppedős, sáros talajt. Rumini a kapitányra nézett, aztán Sebestyénre, Tubákra. Mindannyian a körülöttük terpeszkedő mocsarat bámulták.

– Mi az… – kezdte Rumini, de Fecó rögtön leintette.

– Pszt. Hallgass!

Most már Rumini és értette. Furcsa mód, mintha mozgott volna körülöttük a mocsár. A zsombékok időnként megrezzentek, némelyik megbillent, mások úgy emelkedtek föl néhány másodpercre, mintha valami alulról lökte volna meg őket.

– Valami járkál körülöttünk odalent – súgta Balikó, miközben igyekezett még a farkincáját is úgy tekerni, hogy a legvége se lógjon le a zsombékról.

– Ostobaság! – legyintett Rumini. – Mindenki tudja, hogy a mocsár időnként mozog egy kicsit.

– Már miért mozogna? – húzta fel a szemöldökét Brúnó.

– Csak úgy. Inkább a fényre figyeljetek. Megint közelít.

Egy pillanatra mindenki felkapta a fejét, és a facsoport felé fordult. A ragyogó fényesség valóban megindult előre, lassú, megfontolt, mégis határozott, mozgással.

– Szerintem ezek kígyók – szólalt meg váratlanul Galléros Fecó.

– Miért nem mindjárt tűzsárkány! Jobban hangzik a fénykígyónál – viccelődött Rumini, aki meg volt róla győződve, hogy Fecó is a fényeket figyeli.

Pedig a fiatal tengerész rá se hederített a közelgő világosságra, minden idegszálával a mocsárra összpontosított. A kapitány aggodalmasan pillantott Fecóra.

– Nézze, kapitány úr! Időnként mintha valami hosszú, vastag, hengeres test kúszna a felszín alatt. Bár inkább sejtem, mint látom.

– Nyugalom, Fecó. Nincs itt semmiféle kígyó. Se krokodil, se guriga sajt – mókázott Rumini, és hogy megnyugtassa Fecót, farkincáját belógatta az egyik finoman remegő fűcsomó mellé. De a következő

pillanatban hatalmasat üvöltött.

– Valami megcsípett!

Próbálta visszarántani a farkát, de legnagyobb rémületére érezte, hogy az a víz alatti valami megragadta, és olyan erősen fogja, hogy nem szabadulhat. Sőt, akkora erő húzta a mocsár mélye felé, hogy tudta, néhány pillanat múlva belezuhan a süppedős ingoványba.

– Segítsetek! – ordított, és két kézzel kapott a szomszédos zsombékon álló Fecó felé.

Fecó a karját nyújtotta, de nem érték el egymást. Tubák is nyújtogatta a mancsát, de ő még távolabb volt Fecónál. A következő pillanatban Rumini megtántorodott, és hanyatt zuhant a fűcsomók közé. Most már Fecó sem habozott, hatalmas lendülettel átugrott Rumini árván maradt zsombékjára, hogy onnan segítsen a kisegérnek. De mielőtt még megragadhatta volna a kétségbeesetten kalimpáló hajósinast, egy hatalmas pikkelyes kígyótest derékon ragadta Ruminit, és a következő minutumban eltűnt vele a mélyben.

– Ne! – ordított Balikó, és kis híján Rumini után vetette magát. Az utolsó pillanatban fogta vissza magát, hogy ne ugorjon fejest az ingoványba. Mindannyian világosan tudták, hogy aki itt a mocsárba esik, menthetetlenül elpusztul. Lehet, hogy egy másik lesben álló kígyó zsákmánya lesz, de az is előfordulhat, hogy lassan elnyeli a mocsár, mivel a távolabbi zsombékokon álló társaknak szinte lehetetlen kihúzni azt, aki süllyedni kezd.

Az egerek rémült szeme a mocsarat fürkészte, hátha valamilyen csoda folytán egyszer csak felbukkan Rumini sárosán, hínárokkal, gyökerekkel borítva. De többé semmi sem mozdult körülöttük.

– Ne! Ez nem lehet igaz – motyogta Fecó, miközben szeméből megállíthatatlanul ömlöttek a könnyek, Balikó a zsombékon kuporogva zokogott.

Mielőtt betemette volna a sűrű, fekete iszap, Rumininek annyi ideje maradt csupán, hogy nagy levegőt vegyen, és szemét-száját összeszorítsa. A következő pillanatban az acélos kígyótest erőteljes mozdulattal a mélybe rántotta. A kisegér érezte derekán a rettenetes erejű kígyó szorítását, érzékelte, hogy egyre mélyebbre merülnek a mocsárban, és tudta, hogy amint elfogy a levegője, akkor is elpusztul, ha a kígyó esetleg nem falja fel. Rettegve várta a véget, a kígyó harapását vagy a vergődő fuldoklást.

De mielőtt bármi efféle történt volna, szilárd talajt érzett maga alatt, a kígyó hatalmas erővel megrántotta a derekát, mintha valahová be akarná vonszolni, aztán a szorítás is enyhült, és Rumininek az a gondolata támadt, hogy megmenekült. Megkockáztatott egy levegővételt, és azt tapasztalta, hogy sáros víz és iszap helyett éltető levegő árad a tüdejébe. Szaga ugyan leginkább a rothadó növényekére emlékeztetett, de ebben a pillanatban Rumini a friss hegyi levegőnek

sem tudott volna jobban örülni. Kapkodva szívta tele újra és újra magát, aztán megpróbálta kinyitni a szemét. Ez már nehezebben ment, mivel egész testét sáros, iszapos ragacs borította. Mancsait szabadon tudta mozgatni, ezekkel próbálta megdörzsölni a szeme tájékát, de ettől sem sokat javult a helyzet. Sőt. Szeme telement sárral és borzasztóan viszketni kezdett. Négykézláb tapogatózva igyekezett valami törülközőféleséget találni, amikor egyik mancsával vizet ért. Óvatosan lehasalt, és miután meggyőződött róla, hogy a vízből nem csap le rá újra a kígyó, alaposan megmosta az arcát.

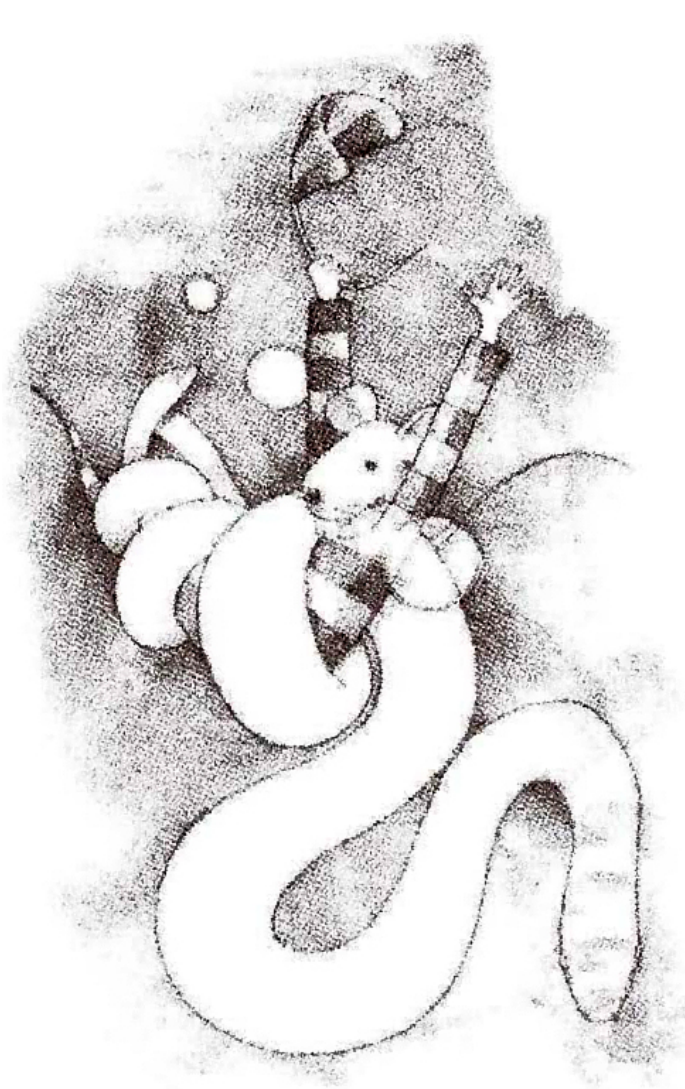

Amikor végre kinyitotta a szemét és körülnézett, azt hitre, álmodik. Hatalmas, félhomályos terem sarkában kuporgott, körülötte a falakat különös, csavarmintás díszek, aranyberakások, tekeredő kígyóformák díszítették. Mellette állt a sáros, fekete vízzel teli kis medence,

amelynek peremét most már tisztán látta – aranyló kígyódomborművek fonták körbe. A terem közepén hatalmas, zöldeskék kövön akkora kígyó tekergett, amekkorát Rumini – ha nem a saját szemével látja – még elhinni sem lett volna hajlandó.

Kettőt pislogott, és erősen magába csípett, hogy tudja, nem álmodik. De a csípés fájt, orráról pedig két sáros vízcsepp hullott a földre. Valóság tehát, ami történik, és nem ártana mielőbb rájönni, hogy van-e ebből a helyzetből menekvés. Most valami furcsa sziszegésre, mormolásra, zsongásra lett figyelmes. Hiába erőlködött, nem tudott rájönni, honnan jön a hang, és mit jelent. Aztán önkéntelenül megdörzsölte a fülét. Rögtön megértette, miért nem hall tisztán: fülei teljesen eldugultak a sűrű iszaptól. A tartály fölé hajolt, és alaposan kimosta őket.

Ettől egy csapásra megváltozott a helyzet. Már tudta, hogy körben a falak mentén mindenütt kígyók tanyáznak, és ezek hol hangosabban, hol szinte duruzsolva beszélnek a maguk sziszegő, sustorgó hangján. Hogy mit mondanak, egyelőre nem tudta kivenni, de nem is törődött vele tovább, mert a középen magasló zöldeskék kőtrónuson magasba emelte fejét az óriási kígyó.

– Utoljára figyelmeztetlek, hogy valld be a tanácsnak jöveteled célját.

Rumini néhány lépést tett előre, de közben nagyon vigyázott, nehogy túlságosan közel kerüljön a fenyegető vadállathoz.

– Elmondok mindent – bizonygatta készségesen, és gyorsan beszámolt a Szélkirálynő útjáról, a viharról és a partraszállásról.

A terem teljesen elcsendesedett, mindenki a kisegér mondandóját hallgatta feszült figyelemmel. Rumini végül eljutott az utolsó mozzanatig, amikor az ismeretlen kígyó a mélybe rántotta őt. Itt elhallgatott, és aggodalmasan nézett körbe a merev testtel figyelő, csöppet sem barátságos pikkelyes hallgatóságon. A hirtelen beállt csöndet a zöldeskék kövön heverő kígyókirály szisszenése törte meg.

– Bölcs Panír! Ssszeretném hallani a véleményed.

A kő mögül másik hatalmas testű kígyó tekeredett elő, szemei vörös rubinként csillogtak, testét rücskös, barna, kígyókra egyáltalán nem jellemző smirgliszerű bőr borította. Fejét Rumini felé fordította, és olyan áthatóan nézett a szemébe, hogy a kisegér úgy érezte, megdermeszti a rémület.

– Kinek a hívására indultatok a Tükörtó-szigetre? – kérdezte Panír halkan, vészjóslóan.

– A hódok királya rendelte a szállítmányt, Gátvárosba – felelte Rumini, és igyekezett összeszedni a bátorságát, hogy ne remegjen a vörös szemű kígyóóriás előtt.

– A nevét akarom hallani – sziszegte Panír, és szinte lángot lövellt a szeme.

– Valami Karcos Tükör – ráncolta a homlokát Rumini a nagy erőlködésben, hogy felidézze a hódok királyának nevét, amit egyszer futólag hallott még otthon, az egérországi kikötőben.

– Megvan! Tükörfarkú Kasztor! – bökte ki végül megkönnyebbülten.

A termen morajlás futott végig.

– Szóval Kasztor hívott titeket. És hogy fogadott Hodrik? – szegezte Rumininek a következő kérdést a bölcs Panír.

Rumini értetlenül pislogott.

– Tessék?

– Ne alakoskodj! Tudom, hogy valójában Hódító Hodrik küldött titeket szaglászni a szigetre.

– Sose hallottam még erről a Hodrikról. A vihar vetett minket ide, és árbocnak való szálfát keresünk. Azt se tudom, hol vagyunk.

– Még soha senki nem jött ok nélkül az Északi-határra – sziszegett Panír. – Valld csak be, milyen feladatot bízott rátok Hodrik!

Rumini megharagudott.

– Ha most rögtön felfal, akkor sem tudom, milyen Hodrikról beszél. Ha nem hisznek nekem, inkább meg se szólalok.

Panír egy haragos szisszenéssel Rumini köré tekeredett.

– Én mondom, felség, ez az idegen éppen a vakmerőségével bizonyítja, hogy Hodrik szolgája. Csak az ő hívei mernek szembeszállni velünk, amióta...

– Pssszt – csattant a zöldeskék kőtrónusról a kígyókirály hangja.

Rumini úgy látta, fájdalmasan megrándul, mintha félne attól, hogy Panír végigmondja, mióta mernek velük szembeszállni Hodrik szolgái.

– Pusszutitsuk el – súgta alig hallhatóan Panír, és szorosabbra fonta testét Rumini körül.

A kisegér már színre érezte a rücskös kígyóbőr szorítását, amikor a terem túlsó végéből vékony aranycsík siklott elő. Olyan gyorsan mozgott, mintha villám cikázott volna át a csarnokon, és a következő másodpercben már meg is piheni a zöldeskék kőtrónus lábánál. Rumini álmélkodva látta, hogy az aranycsík nem más, mint egy ujjnyi vékony kis kígyó.

– Szerintem nagy hiba lenne elpusztítani az idegent – szólalt meg az aranykígyó csilingelő hangon. – Talán éppen ő segíthet rajtunk.

– Rajtunk már senki sem segíthet – sóhajtotta a kígyókirály fáradtan. – Amióta megtörtént a baj, Hodriknak még a közelébe se mehetünk, hogy tudnánk hát fölékerekedni?

– A mi népünk nem mehet Hodrikhoz. De mehetnek ezek az idegen egerek. Hodrik minden bizonnyal a színe elé engedi őket. Akkor pedig, talán, mi is odajuthatunk.

– Ugyan, hogy juthatnánk a Tiltott-szigetre? – mennydörgött Panír, és egyre erősebben szorította Rumini testét.

– Adjuk nekik árbocot, vizet, és hagyjuk őket elhajózni.

– Sosem fognak segíteni nekünk! – rázta a fejét Panír.

– Azt csak bízzátok rám – csilingelt a kis aranykígyó.

Kecsesen a királyra tekeredett, finoman végigsiklott kilenc óriási gyűrűbe csavarodott testén, majd puhán megpihent a fején. A kígyókirály egy hosszú pillanatra lehunyta a szemét. A kis aranykígyó suttogóra fogta. Duruzsolt, duruzsolt a királynak, majd hirtelen kipenderült a földre, és újra a zöld kőtrónus elé heveredett.

– Bár igazad lenne, Szerpentinia – sóhajtott a király. – Én magam ugyan nem remélem, hogy válságos helyzetünkből van kiút, de ostobaság lenne meg sem próbálni, ha már a vakszerencse szigetünkre vetette az idegeneket.

A kígyókirály most Panír felé fordult.

– Vonulj vissza, bölcs Panír, és engedd át az idegent Szerpentiniának.

– Ossstoba döntés – sustorgott Panír sértődötten, és egy pillanat alatt kikúszott a teremből.

A kis aranykígyó közben Rumini elé tekeredett, mélyen a szemébe nézett, és különös, zsongító hangon beszélni kezdett.

– Mindent el kell felejtened, amit itt hallottál, nehogy elárulj minket.

Rumini úgy megkönnyebbült, hogy a smirgli bőrű, rosszindulatú Panír végre elkotródott, hogy még az óvatosságról is elfelejtkezett.

– Nem lesz könnyű. Remek a memóriám – mondta szemtelenül.

Az aranykígyó mintha nem is hallotta volna, nyugodt, hódító hangon folytatta a mondókáját.

– Visszatérhetsz a tieid közé, nem esik bántódásod. A kígyók népe segít neked és társaidnak, hogy elhajózhassatok.

Rumini úgy érezte, Szerpentinia átható tekintete és csilingelő hangja menten álomba szédíti, minden erejét össze kellett szednie, hogy szemeit nyitva tartsa, és megjegyezze a kis aranykígyó szavait.

– A bozótos mélyére árbocnak való fát teszünk. Ha alkonyat előtt visszatértek, megtaláljátok. A sziklahasadékban víz fakad, itt feltölthetitek a készleteket. Ne feledd, hogy nagy hálával tartozol népünknek. Meg kell szolgálnod, hogy életben maradhattál. Vigyázz! Mindig tudni fogjuk, mit teszel.

Miközben Szerpentinia beszélt, Rumini szemei lecsukódtak. Az utolsó mondat végére mélységes mély álomba merült. Nem látta már, hogy Szerpentinia villámgyorsan a csuklójára tekeredik, ragyogó szemeit megvillantja, és megmerevedik. Ha most tekintett volna rá valaki, azt hihette volna, hogy finoman megmunkált, kígyó-forma arany karkötő díszíti a kisegér karját. Rumini nem érezte azt sem, hogy a fal mellől előkúszó kígyók felemelik, újra végigsiklanak vele a mocsáron, végül a felszínen magára hagyják.

Arra tért csak magához, hogy vadul rázzák, pofozgatják, miközben

valaki diadalittasan üvölti a fülébe a nevét. Kábultan, sáros szemét dörzsölve ült fel. Az ingovány partján feküdt, ahol véget ért az ösvény. Mögöttük már a zöldellő nádas susogott. A kapitány és Sebestyén élesztgették, Fecó könnyes szemmel guggolt mellette, miközben Balikó félig sírva, félig nevetve ordította, hogy „Rumini, Rumini, Rumini,"

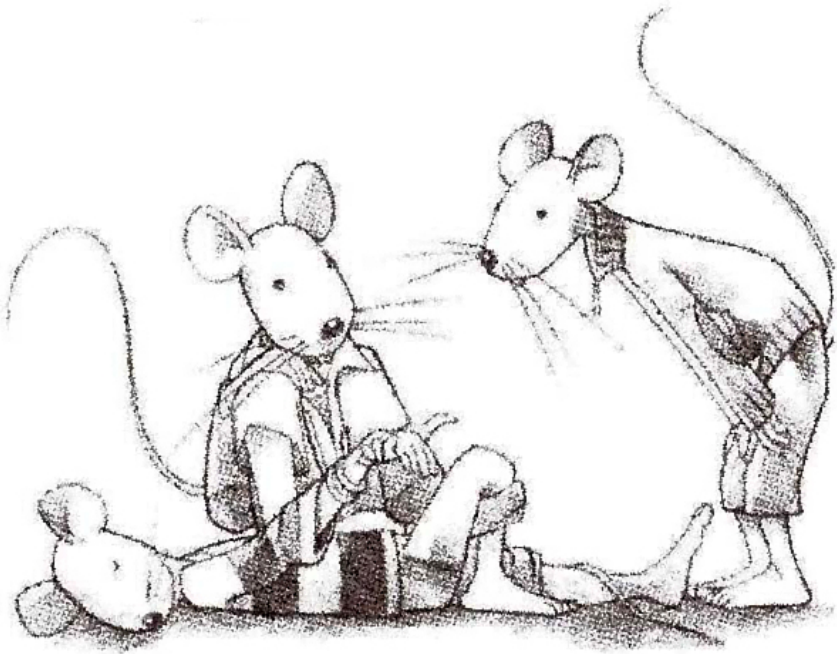

– Hallom, Balikó, én vagyok! – motyogta Rumini, és fogalma sem volt róla, miért fekszik a földön, és miért ordít a boldogságtól szinte megtébolyulva Balikó.

– Több mint tíz percig volt a mocsár mélyén. Hihetetlen – nézett Sebestyén értetlenül a kapitányra, amikor végre biztos volt benne, hogy Rumini él, lélegzik, és nem fog újra eltűnni.

– Vissza tudsz emlékezni, mi történt veled, fiam? – kérdezte csendesen Bojtos Benedek.

Rumini a fejét rázta.

– Azt hiszem, elestem. Nem is tudom. Olyan, mintha most ébredtem volna.

– Hát ez meg mi? – fogta meg Fecó hirtelen Rumini csuklóját, miután az utolsó könnycseppet is kitörölte a szeme sarkából. Rumini most vette csak észre a karján a finoman megmunkált, vékony arany ékszert. Különös módon egy csöpp sár se ragadt rá, ami módfelett meglepő, hiszen Rumini szinte felismerhetetlenül iszapos volt tetőtől talpig.

– Nocsak – ámult Rumini, és magasba emelte a mancsát.

Az arany karkötő csillogott a napsütésben.

– Ez eddig nem volt rajtam – mormolta Rumini, és megpróbálta

lehúzni az aranykarikát. Ekkor érte a következő meglepetés. Bár nem érezte a karkötőt szorosnak, mégsem tudta megmozdítani. Úgy tapadt a karjára, mintha hozzánőtt volna.

– Hogy került ez hozzád? – kérdezte szigorúan a kapitány.

– Fogalmam sincs, uram – tárta szét a mancsát Rumini.

– Próbálj megemlékezni! – biztatta Fecó. – A zsombékon álltunk, kicsit beljebb a mocsárban. A fényt néztük, mert egyre közéletiéit. És akkor megragadott téged valami. Talán egy kígyó.

Rumini összehúzott szemöldökkel gondolkozott.

– Igen. Valami dereng – mondta. – Bedugtam a farkam a mocsárba, és valami lehúzott.

– Így volt. Tovább! Mi történt aztán? – lelkesedett Balikó.

De Rumini a fejét rázva.

– Tényleg nem tudom. Talán később eszembe jut. Nem mehetnénk vissza a hajóra?

– Dehogynem – mondta a kapitány. – Szeretném, hogy Cincogi doktor mielőbb megvizsgáljon.

– És mi van a fénnyel? – kérdezte Rumini, aki kezdte visszanyerni az erejét, és eszébe jutottak a süllyedés előtti utolsó gondolatai. – Jeleztetek neki?

– A fény eltűnt – vonta meg a vállát Brúnó. – Egy darabig téged kerestünk, kiabáltunk, és mire körülnéztünk, a fénynek nyoma veszett. Nem tudjuk, mi történt vele.

Ideje volt visszatérni a Szélkirálynőre. Galléros Fecó és Sebestyén talpra segítették Ruminit, aki kissé kótyagos fejjel, de teljesen egyedül, a saját lábán lépdelt barátai nyomában. Az ösvény végigkanyargott a nádason. Az útjukat álló bozótoson viszonylag gyorsan átverekedték magukat, és nemsokára már a hajó fedélzeten ülve mesélték a legénység többi tagjának a szigeten átélt különös kalandjukat. Cincogi doktor megállapította, hogy némi emlékezetkiesésről eltekintve Rumininek kutya baja. Így a kisegér is együtt ücsörgött a többiekkel a korlátnak dőlve, és kérésre mindenkinek külön megmutatta ragyogó arany karkötőjét. Amikor mindenki kiörvendezte és kiálmélkodta magát, a kapitány gondterhelten megszólalt:

– Boldog vagyok, hogy ép bőrrel tértünk vissza a felderítőútról, de sajnos továbbra sem tudjuk, hol vagyunk, és arra sem látok reményt, hogy pótoljuk a főárbocot.

Rumini a fejéhez kapott és felkiáltott.

– Várjunk csak! Árbocról jut eszembe! Én tudom, hol találunk árbocnak való szálfát. Meg kell nézni a bozótost.

– Arra gondolsz, amin ma már kétszer átverekedtük magunkat? – húzta össze a szemöldökét Fecó. – Honnan veszed, hogy van ott bármi? És egyáltalán hogy kerülne oda egy szálfa? Hiszen ott csak bokrok nőnek!

– Nem tudom – rázta a fejét Rumini. – De valamiért mégis biztos vagyok benne. Ott lesz az árboc.

– Nocsak. A lovag úrnak, úgy látszik, nem elég a mai napi hőstette, újabb kalandra vágyik – gúnyolódott Negró, aki úgy vélte, szigorú büntetést érdemelne Rumini, amiért a mocsárban nem vigyázott magára megfelelően.

– Kapitány úr, higgyen nekem! Tudom. És víz is lesz! Igen! A sziklahasadékban!

A kapitány átható tekintettel mérte végig Ruminit, de látta, hogy hatalmas meggyőződéssel beszél. Parancsot adott hát, hogy egy újabb különítmény szálljon partra, megvizsgálni a bozótost és a hajóról is jól látható szürkésfehér sziklát. Negró, a fejét fogta, és felesleges erőpocsékolásnak nevezte a partraszállást, de a kapitány nem hagyta magát lebeszélni. Igaza volt, mert többek nagy csodálatára a Galléros Fecó vezette különítmény remek szálfára bukkant a bozótos mélyén, míg Dundi Bandi és kísérői teli kulaccsal és elégedett mosollyal tértek vissza a sziklától.

Dolmányos papa rögtön nekilátott, hogy a raktár mélyéről előkerült néhány szerszám segítségével a szálfából árbocot készítsen, és fel is állítsa azt a régi, villámsújtotta főárboc helyén. Ajtony pedig megkérte a kapitányt, hogy minden kiürült hordót töltessen meg a szikla mélyén fakadó friss vízzel.

Rumini háta mögött az egész legénység azt találgatta, vajon honnan szerezte a kisegér különleges látnoki képességét, és hogy van-e a karján viselt, érthetetlenül odakerült arany karkötőnek az egészhez bármi köze.

Rumini kérésére Dolmányos papa megpróbálta lefűrészelni a különös ékszert, de ámultan tapasztalta, hogy karcolást sem tud ejteni a vékony aranykarikán.

Mire leszállt az este, megnyugodtak a kedélyek. Az árboc bekerült a helyére, friss víz is jutott mindenkinek bőven, így már csak jó szélért kellett fohászkodni, hogy a Szélkirálynő folytathassa útját a hódok fővárosa felé. Igaz, csak találgatni tudtak, hogy hol is lehetnek, de az új főárboccal legalább az esély megmaradt, hogy rábukkanjanak a helyes útra, és előbb-utóbb eljussanak a tükörtavi várvárosba.

A nagy munka és általános jókedv közeperre senkinek sem tűnt fel az a két apró, gyufalángnyi kis fénypont, ami már jó ideje mozgott a hajó körül. Amikor Dundi Bandi utoljára partra evezett, hogy néhány cickafarkat tépjen gyógyteának, a két kis fénypötty óvatosan belopódzott a csónak pereme alá, és Bandival együtt tért vissza a Szélkirálynőre. Amikor az egerek már nyugovóra tértek, az addig csendben, észrevétlenül lapuló kis fények körbefutották a hajót, végül eltűntek a raktár falának egyik résében.

Negyedik fejezet
Fények a sötétben

– Tényleg nem emlékszel semmire? – kérdezte Balikó, amikor végre egyedül maradtak Ruminivel takarodó után a kabinjukban.

Rumini a fejét a rázta.

– Képtelen vagyok felidézni, mi történt velem. Ébredtél már úgy, hogy tudod, valami különlegeset álmodtál, de akárhogy erőlteted magad, csak nem tudsz visszaemlékezni? Úgy érzed, mintha mindjárt eszedbe jutna, ha egy kicsit még törnéd a fejed, de a végén hiába minden, egyre kevésbé emlékszel az egészre. Valahogy ilyen érzésem van most is.

Balikó bólogatott. Számtalanszor próbálta már újra átélni a kora hajnali álmait, de szinte soha nem járt sikerrel.

– Azért, ha rögtön ébredés után találok egy fogódzót, ami segít valahogy belekapaszkodni az álomba, néha eszembe jut pár részlet – tette hozzá elgondolkozva. – Múltkor például Ajtony karamellát főzött reggel, és a konyhában az illatról jutott eszembe, hogy micsoda lakomát álmodtam hajnalban.

– Szerintem neked alvás után elég lenne végigszimatolni az éléskamrát, és mindig kiderülne, éppen miről álmodtál aznap – vigyorgott Rumini.

– Meglehet – mosolyodon el Balikó. – Gyakran falatozom álmomban. Mindenesetre nyugisabb, mint mocsarak mélyén kalandozni. És ritkán ébredek a csuklómra tekeredett kolbásszal – mondta halkan, miután pillantása Rumini arany karkötőjére tévedt.

– Fogalmam sincs, mi lehet ez, és hogy került rám – forgatta Rumini tűnődve a karperecét. – Az a legfurább, hogy még Dolmányos papa fűrésze sem tudott karcolást ejteni rajta.

– Mi lenne, ha megpróbálnánk a vascsöppentőt? – kapott a fejéhez Balikó, és választ sem várva kotorászni kezdett Rumini ládájában.

– Az arany nem vas – jelentette ki Rumini, de azért felült az ágyon.

– Vasnak nem vas, de egészen biztos, hogy ez a karkötő valamilyen varázsanyagból készült, másként nem került volna a karodra. Akkor meg hátha oldja a vascsöppentő – érvelt Balikó, miközben tovább turkált a ládában.

– Becsavartam egy koszos zokniba, ne túrj szét mindent! – szólt közbe Rumini.

Balikó nagyot nézett, de a következő pillanatban már diadalmasan húzta elő a különös formájú varázseszközt Rumini gyanúsan fekete zoknijából. A helyenként csíkosnak tűnő rongyot kicsit meglibbentette az orra előtt, aztán fintorogva a sarokba hajította.

– Te mondtad, hogy olyan helyre tegyem, ahol senki sem keresi –

vonogatta a vállát Rumini.

– Ha rabló lennék, eszembe se jutna a büdös zoknid közt matatni – vigyorgott Balikó megértően.

Nem véletlenül rejtette Rumini a drága holmit a zoknijába. Legutóbbi, Zúzmaragyarmatra tett útjuk során néhány fosztogató katona ellopta a két hajósinas hátizsákját, benne a féltve őrzött vascsöppentőt, amely minden vasat pillanatok alatt cseppfolyóssá tesz, és Balikó látószelencéjét, ami bárkinek a hollétét képes megmutatni. A két kisegér rettentően elkeseredett az elveszett kincsek miatt, és amikor a zúzmarakirály felajánlotta Rumininek, hogy teljesíti egy kívánságát, az egérfiú gondolkodás nélkül vágta rá, hogy a király segítsen megtalálni az ellopott holmikat. Mivel a tolvajok felségárulás miatt már amúgy is börtönben voltak, hamar megkerültek az elveszett zsákok. Szerencsére a rablók nem tudták, mire való a két különös tárgy, így azok érintetlenül várták gazdáikat a táskák mélyén.

A két kisegér harmadik varázserejű tulajdona, a láthatatlanná tevő kalap szintén megvolt még, de amióta Rumini egyszerű cérnával próbálta megvarrni, minden varázserejét elvesztette. Most félig szakadtan kallódott Balikó holmija között, de a két cimbora váltig reménykedett, hogy útjuk során egyszer még sikerül valahol varázscérnára szert tenni, amivel megvarrhatják, és újra működőképessé tehetik a csodafejfedőt.

Balikó finoman végighúzta ujjait a vascsöppentőn, mintha simogatná, aztán gondosan az arany karkötőre helyezte, és pumpás végét nyomogatni kezdte. Mindketten lélegzetüket visszafojtva várták, hátha a vékony aranypánt cseppekké olvadva lecsurog a padlóra. De semmi efféle nem történt. Balikó egy darabig még tartogatta a vascsöppentőt, aztán megrándította a vállát.

– Legalább megpróbáltuk. Végül is a vascsöppentő erejének is van határa.

– Mit mondtál? – kapta fel Rumini a fejét, mintha valami furcsát hallott volna.

– Hát csak azt, hogy nem várhatjuk a vascsöppentőtől, hogy mindent oldjon – legyintett Balikó.

– Nem-nem. Pontosan hogy mondtad? – kérdezte Rumini olyan arckifejezéssel, hogy Balikó megdöbbent.

– Azt mondtam, hogy a vascsöppentő erejének is van határa.

– Határa. Ez az. Határa. „Még soha senki nem jött ok nélkül az Északi-határra” – mormolta Rumini. – Kéne egy térkép!

– Miért? Mi van? – nézett megütközve Balikó.

– Azt hiszem, tudom, hol vagyunk – jelentette ki magabiztosan Rumini. – Gyere a kapitányhoz!

A két hajósinas kirobogott a fedélzetre. Odakint sötét volt már, a matrózok nyugovóra tértek, de a kapitányi fülkéből még fény

derengett. Rumini kopogott.

– Ki az? – szólt ki Bojtos Benedek.

– Rumini és Balikó. Engedjen be, uram! Valami fontos dolog jutott eszembe.

– Ajánlom, hogy tényleg fontos legyen – dörmögött a kapitány, miközben ajtót nyitott.

– Van egy térképe, uram? – kérdezte Rumini, mielőtt a kapitány bármit szólhatott volna, – Eszembe jutott valami. Lent a mocsárban hallottam egy szót. Határ. Valaminek az északi határa. Ott vagyunk most. Nem tudom, ki mondta, de egész biztosan emlékszem.

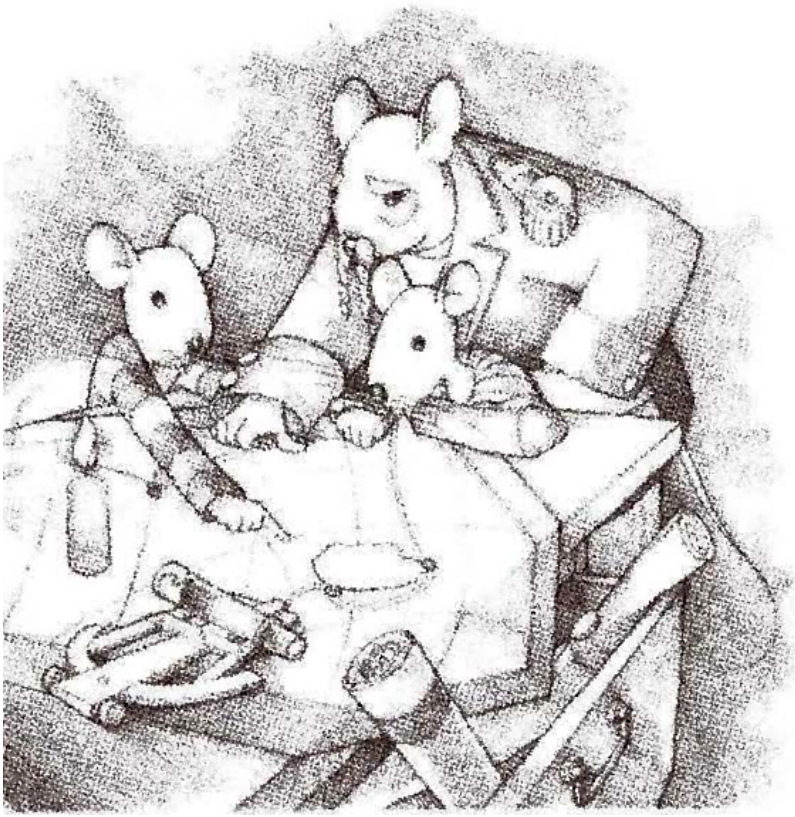

A kapitány végigmérte Ruminit, és intett, hogy lépjenek be. Nem is kellett a térképet keresgélni, kiterítve hevert az asztal közepén. Látszott, hogy a kisegerek érkezése előtt Bojtos Benedek éppen azt tanulmányozta. Pont azon törte a fejét, vajon hova vethette a vihar a Szélkirálynőt.

– Mintha láttam volna ezt a nevet – dünnyögte a kapitány. – Itt is van, igen. Jó messze, északon. Nézzetek! Északi-határ. Úgy látszik, így hívják ezt a különös formájú szigetet, hmm. Nem gondoltam volna, hogy ilyen messzire sodródtunk Gátvárostól. Ez a sziget a Hódszövetség legtávolabbi pontja. Nem lesz könnyű innen

visszanavigálni a Tükörtó-szigetre, ha nem kapunk jó szelet.

Hirtelen a két cimborára nézett.

– Rumini fiam! Biztos nem jut eszedbe semmi más?

A kisegér a fejét rázta.

– Rendben van, köszönöm – sóhajtott a kapitány. – Talán egyszer mindenre fény derül majd. De most menjetek lefeküdni! Pihenjétek ki magatokat!

A két hajósinas jó éjszakát kívánt, és megindultak vissza a kabinjukba. Az ajtóhoz érve Balikó oldalba bökte Ruminit.

– Nem nézzük meg a túloldalon, hogy ma éjjel is látszanak-e a fények? Talán eszedbe jutna róluk valami.

– Szerintem egy kis keksszel többre mennék – húzta el a száját Rumini. – Már pár falat is csodákat tesz az emlékezetemmel.

– Csodálom, hogy Cincogi doktornak nem jutott eszébe ez a gyógymód – kuncogott Balikó.

A két barát lábujjhegyen indult a konyha felé. Tudták, hogy az őrök a túloldalon járőröznek, mert a szigetet kémlelik, Ajtony pedig rég nyugovóra tért már. Ha sikerül észrevétlenül besurranni a konyhába, nyert ügyük van.

Gond nélkül el is érték a konyhaajtót, nesztelenül belopakodtak, és lábujjhegyen tapogatózva indultak a kamra felé. A konyha ablakán keresztül éppen elég holdfény szűrődött be ahhoz, hogy jól tudjanak tájékozódni. Szívből remélték, hogy a rengeteg nappali izgalom után a szakácsnak kisebb gondja is nagyobb volt a kamraajtó lelakatolásánál. Amennyire a félhomályban ki tudták venni, az ajtón valóban nem lógott lakat. Rumini diadalmasan helyezte mancsát a kilincsre, de rögtön hátrahőkölt. Az ajtó nem volt kilincsre csukva, és a mozdulattól feltárult keskeny résen át halvány fény szűrődött ki odabentről.

A két kisegér szoborrá merevedve fülelt. Bentről egész halk neszezés hallatszott, aztán valaki hangosan prüszkölni kezdett.

– Brrr. Mindjárt hányok.

– Pszt! – szólt vissza rögtön egy másik hang.

– Ne pisszegj már, Gyagya, nincs itt senki. Keressünk valami ehetőt, és tűnjünk innen.

Most újra neszezés, suttogás, zörgés hangzott a kamrából. Rumini és Balikó összenéztek. Ki lehet odabent? Valahogy nem volt nekik ismerős egyik hang sem. Meg aztán a Szélkirálynőn rajtuk kívül senki sem vetemedett arra, hogy időnként egy kis harapnivalót csenjen a kannából. Esetleg Fecó, Roland vagy Dundi Bandi? De nem, ők sem. Fecó a visszatérése óta jó útra tért, és semmilyen éjjeli beszerzőúton nem hajlandó részt venni, Roland és Bandi pedig sosem mernének effélét tenni. Rumini óvatosan a réshez hajolt, hogy meglesse a bent lakmározókat. De legnagyobb csodálatára senkit sem látott. Még a

kistermetű Roland sem maradhatott volna teljesen észrevétlen a polcok és zsákok takarásában. Biztos tehát, hogy az éjjeli tolvajok nem egerek, hanem sokkal apróbb lények. Vagy talán láthatatlanok? Rumini igyekezett szemével a fényforrást megtalálni.

– Hé, Gyagya, gyere, találtam valami ehetőt – hangzott az első hang a padlóról.

Különös módon a fény is a hang irányából érkezett. Rumini semmit sem látott a lábánál tornyosuló liszteszsáktól. Intett Balikónak, hogy még a lélegzetét is tartsa vissza, és óvatosan beljebb lökte az ajtót. A földről, a krumplisláda felől közben vidám csámcsogás hangzott. Rumini nesztelenül belépett a kamrába, és óvatosan átlesett a zsák fölött. A szívverése is majdnem elállt a látványtól.

A ládában két gyufalángnyi kis lény ücsörgött, és vidáman rágták a krumpli csíráit. Nem volt se mécsesük, se gyertyájuk, vékony kis testük maga volt a fényforrás. Úgy festettek, mint két kanócról elszabadult lángocska, amely önálló életre kelt. Rumini csendesen visszakúszott, és némán mutatta Balikónak, hogy lessen be ő is a kamrába. Ilyen különös szerzeteket egyikük sem látott még. Tanácstalanul pislogtak egymásra. Rumini szeme villámgyorsan körbejárt a holdfényben derengő konyhában, majd megakadt egy asztalon felejtett poháron. Lábujjhegyen odalopódzott érte, beleszagolt. A pohár üres volt. Rumini mancsába vette, és a kamraajtó mellé térdelve lesbe állt. Balikó az ajtó túloldalán guggolt.

Öt percet sem kellett várniuk, hogy a két különös lény befejezze vacsoráját.

– Szesze, mamama – mondta az egyik hangocska, de a másik rögtön letorkolta.

– Dehogy maradunk itt, Gyogyó, még csak az kéne. A kamrában állandóan jönnek-mennek, úgy le fogunk bukni, mint a huzat. Visszamegyünk a raktárba és kész.

Gyogyónak, úgy tűnik, nem volt ellenvetése, mert a következő percben a két parányi lángocska megjelent az ajtórésben. Pillanatnyi bizonytalanság után szorosan egymás mellett megindultak a kijárat felé. Rumini csak erre várt. Határozott mozdulattal előhajolt az ajtó mögül, és a mancsában szorongatott poharat ráborította a két idegenre. Mire felocsúdtak, már a pohár foglyai voltak. Első riadalmukban nekirontottak a pohár falának, és úgy keringtek, mint akik eszüket vesztették, Rumini már attól félt, hogy a kemény üvegfalon összetörik magukat, de néhány perc múlva lassult az őrült pörgés, a két kis fénylény alaposan elfáradhatott. Végül hátukat egymásnak vetve megálltak középen és kihívóan tekingettek körbe.

– Ha bárki a közelünkbe merészkedik, azonnal halálfia lesz! – kiáltott harciasan a nagyobbik.

Rumini elnevette magát.

– Most aztán nagyon megijedtem.

Balikó óvatosan megkocogtatta a pohár falát. A két kis lángocska azonnal odaugrott, és parányi öklével csépelni kezdte az üveget.

– Nem akarunk bántani, hé! – szólt Balikó halkan, de úgy tűnt, a fénylények meg se halljak.

– Majd megszelídítjük őket a kabinban. Tűnjünk el innen – súgta Rumini, akinek az a rossz érzése támadt, hogy bármelyik pillanatban rajtakaphatják őket, amint a nyitott kamraajtónál sertepertéltek.

– Kéne egy papírlap – nézett körül Balikó.

Szerencsére az asztalon árválkodott a jegyzettömb, amibe Ajtony esténként be szokta írni, miből mennyi fogyott, és a következő vásárlásnál mit kell beszerezni. Rumini kitépett egy lapot, és a pohár alá csúsztatta. Kíváncsian figyelte, vajon a papír lángra gyúl-e a két fényemberke testétől. De semmi efféle nem történt, mint ahogy a pohár fala sem forrósodott át a benne ugrabugráló lángocskáktól.

Rumini felfordította a poharat, vigyázva, hogy a papírlap ne mozduljon el. A két kis lény most legalul csücsült, miközben Rumini a papírt fedő gyanánt a pohár száján tartotta. Balikó előrement, hogy kilessen a fedélzetre. Miután meggyőződött róla, hogy tiszta a levegő, intett barátjának. Rumini lábujjhegyen elindult, Balikó gondosan becsukta mögötte a konyhaajtót, aztán előrement, hogy a kabin ajtaját is nyissa. A két fénylény megpróbált kitörni a pohárból, de Rumini erősen tartotta mancsát a papírlapon, így hiába erőlködtek, semmiképpen sem szabadulhattak.

Azért mindkét hajósinas megkönnyebbülten sóhajtott, amikor észrevétlenül becsukódott mögöttük a kabinajtó, és végre leülhettek az ágyra, ahol nem fenyegette őket a veszély, hogy fény derül az éjszakai rendbontásra. Rumini az éjjeliszekrényre helyezte a poharat, de mancsát egy pillanatra sem mozdította róla.

– Ha értitek, amit mondok, válaszoljatok! – szólt a kisegér a két fogolyhoz, miközben egészen közel hajolt a pohár oldalához.

– Nem akarunk bántani titeket – mondta újra Balikó, ezúttal jóval hangosabban, mint a konyhában.

– Nem félünk tőletek! – kiáltott a nagyobbik lángocska, és harcias pattogásba kezdett. Úgy látszik, ő volt kettejük szószólója.

– Pipi, nyunyunyugigi – csitította őt a másik.

– Hallod, Pipi, lassulj le! – szólt Rumini. – Ha megígéred, hogy nem ugrálsz, és nem szöktök meg, kiengedlek. Beszélni szeretnénk veletek.

– Pipi a nénikéd! – heveskedett a fénylény.

– Bocsánat, azt hittem, ez a neved – szabadkozott Rumini. – Kiereszthetlek? Megnyugodtál?

– Ha bántani mertek, halálfiai vagytok! – szögezte le harciasan a lángocska, aki ezek szerint mégsem Pipi névre hallgatott.

– Jó, ezt már tudjuk – bólogatott barátságosan Balikó. – De ti se

bántsatok minket.

Rumini kis híján elnevette magát. Már hogy tudná őket bántani a két apró kis emberke? De Balikó szavai mégis meglelték a kívánt hatást. A fénylények heveskedés helyett végre közölték, hogy nekik sem áll szándékukban kárt tenni az egerekben. Így aztán Rumini levette mancsát és a papírlapot a pohár tetejéről, és udvarias mozdulattal az ágyra mutatott.

– Foglaljatok helyet közöttünk, persze csak ha nem gyullad fel tőletek a paplan.

– Nem fog – vetette oda fölényesen a nagyobbik fénylény, miközben kikecmeregtek a pohárból, és körüljárták a kis kabint.

– A mi nevünk Rumini és Balikó. Egerek vagyunk. Ez itt a Szélkirálynő nevű hajó – kezdte az ismerkedést Rumini.

– Az én nevem Pilács. Ez meg itt Gyogyó Rogyó – huppant le a nagyobbik lángocska Rumini párnájára. – Mi fénylények vagyunk, innen a mocsárból.

– Gyogyó Rogyó? Különös név – mormolta Balikó.

– Mondhatod neki azt is, hogy Gyagya Ragya. Hallgat rá, mi Gyagya?

– Nenenem, szeszesze – kezdte Gyogyó Rogyó, de Pilács leintette.

– Dadog szegény, így aztán senki se tudja, hogy hívjak igazában. Még sosem tudta elmondani. De én mondom nektek, ha csúfolni meritek, halálfiai vagytok. Kemény fickó a Gyogyó, nekem elhihetitek.

– Elhisszük – bólintott Rumini barátságosan. – Mondd csak, Pilács, azok a különös lények, amiket a hajóról láttunk, meg nappal a mocsárban, a ti népetektől erednek?

– Ja, azok az agyalágyultak összevissza rohangálnak naphosszat – csóválta apró, csillagként világító fejét Pilács, – Komolyan mondom, néha szégyellem, hogy egyáltalán ismerem őket.

– Azt hittem, közéjük tartoztok – mondta Balikó.

– Sasasa, kikita – kezdte Gyogyó, de Pilács közbevágott.

– Ne sajnálkozz, Gyagya, sokkal jobb így nekünk. Semmi kedvem azok közt a gyáva férgek közt futkosni.

– Ezek szerint mégsem tartoztok közéjük? – firtatta tovább Balikó.

– Ők is fénylények, az egész banda – szögezte le Pilács. – Együtt rohangálnak, és a legkisebb széllökéstől is órákig remegnek ijedtünkben. Sose mertek volna eljönni a hajótokig.

– És akkor ti hogyhogy itt vagytok? Kémkedtek a többieknek? – kérdezte Rumini. Tetszett neki a két lángocska, és nagyon szeretett volna minél többet megtudni róluk.

– Ezeknek? Soha! – pattant fel sértődötten Pilács. – Mondd meg nekik, Gyogyó, hogy mi soha többet nem megyünk azok közé a nyúlszívű, jellemtelen alakok közé.

– Sososo hahaha – bólogatott Gyogyó, de nem tűnt túl boldognak.

– Ezek szerint száműztek benneteket – értette meg Balikó a helyzetet. – Biztos rossz szemmel nézték, hogy ti milyen bátrak vagytok.

– Így volt. Elűzött minket a hitvány söpredék – bólogatott Pilács, és végre barátságos képet vágott. Jólesett neki, hogy Balikó így rátapintott az igazságra.

– De mit kerestek itt a Szélkirálynőn? – kérdezte Rumini.

– Hallottuk, hogy Gátvárosba igyekeztek. Márpedig, ha odamentek, előbb-utóbb találkoztok Hodrikkal is. És akkor…

– Várj! Ki ez a Hodrik? – vágott közbe Rumini. – Egész biztos, hogy hallottam már a nevét.

– Hodrik egy aljas áruló. Mocskos, hitvány – kezdett bele az újabb szidalmakba Pilács, de Gyogyó szelíden a karjára tette a kezét.

– Jó, igazad van, Gyagya. Kár felizgatni magam. Hódító Hodrik a hódok új királya. Senki sem tudja, hová lett a régi. Egyszer csak Hodrik lett az uralkodó. És azóta oda a béke. Eddig nyugodtan éltünk, senki se zavart minket. De Hodrik szolgái eljöttek ide, az Északi-határra, és kivetettek egy hatalmas árnyékhálót. Akik fennakadtak benne, mind elvitték.

– Fofo, fofofo – nyögte keserves arccal Gyogyó.

– Jó, máris rátérek – nyugtatta meg Pilács. – Szóval persze éppen a legmerészebb, legvakmerőbb fénylények akadtak fenn a hálón. A barátunk, Foszforeszkó kapitány és a csapata. Meg még rengetegen a mieink közül. Hodrik talpnyalói elhurcolták őket. Mi úgy gondoljuk, Hodrik várába vitték őket, hogy a víz alatti termekben világítsanak. De Gyogyó meg én elhatároztuk, hogy megtaláljuk és kiszabadítjuk őket. Mástól úgysem várhatnak segítséget.

– Szóval titokban velünk akartok jönni Gátvárosba? – kérdezte Balikó, bár biztos volt a válaszban.

Mielőtt azonban a fénylények felelhettek volna, Rumini fájdalmas képpel a csuklójához kapott. Azóta szorította karját az arany karkötő, amióta a kapitányi fülkéből kilépve a konyha felé vették árjukat. Mostanra azonban kínzó fájdalommá erősödött a szorítás, és Rumini úgy érezte, nem tudja tovább elviselni.

Miközben Rumini fájdalmasan dörzsölgette csuklóját, és igyekezett az érthetetlenül szorossá vált karkötőt meglazítani, Balikó gyorsan beszámolt a két fénylénynek Rumini délelőtti, mocsárbeli kalandjáról. Pilács és Gyogyó Rogyó érdeklődéssel hallgatták a történetet, aztán Rumini karjára pattantak, hogy minél közelebbről szemlélhessék meg a karperecét.

– A mocsárban tényleg kígyók laknak – hümmögött Pilács –, de szerintem nincs ilyen különleges aranyuk. Meg úgyis felfaltak volna, ha ők kapnak el.

– Jól ismeritek őket? – kérdezte kíváncsian Balikó.

– Egyáltalán nem – rázta a fejét Pilács. – Ők odalent élnek, a mi népünk viszont nem megy soha a víz alá. Kinek kell, hogy átázzon a gatyája, nem igaz, Gyagya?

– De valamit csak tudtok egymásról? – makacskodott Balikó.

Pilács elfintorodott.

– A mi hős népünk nem várja meg, hogy egy kígyó előjöjjön a mocsárból. Szóval, még az is lehet, hogy csupa jó fazon a kígyónép, csak mi nem hagyjuk őket bemutatkozni.

Ennek hallatán Gyogyó Rogyó fényes kis vállai csak úgy rázkódtak a nevetéstől. Rumini viszont megkönnyebbülten sóhajtott. Határozottan enyhült a karkötő szorítása. Egy darabig még masszírozta az elgémberedett területet, aztán, ahogy múlt a fájdalom, úgy tért vissza az ő jókedve is. Végül teljesen megszűnt a karkötő szorítása, és Rumini jobbnak látta, hogy elterelje a figyelmet az egyre furcsábban viselkedő ékszerről.

– Szóval velünk jöttök Gátvárosba – fordult Pilácshoz. – Lakhatnátok itt a kabinunkban. Az se haj, ha világítotok. A múltkor úgyis orra buktam Balikó papucsában.

– Nem vagyunk mi lámpák – sértődött meg Pilács, – Különben is, ha betakarózunk, nem világít a testünk.

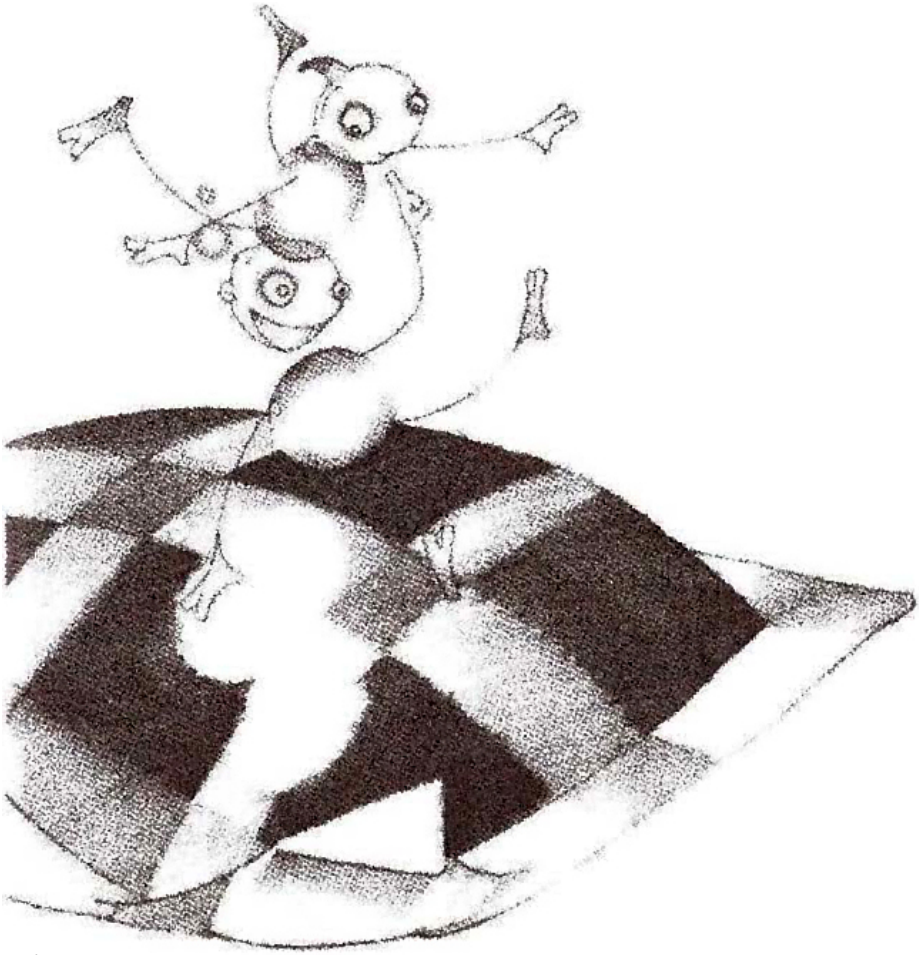

– És ha el akartok rejtőzni napközben, mit csináltok? – kérdezte Balikó.

– Kökökő pöpö – magyarázta Gyogyó Rogyó, de Balikó értetlenül bámult vissza rá.

– Micsoda? Köpködtök?

Pilács némán a fejéhez kapott.

– Azt mondja, hogy köpenyt húznak, nagyokos – szólt közbe Rumini. Balikó elcsodálkozott.

– Te érted, amit mond, Rumi?

– Nem értem – vont vállat Rumini –, de ennyit azért magadról is kitalálhattál volna.

Balikó szégyenkezve hümmögött.

– Túl késő van már. Biztos azért nem fog a fejem.

– Biztos – vigyorgott Rumini. – Reggel meg túl korán van, délben pedig ugyan ki tud ebéd nélkül gondolkozni. Nem igaz, cimbora?

– Nagyon vicces – dünnyögte Balikó sértődötten.

Hiába tréfálkozott Rumini, tényleg éjfél körül járt már az idő. Az

egerek és újdonsült barátaik még megállapodtak, hogy a biztonság kedvéért nem szólnak Pilács és Gyogyó Rogyó érkezéséről senkinek, amíg a Szélkirálynő be nem fut Gátvárosba. A két fénylény újra körüljárta a kis kabint alvóhely után kutatva. Hosszas keresgélés után boldogan vetették rá magukat Rumini sarokba hajított mocskos zoknijára, amiben korábban a vascsöppentő rejtőzött.

– Látod, Balikó, nem mindenki érzi büdösnek a zoknimat – örvendezett Rumini, de Balikó már csak félálomban motyogott:

– A mocsárhoz képest tényleg nem olyan rossz…

– Egész olyan illata van, mint az otthoni párnámnak – dőlt hátra elégedetten Pilács, majd a zokni szabadon maradt végét magára húzta takarónak.

– Pápá – tette hozzá Gyogyó Rogyó, és Rumini nem tudta eldönteni, vajon ő is a párnáját emlegeti, vagy egyszerűen búcsút intett éjszakára.

Ötödik fejezet
Kopjásvég

Mivel előző délután Dolmányos papának sikerült úgy; ahogy rögzíteni az új árbocot, és reggel enyhe északnyugati szél támadt, a kapitány kiadta a parancsot, hogy húzzák fel a vitorlákat, és induljanak délnek, Gátváros felé, Útközben hamar kiderült, hogy az új árboc nem bírja megtartani a vitorla súlyát, a vihar alatt tengerbe sodródott szerszámok nélkül viszont Dolmányos papa nem tudja stabilabbá tenni a hatalmas faoszlopot. Így aztán lassan, óvatosan haladtak csak előre, és a kapitány elhatározta, hogy az első útjukba eső szigeten újra horgonyt vetnek, hogy megpróbáljanak hajóácsokat bérelni, vagy legalább használható szerszámokat szerezni.

Kétnapi hajóútra talállak is egy szigetet, amely a térkép tanúsága szerint a Kopjásvég elnevezést kapra. A név alapján a kapitány kopár pusztát és vad bennszülötteket képzelt a földarabra, a szíve mélyén nem sok reményt fűzött hozzá, hogy éppen itt kapjanak segítséget. Nagy volt hát az ámulata és öröme, amikor a sziget közelébe érve világítótornyot, kiépített kikötőt, tengerbe nyúló mólót és a várfalakon lobogó zászlókat pillantott meg a távcsövön keresztül. Hát még, amikor a szárazföld közelébe érve azt is világosan ki tudta venni, hogy a parton főként hódok járkálnak.

A kikötői őrség parancsnoka személyesen sietett a Szélkirálynőre, hogy üdvözölje, és jegyzőkönyvébe vezesse az újonnan érkezőket. Széles mosollyal rázott kezet a kapitánnyal és Sebestyénnel.

– Jó szívvel köszöntőm önöket Kopjásvég kikötőjében. Szigetünk ura, Kopjás Kornél úr parancsára minden jövevényt színe elé kell vezetnem. Urunk szereti személyesen is megismerni és megvendégelni a hazánkba látogatókat.

– Jelentse, kérem, Kopjás Kornél úrnak, hogy barátságos szándékkal érkeztünk, és a segítségét szeretnénk kérni – mondta Bojtos Benedek.

– Az egerek kedves barátai a mi urunknak – biztosította az őrparancsnok a kapitányt. – Régóta itt időzik már nálunk Szimathy úr, aki szintén az önök népének tagja.

A kapitány csodálkozó pillantást váltott Sebestyénnel. Igazán nem gondolta volna, hogy a véletlen szerencse még egy honfitársukat is az útjukba sodorja. Kíváncsian szállt hát partra legénysége kíséretében, hogy eleget tegyen Kopjás Kornél meghívásának. Az őrparancsnok kísérőt rendelt melléjük, hogy megmutassa az egereknek a kikötőből a várba vezető utat.

Zsilip, a fiatal, jó kedélyű hódlegény lelkesen kalauzolta a vendégeket. Felajánlotta a kapitánynak, hogy egy kicsit hosszabb, de annál látványosabb úton vezeti őket a hódvárba, hogy egyúttal körül

is nézhessenek vendéglátójuk birodalmában.

A Szélkirálynő minden tagja, még a sokat látott Tubák is álmélkodva forgatta a fejét a különös város láttán. Ugyan mindannyian pontosan tudták, hogy a hódok birodalmába hozzák a szállítmányt, mégsem gondoltak bele előre, mennyire másként fest egy hódok építette település Egérvároshoz képest. A hódok egyszerre élnek vízi és szárazföldi életet. Patakok közepén gátat építenek fából, és a felduzzasztott, kisebbfajta tóvá szélesített vízben építik fel hódváraikat.

A kikötői gát mögött itt is jókora, csillogó tó terült el, ebben magasodott középen a hatalmas, tornyos, bástyás Kopjás-vár, amelyet számtalan kisebb-nagyobb hódváracska, úri lakhely vagy éppen szűkösebb, hevenyészett hódviskó vett körül. A házak és várak között nem vezettek utak, a hódok ugyanis leginkább vízben szeretnek közlekedni, de a sima vízfelszínen itt-ott teraszok, árnyékos kis szigetek emelkedtek. Ezeken nyüzsgött az élet: üzletek, piacok, kávéházak, boltocskák tarkítottak minden talpalatnyi földet. Voltak, akik a vízben úsztak egyik szigetről a másikra, mások kis csónakokban ülve, hatalmas lapátfarkukkal evezve utaztak.

– A vízfelszín alatt legalább ennyi üzlet bejárata nyílik még – mondta vidáman Zsilip, látva az egerek ámulatát.

– És melyik irányból van a vár bejárata? – érdeklődött Sebestyén, aki, bárhogy nézte is a hatalmas hódvárat, nem tudott kaput felfedezni rajta.

– A mi épületeinknek víz alatt van a bejárata – jelentette ki Zsilip, és szemei huncutul csillogtak.

A kapitány kényszeredett mosolyra húzta a száját.

– Nem készültünk rá, hogy víz alatt úszva kell megérkeznünk a vendégségbe.

Háta mögött összesúgtak a matrózok.

– Attól tartok. Tubák, hogy ma átázik a pipádban a dohány – mondta aggodalmasan Dundi Bandi, aki a Zúzni aragyarmaton összeszedett tüdőgyulladása óta a hideg víz közelségéről is irtózott.

– Kérdezzük meg a kapitányt, hátha megvárhatjuk itt a kikötőben. Az a Kopjás úr biztos nem akarja az egész legénységet vendégül látni – vetette fel Roland, aki szintén nem rajongott a víz alá merülés ötletéért.

De Zsilip újra elnevette magát.

– Vendégeink részére kiváló buborékúszóink vannak.

– Lehet, hogy többre mennénk egy békalábbal – viccelődött Rumini, de amikor meglátta a part mellett sorakozó buborékúszókat, tárva maradt a szája az ámulatról.

Kis, négy-ötszemélyes hajócskák voltak a buborékúszók, amelyek első látásra úgy festettek, mint a víz felszínén lebegő halványkék

léghólyagok. Beszállva azonban látszott, hogy a légbuborék alja nagyon is kemény, nehéz anyagból készült. Egy különleges forgó szerkezet beindított egy propellert, ami szép lassan a víz alá húzta a buborékúszót.

Az egerek a fejüket kapkodták a csodálkozástól. Egyszerűen sehogy sem fért a fejükbe, mitől haladnak előre a hajók a víz mélyén, ahol nem hajtja őket se szél, se sodrás. Zsilip büszkén magyarázta a hódok legnagyobb tudósának, Perpétum mesternek a találmányát.

– Ezek a motornak nevezett szerkezetek a vízben élő algákat, moszatokat eszik. Elég csak vízbe helyezni a hajót, bekapcsolni az indítógombot, és amíg van moszat a vízben, utazhatunk.

– Micsoda ötlet! – tátotta el a száját Rumini. – Ez majdnem olyan jó, mint a láthatatlanná tevő kalap. Képzeld csak el, Balikó! Ha ilyen motor hajtaná a Szélkirálynőt, nem kéne vacakolni a sok nedves kötéllel, vitorlával.

– És bármikor el tudnánk menekülni, ha veszély fenyeget – sóhajtotta Bandi.

– Sajnos ezek a motorok csak ilyen kis hajót tudnak meghajtani. Ha nagyobbat építenénk, tapodtat sem haladnánk előre.

– Hát miért nem építetek nagyobb motorokat? – vonta fel a szemöldökét Dolmányos papa.

– Perpétum mester éppen ezen dolgozott, amikor váratlanul meghalt. Rajta kívül senki sem tudta a motorok titkát, így kénytelenek vagyunk beérni ezekkel a buborékúszókkal – tárta szét a mancsát Zsilip.

Eközben a buborékúszók alámerültek a tóba, a léghólyagok falán átsejlett a kékesen tiszta víz. Az egerek szeme előtt feltárult a víz alatti városrész, ami még sűrűbben lakott és mozgalmasabb volt, mint a víz feletti világ. Nem sok idő maradt a nézelődésre, mivel néhány perc múlva már el is érték a Kopjás-vár bejáratát.

– Nagy kár, hogy ilyen öreg volt már ez a Perpétum mester – mormolta maga elé Rumini, aki a rövid úton végig arról ábrándozott, mi mindenre használhatna egy hatalmas motoros hajót.

– Ó, nem az öregség vitte el! – súgta oda Zsilip. – Azt mondják mifélénk, hogy a legfőbb varázsló, Ákum Vákuum mancsa van a dologban. Megirigyelte Perpétum mester bölcsességét, és valahogy elpusztította az öreget.

– A mindenit! – tátotta el a száját Rumini. Még számtalan kérdése lett volna Perpétum mestertől és a gonosz varázslóról, Ákum Vákuumról, de Zsilip barátságosan megveregette a vállát, és felpattant, hogy megadja a jelt a kikötéshez.

Zsilip kis fényjeladójával jelzett a kapuban strázsáló őröknek, és az egereket szállító járművek egymás után besiklottak várba. Itt rövid emelkedés után előbukkantak a vízből. Az utasok tágas fakupolában

találták magukat, amelyen át mindenütt beszűrődött a kinti nap fénye. A benti meleg, párás levegőt finoman belengte a nedves fa illata.

– Most újra a vízfelszín felett, vagyunk magyarázta Zsilip a kíváncsian forgolódó egereknek. – Csak a bejáratokat építjük víz alá.

– Milyen más illat van itt – állapította meg Rumini, miután hatalmas, mély lélegzetet vett.

– Ki nem állhatom ezt a fülledt meleget – szusszant Negró, akt szívesebben maradt volna a Szélkirálynő fedélzetén, hogy egy kicsit rendbe szedesse a hajót a hajósinasokkal, és egyáltalán nem volt ínyére, hogy a kapitány parancsára neki is a többiekkel kellett tartani.

Nem maradt sok idő a nézelődésre, mert nyílt az egyik oldalajtó, és egyszerű öltözetű, mégis fejedelmi tartású hóduraság sietett be rajta egy jóval kisebb termetű, idősödő, ám élénk és okos tekintetű egérrel a nyomában. A hóduraság maga volt Kopjás Kornél, a sziget kormányzója, az egérúr pedig régi jó barátja és bizalmasa, Szimathy Szaniszló.

Kopjás Kornél barátságosan köszöntötte a messziről jött vendégeket, vacsorára invitálta őket, és udvariasan felajánlotta szolgái segítségét a hajó rendbehozatalára. Szimathy úr eközben lelkesen rázogatta honfitársai mancsát, és élénk társalgásba bocsátkozott mindenkivel eddigi újukról, tapasztalataikról és az időjárásról.

A házigazda tágas

étkezőbe vezette vendégeit, ahol gazdagon terített asztal várta az ugyancsak éhes egereket. Mielőtt helyet foglaltak volna, újra nyílt az ajtó, és karcsú, kedves arcú, kecses mozgású fiatal egérkisasszony lépett be rajta. A matrózok egy pillanatra elnémultak, a kapitány udvariasan meghajolt, egyedül Galléros Fecónak volt annyi lélekjelenléte, hogy oldalba bökje Ruminit, és a fülébe súgja:

– Hű, az angyalát!

De ennél többre még tőle sem futotta.

Szimathy Szaniszló a hölgy elé sietett, megfogta a kezét, és a kapitányhoz vezette.

– Kedves barátaim, bemutatom a kislányomat, Johannát. Ő is velünk fog vacsorázni, mert amióta a mi jó Kopjás urunk udvarában időzünk, nem is találkozott a mi fajtánkkal. Engedjék meg, hogy ő is meghallgassa beszámolójukat a hosszú útról.

Cincogi doktor és a kapitány újra meghajtotta magát, Sebestyén barátságosan Johanna kisasszonyra mosolygott, Galléros Fecó pedig újra oldalba bökte Ruminit.

– Mellé ülök, ha eddig élek is!

Erre már Balikó is felkapta a fejét.

– Ne strapáld magad, Fecó! Szóba se áll veled. Urakhoz van ő szokva.

– Édes öregem, az én modorom kifogástalan, nem úgy, mint egyeseké – kacsintott Fecó a két hajósinasra, azzal kihúzta magát, és legdélcegebb járásával megindult Johanna felé.

Kopjás Kornél az ablak mellett állva a kilátást mutogatta a kapitánynak és Cincogi doktornak. Mire jelt adott, hogy asztalhoz lehet ülni, hogy, hogy nem, Galléros Fecó már élénk beszélgetésbe merült Szimathy Johannával, aki időnként felnevetett, és nagy érdeklődéssel hallgatta Fecó minden szavát. Természetesen a vacsoraasztalnál is egymás mellett foglaltak helyet, és az egérfiú egy pillanatra sem engedte, hogy a Johanna másik oldalára ültetett Sebestyén szóhoz jusson.

Rumini és Balikó eleinte vigyorogva szemlélték a jelenetet, később, arra az időre, amíg a finom sültekből és mártásokból falatozlak, meg is feledkeztek az udvarlásba merült Fecóról, de ahogy telt az idő, Rumini egyre bosszúsabb tekintettel méregette barátját és a csilingelve kacagó gyönyörű egérlányt.

– Fogalmam sincs, miről lehet ennyit beszélni – mormolta az orra alatt.

– Fel a fejjel, komám! Lehet, hogy éppen a te kalandjaiddal szórakoztatja! – vigyorgott rá Balikó megértően. – Különben is, vacsora után bemutatkozunk neki mi is.

Ez a kijelentés kicsit jobb kedvre hangolta Ruminit, aki ezután kétszer is vett a desszertként felszolgált mandulás puncstortából,

végezetül nem átallott három hatalmas diós tekercset magába tömni. Balikó lelkesen követre a példáját. Nagy volt hát a két cimbora csalódottsága, amikor a vacsora a végére érve észrevették, hogy Johanna időközben eltűnt a teremből.

Rumini Fecóra sandított, és látta, hogy barátja egyre gyakrabban fordul az ajtó felé, ahol valószínűleg Johannát látta eltűnni.

– Ezek szerint nem mondta neki a kisasszony, hogy már nem jön vissza – gondolta a kisegér megkönnyebbülten.

Amikor Balikóhoz fordult, hogy az ő véleményét is kikérje Johanna visszatérésével kapcsolatban, Balikó felemelt ujjal jelezte, hogy inkább hallgasson és egyen. A kapitány éppen a sosem tapasztalt erejű viharról számolt be Kopjás Kornélnak, aki érezhető csodálkozással és aggodalommal hallgatta.

– Biztos vagy benne, barátom, hogy a Tükörtó-sziget közelében csapott le rátok a szörnyű idő? – kérdezte Kopjás Kornél immár harmadszorra.

– Biztosíthatom, uram, hogy így van – szólt Sebestyén. – Minden számításunk ezt bizonyítja.

– Minket is váratlanul ért – tette hozzá a kapitány. – Egérországban az a hír járja, hogy az Arany-tenger, amely a Hódszövetség szigeteit övezi, a világ legcsendesebb tengere.

– Ez valóban így van – mondta gondterhelten Kopjás kormányzó. – Nem is tudom mire vélni ezt a furcsa időt.

– Háborgó tenger és vad szél nem riaszthat meg egyetlen vérbeli hajóst sem – jelentette ki mosolyogva a kapitány, hogy lezárja a témát, ami valamilyen oknál fogva rettentően nyugtalanította vendéglátójukat.

De Kopjás Kornél nem nyugodott meg. Most úti céljukról kezdte faggatni az egereket. Többször is rákérdezett, pontosan milyen szállítmányt rendelt a hódok királya, Tükörfarkú Kasztor, és aggodalmasan tudakolta, nincsen-e a rakomány között olyan láda, amelynek nem ismerik a tartalmát. A kapitány csodálkozva felelgetett a kormányzó kérdéseire, és kezdte kényelmetlenül érezni magát a faggatózás miatt. Kopjás Kornél végül barátságosan rámosolygott.

– Bocsásd meg, jó kapitányom a kellemetlenkedést. Bizonyára nem tudjátok, hogy a hódok királya, Tükörfarkú Kasztor három hónapja nyomtalanul eltűnt. Helyette Hódító Hodrik lépett trónra. Tanácsadója pedig nem más, mint a Hódszövetség legnevesebb varázslója, Ákum Vákuum.

Rumini nagyot nyelt. Ez ugyanaz a varázsló, aki Zsilip szerint elpusztította Perpétum mestert. Miféle király lehet az, aki ilyen gonosz hírében álló varázsló tanácsaira hallgat?

– Tudnotok kell, hogy szigeteinket négy nemzet lakja – folytatta Kopjás Kornél. – A hódok népe csak egy közülük, mellettünk élnek

még kígyók, teknősbékák és az apró termetű, sebesen mozgó fénylények.

A fénylények nevét hallva Balikó Ruminire sandított. Mindketten a kabinjukban várakozó két potyautasra gondoltak, akik semmi pénzért nem akartak partra szállni Kopjásvégen, és most valószínűleg izgatottan várják barátaik visszatértét.

A név hallatán a kapitány is felkapta a fejét, de a kérdéseit kissé későbbre kellett halasztania, mivel Kopjás Kornél nem ért mondókája végére.

– Ez a négy nemzet hozta létre a Hódszövetséget.. Kasztor királysága idején a Hódszövetségben béke honolt, a négy népcsoport nem zavarta egymás életét. Ám amióta Hodrik az úr, mintha megbolydult volna a nyugalom. Gonosz varázslatokról hallani úton-útfélen. Az idegenekre gyanakvó szemmel néznek, és mindenki tart a másiktól. Furcsa mendemondák kaptak szárnyra a szigetvilágban.

A kapitány már nyitotta is a száját, hogy megkérdezze, vajon miről suttognak a környék lakói, és nem veszélyes-e ezek után behajózni Gátvárosba, amikor Szimathy Szaniszló hirtelen felállt, kettőt köhintett, jelentőségteljesen Kopjás Kornélra nézett, majd elnézést kért, és távozott.

A kapitány újra nekifogott, és ezúttal fel is tette a kérdéseit, de Rumini és Balikó nem hallották a kormányzó válaszát. A hátuk mögött ugyanis megjelent Galléros Fecó gondterhelt ábrázattal.

– Nagyon nem tetszik ez nekem – súgta, és újra az ajtóra pillantott.

– Balikó már az elején megmondta, hogy nem vagy a kisasszony esete – vetette oda a válla fölött Rumini, némi kárörömmel a hangjában.

– Dehogynem – kacsintott Fecó. – De most nem Johannáról van szó, kisfiam. Ti nem vettetek észre semmi különöset?

– Hát, az a mandulás puncstorta különösen finom volt – szusszant elégedetten Balikó.

– Rumini, mondd, hogy csak tetteti magát – nyögte Fecó, és könyörögve tette össze a mancsait. De Rumini a fejét rázta.

– Balikó képes tényleg csak a hasára gondolni. Miről van szó?

– A vendéglátóink nagyon furcsán viselkednek. Ti nem éreztetek, hogy ez a Szimathy úr úgy figyel, mintha állandóan szaglászna, szimatolna?

– Ha a lányának teszed a szépet, ne csodáld, hogy rajtad tartja a szemét – mondta Rumini bölcsen.

– Állj már le, Rumini – csettintett mérgesen Fecó. – Egészén másról beszélek. Szerintem valami történik a hátunk mögött, amiről nem tudunk.

– Szerintem rémeket látsz, Fecó – jelentette ki Balikó, aki nagyon elégedett volt a vacsorával és a vendéglátással.

– Szimathy úr kiment az előbb, és a szemével jelzett a kormányzónak – súgta Fecó türelmetlenül. – Nem csodálnám, ha Kopjás úr is mindjárt felállttá és kimenne. Biztos van valami fontos megbeszélnivalójuk.

– Előzzük meg! – szökkent talpra Rumini. – Úgyis körül akartam nézni egy kicsit a várban.

Fecó és Rumini sietősen megindultak az ajtó felé. Balikó egy pillanatig tűnődve bámult utánuk, végül nagy elhatározással felpattant és utánuk iramodott. A kapitány kérdőn nézett a három cimborára, ahogy elhaladtak mellette, de Fecó bocsánatkérő tekintetéből azt olvasta ki, hogy csak az illemhelyet készülnek felkeresni.

Az ajtónállók is ugyanezt gondolhatták, mert amikor ajtót nyitottak a három egérke előtt, rögtön a folyosó vége felé böktek.

– Arra menjenek az urak.

Rumini, Balikó és Fecó szó nélkül battyogtak végig a folyosón, és csak a mosdóba lépve tartottak haditanácsot.

– Én azt mondom, nagyon kínos helyzetbe kerülhet a kapitány, ha kiderül, hogy a házigazda után szaglászunk – jelentette ki Balikó.

– Igazad van – szögezte le Fecó – de ha valamire készülnek ellenünk, akkor azt időben tudnunk kell, máskülönben nagy veszélybe keveredünk.

– Ugyan mire készülnének? – húzta el a száját Balikó, – Szerintem csak rémeket látsz.

Rumini eddig egy szót sem szólt, a mosdó résnyire nyitva hagyott ajtaján át leste az étkező bejáratát. Most hirtelen felemelte az ujját.

– Kopjás Kornél közeledik. Tényleg kijött Szimathy úr után.

– Mi lesz, ha észrevesz? – szeppent meg Balikó.

– Semmi. Kijöttünk a mosdóba, azt csak lehet? – mondta Fecó, és a falra akasztott hatalmas, fonott fűzfaágakkal keretezett tükör előtt megigazította az ingét. Balikó a mosdótálhoz lépett, és nagy gonddal súrolni kezdte a mancsait. Rá is fért egy kis mosdás, a diós tekercstől csupa ragacs volt úgyis. Egyedül Rumini nem zavartatta magát, továbbra is az ajtórésen át kémlelte a folyosót.

A kormányzó elhaladt a mosdóhelyiség előtt, és a folyosó végén jobbra fordult. Rumini máris nyitotta az ajtót, hogy utána osonjon. Fecó és Balikó követték, de mikor kiléptek az ajtón, az étkező előtt felharsant az őrök hangja.

– Uraim, rossz irányba indultak! Erre van az étkező.

– Ej, hát nem eltévesztettük! – csettintett kelletlenül Fecó, és Balikóba karolva megindult visszafelé. Az őrök nem figyeltek már rájuk, egyáltalán nem vették észre, hogy három helyett csak két vendég tér vissza a terembe. Rumininek sikerült Kopjás Kornél nyomába szegődnie.

A folyosó a sarkon újabb keresztfolyosóba torkollott, innen számtalan díszes, faragott faajtó nyílt. Rumini nem látta, melyik ajtó mögött tűnt el Kopjás Kornél, de csöppet sem aggódott. Az a legfontosabb, hogy nem állnak strázsák minden fordulóban. Egy üres folyosón végigsurranva gyerekjáték lesz megtalálni a kormányzót. Mivel Rumini szinte rögtön utána eredt, biztosan nem jutott messzire ilyen rövid idő alatt. Az első három ajtó valamelyikén léphetett csak

be, különben Rumini látta volna őt tovább haladni a folyosón.

A kisegér fülét az első ajtóra tapasztotta, de odabent – úgy tűnt – síri csend honol. Miközben tovább haladt a második ajtó felé, önkéntelenül a csuklójához kapott. Megint egyre kellemetlenebből szorította a karkötője. De most nem volt idő ezzel foglalkozni. A második ajtó mögül sem hallatszott zaj. A harmadik ajtóhoz lépve Rumininek végre elégedett mosolyra szaladt a szája. Bentről Kopjás Kornél hangja szűrődött ki. Úgy tűnt, valakivel vitatkozik.

– Értsd meg, figyelmeztetnünk kell őket a veszélyre! Te magad mondtad, hogy megbízhatunk bennük.

– Igen, először úgy is gondoltam – felelt egy másik hang. Rumini rögtön felismerte Szimathy Szaniszló cincogását.

– És eddig még sosem csalt meg a szimatod, barátom – mondta Kopjás kormányzó. – Minden megérzésed beigazolódik. Ha első benyomásod az volt, hogy bízhatunk a honfitársaidban, én hiszek neked. Magam is ezt érzem. Kedves, barátságos egerek egytől-egyig.

– Értsd meg, uram, valami mégis nyugtalanít. Tudom, hogy jóravaló tengerészek a vendégeink, de a szimatom azt súgja, hogy hatalmas bajt hoznak ránk.

– Talán pont abból ered a baj, hogy hagyjuk őket elhajózni Hodrikhoz, anélkül, hogy mesélnénk nekik a baljós jelekről és a Tiltott-szigetről.

– Mi magunk sem tudunk semmi biztosat – érvelt Szimathy úr.

– Nekem elég, hogy tudom, Hodrik várat építtet a Tiltott-szigeten, ahová pedig senki sem tehetné be a lábát. Azt is sejtem, hogy mindez Ákum Vákuum ötlete volt. A Tiltott-szigeten a legesleggonoszabb dolgok is megtörténhetnek. Úgy vélem, emiatt dúlnak a szörnyű viharok is a szigeteink körül. Felborult a négy nemzet szövetségének egyensúlya, mert Hodrik megzavarta a rendet. Ákum Vákuum varázslatai hatalmas veszélyt jelentenek mindenkinek. Kötelességünk figyelmeztetni a vendégeinket.

– Tégy belátásod szerint, uram – mondta Szimathy Szaniszló, és Rumini észbekapott, hogy a beszélgetésnek vége, a következő pillanatban nyílni fog az ajtó, mert Kopjás kormányzó és Szimathy úr minden bizonnyal sietnek vissza a magukra hagyott egerekhez.

Rumini futva indult vissza, de alig tett néhány lépést, amikor már csikordult is mögötte az ajtó. Nem volt más választása, odaugrott a következő szobához, feltépte az ajtót, és besurrant. Azt remélte, észrevétlenül meglapulhat az üres teremben, amíg vendéglátóik visszasétálnak az étkezőbe.

Hatodik fejezet
Véletlen találkozások

Miután becsukódott mögötte az ajtó, Rumini óvatosan körülnézett. Kis dolgozószobára, esetleg szekrényekkel, polcokkal kiépített tároló helyiségre számított. Nagy volt hát a döbbeneté, amikor tágas, kupolás, kerek csarnokot pillantott meg. Első gondolata az értetlenség volt: hogy férhet el egy ekkora terem a hódvárban, amikor az előbb a folyosón világosan látta, hogy az ajtók nyolc-tízlépésnyi távolságra vannak egymástól. Pedig a közelben, sőt, amennyire a félhomályos teremben látni lehetett, sehol sem nyílt több bejárata a kerek csarnoknak.

Bár csuklója szinte égett a ráfeszülő arany karkötő szorításától, és minden érzéke azt súgta, hogy legjobb volna mielőbb visszatérni a vacsoraasztalhoz, Ruminin mégis erőt vett a kíváncsiság. Annyira furcsa és váratlan volt ez a hely, hogy úgy érezte, muszáj legalább egy icipicit körülnéznie.

Néhány lépést tett a terem közepe felé, ahol körben térdmagasságig érő kőpárkány futott. Olyan volt, mintha egy szépen kiépített belső medence széle volna. A kőszegélyt belülről különös levelű sás szegélyezte. Még két lépés, és Rumini világosan látta, hogy a kőpárkány valóban egy kis tavacskát határol. Most újra megérezte csuklóján az égető érzést, és hirtelen arra gondolt, belelógatja mancsát a kristálytiszta vízbe, hátha a hideg víz hűsíti egy kicsit.

Elindult a kőpárkány mentén, hogy olyan helyet keressen, ahol jól hozzáfér a vízhez, és nem kell az éles sásleveleken keresztülhajolnia. Végül, éppen a túloldalon elfogyott a növénykoszorú, és a kőpárkány kiszélesedett.

– Olyan, mint egy kis rajtkő. Ha ez lenne az uszodám, innen ugranék fejest – gondolta Rumini, és azonnal a párkányra térdelt.

Először csak egy ujját dugta a vízbe, de mivel az kellemesen langyos volt, rögtön az egész mancsát bemártotta. Megkönnyebbülten sóhajtott fel. Nagyon jólesett a hús borogatás. Már éppen azt fontolgatta, hogy lábait is belógatja a kis tóba, amikor a túloldali sás közül rekedt, mély és némiképp csúfondáros hang szólalt meg.

– Ereszkedj be bátran a medencémbe.

Rumini talpra szökkent, mintha kígyó marta volna meg. A sás közül jókora fej bukkant elő, aztán hatalmas páncél emelkedett ki a vízből. A kisegér most jött rá, hogy óriás termetű teknősbéka lakja a kis belső tavat.

– Elnézést kérek – hebegte Rumini, és hátrálni kezdett. – Véletlenül tévedtem ide.

– Nincsenek véletlenek – jelentette ki a teknős, és megindult Rumini

felé. – Azért verődtél ide, mert hallanod kell, amit mondani akarok.

– Nem, én el akartam bújni valaki elől, és pont ezt az ajtót nyitottam ki – magyarázkodott Rumini, de a teknős egykedvűen bólogatott, mintha nem is hallotta volna a kisegeret.

– Hát persze. Gyere közelebb!

– Mit akarsz tőlem? – kérdezte Rumini, aztán eszébe jutott valami, amitől kis híján felnevetett. Pilács most biztos azt mondaná a vén teknősnek: ha bántani meri, halálfia lesz!

– Nem bántalak, fiam – recsegte a teknős, és Rumininek az a homályos rossz érzése támadt, hogy a különös medencelakó olvas a gondolataiban.

– Omnitudor vagyok, egyesek bölcsnek mondanak. Nincs sok időnk. Valamiért te találtál rám, tehát neked kell útmutatást adnom. Hallgass meg figyelmesen, de mindenekelőtt engedd szemügyre vennem a karkötődet.

Rumini egy önkéntelen mozdulattal a háta mögé rejtette a mancsát.

– Ennél kicsit bátrabbnak gondoltalak – hümmögött Omnitudor.

Rumini elszégyellte magát, és rögtön közelebb lépett.

– Mutasd a karkötődet! Fontos, hogy lássam! Jelenthet jót, és jelenthet rosszat, de leginkább mindkettőt.

Rumini előre nyújtotta a mancsát, és titkon picit fohászkodott, hogy a megtermett teknős nehogy hirtelen leharapja. De Omnitudor éppen csak közelebb hajolt, és mélyen belenézett a karkötő egyik ragyogó smaragdszemébe. Egy darabig így maradt, mozdulatlanul, mintha a csillogó drágakőből akarná kiolvasni az igazságot. Aztán nagyot sóhajtott, és Ruminihez fordult.

– Attól tartok, nem vagy biztonságban, amíg ezt a karkötőt viseled. Mégis azt mondom neked, vigyázz rá nagyon.

– Nem lesz nehéz – nevette el magát Rumini. – Képtelen vagyok leszedni magamról.

– Pedig azt javaslom neked, semmi szín alatt ne engedd, hogy Hódító Hodrik meglássa rajtad.

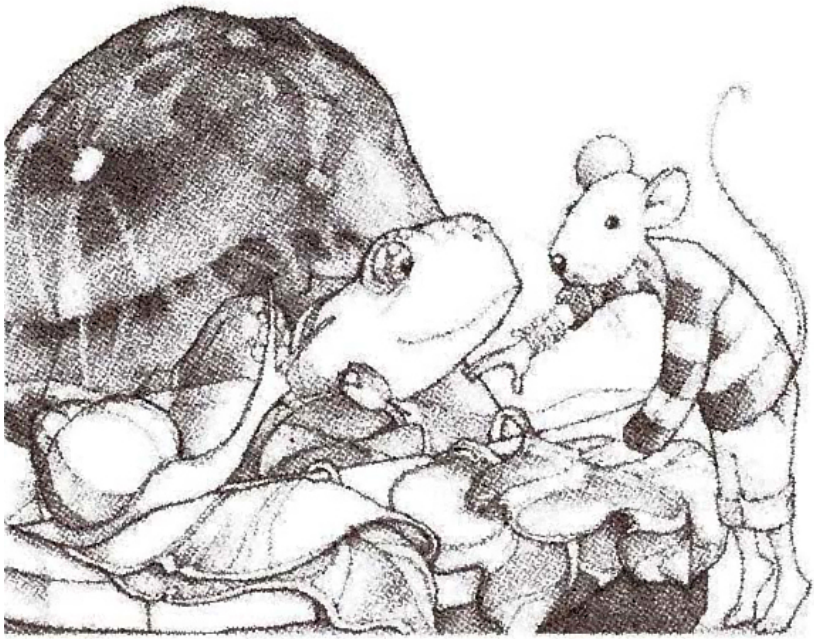

– Jó, majd hosszú ujjút veszek, ha találkozunk – vonogatta a vállát Rumini.

– Nem elég. Ha Hodrikkal találkozol, mindenképpen le kell venned a karkötőt!

– Értsd meg, hogy nem tudom, talán, ha olyan bölcs vagy, segíthetnél levarázsolni rólam.

– Ezt a karkötőt egyedül te tudod levenni magadról. Hogy miként, arra neked kell rájönnöd. Rá kell találnod a megoldásra.

Rumini dühösen rázta a fejét, de Omnitudor már el is terelte a szót a karkötőről.

– Jól vésd az emlékezetedbe a szavaimat, fiam! Semmi szín alatt ne menj a Tiltott-szigetre! És ne fogadj el semmit, ami onnan származik!

– Miért? Mi van azon a szigeten? – kérdezte Rumini, és végre elkezdte érdekelni, amit az öreg mond.

– Békeidőben nincs ott semmi sem, csak három különleges forrás. Már a nevük is furcsa: Fordí, Zsibbasz és Fogvatar. Amíg nem rossz szándékkal merik a vizüket, nem okoznak bajt. Ám ha felborul a rend, a Tiltott-sziget rettentő veszélyessé védik. Most sajnos nehéz időket élünk. Csupa fenyegetést rejt a sziget.

– Miért, valójában mit csinált ez a Hodrik?

– Hallottál már a Hódszövetség négy népéről. Mindegyik népnek megvan a saját, drágakőből készült jogara, amely erőt és győzhetetlenséget ad neki másokkal szemben. A királyok őrzik a jogarokat, a jogarok őrzik a békét, és ez így van rendben. Amíg minden jogar a saját népét oltalmazza, nincs mitől tartani a Szövetség tagjainak. Hódító Hodrik azonban rossz tanácsokat kapott. Nem a

béke őrzésére használja a királyi hódjogart, hanem arra, hogy a másik bárom nép jogarát megszerezze, és így uralma alá vonja a kígyók, teknősbékák és fénylények népét.

– És már sikerült megszereznie valamelyik jogart? – kérdezte Rumini izgatottan.

– Attól tartok, igen. Felborult a rend. Viharok dúlnak az Arany-tengeren, és Hodrik építkezni kezdett a Tiltott-szigeten.

– Melyik jogart szerezte meg? – kíváncsiskodott Rumini.

– Talán a kígyókét, vagy a fénylényekét. Esetleg mindkettőt. Senki sem tudja, hol őrzik a királyok a saját népük jogarát.

– És a teknősöké? Vajon biztonságban van?

– Afelől nyugodt lehetsz egyelőre – mosolyodott el Omnitudor.

– És mi történik, ha Hodrik megszerzi az összes jogart? – kérdezte Rumini.

– Ha a jogarok egy kézbe kerülnek, felerősítik a már meglevő erőket. Hodrik minden tettét gonosz tanácsadója Ákum Vákuum sugallja. Hodrik nagyratörő, kegyetlen uralkodó, így minden jogar megszerzésével egyre gonoszabb és hatalomvágyóbb lesz. Ákum Vákuum mindenkinél nagyobb varázserőre tesz szert. Közben a Tiltott-sziget forrásainak a vize egyre maróbbá válik, az Arany-tengeren pedig egyre veszettekből tombol a vihar.

Rumini elgondolkodott, és szinte csak mormolta maga elé, ami a fejében járt.

– Ezek szerint, ha Hodrik megszerzi mind a négy jogart, ő maga győzhetetlen lesz, Ákum Vákuum mindenkit el tud varázsolni, a viharon pedig többé senki sem tud átkelni. Még a Szélkirálynő sem. Vagyis itt ragadunk.

Omnitudor némán bólintott. Rumini most igazán megijedt. Nem Omnitudortól félt, sem az ismeretlen Hodriktól, még csak nem is a gonosz Ákum Vákuumról, hanem attól, hogy örökre a hódok birodalmában kell élniük, veszélyek közepette, távol Egérországról, mert a szigetek körül pusztító vihar elvágja előlük a hazavezető utat.

– Mit kell tennem? – kérdezte elszántan.

– Valamiért te viseled ezt a karkötőt, ezért te vagy az, aki segíthet. Hogy kinek, még nem tudom, talán Hodriknak, talán saját magadnak. Fogd ezt a páncéllemezt, és tedd el jól. Alkalomadtán még jó hasznát veheted. Ha elővesz, minden teknős tudni fogja, hogy a bölcs Omnitudor megbízott benned. Most menj, és ne feledd, amit mondtam! Óvakodj Hodriktól, és kerüld a Tiltott-szigetet!

Rumini zsebébe gyűrte a furcsa tárgyat, anélkül, hogy alaposabban szemügyre vette volna. Nagyon mehetnékje volt már, attól tartott, túl soká maradt Omnitudorral a medence partján, és már mindenki őt keresi. Vagy ha nem is mindenki, Negrónak és a kapitánynak biztos feltűnt már, hogy nyoma veszett. Éppen csak elbúcsúzott, azzal sarkon

fordult, és indult is az ajtó felé. De alig tett két lépést, megtorpant.

A falból, egymástól szabályos távolságra, egyforma ajtók nyíltak. Rumini biztos volt benne, hogy amikor a csarnokba lépett, nem volt még más kijárat. Hogy lehet az, hogy most akár tízfelé is ki léphetne a teremből? Melyik ajtón kell kimennie? Világos, ugyanazon, amelyiken bejött.

Lássuk csak. Az ajtóhoz képest pont a tó túloldalán találta a lapos, rajtkőforma beugrót, ahonnét mancsát a tóba lógatta. Tehát pont ezzel szemben kell lennie a folyosóra nyíló ajtónak. Hátrafordult, hogy pontosan lássa, melyik ajtó van szemben előbbi ülőhelyével. Zavartan hőkölt hátra. A kőpárkány eltűnt. Most teljesen körbeölelte a sás a kis tavat. Omnitudor pedig a tó közepén lubickolt, hogy még véletlenül se lehessen tudni, melyik irányba fordulva beszélgetett néhány perce a kisegérrel.

– Ez így nem ér! – mondta Rumini dühösen. – Omnitudor! Mondd meg, melyik ajtón kell kimennem.

– Azon az ajtón fogsz kimenni, amelyiken ki kell menned – közölte Omnitudor sejtelmesen.

– De attól tartok, hogy ha rossz ajtót nyitok ki, eltévedek, vagy észrevesz valaki – próbálta magyarázni Rumini, de Omnitudor egyre csak bólogatott.

– Azzal fogsz találkozni, akivel találkoznod kell. Ha vissza kell térned az ebédlőbe, biztosan oda fog nyílni az ajtód.

Rumini egy szót sem értett a magyarázatból, de azt világosan érezte, hogy ennél több segítséget nem remélhet a bölcs teknősről. Határozott léptekkel odament ahhoz az ajtóhoz, amelyikről leginkább úgy vélte, hogy megfelelő irányban áll, és mancsát a kilincsre helyezte. Azt remélte, talán most mond még neki valamit az öreg. De ahogy hátranézett, látta, hogy Omnitudor már alámerült a vízbe.

A kisegér mély lélegzetet vett, és óvatosan kilesett az ajtón. Első pillanatban úgy tűnt, hogy jó ajtót választott, és visszajutott az üres folyosóra. Megkönnyebbülten kilépett, és becsukta maga mögött az ajtót. De a következő másodpercben már tudta, hogy tévedett. Fabútorokkal berendezett, meglehetősen rendetlen szobában állt, vele szemben jókora ablak, oldalt függönnyel takart ágy. Rögtön hátralépett, hogy visszatérjen Omnitudor kerek csarnokába. Ám az ajtó mögött már nem a bölcs teknős tavát találta, hanem egy félhomályos zugot, ahol fogasokon lógó ruhák alatt szanaszét szórt ütők, labdák és kosarak hevertek.

Rumini teljesen megzavarodott. Újra előrelépett, és ekkor érte a következő meglepetés. Az ágy függönye mögül fekete szempár villant elő, majd hatalmas lendülettel vele nagyjából egyidős, ám jóval magasabb hódfiú pattant a szoba közepére. Nagy, kerek farkát ütésre emelte, de inkább kíváncsian, mint ellenségesen szemlélte a hívatlan

vendéget.

– Kijönnél végre a ruhásszekrényemből? – kérdezte, Rumini döbbenetét látva.

– Bocsánat, azt hittem a teknősbéka… – motyogott Rumini, mire a hódfiú hatalmasat nevetett.

– Jaj, csak nem Omnitudornál jártál?

Rumini megkönnyebbülten bólintott.

– Az kemény lehetett – jelentette ki együttérző hangon a hódfiú. – Téged is a szorzótáblával nyúzott?

– Nem – rázta a fejét Rumini. – Komoly dolgokról beszélgettünk.

– Ha komoly dolgokról beszéltetek, akkor bizonyára komoly dolgokról kellett beszélnetek – utánozta Omnitudor hangját a hódfiú. – És hozzám is azért jöttél, mert dolgod van velem.

Rumini elvigyorodott. A hódfiú kíváncsian végigmérte, aztán saját hangján kérdezte:

– Szóval? Mi dolgod van velem? Miért jöttél?

– Azt hittem, te tudod – tárta szét a karját Rumini. – Az öreg azt mondta, oda fog nyílni az ajtó, ahová mennem kell. Hát itt vagyok. Bár szerintem inkább az ebédlőbe kéne mennem.

– Nincs is jobb egy kiadós vacsoránál – nevette el magát a hódfiú. – Már látom, hogy egér vagy te is. Olyan, mint Johanna.

– Te ismered Johannát? – kapta fel a fejét Rumini.

– Persze. Az ő papája az én papám tanácsadója. Bár többre mennék velük, ha néha a tanácskozás meg kormányzás helyett jönnének velem hódfocizni. Johanna maximum kapusnak jó, bár ahhoz meg túl kicsi.

– Ezek szerint te… – kezdte Rumini, de a fiú megint közbevágott.

– Kopjás Ábel vagyok. – Kicsit megköszörülte a torkát, hogy újra Omnitudor hangját utánozza. – Kopjásvég jövendő kormányzója, a matematika és történelem ismerője. Sajnos.

– Rumini – nyújtotta mancsát a kisegér. – Hajósinas. De egyszer majd kapitány leszek.

Kezet ráztak.

– Mindig arra vágytam, hogy hajózhassak – sóhajtott Ábel. – De a papám szerint inkább a kormányzásra kéne felkészülnöm. Azért lakik itt Omnitudor, hogy fejembe verje a sok tudományt. Gondolhatod, majd megőrülök tőle.

Rumini megértően bólogatott. Örült, hogy nem neki kell minden nap együtt tanulnia a talányosán fogalmazó, bölcs teknőssel.

– De azért van benne jó is – tette hozzá Ábel. – Az öreg rengeteg tengert megjárt. És minden helyre emlékszik. Ha jól megy a matek, szokott nekem néha mesélni a Hódszövetségen túli szigetekről. És én tudod, mit csinálok?

– Illedelmesen meghallgatod – kuncogott Rumini.

– Megrajzolom a térképét azoknak a helyeknek, amikről az öreg beszél. Ez még a hódfocinál is jobb. Térképeket rajzolok és gyűjtök. Hatalmas gyűjteményem van.

– Fogadjunk, hogy a Tiltott-szigetről még neked sincs térképed – pödörte a bajszát izgatottan Rumini.

– Viccelsz? – nézett rá fölényesen Ábel. – Az a gyűjteményem egyik legjobb darabja.

– Megmutatod?

Ábel egy pillanatra elbizonytalanodott. Ugyan Ruminivel nagyon jól

elbeszélgettek, majdnem úgy, mintha régi barátok lennének, de azért mégsem ismerik egymást, talán nem kéne ennyire megbíznia benne. A kisegér rögtön megérezte a hódfiú zavarát. Cinkos mosolyra húzta a száját.

– Nem árullak el, ne Félj. Nekem is van olyan holmim, amiről nem szívesen vallanám be, honnan szereztem. Sőt. Ha lejössz a Szélkirálynőre, megkérem Sebestyént, hogy mutassa meg neked a hajó térképtárát. Talán a Zúzmaragyarmat-térképet neked is adja, mert abból kapott a királytól egy felújított díszkiadást.

Ábel most már nem tépelődött tovább. Az íróasztala egyik oldalából elővett egy szépen munkált fadobozt, aztán egy pillanatra eltűnt a ruhásszekrényben, ahonnét nem sokkal azelőtt Rumini a szobába lépett. Úgy tűnt, a kis faládika kulcsát odabent tartja, valamilyen titkos helyen. Fordult a kulcs, nyílt a zár, és Kopjás Ábel gondosan feltekert, vastag, megsárgult papírt húzott elő. Meggyújtott az íróasztalon egy mécsest, és kiterítette a térképet.

Rumini első pillantása a térkép sarkába festett cirádás királyi címeren akadt meg.

– Az udvari főtérképész sokat kereshette már, amióta hazajöttünk Gátvárosból – somolygott Ábel, miközben szemei huncutul lesték Rumini tekintetét.

A kisegér széles vigyorral hümmögött.

– Hát igen. Időnként lába kel néhány holminak, ez már csak így van. Na, mutasd!

Első látásra teljesen átlagos kis földdarabnak tűnt a Tiltott-sziget. Nem jelöltek rajta se barlangot, se veszélyes területet, se gyémántbányát. Annyi látszott csak, hogy a sziget közepén kisebbfajta hegy magasodik, innen ered a három furcsa nevű forrás, amelyeket Omnitudor is említett: a Fordí, a Zsibbasz és a Fogvatar. A források más-más irányba folynak le oldalt, tekeregve, kanyarogva átcsalinkáznak a szárazföldön, majd a part közelében eltűnnek.

– Ebből nem derül ki, miért ilyen különleges ez a sziget – csóválta a fejét csalódottan Rumini. – Semmi veszélyt nem látok rajta.

Ábelnek hirtelen szöget ütött a fejébe egy gondolat.

– Honnan tudsz te egyáltalán a Tiltott-szigetről?

– Omnitudor figyelmeztetett, hogy semmi kincsért oda ne menjek – vont vállat a kisegér. – Nem is értem, miért. Azt mondta, veszélyes időkben veszélyessé válik a sziget. Maró lesz a forrásvíz, vagy valami efféle.

– Én egyszer el akarok menni – halkította le a hangját Ábel. – Merthogy valami mégiscsak van ezen a szigeten. Az ősi Hódkódexben három oldalon keresztül azt magyarázzák, hogy semmi szín alatt nem szabad odamenni. De hogy miért, arra senki sem akar válaszolni. Kérdeztem Omnit is meg a papát, de mindig csak azt mondják, hogy

törődjek a tanulással. Szerintem ők se tudják a választ.

– Annyira nem lehet veszélyes, ha egyszer Hódító Hodrik építkezik arrafelé – vélekedett Rumini. – Erről tudsz valamit?

– Állítólag át akarja oda tenni a királyi székhelyet. Akkor pedig valószínűleg gátakat építenek mindenfelé. A mi népünknél így szokás.

Ábel elmerengett.

– Ha a források vizét felduzzasztják, mindenütt tavak keletkeznek. Megváltozik az egész sziget arca. De akkor új térképet is kell készíteni, mert a régivel semmit se lehet majd megtalálni. Fogadok, hogy Gátvárosban a térképészek most ezen ügyködnek.

Látszott, hogy nagyon foglalkoztatja egy ki nem mondott gondolat. Rumini éppen fel akarta vetni, hogy Gátvárosban kipuhatolja, lehetne-e valahol efféle térképet szerezni, amikor kopogtak az ajtón.

– Ki az? – kérdezte természetes hangon Ábel, miközben őrült gyorsasággal feltekerte és a ládikóba süllyesztette a térképet.

– Rügyrágó tizedes vagyok, az őr. Csak azt mondja meg a nagyságos úrfi, hogy nem látott-e erre egy fiatal egeret. Az egyik vendégünk nyomtalanul eltűnt. Mindenki őt keresi, hát gondoltam tisztelettel, bekopogok, és megkérdem az úrfit, hátha tud valamit.

Rumini tanácstalanul meredt Ábelre. A beszélgetés közben teljesen megfeledkezett arról, hogy minél előbb vissza kellene jutnia az étkezőbe. Most pedig már késő, mindenki őt keresi, és ha megtalálják, arra jobb nem is gondolni. A kapitány biztos megbünteti, vagy, ami még rosszabb, Negróra bízza a büntetés kiszabását, és akkor aztán jaj, az idők végezetéig súrolhat, takaríthat, suvickolhat, és valószínűleg még be is zárják a kabinba, Gátvárosban legalábbis biztos nem engedik majd partra szállni.

Ábel egy pillantást vetett újdonsült barátjára, és mindent megértett.

– Kibírsz egy nagy pofont? – kérdezte súgva.

Rumini bólintott. Egy nagy pofon sokkal jobban hangzott, mint ami a Szélkirálynőn vár rá, ha kiderül, hogy elcsellengett.

– Fájni fog, de megúszod a balhét – tette hozzá Ábel, hogy meggyőződjön róla, Rumini tényleg beleegyezik a dologba. Rumini újra bólintott. A következő pillanatban elsötétült előtte a világ. Kopjás Ábel kerek hódfarka akkorát csapott rá, hogy csak percek múlva tért magához.

Hetedik fejezet
Érkezés Gátvárosba

Amikor Rumini kinyitotta a szemét, azt hitte, álmodik. Szimathy Johanna ült mellette, karcsú ujjaival éppen a borogatást cserélte a kisegér ugyancsak bedagadt homlokán. Kopjás Kornél, Cincogi doktor és a kapitány mellette álltak, aggódó pillantásokkal figyelték Johanna minden mozdulatát. Rumini hálás mosolyra húzta a száját, amiből a körülötte állók csak annyit értettek, hogy a sérült magához tért, és rettenetes fájdalmai lehetnek, hiszen szörnyű pofákat vág. Nem is csoda, hiszen szegényt komoly baleset érte.

– Nincs semmi baj, maradj szépen – mondta kedvesen Johanna, amikor látta, hogy Rumini mindenáron fel akar ülni.

– Fiam, te meg gyere, azt hiszem, nem lehet elégszer bocsánatot kérned a vendégünktől – mondta Kopjás Kornél szigorúan.

Kopjás Ábel előre lépett szégyenkezve lehajtott fejjel, szinte nem is nézve Ruminire.

– Ne haragudj. Nem szándékosan ütöttelek meg. Bocsánatot kérek.

Rumini értetlenül pislogott, és csak a bajsza alatt motyogott valamit.

– Én még mindig nem teljesen érem, mi történt – csóválta a fejét Bojtos Benedek.

– Az én hibám, uram – magyarázta Ábel. – Ugyanis nemrég fogadtam Johannával, hogy a farkammal dekázva körül tudok vinni egy labdát a vár folyosóin.

– A fiam ugyanis rajong a hódfociért – vetette közbe a kormányzó. – Ostoba játék, a farkukkal ütik a játékosok a labdát. De mit tegyek, a fiúnak is kell a mozgás, így hát nem tiltottam el őt. Különben is jó érzéke van a labdához.

– Szóval épp gyakoroltam, hogy megnyerjem a fogadást – folytatta Ábel. – Ütöttem a farkammal a labdát, közben futottam előre a folyosón, ez az egérfiú meg pont kilépett a mosdószobából, és én véletlenül fejbe vágtam.

– De miért nem szóltál rögtön az őröknek? – vonta össze a szemöldökét Kopjás Kornél.

– Mert megijedtem. Azt gondoltam, beviszem a szobámba, megvárom, hogy magához térjen, és megkérem, hogy ne mondja el senkinek, mi történt. Féltem, hogy megharagszol, papa. Akartam neki adni pár hódfoci kitűzőt, esetleg fahéjas cukorkát, hátha akkor megbocsát nekem, és nem árulja el, mit tettem. De csak nem akart magához térni, és közben kopogott Rügyrágó tizedes, úgyhogy megkértem őt, hogy hívjon ide titeket, mert baj van.

– Azt hiszem, ez volt az utolsó alkalom, hogy focizni engedtelek –

mondta keményen Kornél úr.

Erre már Rumini is felült. Kicsit kábán, zsongó fejjel nézett a kormányzóra.

– Kérem, uram, én már jól vagyok. Ne büntesse meg a fiát! Igazán nem tehet róla, egészen váratlanul léptem elé.

Kopjás Kornél hümmögött.

– Már nem is fáj – jelentette ki Rumini, bár ez azért elég messze volt az igazságtól. – És ha tényleg kapok hódfoci kitűzőt meg fahéjas cukrot, egész biztosan szent a béke – tette hozzá huncut mosollyal.

Bojtos Benedek felnevetett.

– Úgy látom, Rumini tényleg kezd magához térni.

– Hát jó – egyezett bele a várúr kegyesen. – Ez esetben én is megbocsátok Ábelnek. De egyvalamit azért kikötök: bent a várban ezentúl nincs focizás. Csak a várudvaron, vagy a focipályán lehet játszani.

– Úgy lesz, atyám – mondta megkönnyebbült sóhajjal Ábel, aki kicsit aggódott, hogy túl nagy árat kell fizetnie Rumini megmentéséért.

Mivel igencsak későre járt már, és Rumini balesetével rettentően elhúzódott a látogatás, az egerek búcsút vettek vendéglátóiktól, és visszatértek a Szélkirálynőre. Rumini, Galléros Fecó, Balikó, Dundi Bandi és Roland társaságában utazott a buborékúszóban, amely a Kopjás várból szállította vissza őket a kikötőbe, és azt magyarázta a hallgatóságnak, hogy a kiállt fájdalom micsoda csekélység ahhoz az örömhöz képest, hogy személyesen Johanna kisasszony ápolta őt a baleset után. Bandi megértően bólogatott, Roland és Balikó vigyorogva újabb és újabb kérdéseket tett fel neki. Egyedül Galléros Fecó babrált idegesen az ujjaival a buborékúszó belső burkolatán, és némiképp ingerült hangon jelentette ki: szerinte Rumini homlokán szabad szemmel szinte nem is lehet észrevenni azt az apró kis duzzanatot.

A hajóra érve Fecó rögtön a kabinjába indult, de Rumini megrántotta a kabátját.

– Hé, komám, már nem is érdekel, mi történt valójában?

– Hát még emlékszel? – dörmögött Fecó. – Azt hittem, Johanna pillantásától a tulajdon nevedet is elfelejtetted.

– Ne aggódj, mindenre kiválóan emlékszem – hencegett Rumini, a végsőkig bosszantva Fecót. – Gyere be a kabinunkba, fontos dolgokat tudtam meg – mondta, és Fecó érezte, hogy Rumini végre befejezte a kérkedést Johanna borogatásával.

A beszámoló azonban nem kezdődhetett azonnal, mert Fecónak először meg kellett ismerkednie Piláccsal és Gyogyó Rogyóval, akik türelmetlenül várakoztak a kis fülkében. Fecó szeme elkerekedett a csodálkozástól, amikor a két, izgalomtól szinte szikrázó, féktelenül

szaladgáló kis pontot meglátta. Hát még, amikor a kis lángocskák végre megálltak, és érthető hangon szóltak. Rumini és Balikó mindent elmagyarázott Fecónak, aztán végre eljött az idő, hogy Rumini elmesélje, valójában mi történt a Kopjás várban. A kis társaság csendben hallgatta a beszámolót.

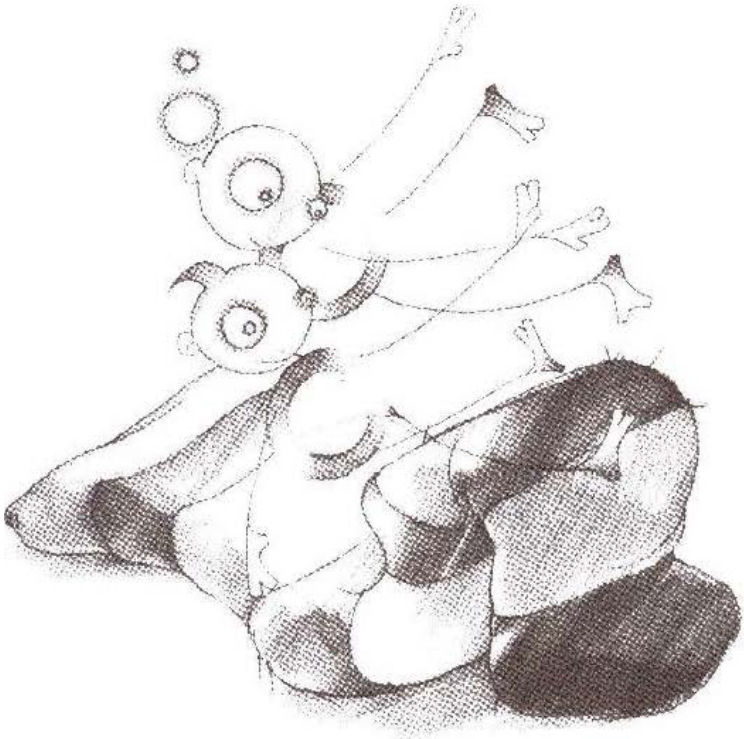

– A végén persze nem figyelmeztették a kapitányt a veszélyre – csóválta a fejét Fecó. – Amikor a kormányzó és Szimathy úr visszajöttek, elterelték a szót, és a végén csak annyit mondtak, legyünk nagyon óvatosak.

– Azok leszünk! – bólintott komolyan Balikó.

Rumini folytatta. Most már csak Pilács szakította félbe, amikor az Omnitudorral folytatott párbeszédet idézte fel.

– Szóval azt mondta a teknőspofa, hogy vedd le magadról a karkötőt, de vigyázz rá?

– Igen.

– És hogy csak te tudod levenni, senki más?

– Igen. De ettől nem lettünk okosabbak. Ötletem sincs, hogy vehetnem le, és azt se tudom, milyen veszélyt hozhat rám. Azon kívül, hogy árkot fog vájni a karomba, ha még sokáig így szorít.

– Nene, nene – kezdte Gyogyó Rogyó, de Pilács leintette.

– Folyton a szavamba vágsz, Gyogyó. Én is épp ezt akartam mondani. Szóval mifelénk úgy tartják, hogy ha nevén nevezzük a bajt,

könnyebb tőle megszabadulni. Nagyanyám mindig azt mondta: „mondd el mitől félsz, és félig már le is győzted.

– Akkor miért futtok el mindig? – gúnyolódott Rumini. – Egyszerűbb lenne azt mondani, hogy jön az ellenség, mint pánikszerűen elrohanni.

– Mondtam én már párszor azoknak a nyavalyásoknak, de hiába. Úgy látszik, aki gyáva, süket is – vonogatta a vállát Pilács. – Pislogott is tőlük mindig az öreganyám. Azt mondta, egyszer ettől a sok felesleges rohangálástól fog benne kialudni a láng.

– Várj, Pilács. Akkor szerinted, ha kimondom a karkötő nevét, simán le tudom húzni a karomról? – kérdezte hitetlenkedve Rumini.

– Nem vagyok én jövőmondó – csattant fel Pilács. – Csak elmondtam, mit tanított a nagyanyám.

– Na jó. Megpróbálom – dőlt hátra Rumini. Összeszedte magát, és parancsoló hangon szólt rá a karkötőre:

– Arany karkötő, csússz le rólam!

A karkötő nem mozdult. Rumini újra megpróbálta, de ezúttal karperecét, aztán arany karikát, végül ékszerecskét mondott. De semmi sem történt.

– Nyilván nem ez az igazi neve – jelentette ki Fecó. – Ha tényleg a kígyók közt került rád, tudnunk kéne, hogy nevezik a kígyók az aranyat. Lehet, hogy külön szavuk van rá.

– Á. Szerintem semmi értelme ezzel próbálkozni – fintorgott Rumini, majd dühösen a karkötőre förmedt:

– Hallod, te, vacak bilincs? Szoríts még jobban, nehogy véletlenül elveszítselek!

Balikó felnevetett, de Rumini rémülten szökkent talpra.

– Ez most tényleg jobban szorít. Lehet, hogy hallja, amit beszélünk?

Döbbenten összenéztek. Eddig senki sem vette komolyan a karkötőt. Sajnálták ugyan Ruminit, amiért néha túl szoros neki a különös kis ékszer, de nem foglalkoztak vele túlzottan. Ám most hirtelen aggódni kezdtek. Ha a karkötő érti, ami történik körülötte, lehet, hogy tényleg nagy veszélyt hozhat a viselőjére. Egy darabig meg találgatták, mi minden történhet, ha Rumini nem tud időben megszabadulni tőle, aztán, jobb híján, visszatértek a beszámolóhoz.

Rumini nagy átéléssel elevenítette fel az Ábel szobájában történteket, végül színpadias mozdulattal megtapogatta a homlokát. Balikó elismerően csettintett.

– Ez aztán a csel!

Fecó komolyan végiggondolta, milyen fogadtatásra számíthatott volna Rumini a kapitánytól és Negrótól, ha magától tér vissza az étkezőbe egy óra távollét után, aztán kijelentette:

– Ezzel a pofonnal nagyon olcsón megúsztad a kalandot.

Mivel a többiek is ezen a véleményen voltak, és aznap este már

semmi okosat nem tudtak kisütni, elbúcsúztak Fecótól, és rövidesen mindannyian az igazak álmát aludták.

Másnap reggel nagy kopácsolásra és dübörgésre ébredtek. Kora hajnalban megérkeztek a hajóácsok, akiket a kormányzó küldött az egerek segítségére, és mire az esti kupaktanácstól kimerült cimborák felébredtek, a fedélzeten már javában folyt a munka.

Délelőtt újabb vendégek érkeztek: Szimathy Johanna és Kopjás Ábel jöttek látogatóba a sebesülthöz. Rumini ragyogó arccal engedte, hogy Johanna szemügyre vegye homlokán a dudort, és diadalmas vigyorral vette át Ábeltől a hódfoci kitűzőket, valamint a nagy, vörös és ezüst papírba csomagolt fahéjas cukorkákat.

A kisegér vidáman vezette körbe Ábelt a hajón, hosszasan beszélgettek Sebestyénnel a térképekről (Ábel két tekerccsel a hóna alatt távozott), és jókedve még akkor sem lankadt, amikor rájött, hogy a homlokvizsgálattól eltekintve Johanna egyáltalán nem foglalkozik vele. Miközben ő Ábellel volt elfoglalva, az egérlány Galléros Fecóval beszélgetett a hajókorlátnak, dőlve, és szemmel láthatóan tudomást sem vett senki másról. Amikor Ábel végre odalépett Johannához, hogy figyelmeztesse: Szimathy úr csupán egy órára engedte el beteglátogatóba, a kisasszony kelletlenül kezdett búcsúzkodni, és bánatos pillantásokat vetett Fecóra.

Közben a kapitány is odaért, hogy megköszönje Johannának és Ábelnek a kedves látogatást.

– Igazán boldog vagyok, hogy mostani búcsúnk nem végleges – mosolygott Johannára. – Még tegnap este megígértem Kopjás úrnak és Szimathy úrnak, hogy Gátvárosból visszatérünk Kopjásvégbe. Azt remélem, néhány héten belül újra itt leszünk. Kérem, kisasszony, adja át üdvözletem és köszönetem édesapjának és a kormányzó úrnak.

Johanna megkönnyebbülten mosolygott a kapitányra, és megígérte, hogy feltétlenül átadja az üdvözletét. Rumini jelentőségteljesen Ábel szemébe nézett. A pillantása valami ilyesmit közölt:

– Akkor minden úgy lesz, ahogy mondtam. Visszajövünk még, és megpróbálok térképet hozni neked a Tiltott-szigetről.

A vendégek távoztak, és estére a hajóács-különítmény is végzett a munkával. Másnap reggel a Szélkirálynő felhúzta a horgonyt, és a jó széllel elhajózott Gátváros irányába.

Mivel kitartóan fújt az északkeleti szél, és a Szélkirálynő új árboca és vitorlái kitűnően működtek, alig két nap alatt megtették az utat a Hódszövetség központjába, a Tükörtó-szigetre, amelynek fővárosa, Gátváros egyben a hóduralkodók királyi székhelye is volt. A sziget közelében meglepődve tapasztalták, hogy számos járőr, hadihajó és apróbb, hódkatonákkal megpakolt kis vitorlás is cirkál a partvidék körül, mintha a sziget ura állandó készültségben óvná városát valamilyen ismeretlen ellenségtől. Sőt. Az egerek nem láthatták, hogy

a víz alatt is zajlik az élet: a hódok különleges nyíltvízi buborékúszói tengeralattjáró módjára járőröztek a szigetet körülölelő tengervízben.

A felszíni járőrhajók rögtön körülvették a Szélkirálynőt, és udvariasan, de ellentmondást nem tűrően felszólították, hogy engedje fel fedélzetére a járőröket, akik nem csak a raktárt, hanem a kabinokat is kötelesek átvizsgálni. A kapitánynak ugyan cseppet sem volt ínyére a hajó felforgatása és az érthetetlen bizalmatlanság, de mivel nem volt rejtegetnivalója, beleegyezett a hajó átfésülésébe. Negró többször is rákérdezett, vajon mit keresnek, de a hódjárőrök csak annyit vetettek oda neki: csupán egyszerű rutinellenőrzésről van szó.

Rumini és Balikó kabinjában is alapos kutatást tartottak a járőrök, miközben a kabin gazdáinak a fedélzeten kellett várakozni. A két kisegér aggodalom nélkül szemlélte a benti motoszkálást. A vascsöppentő egy másik piszkos zokniba rejtve lapult, biztonságos helyen – Rumini legfeketébb, csíkos fél zokniját ugyanis azóta is Pilács használta párnaként. A két fénylény eleinte erősködött, hogy kabinbeli rejtekhelyükön őrködnek, hogy ha a hódolt esetleg el akarnának valamit tulajdonítani, azonnal lecsapjanak rájuk, hogy halálfiai legyenek, de szerencsére végül győzött a rábeszélés, és a két potyautas inkább a hajósinasok zsebében keresett menedéket.

Rumini, miközben zsebre vágott manccsal, egykedvűen bámulta a tengert, egyik ujjával harcban állt a zsebében lapuló Piláccsal. A játék lényege az volt, hogy Pilács megpróbálta Rumini ujját kituszkolni a zsebből, miközben a kisegér minden ügyességét latba vetve igyekezett a zsebe alján tartani a rafináltan hadakozó fénylényt. Az volt jó ebben a játékban, hogy mindketten remekül szórakoztak, miközben a külső szemlélőnek úgy tűnt, Rumini ártatlanul, némiképp unott képpel ácsorog.

A „rutinellenőrzés” szerencsésen véget ért, anélkül, hogy a hódok bármi említésre érdemest tálaltak volna a hajón, így hát a járőrök tisztelegtek, visszavonultak saját bárkájukba, és engedélyt adtak a Szélkirálynőnek, hogy behajózzon a gátvárosi kikötőbe.

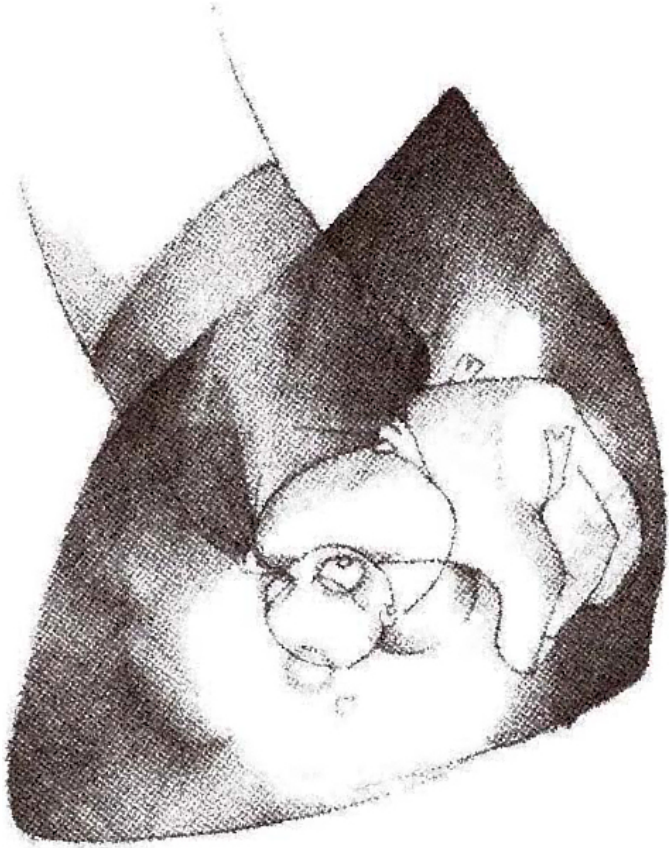

Miközben a Szélkirálynő fedélzetén és raktáraiban a vizsgálat zajlott, egy egészen másfajta találkozás is lejátszódott a tenger mélyén. Az egyik víz alatti őr különös, kígyózó mozgással érkező járművet vett észre a tengerfenék közelében. A járőrök buborékúszója rögtön lejjebb ereszkedett, hogy útját állja a jövevénynek. A kígyóforma tengerjáróból azonban fényes jelvényt mutattak fel. A buborék úszó kapitánya azonnal intett katonáinak, hogy engedjék útjára a furcsa járművet.

A kígyóforma hajó csendesen siklott a kikötői gátig, majd a víz alatti zsilipkapu felé vette az irányt. Itt ismét felvillantotta a jelvényt, és a következő percben bebocsátást nyert a gát mögötti Tükörtóba, amelyben tornyokkal, bástyákkal, fahidakkal tarkítva magasodott Gátváros, a királyi székhely.

Még itt sem emelkedett a vízfelszínre, hanem egyenesen a királyi hódvár víz alatti bejáratához úszott. Az őrök a jelvény láttán azonnal kaput nyitottak, és lélekszakadva rohantak értesíteni az őrparancsnokot. Riz Ottó, a kövér, ravasz tekintetű hódparancsnok személyesen sietett le a kapuhoz, ahol a kígyóforma hajóból átvett egy hatalmas pecséttel lezárt dobozt. A kis barna jármű választ sem várva megfordult, és kisiklott a tóba. Hamarosan, amilyen észrevétlenül

érkezett, úgy el is tűnt az Arany-tenger egyik északkeletnek tartó áramlatával.

Riz Ottó izgatottan szuszogva, a lépcsőfokokat kettesével véve rohant fel a trónterembe. A palotában egyedül neki volt szabad bejárása az uralkodóhoz. Az ajtónálló szó nélkül utat nyitott. Riz Ottó belépett, udvariasan köhintett, majd földig hajolt. Amikor felegyenesedett, jelentőségteljesen a király szemébe nézett.

– Felség, jelentést kaptunk barátunktól, az Északi-határról.

Hódító Hodrik érdeklődve nyújtotta előre mancsát. Kistermetű, pocakos, de gyors mozgású hód volt Hodrik, szeméből ravaszság, kegyetlenség és kapzsiság csillogott. Kíváncsian vette át Riz Ottótól a ládát, feltörte a pecsétet, és gyorsan átfutotta a kis dobozkába rejtett üzenetet.

– A barátunk veszélyre figyelmeztet minket – mondta Hodrik nyugodtan. – Azonnal menj, és add ki a parancsot a járőröknek: ezentúl minden érkező hajón végig kell kutatni a legénységet is. Egy idegen egeret keresünk, akinek vékony, kígyóforma arany karkötő van a csuklóján. Ezt az illetőt azonnal el kell fogni, mert birodalmam vesztére tör. Ha a parancs kiadása előtt érkeztek egerek a kikötőbe, kutassák fel és vezessék őket a színem elé.

– Úgy lesz, nagyuram! – hajolt meg Riz Ottó, és kihátrált az ajtón, hogy a király parancsát továbbítsa a sziget körül cirkáló járőröknek, utána pedig a kikötői őrség naplójából megtudja, érkeztek-e egerek az utóbbi napokban Gátvárosba.

Eközben a Szélkirálynő csendesen befutott a kikötőbe, és a számára kijelölt mólónál lehorgonyzott.

Nyolcadik fejezet
Hódító Hodrik

Hódító Hodrik, a hódok királya a vár szívében rejlő, kis szobába lépett. Ebbe a helyiségbe rajta kívül senki sem tehette be a lábát. Itt rendezték be ugyanis bölcs tanácsadója és egyetlen bizalmasa lakosztályát. Odabent félhomály uralkodott, csak a plafonon át, a rafináltan egymásra borított falemezek között szűrődött be némi fény. Középen, kerek asztalon, összevissza dobált könyvek, nagyítók, távcsőforma aranycsövek, egy puha, radírnak látszó gumidarab és megannyi furcsa tárgy tornyosult. A falakat körben polcok szegélyezték, zsúfolásig pakolva térképekkel, gömbökkel, mérőműszerekkel, gyertyacsonkokkal.

A sarokból, egy földig érő fekete függöny mögül, hosszú farkú, hegyes fogú, bársonyba öltözött alak lépett elő, és kíváncsian meresztette fekete gombszemét a királyra. Ő volt Ákum Vákuum, a tudós cickány, akinek tanácsai és jóslatai nélkül Hodrik sohasem juthatott volna a hódkirályok trónjára.

– Mondd el, mi aggaszt, uram – kezdte Ákum Vákuum, aki a belépő uralkodó láttán rögtön tudta, hogy megint tanácsaira, és egy megnyugtató jóslatra lesz szükség. – Ha tudok, segítek neked.

– Nem gyújthatnánk lámpát? – nézett körül ingerülten Hodrik. – Nem érzem jól magam ebben a sötétben.

A cickány szó nélkül az asztalon álló gyertyához lépett, és meggyújtotta. A sejtelmesen imbolygó lángocska fényénél még különösebb látványt nyújtott a tudós lakosztálya.

– Miért nem használod a lámpát? Hiszen a te találmányod! És azért vezettettem be, hogy ragyogjon a palotám – dobbantott mérgesen Hodrik, majd megrázta az ajtó mellett lógó kis csengettyűt. Abban a pillanatban kis fénypont jelent meg a mennyezeten, körbefutott, majd ragyogó világosság öntötte el a szobát. Látszott, hogy köröskörül csövek szelik át a plafont, ezekből árad a lény, Hodrik elégedetten elmosolyodott, Ákum Vákuum viszont kényszeredetten húzta el a száját.

– Jobban szeretem a gyertyafényt. A ragyogás a trónterembe való, nem a varázsló kamrájába.

– Ha elmentem, elolthatod – intette le Hodrik, és belekezdett a mondókájába.

– Üzenetet kaptam az Északi-határról. Veszélyre figyelmeztetnek minket. Megtudtam, hogy néhány órája befutott egy egérhajó a kikötőbe. Kopjásvégről jönnek, elképzelhető, hogy annak az átkozott Kornélnak a barátai. Valószínűleg köztük van a fő veszedelem, egy alak, aki arany karkötőt visel. Mármost az a kérdés, mitévő legyek

velük.

Ákum Vákuum némán felnyúlt a polcra, és leemelt egy ezüstkendővel borított gömböt. Egy mozdulattal félrelökte a finom szövésű kendőt, mancsával végigsimított a gömb felszínén, mire színes fények gyúltak fel benne. A tudós cickány néhány percig a gömböt bámulta, végül Hodrikra nézett.

– Nem kell félned az egerektől. Egyedül a karkötő gazdája lehet veszélyes rád. De őt könnyű lesz felismerned, mert nem tudja elrejteni az áruló jelet. Ha meglátod a karján a karkötőt, el kell pusztítanod. De a többiek hasznosak lehetnek. Ha Kopjás Kornél cimborái, a magad pártjára kell fordítanod őket.

Hodrik elmosolyodott.

– Az nem lesz nehéz. Szólok Ráz Ottónak, hogy készítsék elő a fürdőt. És a tűzkígyó? Semmi jelzés?

Ákum Vákuum a fejét rázta.

– Százszor megmondtam neked, hogy nincs mitől tartanod. A gömb azt mondja, hogy uralmadat egyedül egy tűzkígyó veszélyeztetheti. De amikor kijátszottad a kígyók királyát, és megszerezted a kígyójogart , azt is megtudtad a segítődtől, hogy tűzkígyó egyáltalán nem él a birodalmadban. Tehát nincs valódi ellenséged, nincs félnivalód. Hamarosan a teljes Hódszövetség egyedüli ura leszel, korlátlan hatalommal, millió szolgával. De ahhoz még sokan állnak az utadban. Elsősorban Kopjás Kornél, és a hiányzó jogar, amit az az ostoba Omnitudor rejteget. Talán, ha most ügyesen intézed ezt a dolgot az egerekkel, végre eljuthatsz Kopjásvégbe, hogy megszerezd a teknősjogart.

Hódító Hodrik megkönnyebbülten sóhajtott. Elköszönt Ákum Vákuumtól, és azonnal küldöncöt szalajtott a Szélkirálynőre, hogy vacsorára hívja a hajó legénységét. Aztán magához hívatta Riz Ottót, és néhány parancsot adott neki.

– Megjött a szállítmány a Tiltott-szigetről? – kérdezte szigorúan.

– Kívánságod szerint, uram. Tizenöt hordó – bólintott az őrparancsnok.

– Remek. Készítsetek a vízből fürdőt az egereknek. Minden álljon készenlétben, mire megérkeznek.

Riz Ottó összecsapta a bokáját, és futott a dolgára. Hódító Hodrik hátradőlt, és azon tűnődött, vajon milyen veszélyt jelent a karkötő hordozója, és hogyan kellene őt elveszejtenie.

Bojtos Benedek szívből remélte, hogy Gátvárosba érkezve véget érnek a bonyodalmak, kirakhatják az árut a raktárból, és néhány napig pihenhetnek. Nem tudta hát, hogy örüljön, vagy bosszankodjon, amikor küldönc érkezett Hódító Hodriktól, és közölte: az uralkodó szeretné vacsorára vendégül látni a Szélkirálynő teljes legénységét.

– Úgy látszik ez valami ősi hódszokás, hogy elbeszélgetnek a

távolról érkezőkkel – mondta a kapitány Sebestyénnek, aki értetlenül fogadta az újabb meghívást.

– Furcsa – csóválta á fejét a kormányos. – El sem tudom képzelni, hogy az egérkirálynak otthon, Egérvárosban valaha is eszébe jutna, hogy magához rendeljen egy csapat matrózt, akik épp befutottak a kikötőbe. Itt meg már másodszor megyünk a helyi urasághoz vendégségbe.

– Lehet, hogy errefelé ritkán vetődik utazó. Talán szívesen hallgatják meg a messzi földről érkezők beszámolóit – vélekedett a kapitány.

– Talán – bólintott Sebestyén. – De azért azt mondom, nem véletlenül kérte Kopjás Kornél, hogy legyünk óvatosak.

– Hát óvatosak leszünk. De semmiképp sem sérthetjük meg a királyt azzal, hogy nem teszünk eleget a meghívásnak. Ráadásul a rakományt is a királyi udvarban kell átadnunk.

A kapitány kilépett a térképszobából. Meglepődve látta, hogy Hodrik küldönce még mindig a fedélzeten ácsorog, szinte pont a térképterem ajtajánál. Csak nem hallgatózott?

– Segíthetek valamiben, uram? – vonta fel a szemöldökét Bojtos Benedek.

– Ó nem, nem – lépett hátra a küldönc. – De ha megengedi, megvárnám, amíg elkészülnek, ugyanis én fogom önöket elvezetni a várba.

– Rendben. Akkor helyezze kényelembe magát – bólintott a kapitány.

Magára hagyta a küldöncöt, és Negróért kiáltott, hogy készítse fel a legénységet a vendégségre. Mindenki szedje össze magát, vegye fel a jobbik ruháját, hogy fél óra múlva indulhassanak.

– Megbocsásson, kapitány úr, de ezúttal tényleg felesleges mindenkit magunkkal vinni – vetette fel Negró. – Rumini eddig kétszer szállt pattra, és mind a kétszer baleset érte. Talán ideje volna, hogy egy kicsit gondolkozzon erről itt, a hajó biztonságos kabinjában.

A kapitány fontolóra vette Negró javaslatát. Lehet, hogy jobban jár, ha valóban nem viszi magával Ruminit, aki mostanában mindig bajba keveredik.

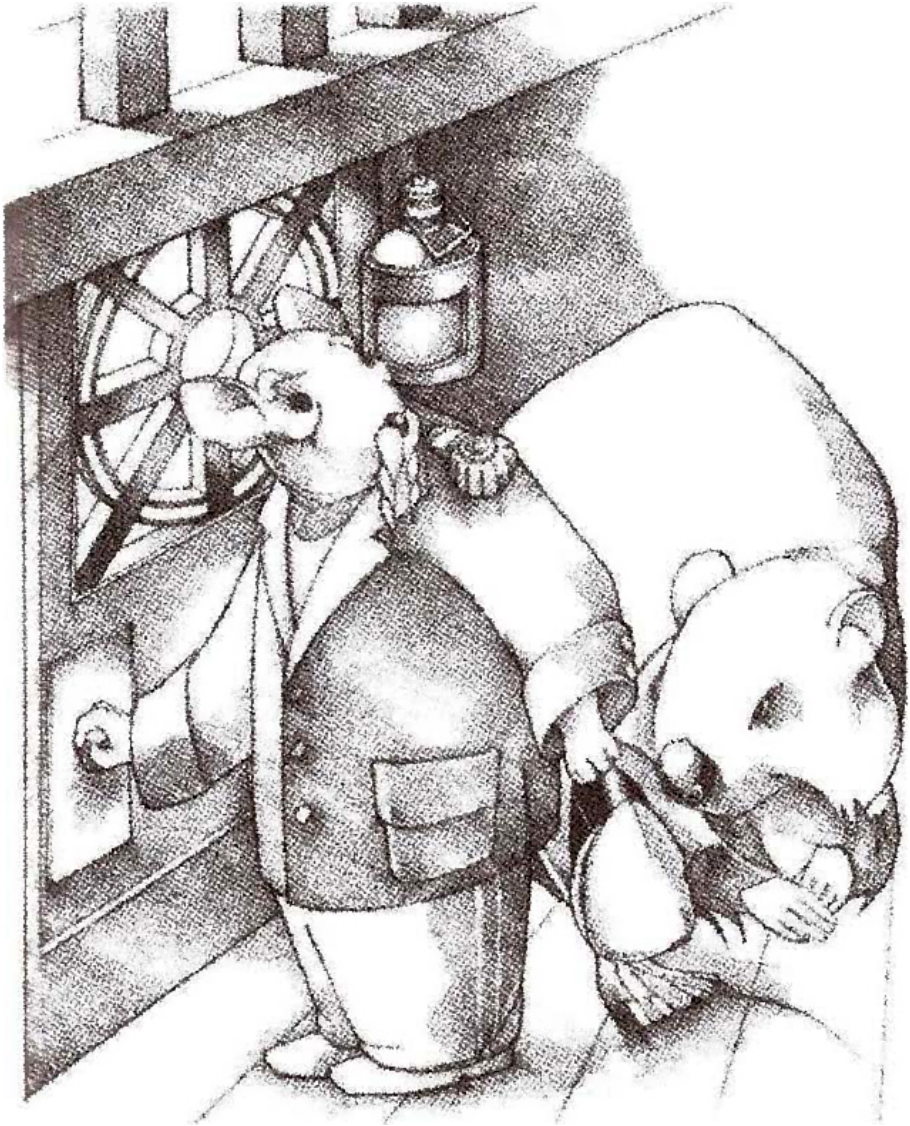

De a küldönc, honnét, honnét nem, a kapitány mellett termett, és udvariasan közölte: a felséges király mindenkit elvár az esti vacsorán. A kapitány rosszkedvűen bólintott. Most már egészen biztos volt benne, hogy az egyenruhás hód nem véletlenül akarta megvárni őket a hajón; minden szavukat, minden mozdulatukat figyeli.

A közelgő vendégség híre hatalmas izgalmat keltett a két fénylényben. Amióta a Szélkirálynő kikötött Gátvárosban, alig volt maradásuk a hajón. Kétszer is nekiindultak már, hogy a királyi várban felkutassák elrabolt barátaikat, de mindkétszer kénytelen-kelletlen visszatértek. Be kellett látniuk, hogy segítség nélkül szinte lehetetlen Hodrik palotájába bejutniuk.

Mint minden hódvárnak, a gátvárosi királyi várnak is a víz alól

nyílt a bejárata. Pilács és Gyogyó Rogyó azonban maguktól nem tudtak víz alá merülni. A fénylények villámgyorsan közlekednek vízen és szárazföldön, de se repülni, se úszni nem tudnak. Első nekiindulásuk alkalmával Pilács azt tervezte, hogy fellopakodnak egy várba tartó hajóra, és titokban próbálnak bejutni a várba, de hamar ráébredtek, hogy a szigorú ellenőrzésen – fénytestüket takaró köpenyük nélkül – bármilyen aprók is, még ők sem tudnak átsiklani.

Nem sokkal később, új ötlettől vezérelve megint útra keltek. Gyogyó Rogyó, aki nem pusztán bátor, hanem szinte vakmerő volt, azt javasolta, hogy a Tükörtó felszínén végigfutva jussanak el a várig. Ott pedig egyszerűen addig kapaszkodjanak felfelé a faépítményen, amíg nyitott ablakot nem találnak. A terv Pilácsnak is tetszett, és bele is fogtak a megvalósításba, de a hódvár láttán megint elbizonytalanodtak. Hodrik palotáján ugyanis nem voltak ablakok. Vagyis voltak ablakforma beugrók, ígéretes kis nyílások, de a gátról nézve úgy tűnt, mindegyiket befalazták, vagy lefedték.

– Szeszete tete – bizonygatta elszántan Gyogyó Rogyó, de Pilács a fejét rázta.

– Nem tudom, van-e szellőző a tetőn, Gyogyó, de tudod jól, hogy a magasban szédülök. Vízen futni jó móka, de, nem megyek az égbe. Nem vagyok én madár!

Így hát a két fénylény másodszor is visszatért a hajóra, hogy kivárják, hátha az egereknek sikerül valahogy bejutni a várba. Nagy volt hát az örömük, amikor nem sokkal később megérkezett Hodrik küldönce, hogy a mindenkit vacsorára hívjon.

– Kivételesen azt mondom, Rumini, hogy ki kéne hagynod ezt a vacsorát – fordult Balikó a barátjához. – Omnitudor világosan megmondta, hogy a karkötővel semmiképpen se mutatkozz a várban.

– Lehet, hogy mondasz valamit – hümmögött Rumini, de nem sokáig gondolkozhatott. Negró szavaiból hamarosan kiderült, hogy senki sem maradhat a hajón. Rumini tehát felhúzta leghosszabb ujjú pulóverét, az arany karkötőt, amennyire lehetett, feltolta a karján, és reménykedett, hogy nem fogják észrevenni az árulkodó ékszert. Pilács már elhelyezkedett Rumini zsebében, Gyogyó Rogyó Balikó pulóvere alatt kucorogva várta az indulást.

A kikötő végi gátnál most is buborékúszók várták az egereket, formára nagyon hasonlítottak a Kopjásvégen látottakhoz, de ezek nagyobbak, lomhábbak, és sokkal barátságtalanabbak voltak. Mintha a vékony, áttetsző falat egy sötétebb réteggel vonták volna be, hogy ne látszódjon olyan jól a víz mélye.

Az utazás nem tartott soká, alig tíz perccel az indulás után már nyílt is a vár víz alatti kapuja, és a buborékúszók egymás után besiklottak rajta. A Kopjás-vár félhomályos előcsarnoka után a királyi vár kupolás belső kikötője valóságos fényárban úszott. A boltozatos tetőt,

ugyanúgy, mint Ákum Vákuum szobájában, csövek futották körbe, amelyek csak úgy ontották a világosságot. Pilács és Gyogyó Rogyó rögtön előkúsztak, gyanakodva méregették a fénycsöveket, és gyors kupaktanácsot tartottak. Azonnal meg akarták nézni, mitől működik a különös belső világítás, így Pilács Rumini fülébe súgta, hogy majd az ebédlőben újra találkoznak, és már ott sem voltak. Ügyesen felkapaszkodtak a falon, hogy a fénycsövek közelébe kerüljenek, és pillanatok alatt eltűntek az egerek szeme elől.

Ruminiék egy darabig tekergették a nyakukat, hátha megpillantják a két elszánt barátot, de figyelmüket hamarosan elterelte Riz Ottó, az őrparancsnok érkezése. Őt küldte Hódító Hodrik a vendégek fogadására. Az őrparancsnok annyira nyájasan, szívélyesen köszöntötte az egereket, hogy a csoport végére maradt Rumini, Balikó és Fecó összenéztek.

– Úgy fogad minket ez a hód, mintha réges-régi jó barátunk lenne – csóválta a fejét Fecó.

– Vagy a bácsikánk – tódította Balikó.

– Egy távoli rokon. Csak ne vágjon nyakon – mondta Rumini vidáman.

Amióta elindultak Hodrik udvarába, a kisegérnek sziporkázóan jó kedve volt. Minden porcikája érezte a közelgő veszélyt, de félelem helyett valami huncut hangulat szállta meg. Egész úton rímekbe szedve beszélt a barátaihoz, amivel igencsak próbára tette mindkettőjük türelmét.

Riz Ottó közben előrement, hogy mutassa az urat a matrózcsapatnak. Mellette lépegetett a kapitány és Cincogi doktor, utána következett Sebestyén, Negró és a többiek. Kanyargós folyosókon, kivilágított termeken és bosszú lépcsőkön át vezetett az út. Az egerek ámulva forgolódtak. Kopjás Kornél vára is gyönyörű volt tengerre nyíló ablakaival, faillatú termeivel, de a gátvárosi palota túltett rajra. Itt ugyan az összes ablakot fatáblák vagy vastag függönyök fedték, mégis káprázatos fényben tündökölt minden.

– Ez a Riz Ottó gondoskodik róla, hogy alaposan megéhezzünk – nyögött a harmadik lépcsőmászás után Dundi Bandi.

– Már közeledünk – jelentette ki a háta mögött Fecó.

– Honnan tudod? Jártál már itt? – fordult meg kíváncsian Bandi.

– Nem. De innen balról érzem a vacsora illatát. Márpedig az étkező biztos közel van a konyhához, nehogy kihűljön az ebéd, amíg odaér.

– Várj, Bandi! Azt is mindjárt megtudod, mi lesz majd a tálakon! – csillant fél Rumini szeme, és befordult a konyha felé vivő folyosóra. Figyelmesen szimatolva közelített az illatok forrásához.

– Hm, hm. Úgy tűnik, rántott sajt, bambuszos-paradicsomos mártás, és várjunk csak, érzek még valamit…

Meg két lépést tett előre, aztán megtorpant, mert meghallotta a szakács zsörtölődését odabentről. Éppen a kuktákat szidta.

– Ha összeszurkáljátok sütés közben a panírt, kifolyik belőle a sajt! Hogy tálaljam így fel őfelsége vendégeinek?

Rumini megdermedt. A szakács szavaitól valami egészen távoli, mélyen szunnyadó emlék szakadt fel benne.

– Panír! Hát persze, Panír! A bölcs, rücskös bőrű, hideg szemű Panír, aki majdnem megfojtott a mocsár mélyén.

Hirtelen mindenre pontosan emlékezett. A kígyók irályra, akitől elvettek valamit, és a zöldeskék trónuson szomorkodott. Persze, biztos a kígyójogart vesztette el, ami nélkül a kígyók népe nem a maga ura többé. És eszébe jutott a fényes testű, kicsi kígyó, aki megmentette a ronda Panír szorításából.

Rumini a karkötőjéhez kapott. Világos! Csakis a kis kígyó lehet ez, aki azzal biztatta a kígyókirályt, hogy talán lehet segítséget találni a bajára. De hogy is hívták? A kisegér most már biztosan tudta, hogy ha sikerül nevén szólítania az aranykarikává merevedett kígyócskát, akkor az le fog tekeredni róla. De mi volt a neve? Mi volt a neve? Sarkon fordult, és megindult a többiek nyomában. Annyira belemerült a gondolataiba, hogy szinte nem is hallotta Dundi Bandi kurjantását.

– Hé, főszimatolnok úr, hát mi lesz a vacsora?

– Panír, panír – motyogta maga elé.

Dundi Bandi elhúzta a száját, Fecó felnevetett.

– Mi van veled, Rumini? Máskor egy ötfogásos ünnepi ebédet is pontosan ki tudsz szagolni, most meg csak a rántott sajtig jutottál?

– Épp azon vagyok, hogy továbbjussak – mormolta Rumini.

Balikó vigyorogva barátja védelmére kelt.

– Hagyjátok szegényt. Ha nagyon éhes, mindig bedugul az orra. Majd vacsi után figyeljetek. Egyből tudni fogja, mikor jön a desszert.

Rumini oda se figyelt. Lehajtott fejjel baktatott a többiek után, és egyre csak a kis kígyócska körül forogtak a gondolatai. Épp csak a szeme sarkából látta, ahogy Riz Ottó a faragott, domborművekkel díszített hatalmas tölgyfaajtón keresztül a fogadóterembe vezeti a társaságot. Egy pillanatra összerezzent, ahogy a súlyos ajtószárnyak becsukódtak a hátuk mögött. Átfutott az agyán, hogy soha nem szokták a vendégek háta mögött bezárni az ajtót, de gondolatai újra visszatértek az Északi-határ mocsárlakóihoz.

Akkor figyelt csak föl, amikor az udvarmester a király érkezését jelentette. Hódító Hodrik cikornyás brokátruhában, ékszerekkel díszítve vonult a terembe, oldalán vezette rettentő kövér, hegyes fogú, csipkékbe öltözött hitvesét, Monília úrnőt. A királyi pár az asztalfőn foglalt helyet, Hodrik király kegyes mozdulattal hellyel kínálta a vendégeket. Mire elhelyezkedtek a bársonyfotelekben, már nyílt is egy másik ajtó, és inasok hada sereglett be tálcákkal, kancsókkal, mártásos tálakkal.

– Komolyan mondom, összekevernek minket Egérország főhercegével – morfondírozott Fecó, de az orra izgatott remegéssel szívta magába az ínycsiklandó illatokat.

Ebben a pillanatban, úgy tűnt, gyanakvás ide vagy oda, a Szélkirálynő minden matróza és tisztje boldog volt, hogy Hódító Hodrik vendége lehet. Még Rumini is megfeledkezett egy időre az óvatosságról, és derekasan nekilátott a rántott sajtszeleteknek. Amikor

pedig a mártásokra került a sor, kis híján könyékig feltűrte csíkos pulóverét. Az utolsó pillanatban érezte csak meg a karkötő szorítását. Most úgy tűnt, a fénylő kis ékszer a veszélyre figyelmezteti, hiszen Omnitudor szerint hatalmas veszély fenyegeti, ha a hódkirály meglátja rajta az aranykarikát.

– Nono, nem árt odafigyelni! – mormolta magának Rumini, és körülkémlelt.

Döbbenten vette észre, hogy minden társa háta mögött külön inas áll, mintha csak arra várna, mikor fogy ki a borókaszörp a vendég poharából, hogy azon nyomban újratölthesse. Rumininek hirtelen az az érzése támadt, hogy a háta mögött álló inas lélegzetét is visszafojtva figyeli, mikor tűri fel Rumini a ruhája ujját.

– Lehet, hogy azért állították ide őket, hogy a karkötő gazdáját keressék? – tűnődött Rumini.

Most Hódító Hodrik felé fordult, hogy alaposabban szentügyre vegye. Elmerülten beszélgetett a kapitánnyal, de időnként apró, ravasz szemeit körbefuttatta a vendégeken. Riz Ottó az asztal végén foglalt helyet, néhány más hóduraság társaságában, de ő sem az evéssel foglalatoskodott, hanem a vendégek háta mögött álló inasokat figyelte. Egyedül Monília úrnő foglalkozott a tányérján félpúpozott hatalmas adag csemegével. Mohón rágcsálta a cukorbevonatú fahéjrudacskákat, és élvezettel szopogatta a karamellás gesztenyekrémmel töltött süteményeket. Rumini most azt is észrevette, hogy a hódurak háta mögött nem áll külön szolga.

Mivel egyéb gyanúsat nem tudott felfedezni, elhatározta, hogy megkóstolja azt az édességet, amit a királynő eszeget. Ehhez azonban fel kellett állnia, mert a süteményes tál jóval arrébb helyezkedett el az asztalon. Két lépést tett Riz Ottó felé, és amint bocsánatkérő mosollyal áthajolt az asztal fölött, meghallotta, mit magyaráz az egyik uraság az őrparancsnoknak.

– Saját szentemmel láttam az építkezést a Tiltott-szigeten – mondta az uraság fontoskodva. – A patakokat körkörösen összefonódó tavakká bővítették. A forrásokhoz pedig szépen kiépített szerpentinen lehet majd felkapaszkodni a mostani sziklalépcső helyett.

Rumini újra megdermedt. Már maga a Tiltott-szigeten folyó építkezés is izgalomba hozta, de az uraság utolsó mondata a szerpentinről végül világosságot gyújtott a fejében. Szerpentinia a kis kígyó neve! Hát persze. Most már eszébe jutott!

Felmarkolt pár szem süteményt, és gyorsan visszaült a helyére.

– Szerpentinia, szállj le rólam! – súgta alig hallhatóan.

Érezte, ahogy pulóvere alatt megrázkódik, egyet pendül és szétreped az arany karkötő. A következő pillanatban a csillogó testű, karcsú kis kígyó lecsusszant Rumini karján, le az ölébe, hogy a terítő takarásában megbújva észrevétlen maradjon mindenki más előtt.

Szembefordult a kisegérrel, és suttogva hadarni kezdett:

– Most semmit sem tudok megmagyarázni. Tartsd a szád, és figyelj. Hamarosan visszajövök.

Azzal lecsusszant a földre, és eltűnt az asztal alatt.

Kilencedik fejezet
A fürdő

A vacsora végeztével Hódító Hodrik felemelte királyi pecsétgyűrűkkel ékesített mancsát, és nyájasan szólt vendégeihez.

– Kedves barátaim! Udvaromban az a szokás, hogy vacsoravendégeinket a fagylalt és édes likőrök felszolgálása előtt fürdőre invitáljuk. Fürdőcsarnokomban már előkészítették a fürdődézsákat, hogy kellemesen kiáztathassátok végtagjaitokat. Meleg, illatos forrásvíz vár benneteket. Remélem, egyikőtök sem utasítja vissza házam vendégszeretetét. A vizet külön hordókban hozattam birodalmam középéről, a jövőbeli királyi székhelyről.

Balikó rémült pillantást vetett Ruminire.

– De a fürdőhöz mindenkinek le kell vetkőzni, és akkor rögtön meglátják rajtad a karkötőt!

– Nyugalom – dőlt hátra elégedett mosollyal Rumini, és Balikó legnagyobb rémületére szép komótosan felhajtogatta pulóvere ujját.

– Ne csináld, észreveszik – súgta Balikó halálra vált arccal, de a következő pillanatban már a döbbenettől kerekedtek el a szemei.

– Le tudtad szedni?

– De le ám – bólogatott titokzatosan Rumini. – Úgyhogy szabad a pálya, mehetünk a dézsába. Rám fér egy kis meleg fürdő, masszázs, lubickolás.

Balikó szemtelenül csillogó szemekkel közelebb hajolt, hogy megszaglássza a barátját.

– Hát, ami igaz, igaz. Tényleg nem ártana megfürödnöd – kuncogott.

– Még szerencse, hogy nem a humorodért barátkozom veled – húzódott el megvetően Rumini, de a szemei csak úgy szikráztak jókedvében.

Közben Hódító Hodrik és Monília úrnő asztalt bontottak, a vendégek pedig felkerekedtek, hogy átvonuljanak a király által beígért fürdőbe. Az eddigi finomságok és italok kellemesen eltöltötték, és némiképp elbódították a társaságot, így mindenki jólesően gondolta el, miként fog végignyújtózni a meleg fürdőben. Annyira elégedettek voltak pillanatnyi helyzetükkel, hogy még a mindig gyanakvó és körültekintő Fecónak sem jutott eszébe, hogy cselszövésre gyanakodjon. A falat díszítő különleges fegyvereket csodálta, és élénk beszélgetésbe bocsátkozott Brúnóval arról, hogy az aranyberakásos, bumerángra emlékeztető fegyvert vajon a farkukkal ütik vagy a mancsukkal hajítják-e a hódkatonák.

Rumini és Balikó szokás szerint a sor végére maradtak, hogy a többiek mögött sétálva megbeszélhessék az arany karkötő szerencsés

eltűnését, és Rumini beszámolhasson a rövid beszélgetésfoszlányról, amit az asztal mellett hallott. Balikó hüledezve csóválta a fejét, amikor megtudta, hogy a karkötő valójában egy igazi kis kígyó volt Rumini karján.

A menet végigvonult egy szőnyegekkel borított folyosón, aztán újabb és újabb termeken haladtak keresztül, míg végül befordultak a fürdőcsarnokba. Párás, meleg, balzsamos levegő csapta meg az orrukat. A csarnokban számtalan fürdődézsa állt, egytől-egyig tele forró, olajokkal és fürdősóval illatosított vízzel. Az egerek boldogan szóródtak szét, hogy mindenki kiválassza a leginkább kedvére való fürdőhelyet. Rumini és Balikó épp kiszemelt két egymás mellett álló, kisebb dézsát, amikor halk, sziszegő hang szólalt meg a hátuk mögött. Rumini megpördült, és kis híján felnevetett, amikor meglátta a szőnyeg alól kukucskáló, rémült tekintetű Szerpentiniát.

– Tűnjetek el innen! – susogott a kis kígyó. – A fürdő csapda! Egy csepp víz se érjen!

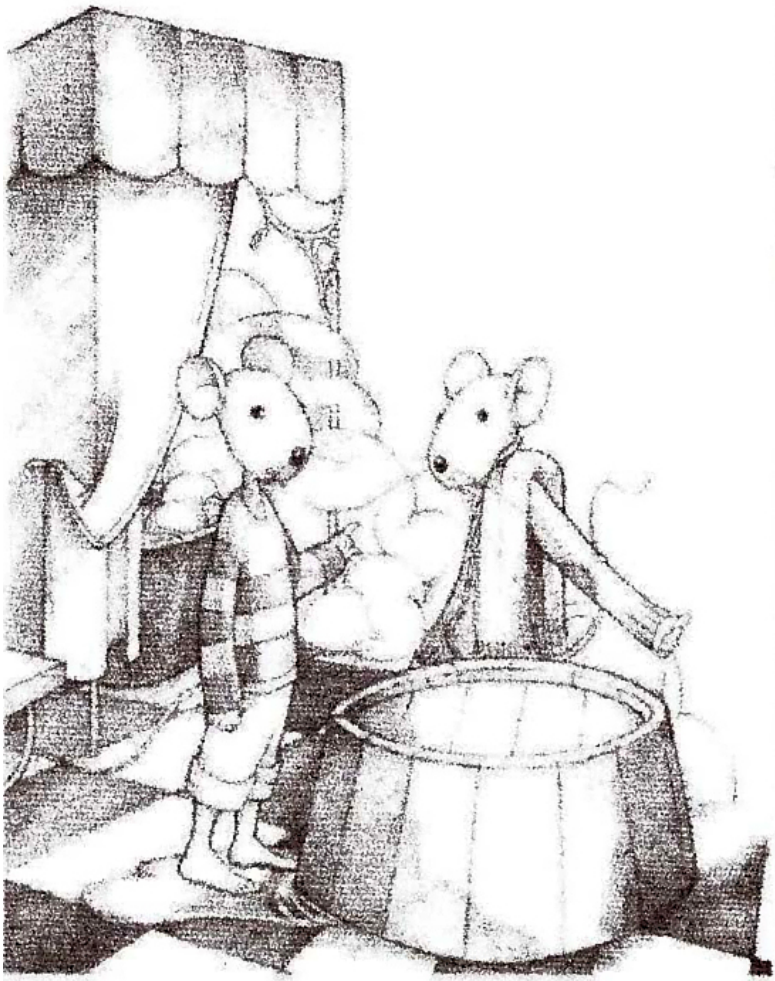

– De hát a többiek! – bámult körbe Balikó kétségbeesetten a csarnokon, ahol szinte minden dézsában állig merülve terpeszkedett már egy-egy matróz. Cincogi doktor fürdőkefével dörzsölte a hátát, a kapitány élvezettel csepegtetett még egy kis halványzöld fürdőolajt a vízbe.

– Rajtuk már nem segíthettek! Meneküljetek! – sziszegett Szerpentinia, és a szőnyeg alá csusszanva eltűnt.

A két kisegér összenézett. A király szolgái a fürdődézsákban önfeledten nyújtózkodó, lubickoló egerek körül sürgölődtek. A két későn jövővel még senki sem ért rá foglalkozni, de bármelyik pillanatban melléjük is odaléphetett egy bíborkötényes hódmasszőr. Nem volt vesztegetni való idő. Rumini némán a legközelebbi ajtóra mutatott, és feltűnés nélkül, mint aki éppen csak a falról lógó, bolyhos fürdőköpenyek, között akar válogatni, az ajtóhoz sétált. Balikó a nyomában. Rumini végighúzta mancsát az egyik köpenyen, Balikó egy csíkos törölközőt akasztott a vállára, miközben hátrasandított. Senki

sem fogott gyanút, a Szélkirálynő legénysége teljesen lefoglalta a fürdőszolgákat.

– Most – súgta Rumini, és kifordult az ajtón. Még két lépés, és a két cimbora megkönnyebbülten sóhajtott tel. A közvetlen veszélytől megmenekültek. De merre tovább?

Félhomályos helyiségbe jutottak, amit talán különleges fürdővendégek vagy a hölgyek számára tartogatnak. Most üresen állt, csak néhány felfordított dézsa és egy nagy hordó árválkodott benne. Fény is csak a szomszédos csarnokból szűrődött ár.

– Gyerünk! Nincs idő bámészkodni – sürgette Rumini Balikót, aki összehúzott szemmel forgolódott.

A helyiségnek csak két ajtaja volt, egyik, amelyiken keresztül beléptek, a másik a szemközti falon. Nem kellett hát tanakodni, a két kisegér rögtön megindult a szemközti kijárat felé.

– Ne bújjunk el itt? Egy dézsa alól megleshetnénk, mi történik a többiekkel – vetette fel Balikó, de Rumini a fejét rázta.

– Lehet, hogy keresni fognak. A dézsa alatt egykettőre nyakon csíphetnek. És azt sem tudjuk, milyen veszély lényégét. Lehet, hogy még itt sem vagyunk biztonságban.

– De mi lesz a kapitánnyal és a többiekkel? – aggódott Balikó.

– Az biztos, hogy a víz nem öli meg őket, mert akkor nem pancsoltak volna olyan vígan. Lehet, hogy elalszanak, vagy hosszú időre elfelejtik, kik ők, és miért jöttek ide. Keressük meg Szerpentiniát. Lehet, hogy az ajtón túl vár. Biztos megmagyarázza, mi ez az egész, és mit kell tennünk.

– Te bízol benne? – húzta fel a szemöldökét Balikó.

– Igen. Vacsora közben biztosan éreztem, hogy azért szorít, mert a veszélyre figyelmeztet. Különben is: Hódító Hodrik ellensége, akkor pedig biztosan a mi barátunk.

– Remélem, nem tévedsz – dörmögte Balikó, és lábujjhegyen az ajtóhoz lopakodott. Nesztelenül résnyire nyitották az ajtót, és kilestek rajta. A bentről kiszűrődő leheletnyi fényben úgy látták, újabb folyosó húzódik előttük, teljesen üresen. A fényes kis aranykígyó ugyan nem várt rájuk a küszöbön tekeregve, de hódőrök és szolgák sem nyüzsögtek semerre, és ez volt a legfontosabb. Rumini a zsebébe túrt, és előkotort egy apró szentjánosbogár-lámpást. A gyenge tény sem adott sokkal több támpontot, de az üres folyosó széltében-hosszában kirajzolódott előttük.

– Most merte tovább? – kérdezte tanácstalanul Balikó. Rumini széttárta a mancsát.

– Egy dolog biztos: a fürdőbe ne menjünk vissza. De az is ostobaság, ha itt ácsorgunk, amíg el nem kapnak. Emlékszel, mit tanított Fecó? Ha besurranunk valahová, mindig legyen valami célunk, mert ha összevissza csellengünk, sokkal könnyebben észrevesznek.

Balikó egyetértően bólogatott. Alig két hete történt, hogy Galléros Fecó legizgalmasabb ifjúkori kalandjait mesélte a Szélkirálynő együk kabinjában, és a történeteket lelkesen hallgató két hajósinast beavatta a rejtőzködés, besurranás és észrevétlen terepfelderítés titkaiba. Nem mintha Rumini és Balikó nem ismertek volna számtalan fortélyt magukról is, de Galléros Fecóról mindig lehetett új dolgokat tanulni.

– Jó. Tehát a cél: megtalálni Szerpentiniát – jelentette ki Rumini.

– Esetleg kereshetnénk Pilácsot és Gyogyót is – vélekedett Balikó.

– Sőt. Ha már úgyis kutakodunk, megnézhetnénk a térképszobát is. Ábel azt mondta, biztos a Tiltott-sziget új tavait rajzolják mostanában. Oda is bekukkanthatunk.

A két kisegér egészen fellelkesült. Szinte úgy beszéltek már a megtalálandó barátokról és helyekről, mintha turistaként érkeztek volna egy ismeretlen városba. Éppen csak az útikönyv hiányzott a mancsukból.

– Szerintem Szerpentiniát nem is érdemes keresni – tűnődött Rumini. – Vagy belébotlunk véletlenül, vagy úgyis ő fog minket megtalálni.

– Ez igaz – hagyta helyben Balikó. – Akkor keressük Pilácsokat meg a térkép szobát.

Csendesen, fülüket hegyezve lépegettek a folyosón. Időnként meg álltak, hallgatóztak, de a hódvárnak ez a fertálya egészen csendesnek, majdhogynem elhagyatottnak tűnt. Rumini maga előtt tartotta a lámpást, a pici sárga fényforrás bátorítóan pislogott a tenyerében, lényében furcsa, hasas alakok rajzolódtak ki a fal mentén. Balikó óvatosan megtapogatta az egyiket.

– Sose láttam még ekkora vázákat – súgta. – Biztos a hódkirályok becses kincsei közt járunk.

– Szívesebben lennék otthon a cukrászdában – dünnyögött Rumini.

Néhány lépés múlva a folyosó kettéágazott. Egyik fele lépcsővé alakulva lefelé haladt tovább, a másik ág jókora, duplaszárnyú ajtóhoz vezetett. A két kisegér rövid tanácskozást tartott egy váza takarásában.

– Ha én lennék a főtérképész, biztos valamilyen világos termet kérnék a rajzoláshoz. Márpedig a vár java víz alatt van. Ha lefelé megyünk, valószínűleg sötétebb, ablaktalan helyiségekbe jutunk, ahol csak gyertyák vagy mécsesek világítanak. Ott biztos nincs térképszoba – gondolkozott hangosan Rumini.

– De elképzelhető, hogy épp ott bukkanunk rá a fénylényekre – vette át a szót Balikó. – Pilács szerint a barátaikat azért hozták a várba, hogy világítsanak. Márpedig oda kell a legtöbb lámpás, ahol kevés a jó ablak.

– Mondasz valamit – vakarta meg a füle tövét Rumini. – Amióta beléptünk a várba, tudtam, hogy valami nagyon nincs rendben, de nem jöttem rá, mi az. Most már tudom! A világítás. Neked nem tűnt

föl, hogy milyen fényesen ragyog itt minden terem, pedig sehol egy gyertya vagy mécses vagy fáklya?

– Tényleg. Sőt, ha jobban belegondolok, mindenütt be voltak húzva a függönyök. Egyetlen ablakot se láttam.

– Én sem, mégis nappali világosság van mindenütt. Most már tudom, mi volt olyan furcsa: az ebédlőben is meg a folyosókon hosszú világító csövek vannak a plafonon, azokon keresztül ontják a fényt. Az a kérdés, mitől világítanak?

– Rumini, csak nem azt gondolod, hogy Hodrik ezekbe a csövekbe zárta az elrabolt fénylényeket, és azok a szerencsétlenek világítanak a sötétben? – képedt el Balikó.

– Miért, neked van jobb ötleted, honnan ered ez a sok fény?

– De hát ez kegyetlenség! – rázta a fejét Balikó.

– Szerintem Hodriktól meg attól az Ákum Vákuum nevű varázslóról minden kitelik. Gyere, nézzük meg, hátha itt is van olyan fénycső, ami épp nem világít!

Rumini magasba emelte a mécsest, és mindketten összehúzott szemmel meredtek felfelé, de csak sejtették, hogy a fejük fölött valóban fut egy hosszú, egyenes vonal, ami akár cső is lehet.

– Próbálj meg felállni a vállamra, hátha úgy jobban látod ajánlotta Rumini.

A folyosó végén megmarkolta a falat, hogy biztosabb támaszt nyújtson, és megfeszítette magát. Balikó átvette a lámpást, majd gyakorlott mozdulatokkal kapaszkodott fel barátja vállára, látszott, hogy nem először hajtja végre ezt a mutatványt.

– Legközelebb kevesebbet vacsorázz! – nyögött nagyot Rumini Balikó súlya alatt. – Látsz valamit?

– Még így sem igazán – felelt Balikó. – De lóg itt egy zsinór, megpróbálok feljebb kapaszkodni rajta.

– Ne, várj! – mondta Rumini, de már elkésett. Balikó teljes súlyával megragadta a zsinórt. A rántástól megszólalt egy csengő, és a következő pillanatban ragyogó fénypont jelent meg a piaionon, majd villámgyorsan végigszaladt a folyosó egész hosszán. Most már látszott, hogy a mennyezeten valóban végigvonul egy cső, amelyik a csengő hangjára világossággal telik meg, mintha a csengőzsinór lenne a villanykapcsoló.

A két kisegér döbbenten bámult fölfelé.

– Ez tényleg olyan, mintha a csengetésre iderohanna egy csapat fénylény – ámult Balikó. – Meg kéne nézni azt a csövet közelebbről!

– Szerintem inkább el kéne tűnnünk – súgta Rumini, aki a lépcsőforduló felől, az alsó szinttől lábdobogást vélt hallani. – Mindjárt itt lesznek!

Balikó egy ugrással a földön termett. A folyosón visszarohanni a fürdőbe egyiküknek sem akaródzott, lefelé menni nem lehetett, hiszen

a lépcső aljából jöttek a hangok. De a folyosó másik végén lezárt ajtó sem jelentett menedéket, hiszen ki tudja, nyílik-e egyáltalán, és ha igen, mi rejtőzik mögötte.

– Bújjunk be gyorsan egy vázába – bökött a háta mögé Rumini.

Balikó bólintott. Tudta, hogy nincs más választásuk. A hódok padlóvázái szerencsére akkorák, hogy kényelmes menedéket nyújtanak egy kisegérnek, Rumini egy ugrással már bent is termett a legközelebbiben, Balikó némi toporgás után a kettővel arrébb álló, a többinél kicsit magasabb és öblösebb hasú kaspó mélyre verette be magát. Mivel a fürdőből elhozott csíkos törölköző még most is a vállán lógott, odabent addig fészkelődött, amíg sikerült maga alá gyűrnie a puha anyagot, így egész kényelmesen össze tudott kucorodni, mintha fészekben lapuló fióka volna. Rumininek jóval szűkösebb és keményebb volt a búvóhelye, de ebben a pillanatban cseppet sem törődött vele. Még a lélegzetét is visszatartotta, nehogy véletlenül elárulja magát a folyosóra érkezőknek.

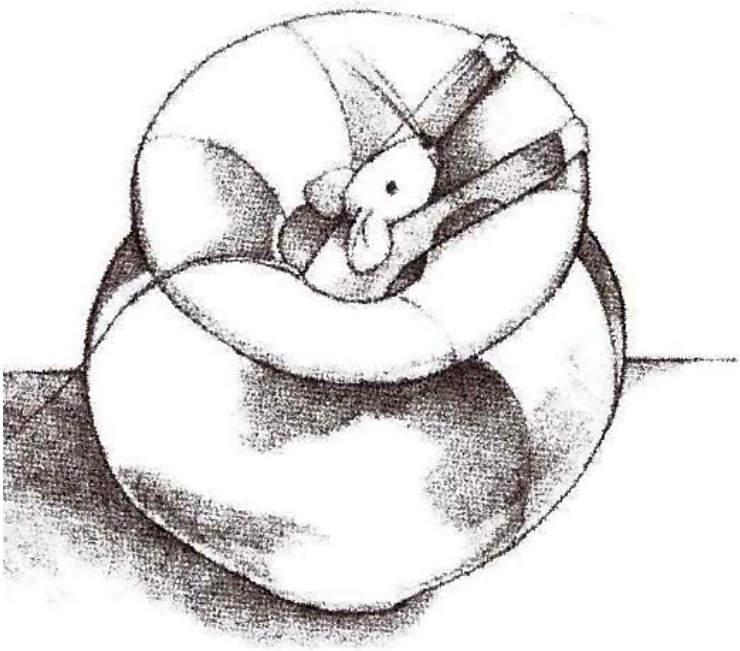

A hangok alapján úgy tűnt, hárman vagy négyen lehetnek odakint. Rumini egyikükben felismerte Riz Ottó hangját.

– Nos? Találtak valamit? – csattogott az őrparancsnok.

– Semmit uram. Talán csak véletlenül gyulladt föl a folyosón a lámpa – mondta egy bizonytalan hang.

– Ostoba! És a kapcsolóesengőt ki rángatta meg? Talán a déli szél?

A folyosón futó lábak trappoltak végig. Egy nyikorgás, egy

ajtócsapódás, majd kis szünet után újra lábdobogás hangzott fel.

– Alázatosan jelentem, a vendégek még mindig a fürdőben ülnek – recsegett a lábak gazdája. – Elképzelhetőnek tartom, uram, hogy valaki kikukkantott a fürdőből, lámpát gyújtott, aztán visszaült a dézsába

– Meglehet – hagyta rá Riz Ottó.

– Hogy áll a fürdés?

– Mindjárt vége, uram. Ennyi idő alatt biztos hatott a víz.

– Persze hogy hatott, elég abból egy fél pohár is. Ez a fürdés cirkusz csak azért kell, hogy elterelje a gyanakvásukat. Őfelsége most szépen visszatereli őket a vacsorához, megmondja nekik, mit kell tenniük, és a mi új barátaink boldogan végrehajtják a parancsait.

Az őrök felnevettek. A recsegő hang gazdája szinte nyerített jókedvében.

– Ostoba kis egerek. Nem volt nehéz rászedni őket.

– Na, elég legyen ebből, nem a kabarében vagytok – vetett véget az általános jókedvnek Riz Ottó. – Oltsátok el a lámpát, és mindenki térjen vissza a beosztásához. Minden gyanús jelről jelentést kérek.

– Igenis, uram! – csattogtak az őrök.

Valaki tapsolt egyet, és a folyosó hirtelen elsötétült. Rumini és Balikó még akkor is alig mertek moccanni, amikor már régen elhalt a hódok lépteinek zaja a lépcsősor alján.

– Hé, Rumi, szerinted elmentek? – szólalt meg nagy sokára Balikó a váza mélyén.

– Egen, azt hiszem – válaszolt Rumini kedvetlenül.

– Akkor kimászhatunk? – kérdezte még mindig súgva Balikó.

– Elvileg igen.

– Mi van veled? Olyan furcsa vagy – mondta Balikó, akinek sehogy sem tetszettek Rumini válaszai.

– Próbálj meg kimászni, Balikó, és rá fogsz jönni – mormolta Rumini.

Balikó felegyenesedett, mancsaival kinyúlt, hogy megmarkolja a váza peremét, és kitornássza magát a lyukon. De a váza szája túl szűk volt, a belseje pedig olyan meredek és öblös, hogy lehetetlenség volt megtámaszkodni rajta. Balikó most eszmélt csak rá, amire Rumini pár perccel korábban már rájött: a hatalmas padlóvázákból szinte lehetetlen kimászni. Balikó mindent megpróbált, végső kétségbeesésében még az is eszébe jutott, hogy ha kézen állva a farkát sikerülne kidugnia a vázából, és ráhurkolni valamire, akkor saját farkánál fogva esetleg fölhúzódzkodhatna. De az ügyeskedéssel csak azt érte el, hogy a hatalmas kaspó vészesen billegni kezdett, és kis híján felborult.

– Balikó, össze ne törd, mert idecsődíted az egész várőrséget – szólt csendesen Rumini, aki tornamutatványok és ágaskodás helyett

gondolataiba mélyedve próbált kiutat találni a szorult helyzetből.

– Már a törölközővel is mindent megpróbáltam, de nem megy – lihegett Balikó. – Szerintem borítsuk fel, és amikor darabokra tört, fussunk vissza a fürdőbe. Simán eltűnhetünk, mire ideér az őrség.

– És rögtön meg is fürödhetünk, nem? – epéskedett Rumini. – Te is hallottad, hogy az a víz valahogy megmérgezte a többieket, és ezentúl Hodrik barátai lesznek.

– Szerintem hazugság – jelentette ki magabiztosan Balikó. – Te el tudod képzelni, hogy a kapitány meg Sebestyén egy fürdőtől egyszer csak hazudozni kezd, és jószántából teljesíti egy gonosz király parancsait?

– Nem. De mégis. Lehet valami abban a vízben. Szerpentinia is megijedt tőle.

– Lehet, hogy elkábultak vagy ilyesmi, és amíg magukhoz nem térnek, tényleg Hodrik barátainak hiszik magukat. De ha visszajutunk a Szélkirálynőre, lelocsoljuk őket hideg vízzel, elmondjuk nekik az igazságot, és akkor biztosan magukhoz térnek.

Balikó annyira magabiztosan érvelt, hogy Rumini kicsit jobb kedvre derült.

– Rendben. Akkor jussunk ki innen valahogy, és próbáljuk megtalálni a dokkot, ahol kiszálltunk a buborékúszókból. Ha véget ér a vacsora, a többiek is biztos ott szállnak vissza. Az is lehet, hogy észrevétlenül közéjük osonhatunk, és együtt térünk vissza a kikötőbe. Talán fel se tűnt nekik, hogy mi nem voltunk ott a fürdőben.

– Ez a beszéd, Rumini! – lelkesedett Balikó. – Simán menni fog, meglátod. Csak azt mondd meg, hogy mászunk ki ezekből az átkozott köcsögökből.

– Próbáljuk meg újra – mormolta Rumini, mert semmi használható nem jutott eszébe.

A két kisegér újra megfeszítette minden értjét és izmát, hogy valamilyen akrobatamutatványnak is beillő tornagyakorlattal kikecmeregjen a hatalmas vázákból. De hiába vetették latba minden ügyességüket, a padlóvázák mélyéről csak kétségbeesett kaparászás hallatszott. Kis idő múlva mindketten belátták, hogy bentről kimászni teljességgel lehetetlen. A vázákat felborítani és összetörni őrültség, de ha még sokáig kuksolnak odabent, előbb-utóbb valaki keresni kezdi őket, vagy, ami még rosszabb, véget ér a vacsora, és a Szélkirálynő legénysége nélkülük tér vissza a hajóra.

Tizedik fejezet
Különös változások

Rumini csüggedten huppant le a váza fenekére. Egyszerűen semmilyen mentő ötlet sem jutott az eszébe. Mérgében még a szentjánosbogár-lámpást is kikapcsolta, mert úgy érezte, a teljes sötétség illik leginkább nyomorult hangulatához. Ám alig kuporgott fél percig a váza mélyén, amikor furcsa villanásokra lett figyelmes. Föntről, a mennyezet felől, hol gyorsabb, hol lassabb lüktetéssel gyenge fényjelek érkeztek. Mintha egy parányi lámpácska pislákolna a magasban, valahol a fent futó fénycső tájékán. Rumini megmerevedett.

– Látod ezt a pislákoló fényt, Balikó? – kérdezte fojtott hangon.

– Igen. Azt hittem, te villogsz a lámpással.

– Nem, az enyém ki van kapcsolva. Olyan, mintha egy fénylény tornázna fent a csőben.

– Lehet, hogy Pilácsék azok? – ugrott nagyot Balikó, aztán rögtön fel is nyögött. – Aú. Bevertem a fejem.

De Rumini elengedte a füle mellett Balikó panaszát. Egyre csak a villogást figyelte, hogy szinte még lélegzetet venni is elfelejtett.

– Figyelj, ezek a villanások szabályosan ismétlődnek. Olyan, mintha valami üzenet volna.

– Hátha tényleg az – hunyorgott Balikó. – Emlékszel, amikor a viharban segélykérő jeleket küldtünk? A hajósok fényjeleit minden tengeren ismerik.

– Te tudod ezeket a jeleket? Én csak arra emlékszem, amit a vihar után adtunk le. De ez most más.

– Én, azt hiszem, ismerem a nagyját – jelentette ki Balikó. – A kapitány parancsára minden matróznak meg kellett tanulnia még régen. A hajósinasoknak nem volt muszáj, de Fecó nekem is a fejembe verte.

– Akkor figyelj nagyon, hátha megérted!

Balikó egy darabig összehúzott szemmel meredt a plafonra, aztán bizonytalanul szólalt meg.

– Ezt a jelet akkor szokták használni, ha irányjelzést adnak. Akkor villognak így, ha veszélyes helyen jár a hajó, és egyenesen, kitérő nélkül tud csak továbbhaladni.

Rumini elgondolkozott.

– Azt mondja vajon, hogy menjünk egyenesen?

– Igen. A jelzés azt jelenti: egyenesen előre kell haladni. De lehet, hogy félreértettem.

– Azt hiszem nem értetted félre – mondta csendesen Rumini, és óvatosan megkocogtatta a váza a falát. A kopogó hang hallatán keserűen felnevetett.

– Hogy én milyen egy ostoba pancser vagyok! Egy nyavalyás balek. Ide figyelj, Balikó! Ez a váza, amiben ülök, fából van. Akkor pedig kár tornázni, egyszerűen ki lehet rágni az oldalát.

– De jó, egyenesen keresztülrágjuk magunkat a vázán – kuncogott Balikó.

– Jobban meggondolva, inkább a késemmel próbálkozom – jelentette ki Rumini.

Előhalászta a bicskáját, és óvatosan fúrni kezdte vele a váza oldalát. Nem volt egyszerű feladat, de érezte, ahogy a hegyes kis penge minden mozdulattal egyre mélyebbre hatol a simára csiszolt fában. Balikó közben végigkopogtatta és végigszaglászta saját börtönét, de keserű csalódással kellett tudomásul vennie, hogy az ő vázája bizony porcelánból készült. Rumini addig ügyködött, amíg jókora lyukat fúrt a kaspó oldalába, aztán nekilátott, hogy éles fogaival tovább szélesítse a nyílást. Balikó türelmetlenül hallgatta a neszeket, és csak akkor derült fel némiképp, amikor Rumini nagyot szusszanva megszólalt.

– Azt hiszem, már kiférek rajra.

Kis erőlködés árán sikerült is kipréselni magát a résen. Elgémberedett tagjaival jólesően nyújtózkodott, aztán indult, hogy a sötétben kitapogassa Balikó vázáját.

– Legjobb lesz, ha ideadod a törölköző egyik végét. Én tartom, amíg te kikapaszkodsz rajta. Majd támasztom közben a hátammal a vázát, nehogy feldőljön.

A tervet nem volt olyan könnyű végrehajtani, mint amilyen egyszerűnek hangzott, de második próbálkozásra sikerült feljutni a váza pereméig, onnan pedig, hatalmas rúgkapálás és nyögések után végre Balikó is kikecmergett a szabadba.

Egy darabig mozdulatlanul hegyezték a fülüket, de hamar megnyugodtak, hogy senki sem hallotta meg őket, így mindketten újra a plafonon villogó fény felé fordultak.

– Köszönjük a segítséget! Hallasz minket? – kérdezte Rumini.

Szaggatott villogás volt a válasz. Rumini tanácstalanul pislogott, de Balikó értette.

– Ez nem lesz nehéz. A hajósok az abc összes betűjének adtak valamilyen fényjelet. Most azt villogta: I-G-E-N. Vagyis hall minket.

Rumini megkönnyebbülten bólintott.

– Mi egerek vagyunk, a fénylények barátai. Az én nevem Rumini, a barátom pedig Balikó. Nagy bajba kerültünk.

– T-U-D-O-M – érkezett a felelet. F-O-S-Z- F-O-R-E-S-Z-K-Ó V-A-G-Y-O-K.

– Foszforeszkó kapitány? – csodálkozott Balikó. – Hiszen pont téged keres Pilács és Gyogyó! Hallod ezt? A barátaid, Pilács és Gyogyó Rogyó, az Északi-határról, eljöttek velünk, hogy megtaláljanak téged! Itt vannak valahol a várban.

– Elfogták őket – pislogta Foszforeszkó kapitány fényteste.

– Jaj ne! – jajdult fel egyszerre a két kisegér. – Hogy lehet az?

– Kémek vannak köztünk. Neon, a Déli-határról. Ő szólt Riz Ottónak.

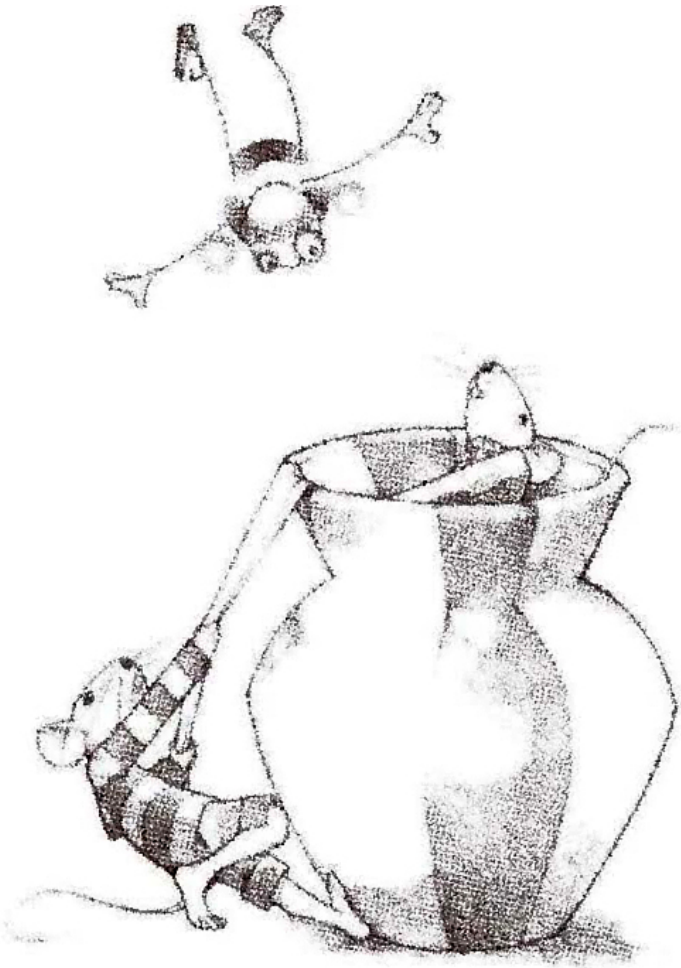

– És hol vannak most Pilácsék? – kérdezte Rumini izgatottan. – Vezess oda, kiszabadítjuk őket!

– Nem lehet, fúl sok az őr – villogott Foszforeszkó.

– Nem hagyjuk cserben a barátainkat! Biztos van valami módja hogy megmentsük őket.

– Nincs. Más dolgotok van.

– Mit tegyünk?

Foszforeszkó kapitány idegesen pislákolt.

– Nem tudnál inkább beszélni? Pilácsokkal is jól megértettük egymást – türelmetlenkedett Balikó. Attól tartott, túl sokáig tartana kibetűzni a kapitány válaszát.

– Lehet, hogy túl vastag a cső. A szellőzőlyukakon keresztül biztos

beszűrődik a mi hangunk, de az övé nem hallatszik ki – vélekedett Rumini. – Pilácsoknak is egész gyenge a hangja.

– Igen, igen! – villogott Foszforeszkó.

– Jobb lesz, ha inkább mi kérdezünk, ugye kapitány? – kapott észbe Rumini. – Hogy ne kelljen annyit villognod.

Foszforeszkó helyeslően villant egyet.

– Egész biztos, hogy nem segíthetünk Pilácson és Gyogyón? – tért vissza az előző témához Rumini.

– Igen.

– És a mi társainkon? Az egereken?

– Talán – betűzte Balikó a választ.

Rumininek szöget ütött valami a fejébe.

– Figyelj, kapitány, azt hallottuk az előbb az őröktől, hogy a fürdővíztől egész mások lettek, és ezentúl a hódolt parancsait teljesítik. Ugye a fürdővizet a Tiltott-szigetről hozták?

– Igen.

– Van ennek a gonosz víznek valami ellenszere? – kérdezte Balikó, de Foszforeszkó válasz helyett elszáguldott a csőben a folyosó végére, aztán a következő másodpercben visszatért, és rémülten villogta:

– E-L!

– Jön valaki! – ugrott nagyot Rumini. – Kapitány, mutasd az utat. Követünk.

Foszforeszkó sarkon fordult és futásnak eredt a csőben, hogy a két kisegér alig tudott lépést tartani vele. Visszaszáguldottak a fürdőbe, ahol időközben már véget ért a fürdőzés, eloszlott a pára, és már csak foszlányokban lehetett érezni a fürdőolaj édeskés illatát. A fényeket is kikapcsolták, a fejjel lefelé árválkodó üres dézsáknak csak a körvonala látszott.

– Vigyázz, Balikó, bele ne lépj egy tócsába! – súgta Rumini. – Már néhány csepp is bajt hozhat ránk!

Óvatosan végigosontak a kihalt csarnokon. Amikor Foszforeszkó megtorpant, Rumini és Balikó is megállt hallgatózni. Különösebb gond nélkül végighaladtak néhány folyosón, leereszkedtek pár lépcsősoron, amikor egyik irányból őrök hangját hallották. Rögtön behúzódtak egy beugró kis szobába, és csak akkor merészkedtek újra elő, amikor az őrök már eltűntek a láthatárról.

Rumini és Balikó már éppen úgy érezték, hogy sikerült kijátszani a várbeliek éberségét, amikor váratlanul két libériás szolga toppant elébük. Mindketten hatalmas tálcát cipeltek, egyikük a már kiürült, ragacsos fagylaltos kelyheket vitte az étkezőhői a mosogatóba, a másik néhány kehely enyhén olvadozó fagyival egyensúlyozott. Ezek nem fogytak el az asztalnál, és a jégkamrába kellett őket visszaszállítani.

Az inasok gyanakodva mérték végig a két megrettent kisegeret, és mielőtt Ruminiék egy szót is szólhattak volna, egyikük hatalmasat

kiáltott:

– Őrség! Ide gyorsan!

A folyosó végén rögtön felbukkant az a két őr, akit néhány perccel korábban Ruminiék ügyesen kicseleztek. Most előreszegezett lándzsával közeledtek az inasok hívó szavára.

– Hát az urak mit keresnek itt? – förmedt rá a két kisegérre a hegyesebb fogú őr.

Balikó rémülten pislogott, és egy hang sem jött ki a torkán. Rumini összeszedte magát, és bocsánatkérő hangon szólalt meg.

– A fürdő után a barátom a nyakában felejtette a törölközőt. Vissza akartuk vinni a fürdőbe, hogy ne okozzunk vele gondot. De valahogy eltévedtünk, és már se a fürdőt, se az ebédlőt nem találjuk.

Az őrök zavartan pislogtak Ruminiről a csíkos törölközőre, aztán a kényszeredetten mosolygó Balikóra, aki úgy begörbítette a vállát, mintha éppen meg akarna szakadni a törölköző hatalmas súlya alatt.

– Ne haragudjanak az urak – szabadkozott a hegyes fogú –, nem tudtuk, hogy őfelsége vendégei. Legjobb lesz, ha mi visszavisszük a törölközőt a fürdőbe, az egyik inas pedig elvezeti önöket az étkezőbe.

– Igazán kedves, köszönjük – hálálkodott Rumini, miközben lekanyarította a még mindig bambán ácsorgó Balikó válláról a bolyhos törölközőt, és az őr mancsába nyomta. Aztán a fagylaltos tálcát cipelő inasra mosolygott.

– Mehetünk.

Az inas engedelmesen megfordult, hogy a vacsorát éppen befejezni készülő társasághoz kalauzolja a két eltévedt egérkét. Az étkező ajtajában Rumini búcsúzóul leemelt két fagylaltos kelyhet a tálcáról.

– Jó lesz repetának – jelentette ki.

A terembe lépve gyors terepszemlét tartottak. Azt várták, hogy a Tiltott-sziget vizétől látványos változáson ment keresztül mindenki, tán még azon se lettek volna meglepve, ha hegyes foggal vagy hódfarokkal látták volna viszont a többieket. De a Szélkirálynő legénységén kívülről semmi sem látszott, mindenki éppen úgy festett, mint amikor utoljára látták őket a fürdődézsák mellett.

– Hát ti meg hol jártatok? – lépett melléjük rosszalló tekintettel Dundi Bandi.

– Szereztünk még egy kis fagyit – vigyorgott Rumini, és élvezettel kanalazni kezdte a finomságot.

– Brrr, én már egy falatot sem tudok lenyelni – húzta el a száját Bandi, és egy fotelba huppant.

A két kisegér fagylaltevés közben árgus szemmel figyelte a társaságot. Eleinte semmi gyanúsat sem észleltek. Aztán mégis észrevették valami merőben szokatlant. A hallgatag Tubák, aki szűkszavúságáról volt nevezetes, nagy hangon mesélt egy történetet a feszülten figyelő Brúnónak és Sajtos Pedrónak.

– Térj már a lényegre Tubák, összevissza locsogsz! – mérgelődött Pedro.

– Várd ki a végét, minden kis részlet érdekes – kacsintott Tubák, és folytatta a végtelennek tűnő beszámolót.

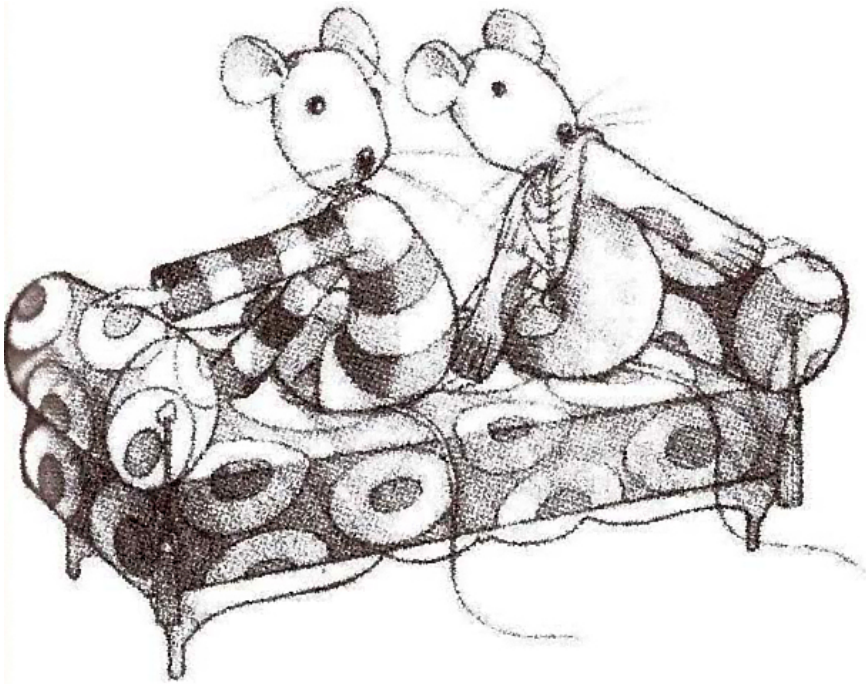

Rumini és Balikó némán összenézett. Soha nem hallották még Tubákot három mondatnál többet szólni egyszerre. De nem volt idő megvitatni a furcsa jelenséget, mert az asztal túlsó vége felől hirtelen kiabálás harsant. Sebestyén körül gyülekeztek páran, buzdító szavakkal nógatták a széles vállú kormányost.

– Mutasd meg nekik, Sebestyén, mit tudsz! Gyerünk, állj ki ellenük!

– Dehogy állok. Simán lenyomom őket, felesleges még elkezdeni is.

Hamarosan kiderült, miért a nagy izgalom: Sebestyén ugyanis néhány perccel korábban azt találta mondani, hogy az ő hatalmas erejével bármikor le tudja győzni a várbeli őröket. Most éppen arra próbálták rábeszélni, hogy szkanderban vagy birkózással bizonyítsa is be az igazát.

– Sebestyén eddig még sose kérkedett az erejével. Ha valaki, hát ő igazán szerény – súgta Rumiul Balikónak.

– Nem tetszik ez nekem – csóválta a fejét Balikó, aki a fagylaltevéstől visszanyerte lélekjelenlétét.

Ekkor Negró lépett a két cimbora mellé.

– Hohó, hát megkerültek végre a kis csavargók! Igazán nem volt szép dolog, hogy megszöktetek a fürdőből!

A két kisegérben meghűlt a vér. Attól tartottak leginkább, ami most

be is következett. Negrónak szemet szúrt az eltűnésük, és ebből most perceken belül hatalmas botrány keveredik. Olyan büntetést kapnak miatta, hogy haláig sem fogják elfelejteni. De legnagyobb döbbenetükre semmi efféle nem történt. A könyörtelenül szigorú fedélzetmester vidáman rájuk kacsintott, megveregette a vállukat, és baráti hangon odasúgta:

– Na, ne aggódjatok fiúk, nem szólok senkinek. Ezt a kis csínyt nem áruljuk el a kapitánynak.

Azzal, mint aki jól végezte dolgát, tovább sétált. Rumini ettől jobban megrémült, mintha Negró azt mennydörögte volna, hogy büntetésből többé nem kapnak ebédet.

– Azt hiszem, sokkal nagyobb a baj, mint gondoltuk – súgta.

Balikó egyetértően bólogatott. Negró viselkedése őt is elképesztette. Most már mindketten biztosan tudták, hogy bár a fürdőtől senkinek sem nőttek ördögszarvai, a Tiltott-sziget vize egészen kifordította magukból a társaikat.

A kapitány, aki eddig Hódító Hodrikkal beszélgetett, most felállt és földig hajolt a hódok királya előtt. Hodrik kegyesen pecsétgyűrűs mancsát nyújtotta neki.

– Akkor tehát számíthatok rád, ugye, barátom? Megteszed nekem azt a csekélységet, amit kértem tőled?

– A legnagyobb örömmel, uram – hajbókolt a kapitány, és újra meghajtotta magát. – Holnap, mihelyst kiraktuk a szállítmányt, elhajózunk Kopjásvégbe, és teljesítjük a kívánságod. Meglátod, nem okozunk neked csalódást.

– Tudom – felelte Hodrik, és olyan hideg mosolyra húzta a szájéit, hogy a két némán figyelő hajósinas hátán végigfutott a hideg.

Az uralkodó elbocsátóan intett, a szolgák kitárták a faragott faajtókat, és az egerek, sűrű köszöngetések és búcsúszavak kíséretében kivonultak az étkezőből. Riz Ottó a várbeli dokkba vezette őket, ahol már várt tájuk a három buborékúszó. Az egerek beszálltak.

– Néhány nap múlva újra találkozunk – rázott kezet Bojtos Benedek az őrparancsnokkal.

Riz Ottó barátságosan integetett, miközben a buborékúszók halk csobbanással alámerültek a Tükörtó vizébe, Rumini és Balikó némán ültek egymás mellett. Hiába vették körül őket hajóbeli legjobb barátaik: Fecó, Bandi, Roland és Frici, a kisegerek rettegtek arról, hogy egyetlen szóval is elárulják a gondolataikat. Mindketten tudták, hogy a fontos dolgok megbeszélését addigra kell halasztani, amikor ketten maradnak végre a Szélkirálynőn a kabinjukban. Csendesen ülve hallgatták Dundi Bandi kérkedését, amivel korábbi hőstetteit és a nagy tengeti viharokban tanúsított bátorságát ecsetelte a többieknek, és kedélyesen nevetgéltek, amikor Fecó, aki egyébként a legjobb vicceket tudta mindenki közül, valami éktelenül ostoba tréfát mesélt el

hatalmas kacajok kíséretében.

A megpróbáltatások azonban még ezzel sem értek véget. A Szélkirálynőre érve ugyan a kapitány kiadta a parancsot, hogy mindenki térjen nyugovóra, de alig lépett be a két hajósinas a kis hálófülkébe, és alig roskadtak le kimerülten az ágyukra, máris ököllel döngette meg valaki a kabinajtót.

– Ki az? – szólt ki fáradtan Rumini.

Válasz helyett nyílt az ajtó, és a kapitány lépett be villámló szemekkel. Mögötte Sebestyén tornyosult, hátuk mögül Galléros Fecó gúnyos arca tekinteti elő.

– Nézzen csak körül, kapitány úr! – szólt hátulról Fecó behízelgő hangon. – Biztos itt lapul valahol az a két potyautas, akit az igen tisztelt hajósinas urak rejtegetnek.

Rumini mancsa ökölbe szorult ekkora gazság hallatán. Az, hogy valaki nagyképű, szószátyár, hencegő vagy éppen hízelgő lesz egy gonosz varázslat folytán, még hagyján. Ha a teljes legénység kifordul önmagából, és új, csöppet sem kellemes szokásokat vesz fel, bármily nehéz is, de el kell viselni. Majd azon lesznek, hogy elmulasszák valahogy a fürdő átkos hatását. De hogy valaki a legjobb barátait árulja el, ráadásul ilyen aljas, kárörvendő módon, az a kisegér minden képzeletét felülmúlta. Dühében még arról is megfeledkezett, hogy mindez nem Fecó hibája, hiszen nem tehet arról, hogy ezt tette vele a varázserejű forrásvíz. Csak arra tudott gondolni, hogy az első adandó alkalommal jól orrba vágja egykori barátját.

Most azonban nem volt erre módja, mert a kapitány rájuk rivallt:

– Azonnal hívjátok elő azt a két alakot, akit itt rejtegettek!

– És a karkötőt se felejtse el, kapitány úr! – súgta Fecó utálatosan kedves hangon.

– Gyerünk, Rumini! Mutasd a karperecet – dörrent a kapitány a dühtől szikrázó szemű kisegérre. – Őfelsége a lelkemre kötöttre, hogy szerezzem meg azt az ékszert, és bánjak szigorúan a viselőjével.

– Nincs nálam semmilyen ékszer – jelentette ki Rumini ártatlan képpel, és feltűrte csíkos pulóverét.

– Azt mondtad, nem tudod levenni! Hová tüntetted?

A kisegér szemtelenül megvonta a vállát.

– Úgy látszik, más dolga volt. Nálam nincs, láthatja, kapitány úr.

A korábban szelíd, jószívű Sebestyén ettől a mondattól iszonyatos méregbe gurult. Izmos mancsával előrenyúlt, és a grabancánál fogva magasba emelte Ruminit.

– Azt ajánlom, ne szórakozz velünk. Ha jót akarsz, most rögtön áruld el, hol az ékszer és a két potyautas.

– Ebben a kabinban nincs se karkötő, se potyautas. Kutassátok át, ha nem hiszitek – nyögte a hatalmas mancsok szorításában a kisegér.

– Tényleg nincs itt senki – bizonygatta Balikó is rémült tekintettel.

Sebestyén egy mozdulattal az ágyra lökte Ruminit, és vadul turkálni kezdett a két hajósinas holmija között. Galléros Fecó is csatlakozott a kereséshez. Mivel ő jól ismerte a kisegerek észjárását, és személyesen is találkozott Pilácsokkal, rögtön a sarokban beverő mocskos zokni után nyúlt. Alaposan kirázta, de mivel egyetlen fénylény sem hullott ki belőle, undorodó mozdulattal a sarokba hajította. Aztán addig kotorászott Rumini ládájában, amíg megtalálta a csíkos zokni pátját. Elégedett vigyorral kicsusszantotta belőle a vascsöppentőt, és mielőtt a kapitány vagy Sebestyén észrevették volna, zsebre vágta. Rumini felhördült, de Fecó az ujját szája elé emelte.

– Egy szót se, öcskös, úgyse hisz neked senki. Jobb helye lesz nálam, biztos lehetsz benne.

Egy darabig még tartott a vizsgálat, de mivel sem ékszernek, se fénylénynek nem akadtak nyomára, végül a tisztek úgy döntöttek, hogy nyugovóra térnek.

– Ezentúl rajtatok tartom a szemem – morogta a kapitány búcsúzóul, és döngő léptekkel kivonult a kabinból. Sebestyén szó nélkül követte. Utoljára Galléros Fecó távozott gunyorosan lebiggyesztett bajusszal.

Nem sokon múlt, hogy a könnyeivel küzdő Rumini hozzá ne vágja az ágy alól előkerült bakancsát.

Tizenegyedik fejezet
Kabinfogság

– És most mitévők leszünk? – kérdezte Balikó, amikor az ajtó végre becsukódott Galléros Fecó háta mögött.

– Kitekerem a nyakát – fogadkozott Rumini, aki képtelen volt másra gondolni, mint Fecó álnokságára.

– Nyugodj meg, Rumi – próbálta csitítani Balikó barátja harci kedvét. – Te is tudod, hogy Fecó nem ilyen. A fürdő miatt változtak meg mindannyian. Azt kellene kitalálnunk, hogy tudjuk őket visszafordítani.

– Addig püfölöm, amíg visszaadja a vascsöppentőt – jelentette ki Rumini határozottan.

Balikó nagyot sóhajtott.

– Remélem, te nem léptél bele abba a vízbe.

– Jó, igazad van, befejezem – dünnyögte kedvetlenül Rumini.

– Csak azt remélem, hogy legalább Foszforeszkó kapitánynak nem esett baja, amiért segített nekünk. És Szerpentinia miatt is aggódom. Azt mondta, megkeres indulás előtt.

– Szerintem Szerpentinia leginkább a kígyókirály jogarát akarta megkeresni. Lehet, hogy rábukkant, vagy legalábbis talált valami nyomot, azért nem jött vissza hozzánk.

– Vagy őt is elfogták, mint Pilácsékat – mondta Rumini sötéten.

– Te is hallottad, hogy a kapitány mit beszélt Hodrikkal. Valami küldetésünk van Kopjásvégen, aztán újra visszatérünk Gátvárosba. Akkor, lesz, ami lesz, megkeressük és kiszabadítjuk a barátainkat.

Rumini bólintott. Mivel nem volt több ötletük, mit tehetnének, mindketten bebújtak a takarójuk alá, és mély álomba merültek.

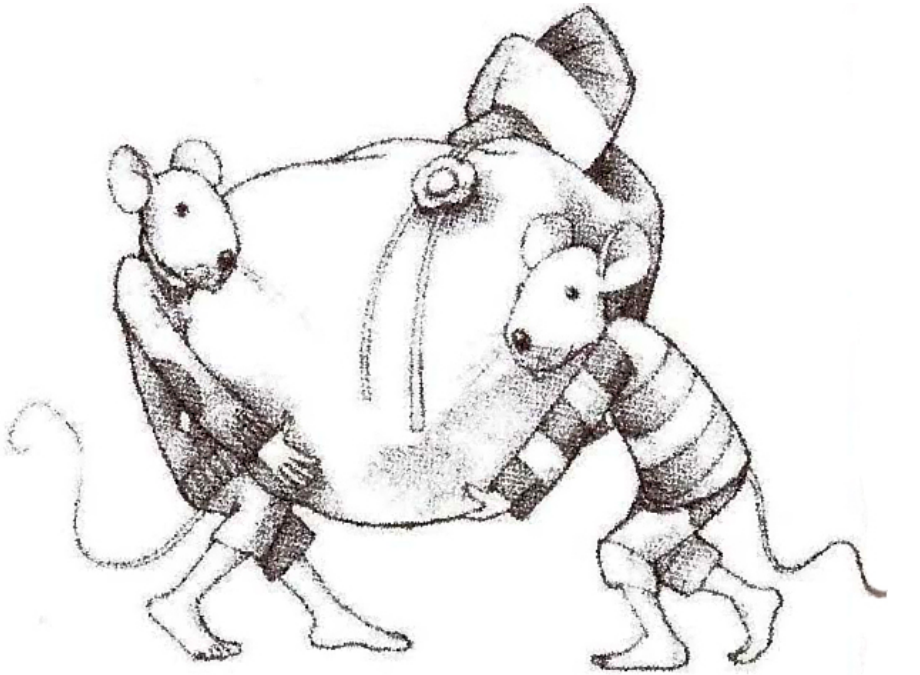

Másnap hajnalban vad dudaszóra ébredtek. A kapitány még a délelőtt folyamán ki akarta üríteni a raktárt, hogy mielőbb indulhassanak Kopjásvégbe. Annyira sürgősnek érezte a küldetését, hogy még a megszokott reggelit és teát is megvonta a matrózoktól. Ébredés után rögtön megkezdődött a ládák kihordása, és Bojtos Benedek csak munka közben engedélyezett néhány percnyi pihenőt, hogy a legénység bekaphasson pár falatot, és állva elfogyaszthassák az Ajtony által készített teát.

Rumini és Balikó egy nagyobbacska láda mögé húzódtak, hogy viszonylagos nyugalomban ihassak meg a teájukat.

– Fúj, ezt a híg löttyöt nevezi Ajtony teának? – fintorgott Balikó. – Nem lehet, hogy tévedésből a mosogatóvízből mertél?

– Én ennél sokkal rosszabbra gondolok – mondta Rumini halkan, miközben a korlát felett a tengerbe löttyintette az ihatatlanul rossz teát.

– Csak nem a vécé? – kuncogott Balikó, de Rumini cseppet sem volt tréfás hangulatban.

– Figyelj! Gondold csak végig, kivel mit tett a tegnapi fürdő! Az igazságos és kedves kapitány gonoszabbul viselkedik, mint máskor Negró. Sebestyén, aki szerény és jószívű, erőszakos és nagyképű lett. Negró viszont kedves, barátkozó.

– Dundi Bandi a bátorságával kérkedik – vette át a szót Balikó. – Tubák fecseg. És Fecó…

– Igen, ő is épp az ellenkezője lett, mint amilyen volt – bólintott Rumini. – Ajtony eddig remekül főzött, és igazán odafigyelt a

konyhára.

– Jaj, ugye nem azt akarod mondani, hogy ezentúl odaégeti az ebédet, és ilyen ocsmányságokat fog kotyvasztani? – rémült meg Balikó.

– De. Pont erről tartok.

– Sürgősen ki kell találnunk valamit – szögezte le Balikó. – Ha megpróbálnánk elmesélni nekik, mi történt velük, talán eszükbe jutna, milyenek is voltak valójában.

– Lehet – hagyta rá Rumini. – De talán van más megoldás is.

– Mire gondolsz?

– Biztos megint partra szállunk Kopjásvégen. Megpróbálom megkeresni Omnitudort, a bölcs teknősbékát. Ő sokat tud a Tiltott-szigetről, kívülről fújja az egész Hódkódexet. Talán a mérgező víz ellenszerét is ismeri.

– Jó ötlet – csillant fel Balikó szeme. – Az is lehet, hogy egy varázslattal azon nyomban el tudja űzni a víz hatását. Képzeld, ha hetekig ilyen rettenetes ételeket készít Ajtony!

Rumini csüggedt hangulata ellenére felnevetett.

– Balikó, legalább az biztos, hogy te a régi vagy. A helyzetünk kilátástalan, és egyre romlik, de te mégis leginkább az ebéd miatt aggódsz.

Ebben a pillanatban Negró kukkantott be a láda mögé.

– Gyertek pakolni, fiúk! – mondta kedvesen. – Nehogy megharagudjon a kapitány, ha lazsálni lát.

A két kisegér rögtön megindult a raktár felé.

– Hé, a raktár belső sarkában áll néhány nagy zsák – szólt utánuk Negró. – Vigyétek azokat, mert paplanba való tollat hoztunk bennük, és nem túl nehezek. Majd Brúnó meg Bandi cipelik fel a súlyosabb dobozokat.

– Köszönjük, Negró – mondta ámuló szemekkel Balikó. Egyszerűen nem hitt a fülének Negró figyelmessége hallatán.

– Lehet, hogy megkérem Omnitudort, hogy csak a többieket változtassa vissza. Milyen jó lenne, ha Negró így maradna – ábrándozott Rumini, és szorult helyzetükhöz képest viszonylag jó hangulatban folytatta a munkát.

Cipelés közben a két hajósinas elhatározta, hogy a biztonság kedvéért azért megpróbálnak beszélni a fürdővízről megváltozott társaikkal, hátba mégis magukhoz térnek az emlékek hatására. Egyelőre ugyan esély sem volt rá, hogy bárkivel szóba elegyedjenek, de mindketten türelmesen vártak. Kopjásvégbe körülbelül két napig tart az út, menet közben biztosan kínálkozik majd lehetőség arra is, hogy nyugodtan váltsanak pár szót Fecóval, Bandival és a többiekkel.

A Szélkirálynő raktára hamarosan kiürült, és a kapitány elrendelte, hogy azonnal húzzák fel a horgonyt. Bár a hajnal óta tartó munkától

mindenki alaposan kimerült, úgy számoltak, hogy útközben, kedvező széljárás mellett a matrózok többsége pihenhet, és még a szolgálatba beosztottak is nyugodtan tudnak ebédelni.

A kapitány azonban már aznap valóra váltotta a fenyegetést, hogy ezentúl jobban odafigyel a két hajósinasra, így Ruminit és Balikót folyamatosan újabb és újabb feladattal látta el. Délutánra a két kisegér már alig állt a lábán a sok súrolásról, cipeléstől, pakolástól. De nem volt alkalom a pihenésre, mert a kapitány fáradhatatlannak bizonyult a parancsok kieszelésében. Rumini elkeseredetten vágta földhöz a felmosó dézsát, miután harmadszor mosta fel a fedélközt, amit mindig összejárt valaki.

– Komolyan mondom, eddig azt hittem, Negrónál nincs lehetetlenebb alak a világon. De a kapitány még rajra is túltesz.

Balikó csak legyintett. Megszólalni se volt már kedve.

A következő nap is hasonló hangulatban, rengeteg munka között telt, és a két kisegér kezdte azt hinni, hogy egész úton senkivel sem lesz módjuk beszélgetni. Nagyon megörültek hát, amikor nem messze a Kopjás-öböltől kaptak félóra pihenőt, és meglátták, hogy Fecó egyedül ácsorogva bámulja a tengert.

– Itt az alkalom! – csillant fel Balikó szeme, és mielőtt Rumini bármilyen ellenvetést tehetett volna, magával vonszolta a korláthoz.

– Figyelj csak, Fecó, szeretnénk beszélni veled – vágott bele Balikó.

Fecó unottan végigmérte őket, és elfordult. Szemmel láthatóan nem volt kíváncsi a két hajósinas mondandójára. Rumini mancsa ökölbe szorult sértettségében, de Balikó csillapítóan vállára tette a mancsát, és úgy folytatta, mintha nem is vette volna észre Fecó bántó viselkedését. Részletesen felidézte, amiről néhány nappal korábban még Fecó is tudott: Hódító Hodrik ármánykodását, a veszélyt, amire figyelmeztették őket, végül magát a fürdőt. Ezután azt ecsetelte, mennyire másként viselkedik azóta a legénység minden tagja, és könyörögve kérte Fecót, próbáljon visszaemlékezni korábbi gondolataira és érzéseire. Fecó növekvő érdeklődéssel hallgatta Balikó mondókáját, és ugyan egyszer sem kérdezett vagy bólintott, de nem is szakította félbe a kisegeret.

– Érted, Fecó? Emlékszel már, mi történt? – kérdezte végül Balikó reménykedve csillogó szemmel.

– Értem én, amit értenem kell. És hamarosan ti is megértitek – közölte Fecó talányosan, azzal faképnél hagyta a két kisegeret.

– Ebből semmi jó sem fog kisülni – csóválta a fejét Rumini, nem is sejtve, mennyire igaza van.

Hamarosan feltűnt a láthatáron a Kopjás-sziget partvonala, és nemsokára a kopjásvégi világítótorony alakja is kirajzolódott. A matrózok izgatottan készültek a kikötésre. Ugyan már esteledett, de a legénység minden tagja abban bízott, hogy kikötés után rögtön partra

szállhatnak. Arra nem sok remény volt, hogy már aznap Kopjás Kornél kormányzónál vacsorázzanak, így a legtöbben abban bíztak, hogy talán egy kikötőbeli kis fogadóban találnak némi harapnivalót. Ajtony főztje ugyanis a fürdő óta majdhogynem ehetetlennek bizonyult, hol túl zsírosra, máskor túl sósra, vagy éppen hígra sikeredtek az ételek.

Rumini és Balikó is éppen az aznapi pótvacsoráról ábrándoztak, amikor a kapitány hangja harsant fel a hátuk mögött. Bojtos Benedek tajtékzott haragjában.

– Most hallom Galléros Fecótól, hogy rettentő tiszteletlenül beszéltek barátomról, a jóságos Hodrik királyról. Aki egy kegyes uralkodóról azt meri állítani, hogy fürdővel mérgezi meg a vendégeit, szigorú büntetést érdemel a pimaszságáért. Ezért úgy döntöttem, hogy amíg a többiek a városba mehetnek kikötés után, titeket a kabinba zárlak. Egy kis fogság segíteni fog, hogy tisztességet tanuljatok.

Balikó egy mukkot sem szólt. Úgy érezte, minden szavával csak tovább bőszítené a kapitányt. Rumini azonban nem bírta türtőztetni magát. Olyan igazságtalannak érezte a kapitány döntését, hogy már az sem érdekelte volna, ha Bojtos Benedeket abban a minutumban szétveti a méreg.

– Csak az igazságot mondtuk, kapitány úr! – kiabálta. – Mindenkit kelepcébe csaltak. És Kopjásvégbe is azért jöttünk, hogy valami aljas parancsot teljesítsünk!

Ennek hallatán a kapitányt tényleg majdnem megütötte a guta. Ruminit a fülénél fogva rángatta el a kabinhoz, bependerítette, aztán egy karmozdulattal utána zavarta Balikót, és teljes erejéből bevágta az ajtót.

– Negró! Lakatold le ezt az ajtót kívülről! Reggelig senki sem nyithatja ki. Evésről pedig ne is álmodjanak a fiatalurak! – kiabált, aztán, némiképp lehiggadva elvonult, nyomában a gúnyosan vigyorgó Galléros Fecóval.

Rumini szó nélkül az ágyára vetette magát, fejét a párna alá fúrta, és hosszú ideig mozdulatlanul feküdt. Balikó nem tudta eldönteni, vajon könnyeit próbálja-e elrejteni, vagy egyszerűen úgy döntött, hogy ezennel befejezettnek tekinti ezt a rettenetes napot. Mindenesetre hagyta, hogy Rumini magába temethesse bánatát, ezért csendesen az ágya végébe telepedett, és pakolászni kezdett a táskájában. Eleinte a kártyapaklit kereste, hogy pasziánszozzon egyet, de hirtelen jobb ötlete támadt. A táska mélyéről elővette a látószelencét, amit még Pelevárban kapott ajándékba Naftalin Rufustól, az öreg mókusmágusról. A szelencének az volt a tulajdonsága, hogy a tulajdonosa kérésére, némi varázsige elmormolása után, bárkinek a hollétét megmutatta.

Balikó kinyitotta a finoman megmunkált kis tokot, és tűnődve bámult bele a szelencébe. Egyelőre csak a fényesen tükröződő ezüst

belső tárult fel, aki nem ismerte a kis varázseszköz nyitját, azt hihette, hogy Balikó csupán egy régi dobozkát tart a mancsában. A kisegér rövid gondolkozás után elmormolta a varázsigét, és Pilács nevét ejtette ki.

A szelence mélye gomolyogni, kavarogni kezdett, és amikor kitisztult a kép, sötét háttérben, furcsa csillogás közeperre villant fel a kis fénylény teste. Balikó összehúzott szemmel bámulta, újra el mormolta a varázsigét, de ezúttal azt is hozzátette, hogy kicsit távolabbról szeretné megszemlélni Pilácsot. A kép elhomályosult, aztán újra kitisztult, és Balikó most már tudta, mit jeleni a furcsa csillogás: Pilácsot egy betöltés üvegbe zárva mutatja a szelence. Ezek szerint Riz Ottó nem rakta be a többi világító lényrabszolga közé a csőbe, hanem valamilyen oknál fogva elkülönítve tartja.

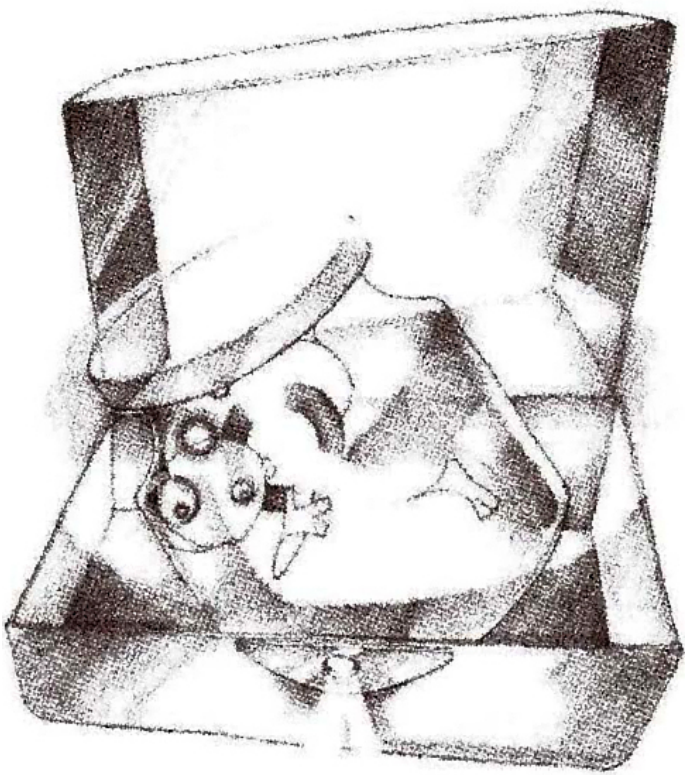

Balikó most Gyogyó Rogyó nevét súgta a szelencébe, és rövidesen meg is látta a bátor fénylényt egy másik befőttes üveg mélyén kuksolni. Ezután Foszforeszkó kapitány következett. A kép sokkal fényesebbé vált, Balikó hunyorogva figyelte a hatalmas ragyogást. Beletelt egy kis időbe, mire végre rájött, mit lát: Foszforeszkó kapitány egy sereg másik fénylény társaságában éppen munkáját végzi, talán éppen a hatalmas tróntermet kell apró fénytestük ragyogásával bevilágítani.

Balikónak eszébe jutott, hogy ha visszatérnek Hódító Hodrik

várába, és ki akarják szabadítani fogságba esett barátaikat, duplán is óvatosnak kell lenniük. Nem lesz elég a hódok elől elrejtőzni, és az őröket kijátszani, hanem, mindenütt vigyázni kell, hiszen a fénylények között is akad besúgó. Hogy is mondta Foszforeszkó? Neon, a Déli-határról.

– Ő még az őröknél is veszélyesebb – tűnődött a kisegér –, hiszen Neont egyáltalán nem ismerjük, és szinte bárhol felbukkanhat a fejünk felett.

– De miért is ne ismerhetném meg most? – morfondírozott tovább, és már mondta is a varázsigét, hogy a szelence kis tükrében alaposan szemügyre vehesse az áruló fénylényt.

Nagy meglepetésére a kép alig változott; Foszforeszkó kapitány ugyan elhalványult egy kicsit, de továbbra is látható maradt, csak most sokkal erősebben világított körülötte minden. Balikó újra próbálkozott, hátha a szelence egyszerűen elfáradt, de hiába csukta be és nyitotta ki háromszor is, a kép mindig ugyanaz maradt. Végül nem bírta tovább, és megrázta a másik ágyon fekvő Rumini vállát.

– Segíts nekem kitalálni, mi történt a kapitánnyal, mert én nem értem.

– Nem érdekel a kapitány – szólt ki Rumini a párna alól.

– Nem a mi kapitányunk, hanem Foszforeszkó. Olyan furcsa minden a szelencében.

Ennek hallatán Rumini azonnal felült. Szemét megdörzsölte, szívott egyet az orrán, és Balikó mellé telepedett. A kisegér beszámolt mindenről, amit addig a szelence mutatott, és újra elmondta a varázsigét. A kép most is ugyanaz maradt, épp csak egy picit fordultak rajta a szereplők, mindenesetre Balikó végre megértette, mit lát.

– Nézd, Rumi, az ott Foszforeszkó, és itt szorosan mellette, ez lesz Neon. Furcsa zöldes fénnyel világít, és... igen, mintha összenőtt volna a kapitánnyal.

– Lehet, hogy össze vannak kötve – vélekedett Rumini. – Nehogy a kapitány megint megszegje a szabályt, és egyedül menjen valahová.

– Azt hiszem, igazad van – hümmögött Balikó.

– Gyerünk, nézzük meg Szerpentiniát is! Micsoda tökfilkó vagyok, hogy eddig nem gondoltam a szelencére.

Balikó immáron nyolcadszor ismételte a varázsige szavait, ezúttal persze Szerpentinia nevét tette hozzá a végén. A szelence mélye végre megváltozott, Foszforeszkó és Neon egy szempillantás alatt eltűnt, hogy átadják helyüket egy újabb talányos képnek. Fátyolszerű derengés mögül rajzolódott ki Szerpentinia alakja. A kis aranykígyó kínlódva tekergeti, mintha menekülni akarna valahonnan, de a fátyol mélye nem engedte. Balikó megint megpróbált távolabbi képet kicsiholni a szelencéből. Mindketten erősen gondolkozva szemlélték a feltáruló látványt.

Ez a fátyolos anyag is valamilyen üvegszerű dolognak tűnik – mondta Balikó –, de kerekebb, mint amiben Pilácsokat tartják, és egész másképp törik meg rajta a fény:

– Olyan, mint egy gömb – töprengett Rumini, – Egy ritka csiszolású, homályos, nagy üveggömb.

– Odanézz, most megjelent mögötte egy alak! – rémült meg Balikó. – Nagyon ijesztő, ez csak valami szörnyeteg lehet!

– Hát tényleg nem valami szép – hagyta rá Rumini. – De szerintem nem szörny; csak a gömbön át nézve tűnik ilyen torznak a feje. Kérd a szelencét, hogy mutassa meg őt is!

Balikó egy pillanatig sem késlekedett.

– Hadd lássuk azt az alakot Szerpentinia mögött!

Az arany kígyócska összezsugorodott, és a kép közepén hegyes süveges, hosszú orrú alak jelent meg.

– Ez egy patkány – találgatott Balikó, de Rumini a fejét rázta.

– Nem, nem, ahhoz túl kicsi és mozgékony. Tudod, mi? Szerintem ez egy cickány.

Balikó bólintott. Már csak az a kérdés, ki ez a cickány, és miért tartja fogva Szerpentiniát? Mert hogy a kis kígyó a furcsa gömb és a ravaszképű cickány rabja, az szinte biztos.

– Ha visszajutunk Gátvárosba, ezt kell először megtudnunk – jelentette ki Rumini. – Él-e cickány Hodrik udvarában, és ha igen, hol. Az az érzésem, hogy Szerpentiniát fenyegeti mindenki közül a legnagyobb veszély.

Balikó egyetértett. Most, hogy Rumini összeszedte magát, és megint tudták, milyen tennivalók várnak rájuk, még az éhséget, és a Szélkirálynőn uralkodó rettentő állapotot is könnyebb lesz elviselni.

Tizenkettedik fejezet
Az útitárs

A két kisegér kabinfogsága másnap reggelig tartott. Negró közbenjárására reggel kieresztették őket, hogy egy kicsit felfrissüljenek a levegőn, és megreggelizzenek a többiekkel együtt. A reggeliző asztal mellett megtudták, hogy a kapitány még előző este ellátogatott a Kopjás-várba, és majdnem éjfélig ott időzött.

Bojtos Benedek elbeszélgetett a kormányzóval és Szimathy úrral, beszámolt arról, hogy Hódító Hodrik udvarában kedves fogadtatásban részesült, és a világon semmi gyanúsat nem észlelt. Kopjás Kornél alaposan kikérdezte, nem látott-e oktalanul nagy sürgés-forgást, túlzásba vitt ellenőrzést, ami esetleg háborús készülődésre utal, de Bojtos Benedek csak a fejét rázta.

– Higgyen nekem, kormányzó úr, Hodrik király semmit sem forgat a fejében. Nyugodtan ül a trónján Gátvárosban. Komolyan mondom, még csodáltam is, hogy szinte egy őrt sem látok a vár körül.

Szimathy úr a fejét csóválta, és elgondolkodva mérte végig a kapitányt. Bojtos Benedek úgy vélte, ideje másra terelni a szót, és megkérdezte, vajon Ábel úrfit a hódfocin kívül a hajózás is érdekli-e. Ennek hallatán a hódfiú szeme felragyogott. Már hogy ne érdekelné a térképek szerelmesét az utazás? A kapitány megértően bólogatott.

– Nincs kedve holnap kipróbálni a Szélkirálynőt, úrfi? Nyugodt napunk lesz, ha kapunk egy kis szelet, tehetünk egy kirándulást a környéken. Így, amíg a kormányzó úr kormányoz, az úrfi is kormányozhat egy kicsit. Megkérem Sebestyént, hogy tanítsa meg a navigáció fortélyaira.

Kopjás Ábel majdhogynem a kapitány nyakába ugrott örömében. A kormányzó beleegyezését adta, és szándékosan nem vett tudomást Szimathy úr aggodalmáról. Főtanácsosa ugyanis egy ideje minden korty ital előtt megköszörülte a torkát, ami a rég bevált jelzés volt kettejük között: ha Szimathy úr beszélgetés közben hazugságot szimatolt, így adta feltűnés nélkül a kormányzó tudtára, hogy ne higgye el, amit hall. Bár főtanácsosa megérzéseiben nagyon is megbízott, Kopjás Kornél most úgy érezte, egy kis hajókirándulás semmilyen veszélyt sem rejthet magában.

– Természetesen Johanna kisasszonyt is szeretettel látjuk a hajón fordult a kapitány Szimathy Szaniszlóhoz.

Az egéruraság udvariasan próbálta elhárítani a meghívást, de végül, a kormányzó unszolására meg kellett ígérnie, hogy ha kedve tartja, Johanna is részt vehet a hajókiránduláson.

Így másnap reggel a matrózok nagy izgalommal tekingetek kifelé a mólóra, mikor tűnik fel a városból érkező úton a hódfiú és a karcsú

egérkisasszony alakja. A kapitány félrevonult Sebestyénnel és Galléros Fecóval, hogy megbeszéljék a kirándulás részleteit. Rumini és Balikó tanácstalanul néztek össze. Mindketten érezték, hogy a tervezett hajókázás és Hódító Hodrik titkos kérése valahogy összefügg, de nem tudták, mire készül a kapitány, és hogy miképpen tudnák ők abban megakadályozni. Elhatározták hát, hogy a legkisebb gyanús jelre is odafigyelnek, hogy veszély esetén időben figyelmeztethessék Ábelt és Johannát.

Őszinte rémületükre azonban Galléros Fecónak is eszébe jutott, hogy a két hajósinas esetleg veszélyeztetheti a küldetést. Aggodalmát megosztotta a kapitánnyal, aki hamar belátta: legjobb lesz Ruminit és Balikót a kirándulás végéig a kabinba zárva tartani, mintha nem is lennének a hajón, nehogy valamilyen módon keresztülhúzzák a számítását. Hiába tiltakozott hát Rumini és Balikó, a reggeli végeztével újra a kabinjukba zavarták őket, és ismét lakat került az ajtóra.

Nemsokára Sajtos Pedro kurjantása hasított a levegőbe:

– Jönnek már!

A matrózok a korláthoz sereglettek, onnan figyelték, ahogy Kopjás Ábel és Szimathy Johanna néhány szolga társaságában végigvonul a mólón. A kapitány parancsára Galléros Fecó és Sebestyén partra

szálltak, hogy a vendégeket köszöntsék. Ábel rögtön Rumini és Balikó után érdeklődött, és rettentő csalódottnak tűnt, amikor Fecó elmesélte: a két hajósinas úgy elrontotta a gyomrát a gátvárosi vacsorával, hogy kénytelenek voltak őket Hodrik király orvosaira bízni, és néhány napig a tükörtavi kórházban hagyni. Szerencsére ekkor közbeszólt Sebestyén, és legújabb térképeiről kezdett magyarázni. Így Ábel hamar beletörődött, hogy ezúttal két egérbarátja nélkül kell kirándulnia. Galléros Fecó megkönnyebbült mosollyal Johannához; fordult, és elhatározta, egy percre sem hagyja magára a gyönyörű hölgyet.

A kapitány enyhe aggodalommal szemlélte az Ábel és Johanna nyomában érkező szolgákat. Azt remélte, hogy csupán a két vendéggel kell számolnia, és félt, hogy néhány izmos hódtestőr megzavarná őt tervei végrehajtásában. Nagy kő esett hát le a szívéről, amikor a szolgálók elhelyezték a fedélzeten Ábel úrfi és Johanna kisasszony úti ládáit, aztán udvarias hajlongás kíséretében visszatértek a Kopjás-várba.

A kikötőben sétáló hódokból közben kisebb csődület támadt a parton, többen integettek és éljeneztek a kormányzó fia láttán. A kapitány elrendelte, hogy azonnal húzzák fel a horgonyt, és a Szélkirálynő, mint egy hatalmas sétahajó, szép komótosan kihajózott az öbölből. A kikötői őrség hajója hosszan elkísérte őket, végül az őrparancsnok és legénysége tisztelgéssel búcsúzott a kirándulóktól. Johanna kisasszony selyem zsebkendővel integetett, aztán, engedve Fecó unszolásának, előresétált az orrba, hogy megnézze, hogy hasítja a Szélkirálynő a hullámokat.

A Szélkirálynő először délnek fordult, mintha a szigetet akarná megkerülni, és csak jóval később változtatott irányt, amikor a kopjásvégi világítótorony már rég eltűnt a szemhatárról. Ábel nagy érdeklődéssel hallgatta Sebestyén szavait, és szinte el sem mozdult a kormányos mellől. Nem csoda, hogy először neki tűnt fel, hogy a Szélkirálynő teljes sebességgel Gátváros felé száguld.

– Mondd csak, Sebestyén, miért fordultunk a Tükörtó-sziget irányába? – kérdezte Ábel. – Ha még egy darabig hátszéllel haladunk arrafelé, olyan messze kerülünk otthonról, hogy estére sem érünk haza.

– Ne aggódjon az úrfi – nyugtatta meg Sebestyén. – Nemsokára megfordulunk. A kapitány azt akarja megmutatni, milyen gyorsan száguld a hajó, ha kibontjuk az összes vitorlát.

Ez a válasz jó darabig elaltatta Ábel gyanakvását. Később kis időre magára hagyta a kormányost, mert Sajtos Pedro felajánlotta, hogy megtanítja felmászni az árbockosárba. Utána megebédeltek, és Tubák mutatott néhány különleges csomókötési technikát. Ez viszonylag sokáig tartott, mert Tubák rettentő sokat magyarázott. Mire Ábel visszatért Sebestyén mellé, javában benne jártak már a délutánban.

Ábel egy darabig kémlelte a tengert, de tekintete egyre nyugtalanabbá vált.

– Sebestyén, hiszen már délután van, és még mindig Gátváros felé hajózunk.

– Dehogy – mosolygott Sebestyén –, jó ideje visszafordultunk már, csak az úrfi akkor éppen Tubákkal volt elfoglalva. Még néhány óra, és befutunk a kikötőbe.

De Ábel hitetlenül rázta a fejét.

– Ugyan már! Jobbról süt a szemünkbe a lemenő nap, tehát valahol arrafelé van nyugat. Márpedig Kopjásvégbe északkelet felé kéne haladnunk. Ha jó irányba mennénk, a bal vállunk mögül világítana a lemenő nap.

Sebestyén nagyot nevetett.

– Jól van, úrfi, igaza van. Kíváncsi voltam, mennyire figyel. Tényleg Gátváros felé tartunk.

– Akkor forduljunk meg! A kapitány megígérte édesapámnak, hogy estére hazaérünk.

– Legjobb lesz, ha figyelmezteti a kapitányt! Talán elfelejtette – mondta gúnyosan Sebestyén, és olyan erővel markolta a kormányt, mintha azt jelezné: ebből az irányból senki és semmi sem fogja őt eltéríteni.

Ábel sarkon fordult, és egyenesen a kapitányhoz ment. Bojtos Benedek meghallgatta a hód úrfi aggodalmát, és egyetértően bólogatott.

– Bizony-bizony. Elfelejtettem szólni Kopjás úrnak, hogy van egy kis dolgunk Gátvárosban. De ne aggódjon, a papája hamarosan hírt kap a fiacskájáról. Hodrik király személyesen fog üzenni neki, mihelyst megérkeztünk.

– Ez árulás! – kiáltott Ábel, megrettenve a gondolattól, hogy az egerek a kirándulós csellel aljas módon elrabolták őt és Johannát.

– Nyugodjon meg, Ábel úrfi. Ha jól viseli magát, nem esik bántódása. Most pedig jöjjön, kerítünk egy kabint, mert ha leszáll az este, aludniuk is kell valahol.

Ábel dacosan összeszorította a száját. Megfogadta, hogy ha kell, akár az élete árán is megvédi Johannát, el is indult, hogy megkeresse, és mielőbb közölje vele a borzasztó hírt. Két matróz rögtön a nyomába szegődött, de a kapitány intett, hogy nyugodtan hagyhatják szabadon járkálni a hódfiút. A tengerbe biztos nem fogja beverni magát egynapi távolságra a legközelebbi szárazföldtől, másképpen pedig úgysem tud menekülni a hajóról. De Ábelnek egyelőre esze ágában sem volt szökni, csak Johannát szerette volna figyelmeztetni a cselszövésre.

Hátul, a tatnál talált rá az egérkisasszonyra, Galléros Fecóval beszélgetésbe merülve gyönyörködött éppen a naplementében. Ábel nem sokat kertelt.

– Johanna, nagy hajban vagyunk. A kapitány most tudatta velem, hogy Gátvárosba visznek minket Hódító Hodrikhoz. Az egészet előre kitervelték, a Szélkirálynő minden tagja aljas áruló.

Johanna szeme elkerekedett a döbbenettől. Hitetlenkedve nézett Ábelről Fecóra és vissza.

– Fecó, te tudtál erről? – kérdezte csendesen az egérfiút.

– Hidd el, Johanna, neked semmi bajod sem eshet! Én magam kezeskedem róla! – jelentette ki magabiztosan Galléros Fecó, egy életmentő hős lovag hangján. De a következő pillanatban csengeni kezdett a füle, mert Szimathy Johanna csinos kis kacsójával hatalmas pofont kevert le neki.

– Mocskos gazember! – kiáltotta könnyes szemmel Johanna, és hátat fordított Fecónak. Ettől a pillanattól kezdve teljességgel levegőnek tekintetre a matrózfiút, úgy keresztülnézett rajta, mintha ott sem lett volna.

Mielőtt a két fogoly egy szót is válthatott volna egymással, megjelent Negró, és udvarias, bocsánatkérő mosollyal egy kiürített kabin felé terelte őket.

– Jöjjön kisasszony, jöjjön Ábel úrfi! Előkészítettem egy kényelmes kabint, hogy legalább az éjszaka nyugodalmasan teljen. Mindjárt szólok a fiúknak, hogy az utazóládákat vigyék be oda!

Ábel és Johanna szó nélkül követték a fedélzet mestert. Negró a maga módján mindent megtett, hogy a rémült vendégek a lehető legjobban érezzék magukat. A kis kabin tiszta volt és barátságos, és néhány percen belül Brúnó és Dundi Bandi is megérkeztek a fonott utazóládákkal.

– Lám, mégis a papának lett igaza – hajtotta le a fejét Johanna, amikor végre magukra maradtak a fülkében. – Megmondta este, hogy nagyon rossz érzése van az egész kirándulással kapcsolatban. Bár hallgattam volna rá, és maradtam volna otthon.

– Az én papám viszont semmit sem gyanított – sóhajtott Ábel. – Azt hajtogatta, hogy mindig az első találkozás számít, és akkor Bojtos kapitány nagyon jó benyomást tett rá.

– Emlékezz vissza, hogy a papám már akkor is érzett valamit a levegőben – figyelmeztette Johanna. – Azt mondta, hogy az egerek jó barátnak tűnnek, de mégis nagy veszélyt jelentenek.

– Nem értem, hogy akkor miért engedtek el minket kísérő nélkül! – csóválta a fejét Ábel.

– Ki mondta, hogy kísérő nélkül jöttetek? – szólalt meg ekkor egy hang Ábel ládájában.

Johanna felsikított, Ábel talpra szökkent rémületében. A váratlan meglepetéstől olyan vadul vett a szíve, hogy remegtek a mancsai, miközben a láda tetejét próbáira kinyitni.

– Ismerős nekem ez a hang – mormolta, miközben nagy nehezen

lekattintotta a fedélről a lakatot.

A következő pillanatban nagyot nevetett az elétáruló látványtól. Az utazóládában, néhány szétnyomódott gyümölcs és egy szélkabát társaságában Omnitudor, az öreg teknősbéka nyújtogatta a nyakát. Most sokkal kisebb volt, mint amikor Ruminivel beszélgetett a várbeli kis tó partján.

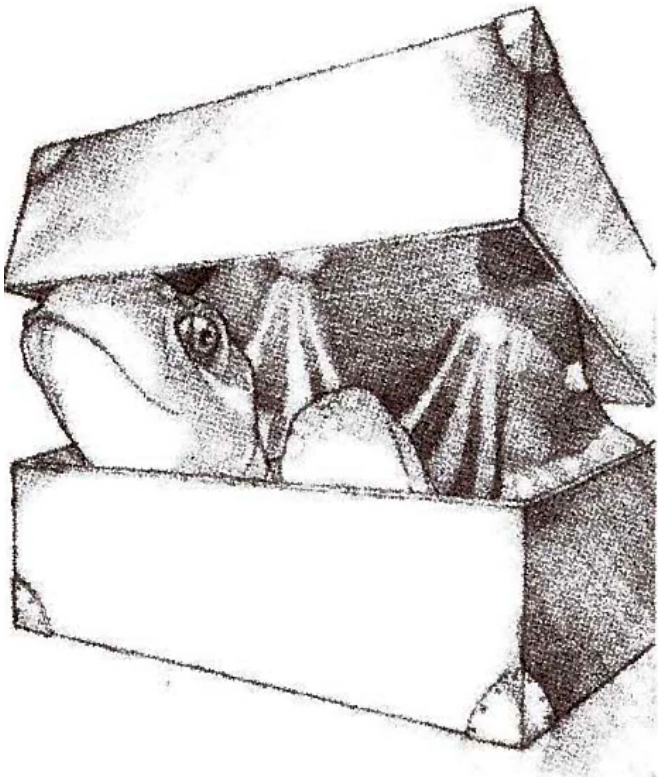

– Hát te hogy kerülsz ide, mester? – ámult Ábel. – És egyáltalán, hogy fértél be?

– Először is kiszedtem a sok fölösleges kacatot, amit a ládába gyömöszöltél. Aztán pedig, ha nagyon muszáj, némiképp össze is tudok ám zsugorodni.

– Te előre láttad, hogy bajba kerülünk?

– Nem, de az éjjel baljós érzésem támadt. Márpedig az én megérzéseim ritkán csalnak. Ezért döntöttem úgy, hogy titokban elkísérlek. Csendesen hallgatóztam odabent, és ha nem lett volna semmi gond, sosem tudtátok volna meg, hogy ezt a napot én is a hajón töltöttem.

– Na szép – csóválta a fejét Ábel, és olyan jókedve kerekedett, mintha a világon semmi veszedelem nem fenyegethetné többé. – Még szerencse, hogy Rumini nincs a hajón, mert hiába is kerestem volna a hódcukorkát és a focikönyveket, amiket neki csomagoltam össze.

– Honnan veszed, hogy Rumini nincs a hajón? – billentette oldalra a fejét Omnitudor.

– Fecó mondta, hogy,.. – kezdte Ábel, de a torkára forrt a mondat vége. Hiszen Fecóról kiderült, hogy áruló, akkor viszont hidegvérű hazudozó is lehet. – Szerintetek itt vannak valahol a hajón? Lehet, hogy Rumini és Balikó nem beteg, hanem egyszerűen bezárták őket valahová, amiért ők nem lettek árulók?

– Én, azt hiszem, tudom is hová – mondta csendesen Johanna. – Ma már többször is néztem, hogy le van lakatolva kívülről a kabinjuk. Most, hogy jobban belegondolok, felettébb furcsa, hogy lakatot tesznek rá, amikor úgysincs benne senki.

– Lehet, hogy Ruminiék azt is tudják, mit akar tőlünk Hodrik – szökkent talpra izgatottan Ábel. – Beszélni kéne velük, mielőbb.

– Lassan a testtel, fiacskám! – csitította Omnitudor. – Egy jó kormányzó mindig megfontoltan cselekszik.

– De én nem vagyok kormányzó – heveskedett Ábel, akit Omnitudor bölcs mondásai gyakran kihoztak a sodrából.

– De előbb-utóbb leszel, ezt mindig tartsd észben.

– Jó. Akkor mit tegyünk? Nehogy azt mondd, hogy egy jó kormányzó ezt is tudja.

Omnitudor úgy döntött, hogy a szorult helyzetre való tekintettel egy időre felfüggeszti Ábel nevelését, így szó nélkül hagyta a hódfiú szemtelenségét.

– Szerintem az éj leple alatt kéne odalopózni – vetette fel Johanna. – Megzörgethetnénk a kajütablakot, és rögtön kiderülne, van-e bent valaki.

– Ez nem rossz, de ha ott vannak, ki is kéne szabadítani őket, hogy meg tudjuk beszélni, mitévők legyünk, és együtt szökhessünk.

– Ezek a kis kerek kabinablakok általában be vannak szögelve – hümmögött Omnitudor. – Egyáltalán nem lehet kinyitni őket.

– Az ajtón pedig ott a lakat – tette hozzá Johanna, – De talán le tudjuk verni. Ábel, szerintem, ha igazán nagyot csapsz rá a farkaddal, leesik.

– Ha igazán nagyot csapok rá a farkammal, odacsődítem az egész legénységet – rázta a fejét Ábel. – Az a kár, hogy nincs álkulcsunk.

Johannának hirtelen felcsillant a szeme.

– Kulcsról jut eszembe! Napközben többször láttam, hogy Negró, a fedélzetmester, egy kulcsot birizgál a nyakában.

– Az akármilyen kulcs is lehet. A raktáré, a térképszobáé, bármié. Nem hiszem, hogy pont azt a lakatot nyitja.

– Johannának talán mégis igaza van – szólt közbe Omnitudor. – Ha a raktár vagy a térképterem kulcsa volna, akkor Negró mindig ott hordaná a nyakában. Márpedig amit mindig viselünk, azt nem birizgáljuk. Csak azt fogjuk meg időről-időre, ami szokatlan, zavaró.

– Na jó, tételezzük fel, hogy tényleg a lakat kulcsa lóg a nyakában – egyezett bele Ábel. – És akkor? Hogyan tovább?

– Világos, hogy a kulcsot meg kell szereznünk – jelentette ki Johanna, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga volna.

– De egy láncon lógó kulcs nem hódfocilabda, hogy egy egyszerű csellel meg lehessen szerezni – rázta a fejét Ábel.

– Nem is holmi egyszerű cselre gondolok, hanem egy jól kifundált, körmönfont, ügyesen végrehajtott cselre – közölte Johanna. Picit ő maga is meglepődött ezen a kijelentésen, de csöppet sem bánta, hogy kétségbeesett zokogás helyett a harci kedv támadt fel benne.

– És már azt is kitaláltad, mi az a körmönfont, ügyesen végrehajtott csel? – kérdezte némi csúfondárossággal a hangjában Ábel.

– Igen.

Johanna körülnézett, mintha a kis kabin minden szegletében kémeket sejtene, aztán előrehajolt, és suttogva adta elő az ötletét, Omnitudor elégedetten csettintett. Kopjás Ábel pillanatnyi hallgatás után boldogan mosolyodott el.

– Komolyan mondom, lehet, hogy sokkal jobban járnánk, ha idővel Johanna lenne a kormányzó és nem én!

Tizenharmadik fejezet
A kupaktanács

Johanna terve ugyan rejtett magában némi kockázatot, de mivel senkinek sem volt jobb ötlete, hamar megegyeztek, hogy lesz, ami lesz, megpróbálják végrehajtani. Pontról pontra végiggondolták, kinek mi lesz a dolga, kétszer is átbeszélték a részleteket, ügyelve, nehogy elfeledkezzenek valami apróságról. Félóra múlva Ábel gyomra hatalmasat kordult.

– Azt gyanítom, közeleg a vacsoraidő – jelentette ki Johanna hamiskás mosollyal.

– Bízzunk benne, hogy az egerek is így gondolják – hümmögött Ábel. – Mindenki tudja a dolgát?

– Micsoda kérdés! – méltatlankodott a vén teknősbéka, és komótosan bemászott az utazóláda mögé.

A fedélzeten gong hangja jelezte, hogy Ajtony elkészült a vacsorával. Johanna és Ábel izgatottan mocorogtak. Bármelyik pillanatban beléphet egy matróz, hogy vacsorát hozzon nekik.

– Az is lehet, hogy Negró hozza az ennivalót! – kapott észbe hirtelen Ábel. – Akkor már most megcsinálhatjuk!

– Eszedbe ne jusson! – rémült meg Johanna. – Most még rengeteg ideje van, hogy észrevegye, ha eltűnik a kulcs. Akárki hozza is a vacsorát, csak akkor vágunk bele, ha már közeleg a takarodó ideje.

Ábel izgalma teljesen feleslegesnek bizonyult. Hamarosan nyílt ugyan az ajtó, de nem Negró érkezett, hanem jókora tálcát cipelve Galléros Fecó lépett a kabinba.

– Hoztam egy kis harapnivalót – mondta vidáman, és Johannára mosolygott. Az egérlány azonban rezzenéstelen arccal elfordult, és a kabin fa burkolatát kezdte mustrálni, mintha roppant érdekes festmény volna egy ódon kastély falán. Fecó újabb kísérletet tett.

– Johanna, ha megérkeztünk Gátvárosba, mindent megmagyarázok. Látni fogod, hogy semmi rosszra nem készülünk ellened.

Johanna pillantásra sem méltatta Galléros Fecót, helyette Ábelre nézett komoly tekintettel.

– Ábel, kérlek, mondd meg ennek az úrnak, hogy távozzon. Facsarja az orromat az árulók szaga.

– Hát jól van, rendben. Csak meg ne bánd! – szorította össze a száját Galléros Fecó, azzal az asztalra hajította a tálcát, hogy kis híján ripityára törtek rajta a tányérok és csészék, és úgy viharzott ki a kabinból, hogy döngve csapódott be utána az ajtó.

Johanna egy darabig még a falat nézegette, és Ábelnek úgy tűnt, hogy egy könnycseppet is elmorzsol a szeme sarkában, de hamar összeszedte magát.

– Legjobb lesz, ha megvacsorázunk – lépett hozzá a hódfiú. – Szükségünk lesz minden erőnkre.

Johanna bólintott, letelepedett, és szép csendesen megvacsoráztak. Omnitudor nem mert előjönni rejtekhelyéről, nehogy véletlenül valaki benyisson, és meglássa őt, ezért Ábel és Johanna a láda mögé adogatták be neki az ételt. Már rég befejezték a vacsorát, de úgy tűnt, senki sem akarja elvinni a kiürült tálcát, Johanna az ablakhoz lépett.

– Már besötétedett. Ha van egy kis szerencsénk, Negró előbb-utóbb benéz hozzánk. Végül is ő az egyetlen, aki valamennyire törődik velünk.

– És ha nem jön? – aggódott Ábel.

A tervet ugyan jól kidolgozták, de azt nem kalkulálták bele, hogy Negró esetleg be sem teszi már a lábát aznap a kabinba.

– Akkor patáliát csapok – mosolygott Johanna. – Addig hisztizek a párna meg a tengeribetegség meg az ellátás miatt, amíg ide nem küldik nekem a fedélzetmestert.

Kopjás Ábel megnyugodott. Ugyan még sosem látta Johannát hisztizni, de remekül el tudta képzelni a komédiát. Szerencsére erre végül mégsem került sor, mert léptek kopogása hangzott fel kint a fedélzeten.

– Negró – súgta izgatottan Ábel, aki a kis ablak mellett leskelődött. – Omnitudor, felkészülni!

A vén teknős csak magában mérgelődhetett, hogy ő már legalább egy órája felkészült, mert nyílt az ajtó, és belépett Negró.

– Remélem, ízlett a vacsora! – fordult kedvesen Szimathy kisasszonyhoz.

Johanna kurtán bólintott.

– Legyen szíves, jöjjön ide, fedélzetmester úr! Valamitől csupa víz az ágyam, így nem lehet aludni rajta.

– Ugyan mitől lett vizes? – lépett közelebb Negró. Összehúzott szemmel bámulta a matracot, így nem vette észre, hogy Omnitudor előnyújtotta hátsó lábát az utazóláda mögül. Negró lépett egyet, megbotlott, előreesett. Nem ütötte volna meg magát nagyon, de mögötte készenlétben állt már Kopjás Ábel, és hódfocin edződött kukával tarkón kólintotta a fedélzetmestert. Vigyázott, hogy ne üssön nagyot, épp csak akkorát, hogy Negró szeme előtt néhány percre elsötétedjen a világ. Ennyi idő éppen elég volt althoz, hogy Johanna leakassza az alélt fedélzetmester nyakáról a kulcsot, és kicserélje Ábel utazóládájának lakatkulcsára. Ugyan a két kulcs alig hasonlított egymásra, de Johanna úgy okoskodott, hogy ha Negró már nem akar Ruminiék kabinjába bemenni, nem fogja alaposan szemügyre venni a nyakában lógó kulcsot. Elég lesz neki az érzés, hogy ott függ a láncon.

Amint megtörtént a csere, óvatosan felültették Negrót, és finoman pofozgatni kezdték. Ábel egy pohár vizet löttyintett a matracra.

Omnitudor persze már rég a láda mögött lapult, Ábel még egy plédet is borított rá. Negró fájdalmas fintorral tért magához. Johanna rögtön beszélni kezdett hozzá.

– Micsoda halszerencse, hogy ilyen váratlanul billent meg a hajó. Ugye nem ütötte meg magát nagyon?

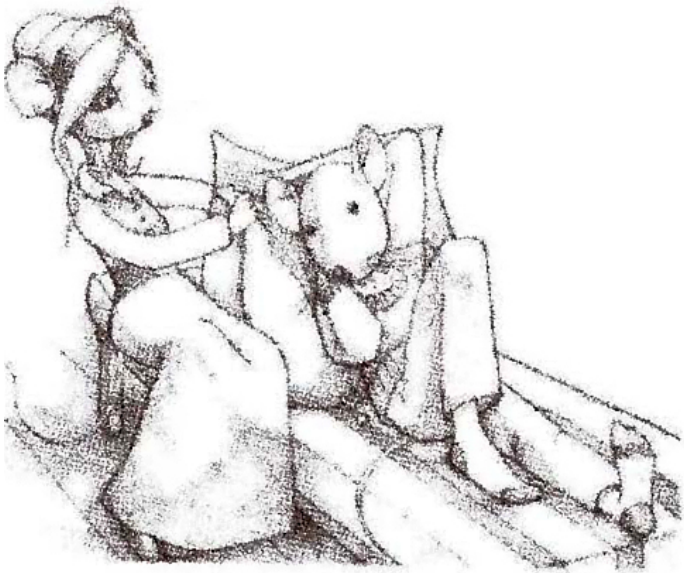

Negró bambán nézett körül, a tarkóját dörzsölte.

– Elvesztettem az eszméletem? – kérdezte döbbenten.

– Éppen csak egy pillanatra – sietett megnyugtatni Johanna. – Mi csak az esést láttuk, de mire ideugrottunk, már magához is tért.

Negró egy darabig még gyűjtötte magában az erőt, hogy felálljon, aztán szemügyre vette a vizes foltot a matracon, de mivel alig találta nedvesnek, egyszerűen megfordította, hogy a száraz, alsó fele kerüljön felülre. Végül jó éjszakát kívánt, és még mindig a fejét dörzsölgetve távozott. Amikor becsukódott mögötte az ajtó, Johanna diadalmas arccal húzta elő a hadizsákmányt.

Már csak azt volt hátra, hogy kivárják, amíg teljesen elcsendesedik a fedélzet. Jó félóra múlva nyugovóra is tért mindenki, csupán az őrök maradtak kint a fedélzeten.

– Induljunk – mondta Ábel.

– Csak észre ne vegyenek – sóhajtott Johanna.

– Miért, senki sem tiltotta meg, hogy kimenjünk a fedélzetre egy kis friss levegőt szívni! – bátorította Ábel.

Mindketten magukra kanyarították a szélkabátjukat, és kilestek a fedélzetre. Őröknek egyelőre nyoma sem látszott. Kiléptek a kabinból, és csendesen, de magabiztos léptekkel, mint aki csak egy kis sétát tesz a szélben, megindultak a lelakatolt fülke felé. A fordulónál megálltak, Ábel óvatosan kilesett. Némán felemelt ujjal jelezte, hogy látja az

őröket, és legokosabb lesz egy darabig a takarásban lapítani.

Kisvártatva Frici és Roland, a két őr, úgy döntött, hogy körbejárja a hajót. Az orr felé indultak, így szabaddá vált a Ruminiékhoz vezető folyosó. Ábel és Johanna némán az ajtóhoz surrantak. Az egérlány finom, ügyes mozdulatokkal nyitotta ki a lakatot.

– Hé, Rumini, Balikó! Itt vagytok? – szólt be Ábel a résnyire nyitott ajtón. – Kijöttünk Johannával, hogy kiszabadítsunk.

Odabent megreccsent az ágy, ahogy Rumini felült rajta. Vadul megrázta Balikót.

– Gyere gyorsan!

– Hová? – bámult álomittasan Balikó, de Rumini válasz helyett rángatni kezdte.

– Szedd Össze magad!

Most már Balikó is kipattant az ágyból.

– Egyelőre gyertek át a mi kabinunkba – súgta be az ajtón Ábel. – Ott senki nem fog keresni.

Johanna a korlát mellett állt, a folyosót kémlelte.

– Mindjárt visszaérnek az őrök. Ennyi idő alatt pont meg lehet kerülni a hajót.

Rumini és Balikó már elkészültek.

– Tegyük vissza a lakatot, nehogy észrevegyék, hogy kijöttünk – figyelmeztetett Rumini.

Egy kattanás, és a lakat ott himbálózott már az ajtón. Ábel megindult visszafelé. Szorosan mögötte lépdelt a két kisegér. A sort Szimathy Johanna zárta. A sötétben nem lehetett kivenni, hogy a magas hódfiú takarásában még két vékony kis alak oson. De mire Frici és Roland visszatértek eredeti őrhelyükre, a négy barát már így is, úgy is átért a szemközti oldalra, és észrevétlenül besurrant Johanna és Ábel kabinjába. Ábel megragadta az asztalt, hogy belülről eltorlaszolja vele az ajtót.

– Nehogy váratlanul ránk törjenek – magyarázta.

Közben Omnitudor is előkerült a láda mögül, Rumini őszinte megrökönyödésére. A hódfiú gyorsan elmesélte fogságba esésük történetét a két kisegérnek.

– Tudtam, hogy készül valamire a kapitány, de nem is álmodtam, hogy ekkora gazságot akar tenni – fortyogott Rumini. Most rajtuk volt a sor, hogy részletesen beszámoljanak a Hódító Hodrik udvarában történtekről.

– Szóval nem maguktól lettek gonoszak a társaitok – sóhajtott megkönnyebbülten Johanna. Kicsit engedett a Galléros Fecó iránt érzett haragja. Hiszen, ha nem magától vált rosszá, akkor akár még újra megjavulhat. – Talán vissza lehetne őket változtatni valahogy – mondta tűnődve.

– Mi is ebben bízunk. Ezt akartuk megkérdezni Omnitudortól –

bólintott Rumini.

A vén teknősbéka elgondolkodott. Halkan mormolva igyekezett összerakni magában a sok apró részletet, hogy végre kerek egésszé álljon össze, mi is történik a Tükörtóban. Minél mélyebbre ásta magát a gondolataiban, annál nagyobbra nőtt. Páncélja már akkorára duzzadt, hogy biztosan nem fért volna a láda mögé, ha hirtelen rájuk nyírja valaki az ajtót.

– Hodrik magához gyűjti a jogarokat – mormolta az öreg. – Ezzel mindenkit igába hajt, saját ereje viszont hatalmasra nő. Akkorára, hogy a Tiltott-szigeten is építkezni mer. Sőt. Minden természeti tüneménynek együtt nő vele az ereje. Egyre erősebben tombol az Arany-tengeren a vihar, egyre erősebben hat a Tiltott-sziget varázslatos forrásainak a vize. Világos, hiszen onnan hozatta a fürdővizet is, amitől mindenki megváltozott. Azt kéne csak tudnunk, pontosan mire való a három forrás.

– A Fordí, a Zsibbasz és a Fogvatar – sorolta Ábel készségesen.

– Nem is források már, hanem tavak – szólt közbe elgondolkozva Rumini, – Ábel, pont te mondtad, hogy az építkezés miatt biztos minden forrást tóvá duzzasztottak.

– Fordí-tó, Zsibbasz-tó, Fogvatar-tó – ejtette ki Balikó a szavakat, és egyszeriben minden megvilágosodott előttük.

– Értem már – hadarta izgatottan Johanna. – Ha valaki a Fordító vizében fürdik, egy csapásra megfordul benne minden. Úgy értve, hogy pont a fordítottjává válik annak, amilyen valójában. Biztosan ezzel a vízzel fürdették meg a többieket! A Zsibbasz-tó is könnyű. Valószínűleg attól a víztől egy darabig moccanni sem tud, akit belémártanak.

– És a Fogvatar-tó fogva tart – vette át a szót Ábel Omnitudorra nézett kérdőn, megerősítésre várva.

– Mester, lehetséges, hogy ott, a Fogvatar-tóban tartják fogva Tükörfarkú Kaszton, a régi királyt?

Omnitudor hümmögött. – Felettébb gyanús a dolog. Senki sem tudja hová tűnt a hódok törvényes uralkodója.

– Vajon, ha a kapitányék újra megfürödnének a Fordí-tó vizében, visszaváltoznának? – tűnődött Rumini.

– Talán igen – vélte Omnitudor. – Ha elég hamar megfürdenek újra, még tán visszafordítható a varázslat. De ha sokáig így maradnak, nem lehet már megmenteni őket.

– Mit jelent az, hogy sokáig? Pár évet, hónapot?

– Attól tartok, hogy inkább csak napokat – rázta a fejét Omnitudor.

– De hiszen már három napja, hogy megfürödtek. Lehet, hogy elkéstünk? – riadt meg Balikó.

– Nem tudom, fiam – hajtotta le a fejét Omnitudor. – Olyan tiltott dolgok történnek mostanában, amikről nem szól a tudósok könyve.

Van ugyan a Hódkódexnek egy titkos passzusa, amiben talán azt is megírják, mi történik, ha valaki gonosz hatalmat szerez, de ezt én nem ismerem. Merthogy titkos, ugye.

– De legalább megvan otthon ez a Hódkódex? – izgult Ábel.

Omnitudor a fejét rázta.

– Az enyém csak másolat. A titkos passzusok nincsenek benne. Én, fiam, kívülről tudom mindazt, amit tudnom szabad. Az igazi, eredeti Hódkódexet, a titkok leíróját Gátvárosban őrzik. Gyanítom, hogy Hodrik tanácsadója, Ákum Vákuum olvasgatja mostanában.

– Azt már hallottuk, hogy ez az Ákum Vákuum gonosz és kegyetlen varázsló. De kicsoda valójában? – kérdezte Rumini.

– Okos és hatalomvágyó cickány. A Hódszövetség egyik legkiválóbb tudósa. Ügyes és gátlástalan varázsló. Bármilyen kegyetlenségre képes, ha a saját céljait szolgálja vele.

– Cickány? – kapta fel a fejét Balikó. Hirtelen eszébe jutott a látószelencében felbukkant kép: a furcsa gömbben tekergő Szerpentinia, és a hosszú orrú cickány, aki mögötte sertepertél. Lehet, hogy éppen Hodrik varázslója tartja öt fogva?

– Ha Gátvárosba érünk, meg kéne keresnünk ezt az Ákum Vákuumot – jelentette ki Rumini, akinek szintén Szerpentinián járt az esze. – Tartogat magánál pár dolgot, ami nagyon fontos nekünk.

Egy pillanatra csend telepedett a szobára. Mindenki azon tűnődött, vajon hogy fognak tudni Gátvárosban észrevétlenül lelopózni a hajóról, eljutni Ákum Vákuum szobájába, megtalálni és elolvasni a Hódkódex titkos passzusát, és ha még nem késő, újból megfürdetni a Szélkirálynő legénységét? Hiszen még arra sincs sok esély, hogy innen, a kis kabinból megszökjenek.

– Én már csak azt nem értem, hogy mit akar tőlünk Hodrik? Minek kell neki Ábel, és miért kellek én? – tűnődött Johanna.

A vén teknősbéka még mindig a fejét törte.

– Világos, hogy Hodriknak és Ákum Vákuumnak mind a négy jogarra szüksége van, ha az egész Hódszövetséget uralni akarják.

– A kígyókét egész biztosan megszerezték – sorolta Rumini –, és szerintem a fénylényekét is, máskülönben nem mernék rabszolgaságba hajtani őket. A hódoké pedig...

– A hódoké biztos náluk van – legyintett Ábel. – Azt mindig a király őrzi Gátvárosban.

– Akkor marad a teknősöké. Arra fáj a foguk – motyogott Omnitudor. – Hát ezért kelletek neki!

– De hiszen nem mi őrizzük teknősjogart! – értetlenkedett Ábel.

Omnitudor mérgesen nézett rá.

– Százszor megmondtam már, fiatalúr, hogy egy jövendő kormányzónak használni kéne az eszét.

– Hát persze! – kapott észbe Rumini. – Ezek szerint a teknősjogar ott van a Kopjás-várban. Biztos te vagy az őrzője, Omnitudor. És azért

kell Ábel meg Johanna, hogy ezzel kényszerítsék a kormányzót a jogar átadására.

Omnitudor alig láthatóan bólintott. Johanna megrémült.

– De hát Kopjás úr nem adhatja át a teknősjogart. Nincs hatalma felette.

– A jogar felett nincs hatalma, de Omnitudor ott él a várában. Biztos azt mondja majd Hodrik, hogy értetek cserébe Omnitudort kéri jogarostul, mindenestül.

– A papám nem fog ilyesmit tenni! – jelentette ki magabiztosan Ábel.

– Ha akarna, sem tehetne – nevette el magát Omnitudor. – Hiszen én itt vagyok, és éppen Gátvárosba tartok. Hodrik álmában sem remélte, hogy veled együtt a jogar is úton van őhozzá.

– Már hogy lenne úton? – méltatlankodott Ábel. – Gondolom, otthon rejtetted el, a tavadban.

– Ugyan, fiam! Csak nem képzeled, hogy magára hagyom a rám bízott jogart? Ennyire nem gondolhatsz ostobának.

– Csak nem azt akarod mondani, mester, hogy itt van nálad? – képedt el Ábel. – Hiszen az rettenetes volna.

Omnitudor egy pillanatig hallgatott. Mélységes csend ülte meg a kis kabint. Johanna, Ábel, Rumini és Balikó visszafojtott lélegzettel várták az öreg teknős válaszát.

– Nem tudhatod, hogy amit rettenetesnek vélsz, nem az életedet menti-e meg később – jelentette ki Omnitudor talányosan. – Mindenképpen minden éppen úgy történik, ahogy kell. Ahogy történnie kell.

Ábel Ruminire sandított. Ha nem rémítette volna a gondolat, hogy Omnitudorral együtt az utolsó jogar is Hodrik hatalmába kerülhet, kedve lett volna kinevetni az öreg teknőst a sok nyakatekert bölcsességért. Rumini sem volt éppen gúnyolódós kedvében, villámként cikáztak agyában a gondolatok.

– Semmiképpen sem juthat Hodrik kezei közé a jogar – motyogta.

– Persze hogy nem – mondta Omnitudor végtelen nyugalommal.

– Akkor először azt kell kitalálnunk, hová bujtassunk el, mester, hogy ne találjanak rád az egerek. Félek, hogy az útiládáinkat előbb-utóbb átkutatják – dörzsölte az ujjait izgatottan Ábel.

– A tükörtavi gátnál az egész hajót átfésülte a parti őrség – legyintett lemondóan Balikó.

– Eszembe sincsen meglapulva várni, hogy rám találjanak – jelentette ki Omnitudor.

– Csak nem harcolni akarsz? – hökkent meg Ábel.

Omnitudor a fejét csóválta.

– A jogar őrzője nem kerülhet olyan helyzetbe, hogy legyőzik, vagy fogságba ejtik. Még mielőtt bejutnánk Gátvárosba, elhagyom a hajót.

Csak így tudom megóvni a teknősjogart.

Omnitudor bejelentését újabb döbbent csend követte. Annyi kérdés kavargott a fejekben, hogy hirtelen senki sem tudta, mit is kérdezzen először. Hogyan akar Omnitudor szökni? És mihez kezd, ha tényleg siketült észrevétlen elmenekülnie? Hiszen köröskörül mindenütt csak a tenger. Ki fogja segíteni? És egyáltalán, hol van a jogar? Eddig ugyanis még senki sem látta, és sejtelmük sincs róla, hol rejtegetheti a vén teknősbéka. Talán egy rongyba csavarva hozta magával Ábel ládájában?

– Majd bolond lennék – fortyant fel az öreg, szokása szerint hangosan válaszolva a kimondatlan kérdésre. – Még hogy rongyba csavarva!

– Hát akkor hol van? – kérdezte Ábel, meri egyre égetőbb vágyat érzett, hogy megláthassa a csodás erővel bíró királyi jelvényt.

– Meg szabad néznünk? Éppen csak egy pillanatra? – kérte Johanna is.

– Nem bánom – egyezett bele az öreg. – Csak azért, hogy felismerjétek, ha hasonlót láttok. Ki tudja, talán éppen ti tudjátok visszaszerezni a három másik jogart a trónbitorlótól.

Omnitudor elhallgatott, és lassan behúzódott a páncéljába. Először a feje és a mancsai tűntek el, aztán az egész páncél lassú billegő mozgásba kezdett, mintha odabent a vén teknős álomba akarná ringatni magát. A finom, ritmikus mozgás addig folytatódott, amíg a páncél egyik lábnyílásán drágakövekkel kirakott rudacska jelent meg, és szép lassan, a ringatózás ütemére előkúszott. Először csak a nyele koppant a hajópadlón, aztán újabb ringatózás következett, és szabadra kerüli a faragott, különös formájú fej is. Végül Omnitudor is előbújt odabentről, fáradtan, kimerülve, de izgalomtól csillogó szemmel.

Rumini, Balikó, Johanna és Ábel megilletődve szemlélték a csodálatos kincset.

– Meg szabad fogni? – kérdezte csendesen Ábel.

– Vegyétek kézbe és csodáljátok meg minden irányból! – rendelkezett az öreg, – Ki tudja, valaha lesz-e még ilyenre alkalmatok.

Ábel áhítattal emelte fel a földről a tündöklő aranyjogart.

– Súlyos, gyönyörűen munkált darab, annyi szent. De lám, itt a rubintköves berakás mellett mély hasadék szeli ketté a jogar fejét! Megsérült talán? Omnitudor bólogatott, és rögtön belekezdett a magyarázatba.

– A Hódkódex azt írja, hogy a négy jogar, mint afféle kirakós játék, összeilleszthető. Ha a négy darabot a megfelelő módon tesszük egymás mellé, összekapcsolódnak, hogy birtokosukat örök hatalomra segítsék. Úgy sejtem, hogy ez a barázda arra való, hogy egy másik jogarral egybeforrjon.

A jogar kézről kézre járt. Mindnyájan alaposan szemügyre vetlek,

forgatták, végigsimították.

– Furcsa – mormolta Rumini – úgy érzem, mintha máris sokkal erősebb lennék.

Omnitudor bólogatott.

– A jogar éltető erővel tölt el. Hajdani tanítómesterem azt mesélte, hogy még a vízbefúlástól is megmenti azt, aki markolja. Azt regélik a vének, hogy egy szárazföldi teknős valamikor a dédapám gyerekkorában az egész Arany-tengert átúszta a jogar hordozójaként.

– Ez azért már kicsit túlzásnak tűnik – csóválta a fejét hitetlenkedve Ábel.

– Miért, én el tudom képzelni – szólalt meg Balikó. – Csak megmarkolnám a jogart, és úsznék, úsznék a víz alatt. Tán még a hideget sem erezném.

– Pontosan így történik – mosolyodon el Omnitudor. – Elég azt kívánni, hogy segítsen, és a jogar olyan védőburkot bocsát köréd, amin se víz, se hideg át nem hatol. Biztonságosabb, mint a legjobb buborékúszó. Egyetlen baja van; a bölcsek tanítása szerint rubinvörös fénnyel világít, ha akarod, ha nem.

– Azért inkább ne próbáljuk ki – szusszant Rumini. – Már a gondolattól is fázom, hogy beugorjak a tengerbe.

– Nem is neked kell beugrani – jelentette ki Omnitudor.

Minden szempár a vén teknősre meredt. A jogar szépsége szinte elfelejtette velük, hogy Omnitudor éppen szökni készül. Márpedig az egyetlen út a tengeren át vezet.

– Mikor? – kockáztatta meg a kérdést Johanna.

– Amíg lehet, kitartok a Szélkirálynőn – dünnyögött Omnitudor. – De legkésőbb pitymallatkor ki kell ugranom, mert ha benépesül reggel a fedélzet, nem lesz több alkalom. Milyen magas a korlát pereme? – fordult Ruminihez.

– Nem lesz könnyű átmászni rajta – csóválta a fejét a kisegér. – Legjobb lesz, ha segítünk.

– Igen, felemelünk és átbillentünk a korláton! – lelkesedett Ábel. – Négyen biztos boldogulunk.

– És aztán mi lesz? Merre mész tovább? – firtatta Rumini.

– Ne aggódj, fiam, a tengernek számtalan a lakója. Teknősök is élnek mindenfelé. Megkeresem a népemet, és felkutatom a teknőskirályt. Meg fogom őt találni, ha meg kell találnom.

– Most aludjatok néhány órát – rendelkezett Omnitudor. – Ha itt az idő, felébresztelek.

Az ötletet mindenki jó szívvel elfogadta. Johanna saját ágyába heveredett, Ábel, Rumini és Balikó a másik ágyon vackolták el magukat. Szinte moccanni sem tudtak, olyan szűkösen fértek csak el, mégis hamarosan mindannyian az igazak álmát aludták.

Tizennegyedik fejezet
A hírharang

Kopjás Kornél egyre nyugtalanabbá vált. Amikor megengedte, hogy Ábel kihajózzon az egerekkel, úgy képzelte, a Szélkirálynő csupán néhány órás kirándulást tesz a környéken, hogy legkésőbb uzsonnára hazaérjenek. De a nap már lassacskán elérte a nyugati látóhatárt, és a tengerjáró vitorlásnak nyoma sem volt. Szimathy Szaniszló már órák óta aggodalomtól megnyúlt képpel rótta a tengerparti sétányt, és minduntalan a nyílt tenger felé szimatolt.

Kopjás Kornél végül magához rendelte a parti őrség kapitányát, hogy részletesen beszámoltassa, hogy zajlott utolsó találkozása a Szélkirálynővel. A jelentésből persze semmi gyaníts nem derült ki, a tengerjáró vitorlás a tervek szerinti irányba haladt, egészen addig, amíg el nem vesztették szem elől. A kormányzó meghagyta, hogy három járőrhajó is fusson ki a tengerre, hogy mielőbb rábukkanjanak az egerek hajójára, és segítséget nyújtsanak, ha netán bajba kerültek volna. Azt is elrendelte, hogy ha a Szélkirálynőről bármilyen hírt kapnak, haladéktalanul jelentsék. Végül felöltözött, és személyesen is kisétált a mólóra, részben, hogy egy kis sétával enyhítse a várakozás izgalmát, másrészt, hogy megkeresse Szimathy Szaniszlót.

Az egérúr ujjait morzsolgatta, és bajszát rágta növekvő izgalmában. Megérzése, ami eddig még sosem hagyta cserben, most rettentő nagy veszélyt jelzett. Baleset történt? Zátonyra futott a Szélkirálynő? Kalózok támadták meg őket? Vagy valami ennél is rettenetesebb veszély zúdult rájuk? Szinte megőrült a félelemtől és bűntudattól, hogy elengedte egyetlen gyermekét egy olyan kirándulásra, amelyre már az indulás előtt aggodalommal gondolt. Kopjás Kornél láttán még erősebb balsejtelem fogta el.

– Semmi hír? – kérdezte teljesen feleslegesen, mert Kornél úr tekintetéből előre tudta a választ.

– Ilyenkor bánom csak igazán, hogy nem vagyok olyan bölcs, mint Omnitudor, aki sokszor tisztán látja a jövőt és a múltat – sóhajtott a kormányzó.

– Hogy ez eddig nem jutott eszünkbe! – kapott a fejéhez Szimathy Szaniszló. – Kérdezzük meg Omnitudort. Ma egész nap a tavában hűsölt, biztosan lesz ideje egy kis jövőmondásra vagy múltolvasásra.

Kopjás Kornél megörült az ötletnek. Eddig még soha nem jutott eszébe, hogy a vén bölcs tudományát saját céljaira használja fel, de úgy vélte, ezúttal kivétek tehet. Végül is Ábelről és Johannáról volt szó, nem holmi hódfoci meccs eredményéről. Megfordult hát, és a sarkában loholó Szimathy Szaniszlóval felsietett a várba. Meg sem álltak Omnitudor ajtajáig, ott is csak azért torpantak meg, mert az

Öreg bölcs még a várúrtól is elvárta, hogy kopogás nélkül ne zavarja az elmélkedésben.

Értetlenül pillantottak egymásra, amikor a második erőteljes dörömbölés után sem hangzott fel a jól ismert „lépj be, ha látni kívánsz". Kornél úr végül úgy döntött, hogy a vén teknős hívása nélkül tesz odabent látogatást. Az ajtó feltárult, és a kormányzó döbbenten kiáltott fel. Omnitudor tava a sással, kövekkel, peremmel együtt eltűnt, víznek, iszapnak, gödörnek nyoma sem volt, a kis tó helyén csupán egy szépen faragott íróasztal búslakodott. Maga a tágas csarnok is csepp dolgozószoba méretűvé zsugorodott.

Kopjás Kornélt hirtelen minden eddiginél szörnyűbb balsejtelem fogta el. Az íróasztalhoz sietett, ahol első pillantása mindjárt egy neki címzett borítékra esett. Feltörte a pecsétet, és azonnal olvasni kezdte Omnitudor cirkalmas betűit.

Kedves Kornél barátom!

Szimathy Szaniszló rossz előérzete nem hagy nyugodni, ezért elhatároztam, hogy titokban magam is útra kelek a gyermekekkel. Legjobb tudomásom szerint igyekszem megóvni minden veszedelemtől. A teknősök népének rám bízott kincsét természetesen magammal viszem, hiszen őrzését egyetlen pillanatra sem ruházhatom másra. Ezt a levelet csak akkor fogod megtalálni, ha valóban okod volt az aggodalomara, és tényleg baj ért minket. Hogy miféle baj, én most előre meg nem mondhatom. De ha már bekövetkezett, megtudhatod az igazságot a Hírharangból.

Kopjás Kornél felpillantott. Most vette csak észre az íróasztal sarkán álló kopott vasharangot. Olyan vénséges vén, rozsdamarta és horpadt volt, hogy ha Omnitudor levele nem figyelmeztet rá, magától biztos nem jutott volna eszébe kézbe venni. A helytartó óvatosan megemelte a harangot. Mivel semmi sem történt, finoman rázni kezdte. A hatalmas harangnyelv fülsértő hangot hallatott, ahogy nekiütődött a harang rozsdás falának, de ezen kívül semmi említésre méltó nem történt. Kornél úr zavarodottan pillantott Omnitudor levelére, amit a nagy izgalomban nem olvasott végig. A folytatásban ez állt:

Rád bízom a harangot, de nagyon kérlek, használd bölcsen. Csupán két darab létezik belőle a világon. A Hódkódexben találsz hozzá elegendő útmutatást.

Soha ne feledd, mivel tartozik egy helytartó a hazájának! Bízom benne, hogy még találkozunk, és köszönöm az irántam tanúsított jóságod.

Omnitudor

A kormányzó Szimathy Szaniszlóra nézett. Az egérúr, a jó modorról és tiszteletről teljesen megfeledkezve, lábujjhegyre ágaskodva olvasta Omnitudor sorait. Már az utolsó szavaknál járt, amikor eszébe jutott: Kornél úr egyáltalán nem adott rá engedélyt, hogy elolvassa a levelet. De Kopjás Kornél most nem is gondolt erre. Sokatmondóan nézett Szimathy úrra.

– Nagy szerencsénkre, a minap kölcsönkértem a Hódkódexet Omnitudortól, így remélhetőleg nem tűnt el minden holmijával együtt, hanem most is ott vár a könyvtárban, ahol tegnap este hagytam.

– Nézzük meg máris! – szusszant izgatottan Szimathy Szaniszló. – Arról tartok, hogy pontos útmutatás nélkül nem sok hasznát vesszük a Hírharangnak.

Kornél úr zsebébe gyűrte Omnitudor levelét, mancsába kapta a Hírharangot, és elviharzott a könyvtárba. Szimathy Szaniszló alig tudott lépést tartani vele. A Hírharang Kornél úr lépteinek ütemére meg-megkondult, keserves kiindulásaival jelezve a két elöljáró útvonalát.

A könyvtár Kopjásvég egyik legfőbb büszkesége volt; a hatalmas, díszesen faragott könyvespolcok csak úgy roskadoztak a bőrkötéses kódexektől, aranygerincű könyvektől, pergamentekercsekről. Nem volt olyan tudományos kérdés, földrajzi, csillagászati vagy orvosi rejtély, amire ne lehetett volna választ találni a Kopjás-gyűjtemény valamelyik darabjában. Maga Kornél úr is itt töltötte szabad óráit: legszívesebben

a nagy, világos ablak mellé helyezett fotelben olvasgatott.

Most egyenesen a könyvtár másik sarkában álló asztalhoz sietett, ahol nagy megkönnyebbülésre érintetlenül várta a Hódkódex, a Hódszövetség legfőbb titkainak gyűjteménye. Szimathy Szaniszló áhítattal pislogott, mivel már a Hódkódex puszta látványa is nagy megtiszteltetést jelent. Kornél úr biztos kézzel ütötte fel a kódexet a tartalomjegyzéknél, és hamarosan meg is találta a „Hírharang" címszót. Hosszas magyarázatra, használati utasításra számított, nagy volt hát a meglepetése és zavara, amikor pusztán hat, némiképp talányos sort talált a megadott oldalon a Hírharang képe alatt:

„Kíváncsi vagy? Faggathatod.
Ami elmúlt, megtudhatod.
De csak azt árulja el,
Amit biztos tudnod kell.
A Hírharang duplán kong.
Visszhangozza, amit mond."

– Értől nem lettünk sokkal okosabbak – vakargatta a füle tövét Szimathy Szaniszló.

– Én sem értem teljesen – vallotta be Kornél úr. – Annyi mindenesetre kiderül belőle, hogy faggatóznunk kell.

– Próbáljuk meg – hümmögött Szimathy úr.

Kopjás Kornél megköszörülte a torkát.

– Hírharang! Tudassad velünk, biztonságban vannak-e a gyermekeink.

A Hírharang nem felelt.

– Miért nem akarja elárulni? Ezt igazán muszáj tudnunk! – értetlenkedett Szimathy úr, de a kormányzó már kapiskálta, miért nem kaptak választ.

– Rosszul kérdeztem. Az, hogy biztonságban vannak-e, a jelen pillanatra vonatkozik. Csak már elmúlt eseményre kérdezhetünk rá. Mondjuk, tegyük fel úgy a kérdést, hogy mi történt a gyermekeinkkel?

A Hírharang megmozdult, és rekedten kongó hangon megszólalt.

– A Szélkirálynő nevű hajó elrabolta Kopjás Ábelt és Szimathy Johannát.

– De hát miért, kinek a megbízásából? Mit akarnak tőlük? Hová viszik őket? Ott van velük Omnitudor? – záporoztak a kérdések a két rémült apa szájából, de a Hírharang néma maradt.

Kopjás Kornél leroskadt egy székre.

– Nem lett volna szabad elengedni őket – jajveszékelt Szimathy Szaniszló.

– Ezen már nem segíthetünk – intette le a helytartó. – Inkább próbáljuk meg kitalálni, mi történhetett, és hogyan menthetnénk meg

őket.

Szimathy Szaniszló elgondolkodott.

– Egy biztos: amikor a Szélkirálynő először járt nálunk, már akkor érezhető volt a honfitársaim körül lebegő veszély, de azt hiszem, ők maguk még tiszta szándékkal, őszinte barátként érkeztek.

– Én is így gondolom – bólintott Kopjás Kornél.

– Innen egyenesen Gátvárosba mentek, Hodrikhoz. De szinte még meg sem érkeztek, már fordultak is vissza, hiszen alig négy nap múlva már megint Kopjásvégen vetettek horgonyt – fűzte tovább Szimathy úr. – Szinte biztos: ilyen gyorsan csak Hodrik küldhette vissza őket.

– Márpedig akkor – verte át a szót a helytartó – Hodrik parancsait teljesítik. Talán nagy jutalmat ígért nekik, ha segítenek aljas tervét végrehajtani. Valószínűleg minket akar sakkban tartani a gyermekeink fogva tartásával.

– De mit akarhat? Megszerezni Kopjásvéget? – tűnődött az egérúr.

– Nem tudom. Hiszen eddig nyíltan még sosem szálltam vele szembe. Bárhogy utálom, az alattvalója vagyok, aki teljesíti ura parancsait – értetlenkedett Kornél úr.

– Most késő este van már, és Gátvárosig majdnem két nap az út. Mivel ma reggel indultak, mostanra nagyjából félútig jutottak. Vagy még addig sem – mormolta Szimathy úr, akinek minduntalan visszakanyarodtak a gondolatai leányához.

– Esélyünk sincs utolérni – rázta a fejét a kormányzó, aki rögtön kitalálta barátja gondolatát. – De egy jól felfegyverzett hajóval a nyomukba eredhetünk, hogy amint lehet, kiszabadítsuk őket.

Szimathy Szaniszló egyetértett. Legszívesebben azon nyomban vízre szállt volna. De Kornél úr gondterhelten ráncolta a homlokát.

– Két rossz döntés között vergődőm, barátom! A törvény szerint nem kelhetek útra, mert a kormányzó háborús időkben nem hagyhatja Kopjásvéget őrizetlen. Viszont a gyerekeket sem hagyhatom magukra.

Kornél úr keserveset sóhajtott. Végül atyai szíve győzedelmeskedett.

– Szaniszló barátom! Úgy érzem, mégis muszáj azonnal indulnom, hogy lehetőség szerint meghiúsítsam Hódító Hodrik szándekáit, és megmentsem a gyermekeket. De Kopjásvéget sem hagyhatom az inasokra. Arra kérlek hát, hogy amíg én távol vagyok, vigyázz a várra, a szigetre és az egész tartományra.

– Hadd menjek veled! – kérte könnyes szemmel Szimathy Szaniszló.

– Értsd meg, ha harcra kerül a sor, a hódok ellen egy egérnek nem sok hasznát vesszük. Viszont ha a várat és a népet kell védelmezni, a te bölcsességed nagy szolgálatot tehet!

Szimathy úr beletörődően hajtotta le a fejét. Tudta, hogy barátjának igaza van. A két úr megállapodott még abban, hogy a kormányzó magával viszi a Hírharangot, és másnap este, amikor a Szélkirálynő már vélhetően befutott Gátvárosba, újra megpróbálja kifaggatni.

– Már csak azt nem értem, miért írja a Hódkódex, hogy a Hírharang duplán szól és visszhangzik. Egyszer is alig tudtuk szóra bírni – mondta Szimathy úr, mielőtt a könyvtár ajtajában elbúcsúztak egymástól.

– Talán egyszer még ezt is megtudjuk – tárta szét a mancsát Kornél úr, majd elsietett, hogy összeszedje legmegbízhatóbb katonáit, megrakassa leggyorsabb hajóját fegyverekkel, élelemmel, és minden szükséges holmival, hogy mielőbb indulhasson Gátvárosba.

Ugyanabban a pillanatban, amikor Kopjásvégen a Hírharang Ábel és Johanna elrablásáról kongta a hírt, egy másik harang is megkondult Gátvárosban, egy kis, sötét szobában. Ez volt a Hírharang párja, amely külsőre-belsőre mintha ikertestvére lett volna Omnitudornak. Csupán egy ütem késéssel visszhangozta testvére szavait:

– A Szélkirálynő nevű hajó elrabolta Kopjás Ábelt és Szimathy Johannát.

A hangra izgatott csoszogás hangzott fel a másik szobából, majd fekete köntösben, viaszgyertyával a mancsában megjelent az ajtóban Ákum Vákuum, a tudós cickány, Hódító Hodrik tanácsadója és udvari jövendőmondója.

Lekapta a Hírharangot a polcról, figyelmesen szemügyre vette, mintha most látná először, aztán íróasztala mellé telepedett, újabb gyertyákat gyújtott, és maga elé helyezte az ütött-kopott harangot.

– Különös, különös – motyogta maga elé. – Megszólalt, sok év után először. Mit nem adnék, ha hallottam volna, mit mond.

Hirtelen ötlettől vezérelve felpattant, egy hatalmas fiókos szekrényhez sietett, amelynek a tetején üveggömb állt letakarva. Alján, különösen csillogó folyadékban Szerpentinia, a kis aranykígyó hevert összetekeredve. Mozdulatlanul, nyitott szemmel feküdt, és még akkor sem változtatott testhelyzetén, amikor Ákum Vákuum lekapta a gömbről a sötétítő rongyot. A cickány átcipelte a gömböt az

íróasztalra, a fiókból vékony pálcát húzott elő, és óvatosan, nehogy a pálca nyomán egyetlen csepp víz is felfröccsenjen, beleszúrt a gömbbe.

– Mozdulj meg, és beszélj! – szólt barátságtalanul Ákum Vákuum. – Az imént elhangzott valami a szobában. Te itt voltál, biztosan hallottad.

Szerpentinia nem felelt.

– El kell árulnod! – rikácsolt az öreg varázsló mérgesen.

Haragja láttán a kis kígyó gúnyosan megbillentette a fejét. Ákum Vákuum a pálca hegyes végével hatalmasat döfött Szerpenitinába. Az arany kígyócska összerándult a fájdalomtól.

– Kérdezd meg a harangodat, mit mondott – szisszent fel.

A vén cickány saját száját harapdálta az izgalomtól. Nem elég, hogy a Hírharang megszólalt és ő nem értette a szavát, de ráadásul ez a megátalkodott kígyó még tudja is, miről van szó. Sejtelme sem volt róla, honnan ismeri a Hírharangot.

– Hogyisne! – csattant fel. – Nem kérdezek a harangtól semmit, mert Omnitudor, az a rémes teknős még megtudja, hogy figyelem.

Szerpentinia gúnyosan sziszegett. Ákum Vákuum dühében még egyszer beleszúrt a kis kígyóba, majd elfordult, és magában fortyogva a gondolataiba merült. A Hírharang élete során már rengeteg fejtörést okozott neki. Eleinte élvezte, hogy kérdéseket tehet fel, és minden információt megkap, ami érdekli, de hamarosan kezdte kellemetlenül érezni magát. Hiszen tudta, hogy a kérdéseire kapott választ a másik Hírharang is elzengi a gazdájának. Márpedig amióta Omnitudor, a birodalom másik nagy tudósa birtokolta a Hírharang párját, Ákum Vákuum nem örült neki, hogy kiderül, milyen kérdések izgatják.

Omnitudor is hasonlóképp vélekedett, és nem szívesen kötötte Ákum Vákuum orrára, milyen múltbeli eseményeket szeretne megtudni, így a két bölcs szép lassan leszokott arról, hogy a Hírharangot faggassa. A Hódszövetségben történt események előbb-utóbb így is, úgyis kitudódtak, az igazán fontos, titokban zajló ügyekről pedig semmi pénzért nem kérdezték volna a harangot, nehogy a másik tudós meghallja, amit esetleg éppen előle kellett eltitkolni.

Így történt, hogy a Hírharangok már évek óta használatlanul porosodtak. Gazdáik ugyan nagy becsben tartották, és az avatatlan szemek elől gondosan elrejtették kincsüket, faggatni, kérdezgetni mégsem merték. Ezért volt akkora Ákum Vákuum izgalma, amikor felismerte a harang hangját, és ezért vetette szét a méreg, amiért nem értette a szavát.

De Ákum Vákuum nem hiába volt a Hódszövetség egyik legnagyobb tudósa, előszedett a fejéből minden apró információt, és végiggondolta, milyen események késztethették Omnitudort a harang használatára. Tudta, hogy Hodrik parancsára Bojtos Benedeknek el

kellett rabolnia Kopjás kormányzó fiát, mint ahogy azzal is tisztában volt, hogy az öreg teknős évek óta Kopjás Ábel házitanítója. Némi töprengés után Ákum Vákuum helyes következtetésre jutott.

– Valószínűleg az egerek küldetése sikerrel járt, és Omnitudor az eltűnt gyermekről kérdezősködött – gondolta.

Ám egy gondolat hamarosan szöget ütött a fejébe.

– Omnitudor nem akarná, hogy én megtudjam, hogy kiderült a fiú elrablása. Hiszen ha ki akarják szabadítani a kölyköt, csakis akkor van esélyük, ha titokban, rajtaütésszerűen érkeznek. Én Omnitudor helyében legalábbis azt javasoltam volna Kopjás Kornélnak, hogy a legnagyobb titokban eredjen a fiú után. Akkor viszont, hm... hm... lássuk csak...

Ákum Vákuum a homlokát ráncolta. Az jutott az eszébe, hogy mivel valószínűleg Omnitudor egyáltalán nem nyúlna a Hírharanghoz, talán valaki más vette használatba. Akkor viszont Omnitudor nincs a harang közelében, hiszen ha ott lenne, nem hagyta volna, hogy a harangot kérdezzék. De vajon hol van a vén teknős?

Ákum Vákuum azt is tudta, hogy Omnitudor akár az élete árán is megvédi a rá bízott teknősjogait. Lehet, hogy a Hírharangot és Kopjásvéget hátrahagyva elmenekült a jogarral együtt? Ha így van, azonnal meg kell keresni, hiszen Kopjás Ábel elrablásának is az volt a fő célja, hogy megszerezzék Omnitudort jogarostul. A teknősjogar nélkül Hódító Hodrik uralma nem áll elég erős lábakon. És akkor ő, Ákum Vákuum sem lehet a birodalom leghatalmasabb varázslója.

– Ha az a bitang elmenekült, minden erőnkkel meg kell találnunk, mielőtt riasztja a teknőskirályt, és a páncélosok hadat üzennek nekünk. Tehát a legfőbb kérdés: hol van Omnitudor? – vetette fel magában újra.

Végül arra az elhatározásra jutott, hogy ha másnap reggelig nem szólal meg újra a harang, akkor ő maga fogja megkérdezni. Hiába járt már későre az idő, Ákum Vákuum nem tudott és nem is akart aludni. Jövőlátó gömbjébe meredve próbálta kipuhatolni, mit tartogatnak az elkövetkező napok, de valahogy minden szokatlanul zavaros volt, és a kusza jelek értelmezése még Ákum Vákuum képességeit is meghaladta. Egy darabig Szerpentiniát figyelte, aztán a csonkig égett gyertyákat újakra cserélte. Bármennyire örült is Hodrik király a vár világításának, Ákum Vákuumnak csöppet sem volt ínyére, hogy a mennyezeten végighúzódó csövekben futkosó fénylények beleshessenek a dolgozószobájába. Elég nagy a palota, világítsanak ott a nyamvadt kis rabszolgák!

De hiába virrasztott Ákum Vákuum, sem aznap éjjel, se másnap hajnalban nem szólalt meg a Hírharang. Nem azért, mert az Aranytenger túlsó végén Kopjás Kornélnak nem volt több kérdése, csupán azért, mert a kormányzó figyelmét teljesen lekötötte az éjszakai

indulás.

Tizenötödik fejezet
Bánat és remény

A valóságban három-négy órán át pihent a társaság, mégis mindannyian úgy érezték, alig egy perce hunyták csak le a szemüket, amikor Omnitudor csendesen megrázta őket.

– Nemsokára felkel a nap, ideje útra kelnem – súgta az öreg. Míg a többiek aludtak, Omnitudor igyekezett a sok fejtöréstől hatalmasra nőtt páncélját minél kisebbre zsugorítani. Félő volt ugyanis, hogy eredeti méretében ki sem fog férni az ajtón.

Rumini, Balikó, Ábel és Johanna pillanatok alatt elkészültek.

– Johanna lesz az őrszem – rendelkezett Rumini. – Ha véletlenül meglát valamelyik őr, mondd azt, hogy kijöttél egy kis friss levegőt szívni.

– Omnitudor lassan mozog. Legjobb lesz, ha mindjárt itt, a mi kabinunkkal szemben ugrik a vízbe. Ne kelljen annyit mászkálni – vélekedett Ábel.

A többiek egyetértően bólogattak.

– Legyetek nagyon óvatosak, gyermekeim – búcsúzott Omnitudor. – A teknősök népe segítségetekre lesz. Indulhatunk.

Balikó csendben résnyire nyitotta az ajtót. Johanna kidugta az orrát, hogy kifürkéssze a fedélzetet. Olyan körültekintően szimatolt körbe, hogy Rumininek eszébe jutott: maga Szimathy Szaniszló sem lehetett volna óvatosabb.

– Tiszta a levegő – súgta végül az egérlány, és csendben kilépett az ajtón. Hátra se fordult, hanem a kabinsor széléhez settenkedett, hogy onnan tartsa szemmel az őrök mozgását. A többiek rögtön a korláthoz tódultak. Ugyan a perem nem volt túl magasan, Ábelnek épp csak a derekáig ért, de az egész korlát kissé befelé hajolt, ami szinte lehetetlenné tette, hogy Omnitudor magától kikapaszkodjon.

A vén teknős igazán derekasan összehúzta magát, de amikor Kopjás Ábel megpróbálta megemelni, rájött, hogy így sem lesz könnyű dolga. Omnitudor páncélja sima és kerek volt, nem esett jó fogás rajta.

– Segítsetek – nyögte Ábel. – Kétoldalt emeljétek!

Rumini és Balikó minden erejüket megfeszítve megragadták a teknőspáncélt. Az öreg bölcs maga is megpróbált segíteni, szájával a korlátot markolta, miközben igyekezett egyre feljebb húzódzkodni. Ábel nagy keservesen majdnem a peremig emelte, de nem tudta megtartani, mancsa végigcsúszott a páncélon, és Omnitudor nagy roppanással visszazuhant a fedélzetre.

– Mester, nem tudnál még egy picit jobban összemenni? – lihegett Ábel.

– Sajnos ez a legkisebb méretem – rázta fejét az öreg.

– Ez így nem fog menni – szuszogott Rumini. – Ábel, fordulj meg, és próbáld a farkad használni emelőnek. Egyikünk alulról segít, a másik felkapaszkodik a korlátra, és onnan húzza. Talán úgy menni fog.

– Itt az övem! – csillant fel Ábel szeme. – Ennél fogva emelhetitek!

Ábel leoldotta aranycsatos övét, és nekikészült. Az öreg teknős úgy zöttyent rá a kemény hódfarokra, mintha sütőlapáton ülne. Balikó lovagló ülésbe helyezkedett a korlát peremén, Rumini átcsúsztatta az övet a teknős hasa alatt, a végét Balikó kezébe nyomta. Aztán Ábel farka mellé állt, hogy segítsen az emelésben. Ábel háromig számolt, nekiveselkedett. Rumini teljes erejével támasztotta, miközben Balikó az öv segítségével húzta, emelte a vén teknősbékát. A nagy erőlködésben szinte nem is hallották Johanna rémült hangját:

– Jönnek!

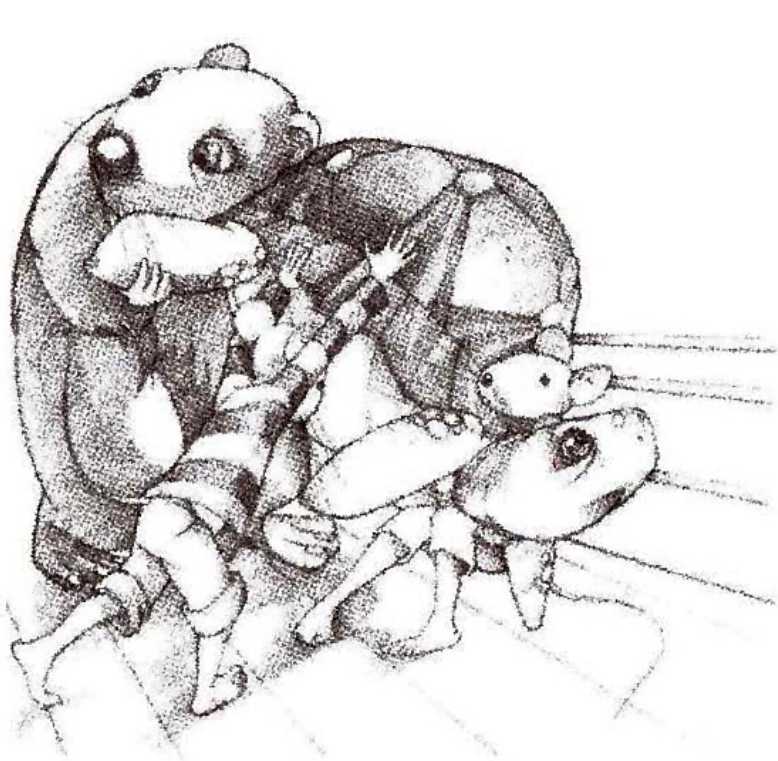

Balikó a korláton ülve látta, hogy Johanna kilép a takarásból, és az őrök elé siet. Mindenképpen meg kell akadályozni, hogy Bojtos Benedek őrszemei a kabinsorra fordulva észrevegyék, mi zajlik a korlátnál. De ha Johannának nem siket ül feltartóztatni őket, akkor pillanatokon belül megérkeznek.

– Gyorsan! – súgta Balikó, és lehajolt, hogy lentről markolja meg a teknőspáncélt. Épp jókor nyúlt oda: amíg erőnek erejével tartotta az öreget, Ábel és Rumini fogást váltottak rajta.

– Gyerünk, nagy lendület, és fent van! – vezényelt Ábel.

Újra nekiragaszkodtak. Omnitudor már a perem magasságába ért, az egyetlen gond az volt csupán, hogy éppen Balikó combjánál feszült neki a korlátnak.

– Várjatok, kicsusszanok mögüle – nyögte Balikó, de ebben a pillanatban a kabinsor végén befordult a két őr, magával rángatva a kézzel-lábbal tiltakozó Johannát.

– Riadó! – harsant Dundi Bandi hangja, aki azt látta csupán, hogy hatalmas a mozgolódás a korlát mellett.

– Most – lihegett Omnitudor, és teljes erejével a magasba lendítette magát. Ábel és Rumini hatalmasat taszítottak rajta, és a teknősbéka a következő pillanatban a tengerbe zuhant, magával sodorva Balikót, akinek nem sikerült kiszabadítani magát a páncél alól.

Rumini és Ábel egy pillanatig megkönnyebbülve figyeltek, hogy meghallják a csobbanást, és már azt sem bánták, hogy a hátuk mögül futva érkezik Bandi és a dühösen szitkozódó Tubák. De a következő pillanatban felfogták, mi történt, és szinte egyszerre ordították torkuk szakadtából:

– Balikóóó! Balikóóó!

Tubák és Dundi Bandi semmit sem értettek az egész jelenetből, számukra annyi volt világos csupán, hogy a foglyok titokban a fedélzetre lopóztak, és egy jókora tárgyat a vízbe hajítottak. Első rémületükben ezért megpróbálták Ábelt és Ruminit elrángatni a korlát mellől.

– Eresszetek, azonnal meg kell állítani a hajót! – ordított magán kívül Rumini, és nagyot lökött Dundi Bandin, aki hátulról próbálta visszahúzni.

– Balikó beesett a vízbe!

Ezt már a két őr is megértette. Tubák újra riadót kiáltott. Rumini és Ábel a korlát felett áthajolva bámulták a vizet. Ábel hirtelen hátrafelé bökött. A hajó mögött, a víz mélyétől különös, rubinvörös fény ragyogott elő, mintha valamilyen víz alatti tünemény volna. Rumini Ábelre bámult.

– A jogar! Ha kiterjeszti a védőburkot, akkor ragyog vörös fénnyel! – hadarta Ábel megkönnyebbülten. – Te is hallottad, mit mondott az öreg. Biztosan vele van Balikó, hiszen az övemnél fogva ő tartotta Omnitudort. Most kénytelenek lesznek együtt szökni.

Rumini a szemét meresztette, hátha az egyre távolodó víz alatti fényben kirajzolódni látja barátja alakját.

Időközben megélénkült a fedélzet, a kabinokból álmos tekintetű matrózok sereglettek elő. A kapitány papucsban vágtatott a legénység közé. Parancsok harsogtak, és néhány perc múlva a Szélkirálynő vitorláit bevonva már szembefordult a menetiránnyal, hogy az egerek kihalászhassák a vízbepottyant hajósinast.

Kutató szemek pásztázták a vizet. A nap is előbukkant a horizont

mögül, vöröses hajnali pírba vonva a tengert. Balikónak nyoma se látszott. A Szélkirálynő csendesen siklott arrafelé, ahol a kisegér a vízbe zuhant. Mindenki azt remélte, hogy egyszer csak a hullámok közül előbukkan két kapálódzó kar, vagy felhangzik Balikó segélykiáltása. De a tenger némán hullámzott, Balikónak egyszerűen nem lelték nyomát.

Ábel Rumini fülébe súgott valamit.

– Hol? – pördült meg a kisegér.

– A túloldalon, gyere!

A nagy kavarodásban senki sem vette észre, hogy a kisegér és a hódfiú átszalad a hajó másik oldalára. Bár itt is bámészkodtak néhányan, Ábelnek sikerült feltűnés nélkül megmutatni Rumininek, amit néhány perccel korábban Johanna vett észre: a víz mélyéről világító rubinvörös fényt, amint lassan távolodik dél felé.

– Egész biztosan rendben vannak – bizonygatta Ábel. – Szerintem azért időztek itt ilyen soká, hogy legyen időnk észrevenni őket. Az öreg már csak ilyen, nem nyugszik, amíg mindenkinek a szájába nem rágja a tudnivalókat.

– Remélem, igazad van – dünnyögött Rumini. Ugyan a szíve mélyén érezte, hogy Balikónak nem esett baja, és az öreg teknős a jogar segítségével megóvja őt minden veszélytől, mégis rettentően aggódott.

A Szélkirálynő még akkor is egy helyben vesztegelt, amikor már felkelt a nap, és sárga fényszikrák ráncoltak a tenger felszínén. A szél is elcsendesedett, alig borzolta a vízfelszínt. Az egerek lassan feladták a keresgélést. Ha Balikó itt úszkálna valahol a tengerben, már régen észre kellett volna venni őt.

– Nincs értelme tovább kutakodni – jelentette ki végül a kapitány. Bár őt is megrázta Balikó elvesztése, úgy tűnt, még a szörnyű eset hatására sem változott vissza a régi, jóságos Bojtos Benedekké. Villámló szemekkel nézett végig a legénységen.

– Ruminit és a két foglyot azonnal vezessék a kabinomba, hogy kihallgassam őket. Az őröket külön kéretem. Ezt a figyelmetlenséget nem ússzák meg szárazon! A többiek munkára! Máris hatalmas késésben vagyunk.

Miközben a legénység felvonta a vitorlákat, hogy az újra feltámadó szélben folytathassák útjukat, Ruminit, Ábelt és Johannát a kapitány elé vezették.

Kopjás Ábel rendíthetetlen nyugalommal állta a kapitány vallatását, és majdhogynem pimaszul válaszolgatott a rázúduló kérdésözönre. Félelem nélkül mesélte el, hogy igen, szánt szándékkal szabadították ki a két hajósinast a kabinfogságból, és együtt tervezték, hogy segítséget kérnek valakitől.

– De hogy eshetett Balikó a tengerbe? – kérdezte végül Bojtos Benedek.

– Levelet írtunk atyámnak, és egy jókora palackba zárva be akartuk verni a tengerbe. Azt reméltük, hogy a Jósors-áramlat Kopjásvégbe sodorja az üzenetet. De Balikó megbillent.

Ábel elhallgatott. Fejét lehajtotta, és egy szót sem szólt többet. Nagyon vigyázott, hogy Omnitudorról még véletlenül se tegyen említést. Rumini elismerő pillantással nyugtázta barátja remek színészi képességét. Úgy tűnt, a kapitányt sikerült félrevezetni.

– Micsoda ostobaság – mennydörögte Bojtos Benedek. – Palackpostát dobni a tengerbe, hogy majd az áramlat kézbesítse. Szerencsétlen Balikó, ezért igazán felesleges volt vízbe pusztulnia.

Johanna hangosan felzokogott. Rumini úgy látta helyénvalónak, hogy ő is mancsába temesse az arcát. A végén még gyanússá válhat, hogy nem siratja barátja elvesztését. A kapitány hatalmas, kékszegélyű zsebkendőt húzott elő, hogy kifújja az orrát. Ki tudja, talán megfázott a hajnali hidegben. Vagy esetleg mégis Balikó miatt facsarodott össze a szíve? Mindenesetre gyorsan összeszedte magát, berendelte az őröket, parancsokat osztogatott. Meghagyta, hogy Ábelt és Johannát zárják vissza a kabinjukba, Rumini pedig foglalja el a beosztása szerinti helyét.

A hatalmas testű Szélkirálynő gyászos hangulatban folytatta útját a Tükörtó-sziget felé. Galléros Fecó rosszkedvűben magában szitkozódott, és egy kis nézeteltérés miatt kis híján ölre ment Rolanddal. Dundi Bandi az öklével fenyegette Fecót, Dolmányos papa pedig véletlenül akkorát csapott saját mancsára a kalapáccsal, hogy hatalmasra duzzadtak az ujjai. Egyedül Tubákot nem rendítette meg a szerencsétlenül járt Balikó elvesztése, a hajón uralkodó csendet arra használta fel, hogy újabb és újabb anekdotákat meséljen tengerbe esett matrózokról és víz alatti sellőkről a megadóan hallgató társaságnak.

Ruminit hol bizalmatlan, hol gyűlölködő pillantásokkal méregették, a legénység ugyanis hallgatólagosan egyetértett abban, hogy Balikó tragédiája leginkább Rumini hibája. A kisegér azonban cseppet sem bánta, hogy a háta mögött sugdolóznak, magában tett-vett a fedélzeten, és azon morfondírozott, hogy fogja Gátvárosba érve megkeresni Ákum Vákuum szobáját. Mert azt szentül megfogadta, hogy felkutatja és elolvassa a Hódkódexet, megmenti a hódok fogságába esett barátait, és ha teheti, útra kel, hogy megtalálja a teknősök népét, akik között, reményei szerint újra találkozhat majd Balikóval.

Omnitudor a mancsa ügyében tartotta a teknősök rubinköves jogarát, hogy amint a vízbe csobban, rögtön védőburkot vonhasson maga köré. Zuhantában látta, hogy nincs egyedül: páncéljával ügyetlenül magával sodorta Balikót is. A hűvös tengervízbe esve a kisegér egy pillanatra szinte megbénult, még kapálódzni is elfelejtett,

merev testtel süllyedt a mélybe. Omnitudor rögtön alábukott, hogy alulról támassza meg az egyre mélyebbre merülő Balikót.

A vén teknős egy pillanat alatt átgondolta, mi legyen a következő lépés. A víz alatt nem tudta eldönteni, hogy a Szélkirálynő visszafordult-e a vízbe pottyant hajósinasért, de nem merte kockáztatni, hogy felúszik a felszínre körülnézni. Balikót semmiképpen sem merte volna magára hagyni a tenger közepén, ezért úgy határozott, hogy vele együtt folytatja útját. Szorosan mellette maradva előkapta hát a jogart, és rubinvörös védőpajzsot vont kettejük köré. Balikó csodálkozva érezte a lestél körülölelő kellemes langymeleget és a különleges illatú levegőt, amit fuldoklás nélkül tudott belélegezni. Omnitudor erősen tempózott, a vörös fényburok engedelmesen követte minden mozdulatát.

– Vissza kell mennem a Szélkirálynőre – nyögte Balikó, akinek az járt a fejében, mekkora rémületet okozhatott barátainak az eltűnése.

– Nem lehet – jelentette ki Omnitudor. – Úszkálunk a felszín alatt egy darabig, hogy biztos észrevegyenek. Ábel ennyiből is tudni fogja, hogy biztonságban vagy. Nem buta kölyök, nekem elhiheted, csak néha lusta gondolkozni.

– De Rumini... – próbált tiltakozni Balikó, ám az öreg nem tűrt ellentmondást.

– Rumini elég talpraesett gyerek, ő is rá fog jönni, hogy nem hagytalak odaveszni. Ha a vízbe estél, akkor a vízbe kellett esned. Talán szükségem lesz rád – bölcselkedett Omnitudor.

Balikó mancsával előre nyúlt, hogy megérintse a vörös fénybuborékot. Különös érzés volt: se szilárd, se puha, sőt, tulajdonképpen nem is tapintható, mégis erősebbnek tűnt a legerősebb pajzsnál. Balikó megpróbálta mancsát kidugni a biztonságot adó ölelésből, hogy ujjaival újra megérintse a sós tengervizet. Meglepődve tapasztalta, hogy a vörös fény nemcsak a vizet zárja ki, de a bent lévőket is elzárja a külvilágról, mancsa szinte visszapattant a fényburokról.

– Jobban tennéd, ha nem ficánkolnál – mérgelődött Omnitudor. – A védőpajzson úgysem jutsz át, csak ha megszüntetem. Viszont ha fészkelődsz, lassabban haladunk.

Balikó összehúzta magát. A rubinvörös védőhurok úgy sodorta magával, mint egy súlytalan pihét.

– Nem segítene, ha én is tempóznék? – kérdezte kis idő elteltével Balikó, mert kezdte kínosan érezni magát, amiért csak az öreg küzd az előrehaladásért.

– Inkább ne mozdulj! – jelentette ki Omnitudor. – A jogar most az én parancsaimat teljesíti. Ha abbahagyom az úszást, hiába kalimpálsz, egy tapodtat sem haladunk előre.

– És voltaképpen hová megyünk? – érdeklődött Balikó.

– Megkeressük a teknősök királyát, Kőpáncélos Agatont, mert ha a jogar veszélybe kerül, az uralkodónak kell védelmeznie.

– Hol lakik ez a Kőpáncélos Agaton? – firtatta Balikó.

– A teknősök királya a birodalmat járja, minden negyedévben máshol van a székhelye.

– És most éppen hol találjuk?

Omnitudor sokatmondó pillantást vetett Balikóra. Az egérfiú feljajdult.

– Kitaláltam a választ, Omnitudor. Nem tudod, ugye?

A vén teknős sértődötten nyitotta szóra a száját.

– Bocsánat – vágott közbe Balikó. – Fogadjunk, azt akarod mondani, hogy ha meg kell találnunk, meg is fogjuk találni.

– Lám-lám – bólogatott elégedetten Omnitudor –, mégiscsak érdemes tanítani az ifjúságot.

Balikó magába roskadt. Egy ideig tulajdonképpen nem rossz mulatság ebben a meleg fénygömbben heverészve utazni, de azért messze nem elég kényelmes ahhoz, hogy keresztül-kasul beutazzák az Arany-tengert, egy ki tudja, merre kószáló teknőskirály nyomában. Különben is, mit fognak enni, ha megéheznek?

– A jogar őrzőjének bírnia kell a fáradtságot és a koplalást – válaszolt kimérten Omnitudor Balikó gondoltára.

– De én nem vagyok a jogar őrzője – tiltakozott a kisegér. – Nekem azért időnként járna egy kis ebéd, uzsonna.

Omnitudor nem felelt. Gondolataiba süppedve úszott tovább, Balikó pedig hagyta, hogy a ringatózás és a kialvatlanság erőt vegyen rajta, és csendesen álomba merült.

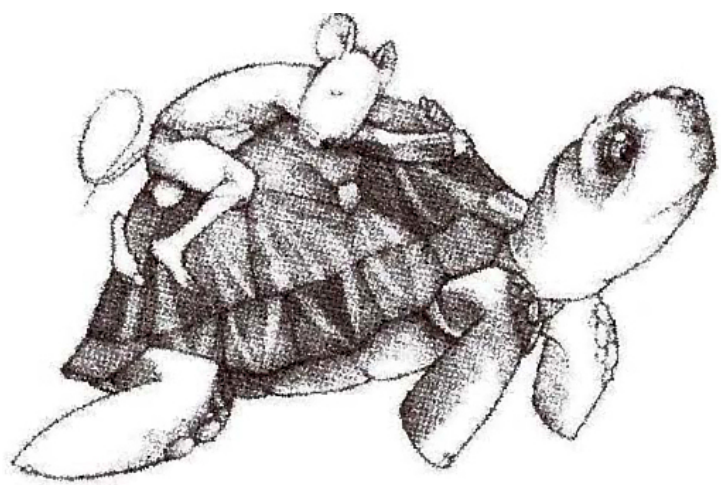

Hatalmas dörrenésre riadt fel. A védőburkot kívülről taszigálta valami. A burok nem sérült meg, de a lökés felborította, és most Balikó került alulra.

– Mi ez? – súgta ijedten.

Omnitudor végtelen nyugalommal válaszolt.

– A fény nyilván idevonzotta a tenger egyik vad lakóját, aki most megpróbál felfalni minket.

– Hát ne hagyjuk! Védekezzünk! – kapkodott Balikó.

De Omnitudor csak nevetett, bár az újabb és újabb dörrenések hatására úgy forogtak a fénybuborékban, mintha egy labda belsejébe lettek volna zárva, és időről időre egymásnak koccantak.

– Ezt a védőpajzsot senki sem törheti át. Viszont a támadónk legalább előrelökdös minket egy darabon. Addig se kell úsznom.

– És ha egyszerűen elnyel szőröstül-bőröstül? Bekap, mint egy szem diót? – aggodalmaskodott Balikó, akinek cseppet sem volt ínyére a gondolat, hogy valamilyen mélytengeri fenevad labdázik velük, és egyre jobban sajgott minden porcikája, mivel Omnitudor páncélja egy-egy döccenőnél hatalmasat ütött rajra.

– Minden úgy történik, ahogy az a sorsunkban meg van írva – jelentette ki Omnitudor, és széttárta mancsait, hogy teljesen átengedje magát a tengermélyi lény játékának.

Balikó újra és újra nekiütődött a teknős páncéljának. Érezte, hogy minden koccanás nyomán egy-egy dudor nő a fején. A lény közben alighanem ráunt a próbálkozásra, mert egy utolsó taszítással szabadjára engedte prédáját. A vörös fénygömb egy darabig még emelkedett, aztán szép lassan tovaúszott.

– Lám-lám – örvendezett Omnitudor. – Rátaláltunk egy szép sodrású mélytengeri áramlatra. Ha minden jól megy, ezzel akár a Déli Határig is utazhatunk. Az Arany-tengerben rengeteg ilyen áramlat található, legtöbbjük dél felé visz. Nem csodálnám, ha éppen Kőpáncélos Agaton egyik rezidenciája közelében érnénk partot.

– Én nem hiszem, hogy ilyen szerencsénk volna – jelentette ki sötéten Balikó, miközben ujjaival a fején nőtt púpokat tapogatta.

Azon morfondírozott, hogy vajon a teknőskirály páncélja valóban kőből van-e. Mert akkor bizony még mindig jobban járt így, hogy Omnitudor páncélja kólintotta néhányszor fejbe, mintha őfelsége teknőjének ütődött volna.

– Agaton király páncéljánál nincs keményebb a világon. De nem kőből van, hanem a legnemesebb törhetetlen szaruból – mondta Omnitudor, és Balikó már meg sem lepődött az újabb gondolatolvasáson.

Az áramlat időnként folyamsebességgel hajtotta őket. Omnitudor, mint egy vén hajóskapitány, elterpeszkedett a védőburok mélyén. Balikó sötéten nézett maga elé.

– Dübörög a fejem a sok ütéstől.

– Különös – mormolta Omnitudor. – Én is hallont a dübörgést.

– És a fülem is cseng – tette hozzá szemrehányóan Balikó.

– Én mintha trombitaszót is hallanék – tűnődött az öreg. –

Szerintem közeledünk. Kérdés csak az: hová?

Egy darabig csendben hallgatóztak. Egészen halkan, távolról, de tisztán, kivehetően érkezett a hangszerek hangja. Ahogy az áramlat közelebb sodorta őket a hang forrásához, mind erősebben érzékelték a zenét.

– Egyenesen arrafelé visz minket a víz – állapította meg Balikó.

– Ismereteim szerint az Arany-tengernek ezen a vidékén nincsenek se szigetek, se városok. Lehet, hogy valamilyen hajón szól a muzsika. Talán a királyi flotta felé siklotunk – bizakodott Omnitudor.

– Milyen királyi flotta? – kapta fel a fejét Balikó. – Nem mindegy, hogy a teknőskirály vagy Hódító Hodrik akad-e az utunkba.

Omnitudor komótosan tempózni kezdett.

– Kiszállunk a sodrásból, és lassan cserkésszük be őket. Fő az óvatosság.

De hiába tervezte el ilyen előrelátóan, a sodrásból nem tudtak szabadulni. Úszhatott Omnitudor minden izmát megfeszítve, a víz ereje sokkal erősebbnek bizonyult a lábtempóknál.

– Nem tudom magunkat irányítani – lihegett az öreg teknős, amikor már vagy öt perce küzdött az áramlattal.

Balikó megadóan bólintott. Ha nem, hát nem. Majd csak kiveti őket a sodrás valahol. Mivel semmilyen módon nem tudott beleavatkozni a fénybuborék mozgásába, egykedvűen hagyta, hogy történjenek vele az események. Még akkor sem mozdult, amikor hirtelen forogni és emelkedni kezdett a vörös fényhajó, és Omnitudor azt motyogta, hogy ez azért már több a soknál.

Valóban egyre különösebbé vált az utazás. A külső fény sokkal élesebb lett – már nagyon közel járhattak a felszínhez, a hangfoszlányok és a dübörgő zaj tovább erősödött, miközben a vízáram nemcsak emelte, hanem egyre nagyobb tempóban forgatta is őket. Aztán egy hirtelen rántás, és mintha zuhanni kezdtek volna, időnként ide-oda rándult velük a burok, és csak csúsztak, siklottak meredeken lefelé. Aztán hatalmas zökkenéssel megálltak. Kívülről egész különös fények szűrődtek be, és valahogy úgy érezték, hogy már nem tengervíz veszi őket körül.

– Hé, halló, bújjon elő, aki bent van! – harsant kintről egy vidám hang. – Ez aztán a járgány!

– Hogy tetszett a forgócsúszda? – kiáltott valaki más, és úgy tűnt, mintha kívülről döngetnek a védőpajzsot.

– Ki kéne lesni – súgta Balikó, akinek kissé forgott a gyomra az előző percek utazásától, de még annál is jobban fardalra az oldalát a kíváncsiság: vajon hol lehetnek?

– Egy pillanatra bevonom a védőpajzsot – helyeselt Omnitudor. – Kapaszkodj belém, hogy ha veszélyt látok, nehogy kívül rekedj a pajzson. Csak akkor kerülhetsz vissza újra, ha hozzám érsz, amikor

visszakapcsolom.

Balikó megmarkolta Omnitudor páncélját, és elszántan nézett előre. De a következő pillanatban a szája is tárva maradt a csodálkozástól.

Tizenhatodik fejezet
Hadi előkészületek

A gyerekek elrablása utáni éjszakát Kopjás Kornél is ébren töltötte. Kormányzói hajójának, a Viharmadárnak, még az éj leple alatt ki kellett futnia Kopjásvégből, hogy Gátvárosban váratlan rajtaütéssel visszarabolhassa Ábelt és Johannát. A sikeres támadáshoz azonban minden szükséges eszköznek, fegyvernek, tárgynak a helyére kellett kerülnie, ezért a kormányzó úgy döntött, hogy személyesen ellenőrzi az úti előkészületeket.

Miközben ő a fedélzeten felügyelte a munkát, Hínár alezredes a legkülönb hódvitézekből válogatta össze a csapatot. Volt, aki már nyugovóra tért az otthonában, és Hínár küldönce legédesebb álmából verte fel, hogy teljes harci felszerelésben azonnal a Viharmadárra vezényelje. A derék hódkatonák zúgolódás nélkül teljesítették a parancsot, ágyukból kikelve, fegyvereiket, egyenruhájukat magukra kapva készülődtek, és alig egy óra múlva már a hajón sorakozott a némiképp álmos, de mindenre elszánt társaság.

Kornél úr röviden tudatta velük a hirtelen utazás okát, majd engedélyt adott, hogy a vitézek a kabinokban nyugovóra tétjének. Csupán a felfegyverzett matrózok és őrszemek maradtak a fedélzeten, mire a Viharmadár kiért a nyílt tengerre. Az eget vastag felhőréteg borította, amin sem a hold, sem a csillagok fénye nem szűrődött át. Tökéletes sötétben fordult a hajó Gátváros felé, és csak Ártéry kapitány tapasztalatának és az iránytűknek köszönhették, hogy szerencsésen elkerülték a Kopjás-sziget környéki nagy sziklákat.

Ákum Vákuum reggelre elhatározta magát. Lesz, ami lesz, meg kell kockáztatnia, hogy megkérdezi a Hírharangot Omnitudorról. Mivel biztos volt benne, hogy az előző napi kérdést nem a vén teknős tette fel a harangnak, Ákum Vákuum azt remélte, hogy az ő kérdésére érkező választ talán nem is hallja majd a harang új őrzője. Maga elé helyezte hát a rozsdás varázseszközt az íróasztalra, és nekiszegezte a kérdést:

– Hová tűnt Omnitudor?

– Omnitudor a Szélkirálynő nevű hajóról a tengerbe vetette magát – felelt a harang pillanatnyi gondolkodás után.

– És a jogart hová tette? – csúszott ki Ákum Vákuum száján a következő kérdés.

– Omnitudor a teknősjogar erejének védelme alatt úszva indult Kőpáncélos Agaton keresésére.

A bölcs cickány elgondolkozott. Ezek szerint Omnitudor még a Kopjás kölyök védelmezesénél is fontosabbnak tartja, hogy megtalálja

a teknőskirályt. Ez viszont csak egyet jelenthet: Hódító Hodrik eddigi fondorlatai kitúdódtak, így elképzelhető, hogy a teknősök harcba indulnak szabadságuk védelmében. De vajon mit csinál Kopjásvég kormányzója? Nem valószínű, hogy ölbe tett kézzel várja a híreket egyetlen fiáról.

– Arra felelj – nézett Ákum Vákuum szigorúan a Hírharangra –, hogy Kopjás Kornél harcba indult-e ellenünk?

– Kopjás Kornél hajóján úrta kelt Gátvárosba – kongott a harang. – Azonnal figyelmeztetnem kell Hodrikot – határozta el magát Ákum Vákuum. – Ha a gyerekrablós csellel nem sikerük kézre kerítenünk Omnitudort és a jogart, akkor erőnek erejével kell megtalálnunk, mielőtt értesíti a páncélos királyt. Ráadásul fel kell készülnünk Kopjás kormányzó támadására is.

Magára kanyarította fekete köpenyét, fejébe nyomta csúcsos föveget, amely nélkül soha nem hagyta el titkos kamráját, és megindult a király hálóterme felé. Ismerte Hodrikot, így nagyon jól tudta, mennyire szeret puha ágyában lustálkodni akár délig.

– Fogadok, hogy erre a hírre egy csapásra kiugrik az ágyból – gondolta kárörvendve a cickány.

A hálószoba előtt posztoló őrt egyetlen kézlegyintéssel elkergette útjából, és belépett a vastag bársonyfüggönyökkel és selyempárnákkal borított terembe. Nagy meglepetésére a királyt nem a vánkosok között horkolva találta, hanem reggeli brokát köntösébe burkolózva a tengerre néző ablakban álldogált.

– Nagy nap ez a mai – fordult Hodrik elégedett mosollyal a varázslóhoz. – Ha minden tervem beválik, az egerek még ma meghozzák Kopjás Ábelt, és ezzel megnyílik számunkra az úr Kopjásvégbe, a negyedik jogarhoz.

– Éppen ez ügyben kereslek biccentett – vészjóslóan Ákum Vákuum. – Sajnos úgy tűnik, nem váltak be maradéktalanul a terveid.

Hódító Hodrik értetlenül pislogott, mire a ravasz cickány könyörtelenül sorolni kezdte a rossz híreket.

– Kopjás Ábel ugyan tényleg nemsokára megérkezik, de elrablása máris a kormányzó tudomására jutott. Állig felfegyverkezve kelt útra az éjjel, így holnap estére biztosan számíthatsz a jövetelére. Ráadásul Omnitudor is megneszelte a cselt, és megszökött a teknősjogarral együtt, hogy riassza a teknőskirályt. Ha időben megtalálja Kőpáncélos Agatont, lehet, hogy a teknősök támadásával is hamarosan számolnunk kell.

Hodrik megrémült. Ennyi bonyodalomra igazán nem számított. Első gondolata az volt, hogy mielőbb magához kell vennie legerősebb fegyvereit, nehogy védtelenül maradjon az ellenséggel szemben, de hogy utána hirtelen hová induljon, merre kapjon, nem tudta eldönteni.

Ákum Vákuum egy darabig gúnyos tekintettel ügyelte a király vívódásár, aztán kimérten megszólalt.

– Megmondom, mit kell tenned, hogy a magad hasznára fordítsad a helyzetet. Mihelyt befut a Szélkirálynő, a Kopjás fiút azonnal a Tiltott-szigetre viszed. Ha a Fogvatar-tóba zárod, többé nem kell tartanod attól, hogy megszöktetik, és amíg te vigyázol rá, féken tudod tartani az apját egy kis fenyegetéssel.

– És mi legyen Kasztor királlyal? – szólt közbe Hodrik. – Ő is ott raboskodik a Fogvatar-tóban. Találkozhat a Kopjás kölyökkel?

– Persze – legyintett Ákum Vákuum. – Hadd beszélgessenek. Ha megszerezted a negyedik jogart, úgyis végzünk velük.

– Rendben – derült fel Hódító Hodrik. – Alig várom már, hogy kitekerjem Kasztor nyakát.

– Most inkább ügyelj rám! – torkolta le Ákum Vákuum. – A Tiltott-szigeten magadhoz veszed a három meglevő jogart. Ugyan sokkal egyszerűbb lett volna mind a négyet csellel megszerezni, de még így sem reménytelen a helyzet. Három jogar segítségével a negyediket is megtalálhatod. Ha összeilleszted a hódok, kígyók és fénylények jogarát, megérzik egymás erejét, és vágyakozni fognak negyedik társuk után. A jogarvégi drágakövek – egy gyémánt, egy smaragd és egy zafír – megmutatják neked az utat a negyedik kőhöz, a teknősjogar rubintjához. Ha követed az általuk mutatott irányt, maguktól elvezetnek a negyedik jogarhoz. Ha szerencséd van, hamarabb megtalálod a tenger mélyén utazgató Omnitudort, mint ő Kőpáncélos Agatont. Ha pedig nálad a rubinköves jogar, többé senki és semmi nem tud szembeszállni veled.

Hódító Hodrik megkönnyebbülten sóhajtott. Ákum Vákuum szájából nem is hangzott olyan bonyolultnak a helyzet. Csak egy kis szerencse kell hozzá, és az, hogy az egerek idejében megérkezzenek a hódfiúval.

– És vidd el magaddal ezt a pergamélt – nyúlt a köpenye alá Ákum Vákuum. – tartsd mindig magadnál, hogy ha valami fontos történik, írhassak neked.

Hódító Hodrik kíváncsian nyúlt a feltekert pergamenlapért. Kinyitotta és mindkét oldalát tüzetesen megszemlélte. A pergamenlap különösen sima, fényes felületén egyetlen vonás sem látszott.

– Sejthetted, hogy üres. Majd csak akkor jelenik meg rajta az üzenet, ha írok neked – vetette oda Ákum Vákuum gúnyosan. – És csak akkor írok, ha tényleg fontos hírem van.

– Adhatnál egy távpennát is – vetette fel Hodrik. – Akkor én is írhatnék neked, ha a Tiltott-szigeten történik valami említésre méltó.

Ákum Vákuum tettetett sértettséggel húzta fel az orrát.

– Alábecsülöd a tudásomat, ha azt hiszed, nem tudok mindig minden lépésedről beszámolók nélkül is.

Hódító Hodrik nem válaszolt. Bár tudta, hogy Ákum Vákuum irányítása nélkül sosem lett volna képes megszerezni a hódkirályi trónust, és a vén cickány útmutatására egész uralkodása alatt szüksége lesz, néha mégis rettentően nyomasztotta a villogó szemű varázsló mindentudása. Szerette volna, ha néha nem tartják szemmel minden mozdulatát. Szó nélkül zsebre vágta hát a pergamélt, és egy mozdulattal elbocsátotta tanácsadóját.

Reggelit hozatott, felöltözött, és az egész napot hadi előkészületekkel töltötte. Felszereltette a királyi flottát, előhozatta a tartalék fegyvereket. Őrszemei állandó készültségben várták a Szélkirálynő érkezését, Riz Ottónak pedig megparancsolta, hogy haladéktalanul erősítse meg a vár belső védelmét. Miután mindent elrendezett, még arra is sikerült időt szakítania, hogy vívómesterével

fél órát gyakoroljon a vár vívótermében.

Testedzését azonban hamarosan megzavarta felesége, Monília úrnő érzékése. A testes királynő felháborodottan rontott rá a páncélingben lihegő uralkodóra.

– Követelem, hogy azonnal tegyen valamit, Hodrik! – sipította Monília úrnő. – Az az égetnivaló Riz Ottó nem engedi, hogy kipróbáljam az új királynői buborékúszót, amit tegnap kaptam ajándékba!

– Hadi készültség van, drágám! Többszörös támadástól tartok – igyekezett csitítani nejét a király. – Én adtam parancsot Riz Ottónak, hogy senkit se engedjen hajóra szállni.

– Szégyellje magát, Hodrik! – sértődött meg a királynő. – Attól fél, hogy az én buborékúszóm elriasztja az ellenséget? Mindig csak harcra vágyik, és rám nem gondol soha! Gyalázat, hogy még kipróbálni sem engedi a vízi hintót!

– Hogy mondhat ilyet, Monília! Hiszen csak meg akarom óvni attól, hogy megtámadják! De tudja mit? Legkésőbb holnap reggel, de lehet, hogy már ma este elhagyom Gátvárost a flottával. Ha az ellenség a nyomomba szegődik, bármikor kihajózhat a buborékúszóval. Ha eltereltük a támadókat, nincs mitől tartania.

– Rendben van – enyhült meg a királynő. – De követelem, hogy Riz Ottó kérjen bocsánatot, és kapjon utasítást, hogy holnaptól nem állhat utamba.

– Így lesz – egyezett bele Hodrik, hogy végre folytathassa a vívóleckét.

Az este közeledtével a király egyre nyugtalanabbá vált, és minduntalan jelentést sürgetett az őrségtől. Csak akkor nyugodott meg, amikor Riz Ottó végre meghozta a bírt, hogy a Szélkirálynő hamarosan befut a kikötőbe. Hodrik elrendelte, hogy az egerek azonnal jelenjenek meg a trónteremben, és maga is odasietett, hogy trónusán ülve, fenséges tartásban fogadhassa az érkezőket.

Ám hiába sürgették Bojtos Benedeket és csapatát, hiába biztosították a Szélkirálynő számára a városhoz legközelebb eső kikötőhelyet, Hodrik királynak még így is majdnem egy órát kellett várnia, mire trónusa elé járultak a fáradt, gondterhelt, ám peckesen feszítő egerek. Addigra Monília úrnő is megérkezett, és kíváncsi szemmel fürkészte a kapitány mögött haragos tekintettel, dacosan lépkedő hódfiút és egérlányt. A király szóra sem méltatta a két foglyot, meghallgatta Bojtos Benedek jelentését, elismerően rázta meg a kapitány mancsát, majd közölte a kimerült társasággal: vacsora után azonnal vissza kell térniük a Szélkirálynőre, hogy még az éjjel elkísérjék a királyi flottát a Tiltott-szigetre. Bojtos Benedek értetlenül bámult Hodrikra, aki barátságosan hátba veregette, és csak annyi mondott:

– Sürget az idő. Vacsora közben mindent elmesélek.

Így aztán a társaság átvonult az étkezőbe, ahol már terített asztal és gőzölgő tálak várták őket.

Nem csak az egereknek esett jól a bőséges vacsora, de maga Hódító Hodrik is megélénkült a sok finomságtól. Két pohár bambuszpálinka felszürcsölése után az előtte álló feladatokat is egyre könnyebbnek, majdhogynem nevetségesnek érezte. Fennhangon magyarázta a kapitánynak tervét, hogy fognak még az éjjel a Tiltott-szigetre hajózni.

Jókedvében fel sem tűnt neki, hogy Kopjás helytartó fia és az egérkisasszony szinte egy falatot sem eszik. Bezzeg a felesége, Monília királynő mindvégig szemmel tartotta az asztal végén dacos tekintettel ülő egérlányt, és kíváncsian figyelte, ahogy Galléros Fecó időről időre megszólítja, bár sosem kap feleletet. Monília úrnő végül magához intette Fecót, hogy kifaggassa Johannáról. Fecó készségesen beszámolt mindenről, végül alamuszi mosollyal a királynő figyelmébe ajánlotta a harcias egérlányt.

– Rendben van, majd én megtöröm, a kisasszonyt! Rendes úrinőt faragok belőle – jelentette ki Monília királynő. – Kitanítom az udvari etikettre, aztán majd keresek neki megjelelő férjet – nézett jelentőségteljesen a matrózfiúra, majd trónusához kísértette Johannát.

– Úgy döntöttem, hogy magam mellé veszlek udvarhölgynek. Állandóan mellettem leszel, és minden parancsomat teljesíted. Ha jól viseled magad, nem lesz okod panaszra. Még az új buborékúszómra is magammal viszlek.

Szimathy Johanna egy szót sem szólt. Monília királynő hatalmas buktát vett ki a tálból, két falassal eltüntette a szájában, és azonmód, teli szájjal Johannára förmedt.

– Látom, a jó modort még tanulnod kell. Most menj a szobámba, és várj meg ott. Az inas majd odavezet. Már vacsora után meg kezdem a tanításodat!

Mivel Johanna még mindig nem szólalt meg, a királynő intett a háta mögött álló inasnak, és a lakosztályába kísértette az egérlányt. Galléros Fecó, aki mindvégig Monília úrnő mellett állt, sóvárgó tekintettel bámult a távozó Johanna után, majd udvariasan meghajtotta magát a királynő előtt, és visszaült a helyére. De nem merült el a lakmározásban, hanem éberen figyelte a körülötte zajló beszélgetést. Az sem kerülte el a figyelmét, hogy Rumini és az asztal végén ülő Ábel időnként jelentőségteljes pillantásokat vált.

A két fiúnak Balikó vízbe esése óra szinte nem volt alkalma beszélni, pedig nagyon fontos mondanivalóink lett volna egymásnak. Kabinja magányában Ábel ugyanis elhatározta, hogy Gátvárosban megpróbál elszökni, és ha ez nem sikerülne, akkor legalább igyekszik minél alaposabban kikémlelni Hódító Hodrik terveit. Rumini is hasonló terveket szőtt, ő elsősorban a Hódkódexet akarta elolvasni, hogy megtudja, lehet-e még segíteni a Fordí-tó vizében megfürdött társain, és ki akarta szabadítani Szerpentiniát, Pilácsot és Gyogyó Rogyót. Vacsora közben rádöbbentek, hogy valószínűleg még aznap éjjel a Tiltott-szigetre hurcolják őket. Ráadásul, most, hogy Johannát Monília királyné, a szobájába vitette, még eggyel nőtt a megoldandó problémák száma. Nem csoda, hogy égtek a vágytól, hogy néhány szót váltsanak, így elég elővigyázatlanul integettek egymás felé.

Amikor a vacsora végén Hódító Hodrik parancsot adott, hogy azonnal készüljenek fel az éjszakai útra, a hódfiú és a hajósinas

tekintete újra találkozott. Galléros Fecó csak erre várt. Felpattant, néhány szót súgott a kapitány fülébe, aki helyeslően bólogatott, jelezve, hogy a maga részétől egyetért a tervvel. Galléros Fecó nyomban Ruminihez ugrott, hogy a fülénél fogva felállítsa, és a király elé vonszolja.

– Felség, ez az a hajósinas, akit korábban kerestél. Ő hordta a karján az arany karkötőt, aminek időközben nyoma veszett, és azt gyanítjuk, hogy Kopjás Ábel szövetségese. Aggódunk, nehogy valami galibát okozzon, vagy megpróbálja megszöktetni felséged foglyát.

– Valóban veszélyes kölyök – tette hozzá a kapitány. – Sajnos már többször sikerült neki megszökni a hajóról, hogy a legkellemetlenebb bonyodalmakba keveredjen.

Hodrik király elégedetten simogatta az állát.

– Talán keressünk valami biztonságos pihenő helyet a fiatalúrnak? Úgy gondoltad, jó kapitányom?

Bojtos Benedek egyetértően hajtotta meg magát.

– Nos, rendben van. A fiú itt marad a várban, így nem lesz rá gondunk, ha harcra kerül a sor – biccentett Hodrik, majd hátraszólt a kísérőinek.

– Ketten vigyétek le a kölyköt a börtönbe. Ablaktalan zárkába zárjátok, ki ne másszon a rácsok között.

– Én is lemennék velük, ha megengedi! – szólalt meg behízelgő hangon Galléros Fecó. – Nagyon csalafinta a kölyök, nem árt, ha szemmel tartom, amíg rá nem zárják az ajtót.

A király beleegyezett. Két őr megragadta Ruminit, és a gúnyosan mosolygó Fecó kíséretében a legalsó szintre vezették, ahol a zárkák sorakoztak. Belökték az egyik üres, ablaktalan helyiségbe, ahol csak egy deszkákból ácsolt ágy szomorkodott a sarokban.

– Na, innen szökj meg, ha tudsz – szólt elégedetten Fecó, mielőtt az őrök rázárták volna Ruminire az ajtót.

A kisegér lehajtott fejjel kuporodott az ágyra. Ekkora gazságra igazán nem számított. De az utolsó pillanatban hirtelen mentő ötlete támadt. Fejét felszegve halkan mondott valamit.

– Mit sutyorogsz? Ki vele! – lépett közelebb Fecó.

– Eszembe jutott valami fontos – mondta Rumini talányosan, – Talán, ha elárulom, őfelsége megkegyelmez, és kienged a börtönből. Nem szeretnék itt raboskodni.

– Nem csodálom – biggyesztene le a száját Fecó. – Na, ki vele, mit akarsz mondani a királynak?

– Azt csak személyesen neki árulhatom el – rázta a fejét Rumini.

– Abból nem eszel – ingatta a fejét Fecó. – Ez csak valami trükk. Ha tényleg olyan fontos, mondd el nekem, majd én elmesélem őfelségének.

– Hát jó – egyezett bele lemondóan a kisegér. – Hajolj ide,

megsúgom. De nem akarom, hogy az őrök esetleg meghallják.

Fecó a két ajtónállóhoz fordult, és megkérte őket, hogy egy pillanatra lépjenek hátra, az ajtó takarásába. Az őrök teljesítették a kívánságát, így aztán nem látták, mi történik a cellában. Amint Fecó közelebb hajolt, hogy meghallgassa titkot, Rumini farkincája észrevétlenül körültapogatta. Közben a kisegér sejtelmes hangon súgta Fecó fülébe:

– Johanna utálja az árulókat. És én is!

Galléros Fecó villámló tekintettel egyenesedett fel, a sarokba taszította Ruminit, és döngő léptekkel vonult ki a cellából.

– Megbánod ezt még, öcsi – szólt vissza vészjósló hangon.

Az őrök gondosan lezárták a cellát, majd ígéretet tettek Fecónak, hogy rendszeresen ellenőrzik a foglyot, és a lehető legszigorúbban bánnak vele. Fecó dühtől fortyogva elviharzott az étkezőbe. Egyedül az töltötte el némi elégtétellel, hogy tudta: a pimasz kölyök egész éjjel vacoghat a sötétben, mivel az ágyán még egy vékonyka takaró sem volt. Mire legközelebb meglátja a napvilágot, biztos nem lesz már ekkora legény!

Fecó visszatérése után Hodrik csapatai az egerek kíséretében útra keltek, és kihajóztak Gátvárosból. Megkezdődött az utolsó hadművelet, amivel Hódító Hodrik uralma és Ákum Vákuum varázsereje legyőzhetetlenné válik.

Tizenhetedik fejezet
A Bíborkorall Tohonyapark

Balikó és Omnitudor a lehető legkülönösebb helyre érkeztek.

Tágas, barlangszerű csarnokban találták magukat, köröskörül sziklafal övezett mindent. Ám körülöttük kristálytiszta víz csillogott, teli a legkülönlegesebb színű és formájú halakkal. A barlang faláról sejtelmesen villogó kék, sárga, vörös és narancs fények verődtek vissza, ragyogóvá varázsolva a teret. A levegő meleg, párás, de tiszta volt, és szinte remegett az egyik sarokból harsogó zenétől. De legkülönösebb látványt a hangok gazdái nyújtották: strasszkövekkel, csillogó láncokkal ékesített kövér teknősbékák vették körül a kis belső tavat, és kíváncsian csillogó szemmel méregették az újonnan érkezőket. De mielőtt még bárki egy szót is szólhatott volna, a barlang falából hatalmas test röppent elő, közvetlenül Omnitudor és Balikó mellett csobbanva a vízbe. A testből rögtön előbukkant négy láb és egy vidáman kacagó teknősfej. Páncélját gyöngyház berakások díszítették, szeme huncutul csillogott.

– Szavamra, Strasszer, ez az új csúszda minden eddigit felülmúl – jelentette ki elégedetten a gyöngyházpáncélos. – Ha működik a felsodróvíz, megyek még egy kört!

– Előbb kicsit nézz körül, Bizsu! – szólt rá a Balikó mellett bámészkodó strasszkő díszes teknős. – Vendégek érkeztek!

– Nocsak – bámult el Bizsu, – Mi a szösz?

– És ha láttad volna a piros hajójukat! Hé, öreg, hová tüntetted?

Omnitudor szigorúan mérte végig a társaságot. Szemmel láthatóan haragudott, amiért a csiricsáré ékszerteknős ilyen tiszteletlenül beszél vele.

– Kérem, uraim, legyenek szívesek tudatni velem, hol vagyunk! – kérte Omnitudor távolságtartó hangon.

– Hohó! Hát nem tudjátok? – kacagtak a teknősök. – Pedig a király sem kívánhat magának ennél különb helyet!

– A király? – kapott a szón Omnitudor. – Ezek szerint itt van? Azonnal vezessetek hozzá!

Strasszer melyen meghajolt Omnitudor előtt, de a szeme gúnyosan csillogott. Balikónak úgy tűnt, alig tudja visszafojtani a nevetését.

– Bizsu, azonnal értesítsd őfelségét! Különleges vendégeink érkeztek!

A gyöngyházpáncélos ékszerteknős hatalmasat csettintett jókedvében.

– Igenis, máris, természetesen! – hadarta, és megindult a kis medence túlpartja felé.

Balikó tekintete gyanakodva követte. Mindenfelől kövér, lomha

ékszerteknősök intettek felé, és a zene egy pillanatra sem akart alábbhagyni. A kisegér tűnődve nézte, ahogy Bizsu eltűnik a sziklafal egyik hasadékában. Furcsa népség, annyi szent, de cseppet sem ellenségesek. És ami a legfontosabb: teknősök! Se hódok, se kígyók, se egerek, akiktől lassacskán már semmi jóra sem számított. És ugyan kicsit furcsán viselkedik mindenki, de talán valóban sikerült megtalálniuk a királyt. Balikó még egyszer körülnézett, és vízbe esése óta először sóhajtott megkönnyebbülten.

Omnitudor türelmetlenül szegezte tekintetét arra a pontra, ahol néhány perccel korábban Bizsu csoszogott ki a teremből. Strasszer, a kövér, ékköves teknős immáron harmadszor kérte, hogy mutassa meg azt az érdekes, vörös hajót, amivel érkeztek.

– Fel nem foghatom, hová tüntetted, öreg! – ingatta a fejét jó kedvűen. – Na, sebaj, majd a nagyságos főnök úrnak biztos meg mutatod.

– Mi az, hogy nagyságos főnök úr? – förmedt rá Omnitudor. – Őfelségéről csak a legnagyobb tisztelettel szabad beszélni!

– Ohó, majd elfelejtettem – bólogatott Strasszer, és meg-megnyikkant az elfojtott nevetésről. – Halljátok, tohonyák? – fordult vidáman a köréjük gyűlt teknőssereghez. – Ezentúl Dodit csak felségnek nevezzük majd!

Néhányan lelkesen összeütötték a mancsukat. Strasszer figyelme közben Balikó felé fordult.

– Na, te pocok, hát te meg hogy keveredtél a tengerbe? Fura egy szerzet vagy, annyi szent. Tán csak nem dideregsz?

Balikót valóban a hideg rázta. Ugyan a teknősök csarnokában cseppet sem volt hideg, csuromvizes bundáját jólesett volna szárazra törölni.

– Na, majd mindjárt átkísérlek a gőzbe – szólt bátorító hangon Strasszer. – Megmelegszel, kapsz egy jó masszázst, aztán elszopogatsz egy kagylóölnyi tengeri nektárt. Hidd el, nincs is jobb védekezés a hideg ellen.

Ennek hallatán Balikó már azt se bánta, hogy az imént pocoknak titulálták, kíváncsian nyitotta száját, hogy megkérdezze, nem lehetne-e már most kapni egy kis kóstolót abból a nektárból. Ám ebben a pillanatban visszatért az izgalomtól pihegő Bizsu. Látszott rajta, hogy valami nagyon mókás dolog jár a fejében.

– Őfelsége máris látni kívánja a vendégeket! Utána pedig kezdődik a csikóhalfuttatás!

A hírre minden teknős megindult arrafelé, ahol Balikó a tróntermet sejtette. Bizsu erélyesen szólt rá a tolakodókra:

– Hát ti, mitől lettetek ilyen fürgék? Dodi király előbb a vendégekkel akar megismerkedni. Eresszétek őket előre!

Balikó Omnitudor mellé húzódott. Itt valami nagy turpisságra fog

hamarosan fény derülni. Mi az, hogy Dodi király? Biztos nem Kőpáncélos Agaiont nevezik így a szolgái. Bizsu vidám kacsintással invitálta őket.

– Erre, csak erre, vendég urak!

– Balikó, maradj mellettem, és fogd a páncélom – súgta alig hallhatóan Omnitudor. – Bármikor szükség lehet a védőpajzsra.

Balikó egyik mancsát a vén teknős hátára tette, és így, együtt lépegettek a Bizsu által mutatott irányba. Az ékszerteknősök utat nyitottak előttük, majd nyomukba szegődve követték őket a szomszéd helyiségbe. Bizsu Strasszer fölébe súgott valamit, amire vidám csettintés és kacaj volt a válasz.

Egy kis, boltozatos sziklakapun áthaladva újabb csarnokba értek. A terem alján itt is kristálytiszta víz csillogott, melyből helyenként kőmedencék emelkedtek ki. Ezek némelyike gőzölgött, másokból csábító illat áradt, a legnagyobból pedig csobogó szökőkút tört elő. A szökőkút tövében, csipkés korallágyon, a többieknél is kövérebb, aranykoszorús ékszerteknős heverészett.

– Nagytiszteletű. Dodi! Íme a két jövevény! – jelentette Bizsu.

– És ha láttad volna, milyen hajóval érkeztek! – kotyogott közbe Strasszer.

A kövér teknős lustán megmozdította a fejét. Mivel elnyerte tetszését a látvány, teljesen felemelkedett, és barátságosan köszöntötte a belépőket.

– Üdvözöllek a Bíborkorall Tohonyaparkban! Csatlakozzatok a mulatsághoz!

– Tisztelt uram! – szólalt meg távolságtartó hangon Omnitudor. – Küldetésünk percig sem tűr halasztást. Ezek az urak azt mondták, hogy itt találjuk Kőpáncélos Agatont, a teknősök királyát.

– Na de ilyet mi sose mondtunk! – méltatlankodott Bizsu.

– Mi csak azt mondtuk, hogy szólunk a királynak! – ingatta a fejét Strasszer. A mögötte sorakozó teknősök harsány kacajra fakadtak. A korallon lustálkodó Dodi is elnevette magát.

– Úgy-úgy. Hát, Tohonyaparkban én volnék a főnök. Diadém Dodi, személyesen.

– Vivát, vivát! – éljeneztek néhányan a hátsó sorokban.

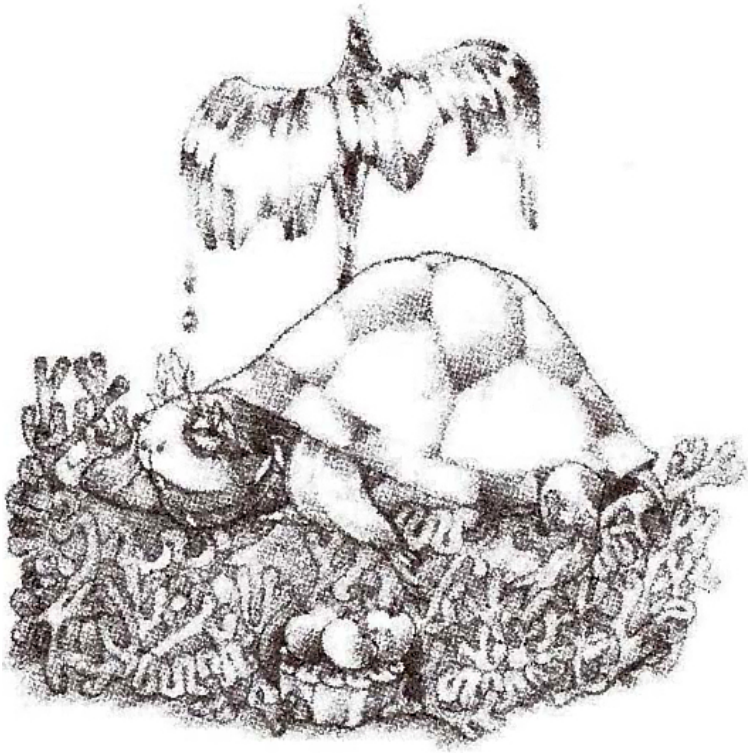

– De ha már itt tartunk, hadd tudjuk meg, kik a mi vendégeink! – jegyezte meg Diádéin Dodi, és kérdő tekintettel nézett a vén bölcsre.

– Nevem Omnitudor, az egér úrfi pedig Balikó. Utazók vagyunk, és mielőbb meg kell találnunk őfelségét – mondta az öreg teknős. – Most pedig, kérem, hozzanak egy térképet, és mutassák meg, hol vagyunk, hogy mielőbb folytathassunk az utunkat!

– Mondtam én, hogy igazi különc az öreg – kuncogott Strasszer. – Hallottad ezt, Dodi, azt mondja, tovább akarnak menni!

Diadém Dodi csodálkozva ingatta a fejét.

– Csudapofák, az már biztos. Tohonyaparkból eddig még senki nem akart elmenni!

– De nem ám! – kiáltottak közbe néhányan.

– Rajta sem vagyunk a térképen – tette hozzá büszkén Bizsu.

– Még csak az kéne! – sóhajtott rémülten Strasszer.

– A Bíborkorall Tohonyaparkot eddig sikerült titokban tartanunk – magyarázta Diadém Dodi. – Eszünk ágában sincs idecsődíteni az Arany-tenger minden lakóját. Még a király sem tud a létezéséről.

– De hát miért kell így elrejteni? – szaladt ki Balikó száján a kérdés.

– Azért, fiacskám – húzta ki magát büszkén Dodi –, mert máskülönben megbolondulnánk a sok érdeklődőtől. Nem azért építtettem ezt a helyet, hogy aztán minduntalan megzavarjanak a mulatozásban. Ha idejönne a király, körül kéne ugrálni őt, arról nem

is beszélve, hogy aztán fizethetném az adót, kísérgethetném a nagyságos urakat, vagy mehetnék háborúba, ha a királynak eszébe jutna hadat viselni.

– Ami azt illeti, hamarosan talán tényleg harcba száll a teknősök népe. És a királynak minden alattvalójára szüksége lesz! – szólt közbe Omnitudor.

– Helyes-helyes, harcoljon csak a nép – bólogatott Dodi. – Attól mi még jól érezhetjük magunkat!

– De hát ti is teknősök vagytok, Agaton király alattvalói! – csattant fel Omnitudor.

– Ó, mirólunk szerencsére nincs a királynak tudomása – mosolygott Dodi. – Harcoljon, aki akar. Ott az a rengeteg mocsári teknős, tengeri teknős, szárazföldi teknős, meg a többi ékszerteknős, aki olyan ostoba, hogy hűséges talpnyalója a királynak.

– És ha azt mondom, hogy a teknősök népét veszély fenyegeti? Hogy egy idegen király le akar igázni minket? Hogy a Hódszövetség többi népét, a kígyókat és fénylényeket már szolgasorba hajtotta? – mennydörgőit Omnitudor.

– Roppant szomorú – jelentette ki gúnyos mosollyal Diadém Dodi. – Kész szerencse, hogy mi itt biztonságban vagyunk.

Omnitudor a felháborodástól szinte szólni sem tudott. Ezek szerint ez a kövér alak szó nélkül hagyná, hogy a teknősök Hódító Hodrik rabszolgái legyenek, és ugyanolyan vígan szórakozna tovább Tohonyaparkban?

– Kedves Omnitudor – szólt barátságosan Dodi. – Én ugyan senki fiáért nem viszem vásárba a teknőm. Amíg Tohonyaparkban csurog a nektár és csobog a pezsgőfürdő, eszem ágában sincs mások miatt elmenni innen.

– Nem megyünk sehova! – kurjantott megkönnyebbülten néhány ékszerteknős, akik eddig enyhe aggodalommal hallgatták a vitát.

– Kezdődjön végre a csikóhalfuttatás! – vetette közbe Bizsu, mert rettentően unta már a sok beszédet.

– Úgy van, úgy van! – zúgott a tömeg.

– Utána pedig jöhet az uzsonna! – fokozta a hangulatot Strasszer.

– Csatlakozzatok a mulatsághoz, barátaim! – kacsintott Balikóra Diadém Dodi. – Az utóbbi idők legizgalmasabb csikóhal versenyére van kilátásunk. Aztán a tengerisün derbi és a vitorláshal verseny következik. Ráadásul még az új csúszdákat sem avattuk fel. Pompás napok állnak előttünk!

– Nekünk azonnal indulnunk kell! Ha segíteni nem is akartok, legalább engedjetek útra kelni – harsogta túl a háttérben türelmetlenül lármázó teknősöket Omnitudor.

– Egyelőre pihenjetek és szórakozzatok! A vacsora végeztével majd meglátjuk, olyan sürgős-e még a küldetésetek!

Ezzel Diadém Dodi jelt adott, és a teknősök nagy üdvrivalgással átvonultak a következő terembe, ami, mint hamarosan kiderült, nem volt más, mint egy kényelmesen berendezett, többemeletes tengeri lelátó. Miután mindenki elhelyezkedett, néhány egyenpáncélos, kistermetű, és cseppet sem elhízott teknős frissítőket és nyalánkságokat szolgált fel, miközben a hajtók a mélyben kialakított versenypályára terelték a csikóhalakat.

Omnitudort és Balikót is magával sodorta a tömeg, a lelátón pedig Bizsu gondoskodott róla, hogy bőségesen jusson nekik is a finomságokból.

– Ez felháborító – dühöngött Omnitudor, de Balikó csillapítóan emelte szája elé a mancsát.

– Szerintem egyelőre tegyünk úgy, mintha jól éreznénk magunkat. Úgyis ránk fér egy kis kikapcsolódás. Dodi azt ígérte, vacsora után majd beszélünk. Biztos vagyok benne, hogy legkésőbb reggel útra kelhetünk.

Omnitudornak ugyan cseppet sem volt ínyére az ostoba mulatság, ráadásul minden elvesztegetett percet hatalmas hibának tartott, mégis be kellett látnia, hogy egyelőre jobban teszi, ha megfogadja Balikó tanácsát, és kivárja az estét. Szemét behunyta, hogy egyáltalán ne kelljen a versenyt néznie, és igyekezett bölcs elmélkedéssel tölteni az időt. Gondolataiban azonban minduntalan meg zavarta a lelátón szurkoló teknősök hangja, így végül úgy döntött, hogy ő is megnézi a versenyt. Sőt, nem sokkal később nagy duzzogva elfogadott egy egész tál tengeri csemegét, és két kagylókupa nektárt is elszürcsölgetett.

Balikó őszinte kíváncsisággal izgulta végig a versenyt, degeszre töltötte a pocakját a felszolgált ételekkel, és alig várta már, hogy a derbi után sor kerüljön a csúszdák felavatására. Először ugyan kicsit aggódott, hogy miként tud ő a korallzátony tetejéről induló csúszdára feljutni, és utána hogy fog lecsúszni anélkül, hogy összetörje magát a köveken, vagy megfulladjon a vízben, de végül kellemes meglepetésben volt része. Diadém Dodi legújabb találmánya, a felsodróvíz éppen addigra készült el. Ez egy hatalmas erejű szökőkútféleség volt, amiben elhelyezkedve a feltörő víz ereje a legtestesebb teknőst is magasba emelte, éppen az új csúszdák tetejéig. Balikónak különleges tengeri szivacsbölcsőt hoztak, ami úgy körülfogta, mint egy biztonságos fészek. Ebben elhelyezkedve könnyedén magasba szállt a felsodróvízzel, hogy aztán kacagva, visongva csússzon lefelé a forgócsúszdán.

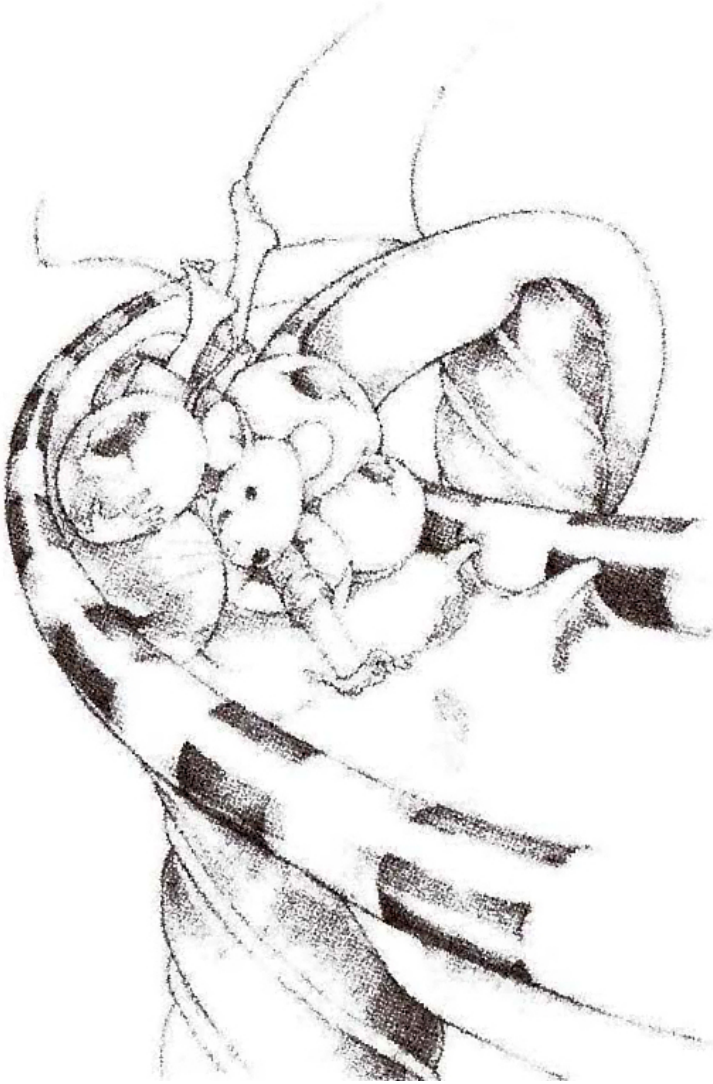

A harmadik menet után végre alaposabban körülnézett, és ekkor értette meg, hogy keveredtek Omnitudorral a Tohonyaparkba. A felsodróvíz erejét ugyanis éppen az egyik délirányú tengeráramlatból merítette. Valószínűleg éppen ennek az áramlatnak a sodrásával utaztak a tenger fenekén, és a korallzátonyhoz érve, aminek mélyén a Tohonyapark rejtőzik, egyszerűen bekeveredtek a felsodróvíz alagútjába. Az a különös emelkedő-forgó érzés, amit a rubinvörös védőpajzs fényburkában éreztek, nem volt más, mint a felsodróvíz, ami a szirttetőre érve azonnal az új csúszdába dobta őket. Ezen leszánkázva érkeztek meg a tarka csarnokba, ahol a kövér ékszerteknősök lustálkodtak.

Balikó a felfedezéséről azonnal beszámolt Omnitudornak, aki természetesen nem volt hajlandó kipróbálni a csúszdát, ezért szigorú

képpel a langyos medence alján ücsörgött. Az öreg elgondolkozva bólogatott, és csak csendesen morgott magában, amikor Balikó bejelentette, hogy vacsoráig még szeretne néhányat csúszni.

Mire felcsendült a vacsorát jelző csilingelő dallam, Balikó olyan fáradt volt, hogy szinte alig tudta nyitva tartani a szemét. És noha egész délután rágcsálta a felszolgált finomságokat, farkasétvággyal vetette rá magát a hatalmas tálakra, amiken csak úgy púposodott az étel. Diádém Dodi, Strasszer és Bizsu sokatmondóan kacsintottak össze, valahányszor Balikó elégedett mormolással vett szájába egy újabb falatot. Omnitudort is minduntalan kínálgatták, és a vén bölcs, arra gondolva, hogy az előttük álló hosszú úron bizony sok erőre lesz szüksége, szintén derekasan belakomázott.

Vacsora után, amikor Diadém Dodi serlegét hatodszor töltötték tele, az öreg teknős összeszedte magát, és szólásra emelkedett.

– Kedves vendéglátónk! Pihenéssel, evéssel töltöttük a napot, és valóban sosem látott kényelmet és szórakozást nyújtottál nekünk. De ez sem tudja feledtetni velem, hogy a teknősök népét szőrnyű veszély fenyegeti, amiről azonnal értesítem kell a királyt, hogy együtt tudjunk szembenézni Hódító Hodrikkal. Ezért felszólítalak, hogy korán reggel bocsássatok utunkra minket, ti magatok pedig készüljetek a harcra, mert jó királyunknak mindenkire szüksége lesz.

Szavait döbbent csend követte. Minden szem Diádém Dodira szegeződött. A kövér teknős egy percig elgondolkodva bámulta a kehely mélyén maradt nektárt, aztán fejét magasba emelve megszólalt. Hangja most cseppet sem volt nyájas, sőt, keményen, fenyegetően hangzott.

– Úgy látom, nem sikerült megértenünk egymást. Elmondom hát újra: Tohonyaparkról senki sem szerezhet tudomást, mert ezzel nyugalmunkat, biztonságunkat és kényelmünket veszélyeztetnénk. Ha tetszik a vendégszeretetem, hát élvezzétek. Ha nem tetszik, beállhattok a rabszolgáim közé. De aki ide betért, többé el nem mehet, mert előbb-utóbb kifecsegné Tohonyapark titkát. Ezt pedig nem kockáztathatom. Mostantól fogva, nektek is ez az otthonotok, akár így, akár úgy. Akit pedig szökésen kapunk, arra örökös rabszolgaság vár a korallzátony mélyén. Bizsu most megmutatja a szobátokat. Holnap reggel pedig, mindannyiunk színe előtt választ kell adnotok: rabszolgaként vagy úrként akartok-e itt élni tovább.

Diadém Dodi felhajtotta a kehelyből az utolsó cseppet is, és intett Bizsunak, hogy kísérje ki a vendégeket, Omnitudor és Balikó lehajtott fejjel, összeszorult szívvel távozott a vacsoráról.

Tizennyolcadik fejezet
A szökés

A börtönőrök eleinte gyakran benéztek Ruminihez. A kisegeret minden alkalommal mozdulatlanul, az ágy végében összekucorodva találták. Fogai hangosan vacogtak a hidegtől. Az őrök a sajnálat legkisebb jele nélkül bámulták egy darabig, aztán újra magára hagyták. Később figyelmüket mindjobban lekötötte a lentről lehallatszó úti készülődés. Időnként egyik társuk is megjelent, friss hírekkel és egy kis harapnivalóval. Az őrök megvitatták, hogy a flotta mely hajói futottak már ki a tengerre, melyik bajtársuk lett beosztva őrségbe, hajószolgálatra. Kisebb gondjuk is nagyobb volt annál, hogy a cellában didergő fogollyal törődjenek.

Amikor végre megjött a hír a kikötőből, hogy a királyi hajóraj minden tagja megindult a Tiltott-sziget felé, és a Szélkirálynő is felhúzta a horgonyt, a börtönőrök némi tanakodás után egyszerűen úgy döntöttek, hogy lefekszenek. Még egyszer utoljára megnézték a rabot, aki még mindig mozdulatlanul feküdt, aztán maguk is nyugovóra tértek.

– Most már reggelig horkolhatunk – dörmögték elégedetten.

Rumini csak erre várt. Felkelt, zsebébe nyúlt. Diadalmas mosollyal húzta elő a vascsöppentőt, amit farkincájával csent el Galléros Fecótól, miközben a fülébe suttogott, lábujjhegyen körbejárta a cellát. A nadrágjából előkotort szentjánosbogár-lámpás fénye éppen elég volt ahhoz, hogy alaposan szemügyre vehesse az ajtót és a falakat. Mivel a király parancsára ablaktalan zárkár kapott, más menekülési úrvonalat kellett találnia. Az ajtóról hamar megállapította, hogy vastag, még a hódok számára is átrághatatlan fából készült. A kisegér ugyan emlékezett, hogy kívülről vaslemezek fedik az ajtódeszkákat, de a vascsöppentőnek itt semmi hasznát sem vehette.

– A folyosón úgyis nyakon csípne valamelyik őr – vigasztalta magát, és folytatta felderítő útját.

Még az ágyon kuporogva érezte a háta felől érkező erős huzatot.

– Hát persze – kapott észbe –, hiszen a szellőzést még a börtönben is meg kell oldani.

Az ágy támlájára állva próbálta kitapogatni, honnan süvít a hűvös légáramlat. A fal itt a sarokban annyira göcsörtös, egyenetlen volt, hogy kis ügyességgel, lábait a kiszögellésekbe támasztva sikerült egészen a cella tetejéig felkapaszkodnia. Mivel a mászáshoz mindkét mancsára szüksége volt, a szentjánosbogár-lámpást a fogai közt szorította. A felső sarokban addig helyezkedett, amíg teste feszítésével kitámasztotta magát. Most, hogy már nem kellett attól tartania, hogy lepottyan, ujjaival finoman végigtapogatta a falat. Nem kellett sokáig

keresni, hogy megtalálja a vaslappal fedett szellőzőnyílást. A rozsdás vaslemez körüli ujjnyi résen át érkezett a kinti levegő. Rumini úgy vélte, hogy ha az egész fedőlapot sikerül leoldania, talán be is fog férni a szűk járatba.

Óvatosan előhúzta zsebéből a vascsöppentőt, és munkához látott. Biztos kézzel szorította a csodaszerszámot a szellőzőhöz, ami hamarosan olvadozni kezdett, és apró cseppekben lehullott az ágyra.

– Még szerencse, hogy már van ebben némi gyakorlatom – kuncogott magában elégedetten – így legalább most nem ügyetlenkedek.

Tíz perc sem telt bele, és a szellőző fedele meg a mögötte megbúvó vasrácsok fura vastócsa alakjában az ágy sarkát díszítették. Rumini visszacsúsztatta zsebébe az értékes szerkentyűt, és minden izmát megfeszítve megpróbálta betornászni magát a szellőzőlyukon.

– Nem kellett volna ennyit vacsorázni – futott át a fején, amikor a pocakja elakadt a keskeny nyílásban. Végül nagy nehezen átpréselte magát, bár pulóvere menthetetlenül kiszakadt. De most kisebb gondja is nagyobb volt ennél, hiszen tudta, hogy ha szökni akar, végig kell kúsznia a szűk csövön, egészen addig, amíg valami kijáratra nem bukkan.

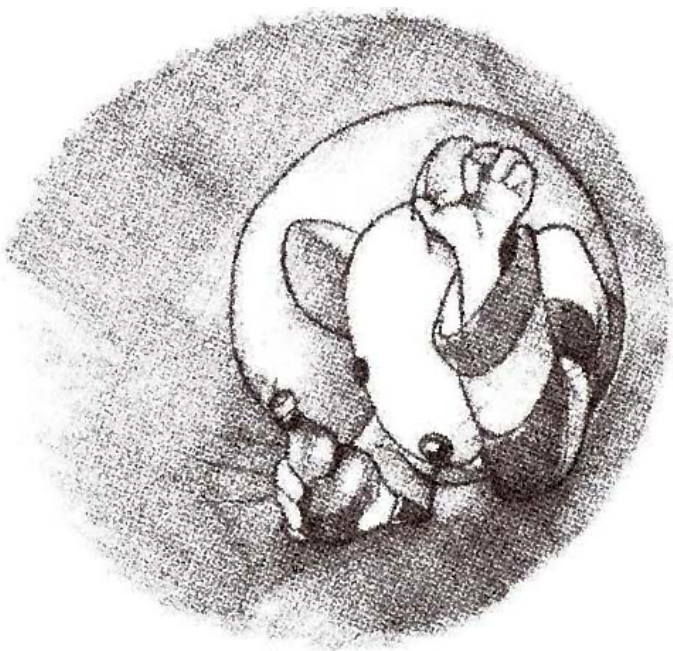

A szellőzőben akkora volt a légmozgás, hogy néhány perc elteltével Rumininek tüsszentenie kellett. Szemét behunyta, száját összeszorította, és egyik mancsával az orrát is befogta, nehogy a hangos tüsszentéssel felriassza az őröket. Szerencsére az inger, ahogy jött, el is múlt, és a kisegér folytathatta keserves útját.

A szellőző egy darabig meredeken emelkedett, mivel a börtönök a hódvár víz alatti részében épültek, és a levegőt áramoltató csőnek előbb fel kellett kapaszkodni a vízszint fölé. A mászásnak ez a szakasza volt a legnehezebb. Rumini kétszer is beszorult, és úgy érezte, örökre megrekedt a légcsatornában. De úrrá lett félelmén, üggyel-bajjal kiszabadította magát, úgy kúszott tovább. Nagy sokára elérte a kijáratot. A szellőző szabadon torkollott a nyílt levegőre, éppen csak egy rozsdás vasrács borította. Rumininek ezt igazán gyerekjáték volt eltávolítani.

Ezek után egy sokkal könnyebb, de lényegesen veszélyesebb szakasz következett: a nyíláson át ki kellett mászni a várfalra. Mivel a hódvár fatörzsekből épült, elég jó fogás esett a falon, csak a korhadt és szúrós részeket kellett óvatosan kitapogatni és elkerülni. Rumini gyorsan haladt felfelé, biztos manccsal talált támaszt magának. Szíve azonban, ha lehet, még hevesebben dobogott, mint odabent a szellőzőben. A várat mindenütt a mélységes mély Tükörtó övezte, elég volt egy kis csúszás, elvétett mozdulat, és máris bezuhanhatott a hideg, fekete vízbe.

A kisegér elhatározta, hogy az első adandó nyíláson, ablakon, teraszajtón visszamegy a várba, mert bent ugyan lehet, hogy észreveszik, de legalább nem kell attól félnie, hogy lepottyan és vízbe fullad. Nagy szerencséjére hamarosan egy réshez érkezett. Először is óvatosan beszimatolt a lyukon. Meleg, poros levegő illata csapra meg az orrát, Rumini ugyan csalódottan vette tudomásul, hogy éléskamra, konyha, étkező még a közelben sincsen, de szerencsére a hódok jellegzetes szagát sem érezte. A nyílás keskeny volt, de pont befért rajta.

– Ha szerencsém van, valamelyik eldugott, alig használt folyosóra vagy a lomtárba jutok – biztatta magát, és átfurakodott a lyukon.

Odabent egy darabig mozdulatlanul figyelt. Szeme megszokta a benti sötétséget, orra igyekezett minél pontosabban megállapítani, hol lehet. A távolból halk duruzsolás hallatszott, de a kisegér tudta, hogy csak valamelyik ajtó mögül jöhet. Mivel a közelben semmilyen élőlényt sem tudott kiszimatolni, előhalászta zsebéből a szentjánosbogár-lámpást és meggyújtotta. Pont olyan látvány fogadta, mint amire számított: egy ütött-kopott, jelentéktelen, poros várbeli folyosó, amit érezhetően csak ritkán használtak.

Rumini megkönnyebbült sóhajjal indult előre. Fogalma sem volt róla, hogy fogja megtalálni Ákum Vákuum szobáját, és miként jut be észrevétlenül, de bízott a megérzéseiben és szokásos jó szerencséjében. Ahogy haladt előre a folyosón, egyre erősebben hall orra azt a furcsa zümmögő, duruzsoló, zúgó hangot, ami már az első pillanatban megütötte a fülét. Még két lépés, és elérte az ajtót, ami mögül a különös hang érkezett. Rumini az ajtóra tapasztott füllel hallgatózott.

Egy pillanatig úgy vélte, méhek duruzsolnak odabent, aztán inkább egy morgó fenevadra gyanakodott, végül arra jutott, hogy tán valamilyen szerkezet működik a szobában, és a sok kis fogaskerék kattogása kelti a pattogó-dobogó hangon Tulajdonképpen még azt sem tudta eldönteni, mihez tudná leginkább hasonlítani a különös zúgást. Kíváncsisága, mint már annyiszor, most is felülkerekedett az óvatosságán. Úgy érezte, muszáj legalább egy pillantást vetnie a hang forrására. Magasba emelte a szentjánosbogár-lámpást, hogy benyisson, de csodálkozva állapította meg, hogy az ajtót kívülről három lakat is őrzi.

– Ezek szerint a várbeliek nagyon nem szeretnék, hogy az a valami bentről kiszabaduljon – tűnődött a kisegér. – Lehet, hogy veszélyes?

Újra hallgatózott. A hang annyira egyenletes és nyugodt volt, hogy Rumini úgy vélte, nincs félnivalója. Nem is tétovázott tovább, a vascsöppentővel pár perc alatt mindhárom lakatot eltüntette, és még a lélegzetét is visszafojtva résnyire nyitotta az ajtót. Első pillanatban látta, hogy viszonylag tágas helyiségbe jutott, de az elé táruló látványt egyszerűen nem értette. Bár a szobában alapvetően sötét volt, mégis számtalan kis fényfoszlány villogott benne, körbe a padlón, a falakon, egészen a plafonig, különös, pislákoló félhomályt teremtve odabent. A lények ugyan teljesen összevissza villantak fel, mégis úgy tűnt, hogy szabályos sorokban helyezkednek el. De a legfurcsább maga a hang volt: az egész szobában mindenütt szólt, visszhangot verve a falakon.

Rumini lábujjhegyen belépett, hogy szemügyre vegye a hozzá legközelebb eső villogó fénydarabkát. Meglepetésében kis híján felkiáltott. Végre megértette, mit talált. A várban raboskodó, világításra használt fénylények hálótermébe érkezett! A falakon körbe-körbe elhelyezett polcokon, kis fekete köpenybe burkolózva sok száz apró fénylény húzta a lóbőrt. A villódzó fények a takarók alól előkandikáló lábaktól, hátaktól, fejektől származtak. Ha valaki álmában fordult egyet, a fekete rongy alól elővillant a dereka, de volt olyan is, aki éppen csak a basát takarta be, csillogó keze-lába szanaszét vetve világított a sötétben. A különös, sosem hallott hang pedig nem volt más, mint az ezernyi apró alvó hortyogása.

– Hiszen akkor itt kell fennie Foszforeszkó kapitánynak is! Ő biztos tud nekem segíteni! – derült fel Rumini, és ujjával óvatosan megbökte a legszélső fénylényt.

– Most feküdtem le. Még nem vagyok szolgálatban – fordult a másik oldalára az apró kis lángocska.

– Hol találom Foszforeszkót? – suttogott Rumini.

A fénylény félálomban a terem túlsó fala felé bökött.

– Most költözött át az ötödik sorba. Hagyj már aludni.

Rumini lábujjhegyen arrafelé osont, ahol az ötödik sort sejtette. Itt is megrázott valakit, hogy Foszforeszkó után tudakozódjon. De a

fénylény úgy ki volt merülve, hogy fel sem ébredt Rumini bökdösésére. Végre a harmadik próbálkozás sikerrel járt: az egyik takaró alól álmosan dünnyögött valaki, hogy két polccal följebb kell keresni.

Rumini már éppen azon gondolkozott, hogy fog két polccal följebb kapaszkodni anélkül, hogy összenyomna valakit, amikor a feje fölött suttogva megszólalt Foszforeszkó kapitány.

– Sss! Rumini! Itt vagyok! Vigyázz, fel ne ébreszd őket!

A következő pillanatban a kapitány a kisegér vállára penderült, Rumini legszívesebben táncra perdült volna örömében. De csak egy icipicit örvendezhetett, mert Foszforeszkó hatalmas ugrással újra a polcon termett. A kisegér most vette csak észre, hogy Foszforeszkó megüresedett helye mellett egy neonzöld alak jelenik meg, kíváncsian forgatva a fejét. A kapitány olyan hirtelen ugrott rá, hogy a neonzöld figurának kiáltani sem volt ideje. A mozgolódásra újabb fénylény pislogott elő a takarója alól. Pilács! Ezek szerint végül őket is a többi rab közé zárták, és munkára fogták.

– Pilács, Gyogyó, segítsetek! – szuszogott a kapitány, aki még mindig a neonzöld alakkal dulakodott. De addigra már Rumini is észbe kapott. Előkapta a zsebkendőjét, a zöld fénylényre borította, aztán megragadta és belecsavarta, ügy tekerte rá a kendőt, hogy a fénylény meg ne fulladjon, de lehetőleg ne tudjon moccanni se.

– Ez Neon, a hódok besúgója – mutatott Foszforeszkó kapitány a Rumini zsebkendőjében vergődő alakra. – Nem hagyhatjuk, hogy kiszabaduljon, mert rögtön riasztaná az őröket.

– Rendben, magunkkal visszük – egyezett bele Rumini, és zsebébe süllyesztette a kis csomagot. – Gyertek gyorsan! Majd kint mindent elmesélek.

Foszforeszkó kapitány, Pilács és Gyogyó Rogyó Rumini vállára telepedtek, és a kisegér észrevétlenül kisurrant az üres folyosóra. Itt már nem fenyegetett a veszély, hogy felverik az alvókat. Rumini röviden beszámolt az elmúlt napok eseményeiről.

– Tehát Ákum Vákuum szobájába kell menned – vakargatta a fejét Foszforeszkó kapitány.

– Világos, kiszabadítjuk Szerpentiniát, elolvassuk a Hódkódexet, aztán együtt lelépünk – foglalta össze Pilács olyan magától értetődő hangon, mintha csak azt mondta volna: ebéd után eszünk egy kis süteményt és szundítunk egyet.

Rumini felnevetett.

– Ez a beszéd, Pilács! Nincs is ezen mit aggódni. Odamegyünk, elintézzük, és szépen tovább állunk. Menni fog, mint a karikacsapás. Te talán még azt is tudod, merre találjuk Ákum Vákuum szobáját.

– Én tudom, hol van – jelentette ki Foszforeszkó – bár nem vagyok benne biztos, hogy a folyosókon át is odatalálok. Megszoktam, hogy a

csövekben közlekedem.

– Azért tegyünk egy próbát – javasolta Rumini.

A kis csapat megindult. Vagyis csak Rumini lépdelt végig a folyosón, a fénylények a vállán elhelyezkedve navigálták. A vár szerencsére kihalt volt – a katonák legnagyobb része a király parancsnoksága alatt a Tiltott-szigetre hajózott, a várban maradt védők pedig csak a legfőbb pontokon állítottak éjszakai őrséget. Időnként Foszforeszkó kapitány és Pilács összetanakodtak, mert a folyosó olyan helyeken kanyargott, ahol még nem jártak.

Egyszer csak, bár mindhárom fénylény meg volt róla győződve, hogy jó irányba haladnak, a fegyverterem ajtaja előtt találták magukat. Foszforeszkó kapitány tanácstalanul pislogott, Pilács egy cifra káromkodást kanyarított magában, egyedül Gyogyó Rogyó őrizte meg a hidegvérét. Szavakra nem pazarolta az időt, ujjával mutatta a kisegérnek, merre forduljon.

– Mit mutogatsz, Gyogyó? Nem a trónterembe akarunk menni – torkolta le Pilács, de Gyogyó Rogyó akkora meggyőződéssel mutatott maga elé, hogy Rumini úgy döntött, követi az irányt. Ez volt a szerencséje, mert Gyogyó Rogyó útmutatása alapján rövidesen Ákum Vákuum szobája előtt álltak.

– Bámulatos a memóriád, Gyogyó barátom! – bókolt Foszforeszkó kapitány. – Alig néhány napja járod a hódvárat, de máris jobban kiismered magad, mint én, aki hónapok óta raboskodom már itt. Pedig rólam is azt mondják, hogy térképet őrzők az agyamban.

A dicséret hallatán Gyogyó Rogyó boldogan elmosolyodott, és úgy megrázta a kapitány karját, hogy szikrák röppentek elő a két fényes kezecske közül. Pilács türelmetlenül bökött az ajtó felé.

– Na, itt fogunk ünnepelni, vagy bemegyünk végre?

Rumini lélegzetét is visszafojtva lenyomta a hatalmas rézkilincset. A zár kattant egyet és kinyílt. A keskeny ajtórésen keresztül először a három fénylény surrant a szobába. Gyorsan megállapították, hogy a dolgozószoba üres, az öreg cickány valószínűleg a belső szobák egyikében alszik. Rumini beljebb lökte az ajtót, és belépett.

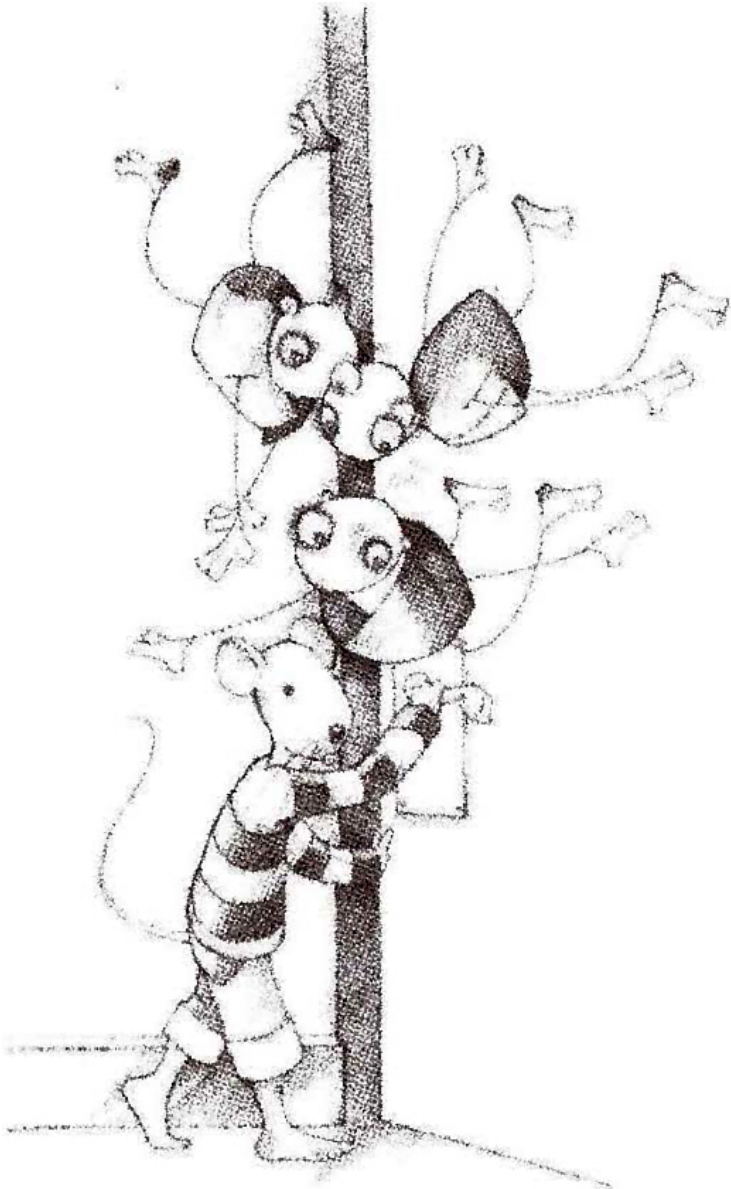

Foszforeszkó kapitány, Pilács és Gyogyó Rogyó mintha csak összebeszéltek volna, egyszerre kapták le magukról a testüket borító fekete köpenyt. Mintha három gyertya gyulladt volna a szobában, a benti sötétséget barátságosan pislogó narancssárga fény váltotta fel. Rumininek nem kellett soká keresgélni: az íróasztal közepén ott állt az üveggömb, aminek a mélyén Szerpentinia raboskodott. Mellette bevert a Hírharang, ami persze a kisegér szemében nem volt más, mint egy az asztalt borító kacatok közül. Ákum Vákuum az előző éjszakát virrasztással töltötte, várta, hátha mond még valamit a harang, sőt, még másnap sem merte a különös varázshírmondót magára hagyni,

így szinte egész nap az íróasztal mellett gubbasztott.

Estére annyira kimerült a hiábavaló várakozástól, hogy leheveredett. Éppen csak egy fél órát akart szundítani, de Ruminiék nagy szerencséjére olyan mély álom lepte meg, hogy sem a rézkilincs kattanása, sem a szobában sertepertélő Rumini neszezése nem ébresztette fel.

A kisegér óvatosan megkocogtatta az üveggömb falát. Szerpentinia azon nyomban kinyitotta a szemét, és izgatott forgásba kezdett az éjszakai látogatók láttán.

– Gyere Szerpentinia, eleget raboskodtál – suttogta Rumini, és mancsával mélyen benyúlt a gömbbe, hogy kiemelje a vízből kis aranykígyót.

– Ne nyúlj a vízbe! – kilátott Szerpentinia rémülten, de elkésett. A kisegér mancsa már odabent tapogatózott.

– Miért? – kérdezte Rumini, de a következő pillanatban már tudta is a választ. Mancsa mintha belenőtt volna a vízbe, egyszerűen képtelen volt megmozdítani. Hiába próbálta izmai megfeszítésével kirántani karját a vízből, érezte, hogy olyan erő tartja fogva, amivel szemben teljességgel tehetetlen.

– Mit gondolsz, magamtól nem másztam volna ki innen, ha lehetne? – mérgelődött Szerpentinia, de aztán elszégyellte magát.

– Bocsáss meg, Rumini, nagyon hálás vagyok, hogy eljöttél érteni. Nem tudhattad, hogy Ákum Vákuum a Fogvatar-tó vizét töltötte a gömbbe. Azért nem tudtam elszökni eddig. A Tiltott-szigetről hozzák a varázserejű vizeket.

– Tudom, hallottam már a Fogvatar-tóról – csikorgatta a fogát Rumini.

Úgy érezte, megbolondul, hogy ilyen ostoba hibát vétett. Hiszen innen aztán nincs menekvés, és ha előkerül a vén cickány a szomszéd szobából, akkor hamarosan újra a börtön mélyén találja magát. Szabadon maradt mancsával a zsebébe túrt, hátha talál valami használható eszközt. De csak a szentjánosbogár-lámpást és egy kis, kemény tárgyat tudott kitapogatni. Reménykedve előhúzta a kerek tárgyat, de csalódottan látta, hogy ez csak az a páncéllemez, amit még Omnitudor adott neki Kopjásvégen. Ez ugyan nem fogja innen megszabadítani. Csalódottan süllyesztette vissza a páncéldarabot a zsebébe.

Pilács, Gyogyó Rogyó és Foszforeszkó kapitány tanácstalanul futkostak körülötte.

– Gondolkozzunk, Szerpentinia – súgta Rumini, és agyában vadul zakatoltak a fogaskerekek. – Mondd csak, Ákum Vákuum egyszer sem vett még ki innen?

– Dehogynem – felelte Szerpentinia. – Hol egy hosszú szárú csipesszel, hol két pálcával szokott megragadni, és azzal emel ki

Mindig rettentően vigyáz, nehogy ráfröccsenjen a víz.

– Ezek szerint csak a magunk erejéből nem tudunk kijutni. Ha valakit megkérünk, az ki tud minket szabadítani – töprengett hangosan a kisegér.

– A fénylények nem elég erősek ehhez – rázta a fejét a kis arany kígyó. – Más meg ki segítene?

– Egyvalaki maradt még a várban a mieink közül! – csillant fel Rumini szeme. – Szimathy Johanna!

– Ó igen, az egérkisasszony – ugrott nagyot Foszforeszkó. – Monília úrnő szobájában láttam utoljára. Ma este ugyanis az én csapatom volt szolgálatban a királynő lakosztályában – tette hozzá magyarázó hangon.

Rumini izgatott toporgásba kezdett.

– Kapitány, ide kéne hívni Johannát. Talán, ha időben érkezik, ki tud minket szabadítani.

– Máris indulok! – jelentette ki Foszforeszkó. – Pilács és Gyogyó pedig itt maradnak, és világítanak nektek.

– Mememe veve – állt mellé Gyogyó Rogyó.

– Mit mekegsz te itt összevisszát – húzta fel a szemöldökét Pilács, aki a szorult helyzetben türelme utolsó morzsáját is elvesztette.

– A kapitánnyal akar menni – szólt csendesen Rumini. Pilács már éppen felcsattant volna, de Foszforeszkó kapitány bólintott.

– Nem is rossz ötlet, Gyogyó. Hiszen jobban tájékozódsz mindannyiunknál!

– De az egérhölggyel azért inkább te beszélj! – kacsintott a kapitányra Pilács.

A következő pillanatban Foszforeszkó és Gyogyó kiszáguldottak az ajtórésen, hogy mielőbb meghozzák a segítséget. Pilács aprócska teste egyedül nem tudta belobogni a dolgozószobát, a falak mentén sejtelmes homályba burkolóztak a polcok. Pilács egy darabig cirkált az íróasztalon, aztán hirtelen ötlettől vezérelve Rumini vállára pattant, és kényelmesen elhelyezkedett. De még itt sem nyugodott, villogó tekintetét minduntalan körbe futtatta a szobában, mintha szeme tüzével akarná megóvni Ruminit az ellenségtől.

– Ne aggódjatok! – súgta néhány perce múlva. – Ha valaki idő előtt találna rátok, az nyomban halálfia lesz!

Tizenkilencedik fejezet
A buborékúszó

Foszforeszkó kapitány és Gyogyó Rogyó lélekszakadva rohantak végig a hódvár elhagyott folyosóin. A királynő lakosztálya az épület másik szárnyában helyezkedett el, így szinte az egész váron keresztül kellett szaladniuk. A futás hevében a két aprócska fénytest felragyogott, ha valaki látta volna ezt az eszeveszett száguldást, azt hihette volna, hogy szorosan egymás nyomában két sárgás fényű villám hasítja keresztül a palota folyosóit.

Monília úrnő termei előtt a fénylények megtorpantak. Zihálva kapkodták a levegőt, ragyogó mellkasuk parázsként izzott. A folyosó végéről a királynő testőrségének léptei koppantak. Foszforeszkó kapitány intésére a két fénylény egyszerre húzta össze magára a fekete köpenyt és borította fejére a kis csuklyát. Lélegzetüket is visszafojtva lapultak a falhoz. Az őrök olyan közel haladtak el mellettük, hogy egyikük lába kis híján Gyogyó Rogyót súrolta, de a sötét folyosó homályában megbújó két parányi alakot nem vették észre.

Amint az őrök elhaladtak, Foszforeszkó kapitány és Gyogyó Rogyó a kulcslyukhoz ugrottak, hogy óvatosan bepréseljék magukat a szobába. Némi erőlködés után a királyné társalkodó szalonjában találták magokat. A bársonyhuzattal bevont fotelek mögött három újabb ajtó nyílt. A két fénylény tudta, hogy a középsőben rendezték be Monília királynő hálótermét. Sejtették, hogy Johanna ágyát valószínűleg valamelyik szomszédos szobában találják.

Gyogyó Rogyó már lendült is, hogy a jobboldali ajtó mögé lessen, miközben Foszforeszkó a bal szélen kukucskált be a kulcslyukon. Olyan egyetértésben dolgoztak, mintha régóta összeszokott társak lettek volna. Gyogyó Rogyónak könnyebb dolga volt, a selyemfüggönnyel fedett ajtó nem volt kilincsre zárva. A szobába lépve rögtön megpillantotta az alvó egérlányt. Sarkon fordult és szikrázó arccal szaladt Foszforeszkó kapitányért.

– Mememe tata Jojo – hadarta izgatottan.

– Megtaláltad Johannát! Remek! – ugrott nagyot a kapitány, és már rohantak is, hogy mielőbb vihessék a segítséget a bajba jutott Rumininek.

A fénylényeknek sokkal könnyebb dolguk volt, mint Rumininek, amikor Balikót próbálta az éjszaka közepén felverni. Az egérlány nem aludt mélyen, Foszforeszkó kapitány suttogására rögtön kinyitotta a szemét, és csodálkozva meredt a két fura szerzetre. Szemét megdörzsölte, mert nem tudta eldönteni, hogy ébren van-e vagy álmodik. De a két fénylény nem tűnt el, sőt az egyikük halkan sürgetni kezdte.

– Rumini bajba került. Kérem, Johanna kisasszony, jöjjön azonnal, mert kegyed az egyetlen, aki segíthet.

– Fénylények vagytok, ügye? – kérdezte Johanna, és kinyújtotta vékony ujjait, hogy megérintse Gyogyó Rogyót. – Kopjásvégen találkoztam már néhány honfitársatokkal.

– Igen, kisasszony, fénylények vagyunk. De könyörögve kérem, ne vesztegessük tovább az időt.

A szoba túlsó végén álló ágy hatalmasat reccsent. Monília úrnő nagytestű komornája nyögdécselve átfordult a másik oldalára.

– Pszt – emelte szájához parányi mutatóujját Foszforeszkó. – Nehogy felverjük.

Johanna már összeszedte magát. Noha számtalan kérdés kavargott a fejében, belátta, hogy ebben a pillanatban nem lehet beszélgetni. Csendesen belebújt az ágy mellen álló cipőbe, magára kanyarította kardigánját, és lábujjhegyen megindult az ajtó felé.

A komorna ágya újra megnyikordult, és a testes hódasszonyság egy pillanatra kinyitotta a szemét.

– Csak a mosdóba megyek – súgta kedvesen Johanna, miközben elhaladt mellette.

A komorna az orra alatt motyogott valamit, és már aludt is tovább.

Visszafelé sokkal tovább tartott az út, Foszforeszkó kapitány minden kanyar előtt előre szaladt, nehogy véletlenül egy kósza őrjárat karjaiba fussanak. Gyogyó Rogyó az utóvéd szerepét kapta, gondosan ügyelt, nehogy valaki hátulról lepje meg a lopakodó egérlányt. Végül, hosszú percek elteltével, ami Johanna számára legalább egy órának tűnt, megérkeztek Ákum Vákuum szobájába.

– Itt is csendben kell lennünk, mert az öreg cickány a szomszéd szobában bármikor felébredhet – súgta Foszforeszkó.

Johanna bólintott és belépett. Legszívesebben azonnal kifaggatta volna a kisegeret, hogy mi történt vele, hiszen legutóbb a királyi vacsoránál látta, ahol jó étvággyal majszolta az elé rakott ételt. Aztán Johannát Monília úrnő parancsára elvezették, így nem tudhatta, hogy Ruminit börtönbe vetették, és nem hajózott el a Szélkirálynőn a Tiltott-szigetre. Azt pedig végképp nem sejthette, hogy a kisegér megszökött a rabságból, és Ákum Vákuum dolgozószobájában rekedt.

– Vigyázz, Johanna, bele ne nyúlj a vízbe – figyelmeztette jó előre Rumini, és néhány szóval elmondta, mi történt.

– Jó, de akkor mit csináljak? – nézett tanácstalanul az egérlány.

– Szerintem egyszerűen csak fogd meg a mancsom, és rántsd ki a vízből.

Johanna megragadta Rumini karját, és megpróbálta kiemelni a tálból. Nem volt könnyű feladat, a kisegér karja olyan mozdulatlan volt, mint egy kődarab. Johanna segítséget keresve nézett körül, és meglátta az ajtó mellé támasztva Ákum Vákuum igazgyöngy berakásos

sétapálcáját. Felkapta, a vízbe merítette, és mint egy emelőrúddal, kiemelte vele Rumini mancsát a vízből. Mihelyt az utolsó csepp is lecsorgott az ujjairól, a kisegér újra szabadon mozoghatott. Most Szerpentiniát emelték ki a vízből két vékonyabb pálca segítségével.

– Jaj de jó végre szabadon mozogni – lelkendezett a kis aranykígyó. – Már azt hittem, megbolondulok abban a szűk medencében.

– Már csak a Hódkódexet kell megtalálni. Nem lesz könnyű ennyi holmi között – dünnyögött Rumini, miközben hunyorogva próbálta kisilabizálni a félhomályos polcokon sorakozó vaskos könyvek aranybetűit.

– A Hódkódexet keresitek? – szisszent fel Szerpentinia. – Azt a faragott szekrény mélyén tartja hét lakat alatt.

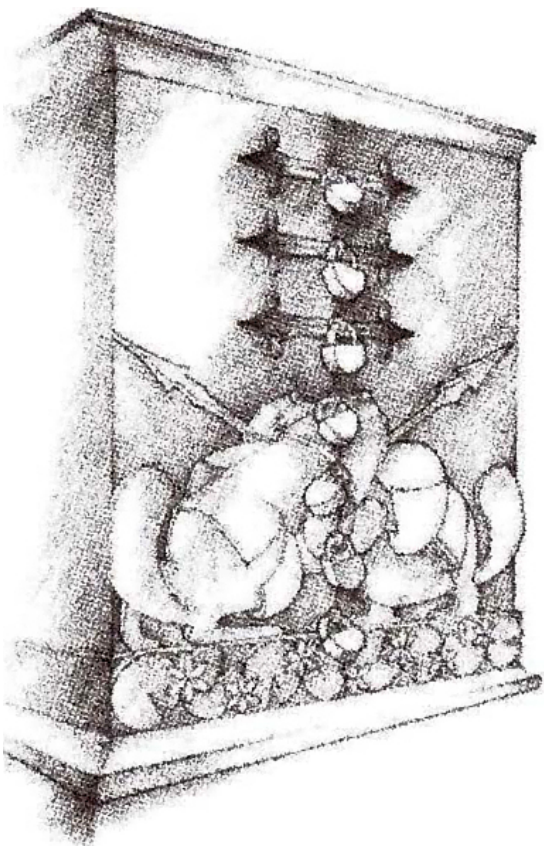

Rumini izgatottan lépett a tekintélyes bútordarabhoz. A vastag ajtószárnyakat harci díszben pózoló hódkatonák domborművel és növényeket mintázó faragványok díszítették. Hét cirádás vaspánt tartotta egyben a szekrényajtókat, egy-egy jókora lakattal felszerelve.

Rumini nem tétovázott. A vascsöppentő néhány pillanat alatt Ákum Vákuum mind a hét lakatját cseppfolyóssá változtatta, így a kisegér óvatos mozdulattal felnyithatta a szekrény ajtaját. Hatalmas

rendetlenség tárult a szemei elé, Rumini legszívesebben minden limlomot rögtön a mancsába vett volna, hogy alaposan szemügyre vegye. Meg is ragadta az első tárgyat: egy szokatlanul fényes pergamenlapot és a hozzá rögzített, tömzsi tollat.

– Rumini, ne vacakolj már! A kódex a felső polcon van – bökte meg a vállát Johanna.

Rumini gyorsan zsebre vágta a pergamenlapot és a tollat, aztán felágaskodott, hogy elérje a legfelső polcon méltóságteljesen nyújtózó bőrkötéses kódexet.

– Segíts leemelni! – szólt hátra az egérlánynak. – Egyedül nem bírom el.

Johanna és Rumini nagy üggyel-bajjal kiemelték a szekrényből a vaskos könyvet. A Hódkódex még a hódok méreteihez képest is nagy volt, nem csoda, hogy kis híján kilapította a két fiatal egeret. Johanna ujjai elfehéredtek a nagy erőlködéstől, de a kódex még így is kicsúszott a mancsából. Most már Rumini sem bírta tovább. A vaskos könyv óriási puffanással zuhant a padlóra.

A szomszéd szobából azonnal dörmögés, csoszogás hangzott fel, és az ajtóban megjelent Ákum Vákuum görnyedt alakja. A váratlan betolakodók láttán egy másodpercre megdermedt. Ez a pillanat elég volt Rumininek ahhoz, hogy felocsúdjon. Ha a vén cickány segítséget hív, elvesztek. De Ákum Vákuum az őröknél is jobban hízott saját varázserejében. Az íróasztalhoz ugrott, hogy varázspálcáját felkapva halálos átkot küldjön az egerekre. Rumini utána ugrott, hogy megállítsa. Tekintete végigfutott az íróasztalom és máris tudta, mit kell tennie. Felkapta az asztalon álló üveggömböt, amiben addig Szerpentinia raboskodott, és tartalmát Ákum Vákuumra loccsantotta.

A Fogvatar-tó vizétől az öreg varázsló mozdulatlanná dermedt. Csak szemei szórták a gyilkos pillantásokat Rumini felé.

– Ezt még megkeserülitek, alávalók – hörögte, de hangja túl gyenge volt ahhoz, hogy a folyosón járkáló őrök meghallják.

A többiek már az ajtóban álltak, készen a menekülésre. De Rumini tétovázott. A varázslóról egyelőre csurog a víz, amíg meg nem szárad, moccanni sincs esélye. Talán még volna idő megnézni a Hódkódexet.

– Gyere már! – sziszegte Szerpentinia a küszöbön tekeregve.

– Nem, várjatok! – döntött a kisegér. – Meg kell tudnom, hogy vissza lehet-e változtatni a többieket.

Annyira izgatott volt, hogy először meg sem hallotta Ákum Vákuum víztől eltompult nevetését. A gonosz kacaj csúf káromkodásba fulladt, végül az öreg gyűlölködve súgta:

– A barátaidon nem lehet segíteni. A Fordí-tó vize örökre megváltoztatta őket.

– Nem hiszem! – csattant fel Rumini, és szemét elfutották a könnyek.

Kapkodva lapozott bele a földön heverő kódexbe. De Ákum Vákuum vad mormolásba kezdett, s varázsigéi nyomán elhalványultak a kódex oldalai. A színes tinta, a kacskaringós betűk, térképek, varázsjelek a kisegér szeme láttára váltak köddé. Néhány pillanat, és a kódex csupán üres, megsárgult oldalak kötege volt már.

– Gyere, Rumini! – hajolt le hozzá Johanna, és megfogta a mancsát. – Most még kijuthatunk!

Rumini feltápászkodott, és szó nélkül az ajtóhoz surrant. A fénylények már körülkémleltek, és csak a kisegér érkezésére vártak, hogy végre elhagyják a baljós kamrát. Némán lopóztak ki a folyosóra. Csak Rumini fülében csengett még soká Ákum Vákuum gúnyos kacaja.

– Merre tovább? – néztek egymásra odakint tanácstalanul.

– Keressük meg a kijáratot, és szívódjunk fel – vélekedett Pilács.

– De a hódvárból csak a belső, víz alatti zsilipen át lehet kimenni – ellenkezett Rumini. – Az pedig biztos tele van őrökkel.

– Van egy ötletem – jelentette ki Foszforeszkó kapitány, és határozott léptekkel megindult a trónterem irányába. A többiek szó nélkül követték. Ám alig tettek meg néhány métert, amikor a hátuk mögött éles sipítás verte fel a csendet.

– Riadó, riadó! Árulás történt!

A társaság rémülten fordult hátra, és meglátták Neont, amint a felső csőrendszerre próbál felkapaszkodni, miközben torka szakadtából kiabál az őrökért. Amikor Rumini zsebébe tuszkolta az Ákum Vákuum szekrényéből lopott tollat és pergamenlapot, óvatlanul meglazította zsebkendőjét, amibe az áruló Neont kötötte a fénylények éjszakai pihenőhelyén. Neon rögtön megérezte, hogy ütött a szabadulás órája, és addig izgett-mozgott, amíg sikerült kikecmeregnie a zsebkendő szorításából. Innen már csak egy ugrás kellett, és végre kikerült Rumini zsebéből. Persze első dolga volt, hogy riassza a vár lakóit.

Pár pillanat múlva két irányból is felhangzott a közeledő várőrség lábdobogása, és a folyosó mennyezetén pislákolva, lassan, de felvillantak a fénycsövek. A legszebb álmukból előparancsolt fénylények kábán rohantak a parancsolt helyre. Foszforeszkó kapitány először Neon után veretre magát, de aztán ráeszmélt, hogy sokkal fontosabb feladat várja. Hiszen ha a várat mindenütt kivilágítják, a két egérnek esélye sem marad arra, hogy eliszkoljon.

Hirtelen ugrással felrugaszkodott a plafonra, megkereste a fénycső egyik parányi szellőzőrését, és teli torokból belekiabált:

– Fénylények! Testvéreim! Foszforeszkó kapitány szól hozzátok! Vonuljatok vissza! Ha elkapják az egereket, esélyünk sem marad a hazatérésre!

Most már Pilács is megértette a kapitány tervét. Ő is felszaladt a falon, és a cső mentén végigfutva rikoltozott:

– Menjetek vissza a szállásra! Ne világítsatok!

A szolgálatba rendelt fénylények felismerték Foszforeszkó kapitányt, és ujjongva látták, hogy barátjuk máris kiszabadult a fénycső rabságából. Nagy elhatározással mindannyian megindultak vissza, a szálláshelyükre, futótűzként szállítva magukkal a nagy hírt: kitört a lázadás, Foszforeszkó lesz a megmentőjük, csak nem szabad a hódoknak világítani.

A hirtelen felvillanó, aztán nyomban elsötétülő folyosókon tétován állt meg a két üldöző őrjárat. Hirtelen nem tudták, merre menjenek tovább, sőt azt sem értették, kit is kell valójában üldözniük. Mire Neon végre rátalált a tanácstalanul tapogatózó őrökre, és elmagyarázta nekik, mi történt, a szökevények néhány perc előnyhöz jutottak.

Foszforeszkó és Pilács a cső mellett rohangált, fülüket időnként a szellőzőkhöz szorították. A fénylények ugyan visszarohantak szálláshelyükre, de fekete köpenyükbe burkolózva rövidesen visszatértek a csőbe, hogy nyomon kövessék a menekülők útját. Mivel a vár minden helyiségét keresztül-kasul behálózta Hodrik király fénycsőrendszere, az elsötétített világítók szabadon bejárhatták a palota minden zegzugát. Jutott belőlük minden folyosóra, és nem maradt olyan őrszem a várban, akinek mozgását ne leste volna felülről néhány parányi, fekete köpenybe burkolózó fénylény. Suttogva adták tovább egymásnak a hírt az őrjáratok mozgásáról, így Foszforeszkó kapitány időben értesült róla, hogy merről fenyeget veszély. Apró intésekkel jelzete a Rumini vállán kapaszkodó Gyogyó Rogyónak, aki a kisegér fülét rángatva irányította a menekülőket.

A fénylények remek csapatmunkát végeztek: a gyorsan továbbított híreknek köszönhetően Rumini, Johanna és Szerpentinia mindig időben fordult más irányba, és sikeresen elkerülte az összes őrjáratot. De Neon és néhány hűséges társa ellentámadásba lendült, visítva, villogva igyekeztek irányítani a tanácstalan üldözőket. Közben Ákum Vákuumról is lecsurgott a víz, és Riz Ottót is riasztották. A varázsló szobája ajtajában állt, ruhája nedves volt még, így nehézkes, darabos mozdulatokkal osztogatta a gyertyákat az arra járó őröknek. Közben Riz Ottó riadót hívatott az egész palotában.

A trombita hangjára az összes állandó őrszem az őrparancsnok keresésére indult, szabadon hagyva ezzel a legfőbb kijáratokat és a belső kikötőt is. Nem kellett több mint húsz másodperc, hogy a hír Foszforeszkó kapitányhoz is eljusson.

– Gyorsan a víz alatti kapukhoz! – kiáltott Foszforeszkó Gyogyó Rogyónak. – Pár percre felszabadult a kijárat!

A fénylény hatalmasat rántott Rumini fülén, és apró csípésekkel jelezte az irányt.

– Mindkettőnknek könnyebb lenne, ha tudnál beszélni – jajdult fel a kisegér, de azért engedelmesen a jelzett irányba fordult, magával rángatva a tanácstalanul botorkáló Johannát. Szerpentinia szorosan a

fal mellé simulva siklott mellettük.

Gyogyó Rogyó megint remekül átlátta a vár folyosórendszerét, és egy kis raktárhelyiségen átvezetve néhány perc alatt a belső kikötőbe kalauzolta a csapatot. Szerencsére a riadó hangjára elrohanó őrök még nem tértek vissza, Ruminiék biztonságosan szemügyre vehették a kikötőben sorakozó buborékúszókat.

– Pillanatok alatt utol fognak érni, annyi itt a buborékúszó. Nem is tudom, melyikkel menjünk – nézett szét tanácstalanul Rumini az egymás mellett sorakozó kis vízi járműveken.

– Nézzétek, ott a legszélén áll az az arany cirádás! – mutatott jobbra Johanna –, Monília úrnő egész este arról fecsegett, hogy születésnapjára új buborékúszót kapott, ami az összes őrhajónál gyorsabb és szebb.

– Akkor menjünk azzal, hátha nem érnek utol! – döntött Rumini, és futva indult a királynő becses ajándéka felé.

A cifra, buborékúszó ajtaja nem volt lezárva, a hódvárban senkiben sem merült fel az a felségsértő gondolat, hogy valaki esetleg beszállhatna a királynő járművébe. Rumini, Johanna és Gyogyó Rogyó egyenesen az irányító kabinba siettek.

Szerpentinia eközben felkúszott Foszforeszkó kapitány és Pilács mellé, akik a mennyezeten ugrálva, kétségbeesetten próbálták megnyitni a gondosan lezárt kikötői fénycsöveket. Az aranykígyó kétszer rátekerte farkár a csőre, ott, ahol egy kis repedés látszott, szájával megragadott egy falból kiálló fadarabot, és teljes erejével megfeszítette magát. Harmadszori nekigyürkőzésre a repedt cső hirtelen reccsent egyet és eltörött. Belsejéből fekete köpenyes fénylények özönlöttek elő, és százasával tódultak a királynői buborékúszó felé. A szabadulás híre hamar körbefutott a várban, és aki csak tehette, a kikötőbe száguldott, hogy feljusson a menekülő hajóra.

A csövekben száguldó fénylények lobogó köpönyege alól elő-elővillanó számtalan ragyogó fénytest, ezernyi rohanó láb, furcsa, villogó nyílként jelezve a menekülés irányát. Az őrök rövidesen észbe kaptak, és követték a felvillanó jelzéseket. A menekülők nagy szerencséjére a csöveken keresztül egyenesen le lehetett jutni a kikötőbe, míg az üldözők kénytelenek voltak a bezárt szobákat megkerülni, lépcsőn föl-, folyosón lerohanni, hatalmas kerülőket téve, és ezzel további előnyhöz juttatva a szökevényeket.

Rumini eközben a kormánykerék mögé állt, és összeráncolt homlokkal találgatta, vajon miként kell a buborékúszót irányítani. Szerencsére első, Kopjásvégen tett látogatásuk alkalmával az egerek kísérőjéül rendelt hódfiú elmagyarázta a buborékúszók működését: az együk kar fel és lefelé mozgatásával a merülést és emelkedést lehet szabályozni, a másik karral gyorsítani és lassítani lehet, a választott

irányt pedig a kormánykerék mozgatásával lehet követni. Már csak az a kérdés, hogy kell a masinát beindítani.

– Nyomjuk meg ezt a gombot – indítványozta Johanna, és választ sem várva benyomta a gyorsító kar mellett található kapcsolót.

A buborékúszó halkan glugyogni és mormolni kezdett, jelezve, hogy a jármű készen áll az indulásra.

Rumini az ajtóhoz szaladt, hogy gondosan lezárja. Foszforeszkó kapitány, Pilács és Szerpentinia utolsóként érkezve szálltak fel. Rumini gyorsan partra ugrott, és gyakorlott mozdulattal kioldotta a hajót rögzítő hurkot.

Most már nyugodtan bezárhatta az ajtót, és lenyomhatta a merülést irányító kart. A buborékúszó megremegett, és döcögve, billegve süllyedni kezdett. Johanna, aki a Kopjásvégen töltött évek során többször is megfigyelte már, hogyan irányítják a buborékúszót, kedvesen megfogta Rumini vállát.

– Mi lenne, ha cserélnénk? Te nézed az utat, és mondod, hogy merre menjünk, én pedig vezetem a buborékúszót.

– Miért, te tudod, hogy kell? – szusszant megkönnyebbülve a kisegér.

– Kornél úr egyszer megengedte, hogy a kormányzói hajót irányítsam. Igaz, csak a tó legmélyén próbálhattam ki, de azért nagyjából emlékszem, hogy kell.

– Akkor gyere!

Rumini előzékenyen átadta a kormányosi fotelt, és az ablakhoz állt, hogy a vizet kémlelve navigálja Johannát. A nagytermetű hódoknak persze semmiség volt egyszerre vezetni a hajót és figyelni az utat, de a két egérke a fotelben ülve nem ért fel az ablakig, így ketten kellettek az irányításhoz: egy, aki látta, merre kell menni, és egy, aki vezette a buborékúszót.

A vízi hintó – ahogy Monília úrnő nevezte buborékúszóját – már leért a víz alatti kijáratot jelentő zsiliphez, mire a várbeli őrök lihegve, egymás sarkára taposva megérkeztek a kikötőbe. Mivel a hatalmas csarnokot teljes sötétség borította, az őrök a mancsukban szorongatott gyertyák fényénél próbáltak rájönni, kova tűntek a menekülők. Egy őrszem kétszer is végigszaladt a parton, hogy megszámolja a királyi buborékúszókat. Értetlenül csóválta a fejét.

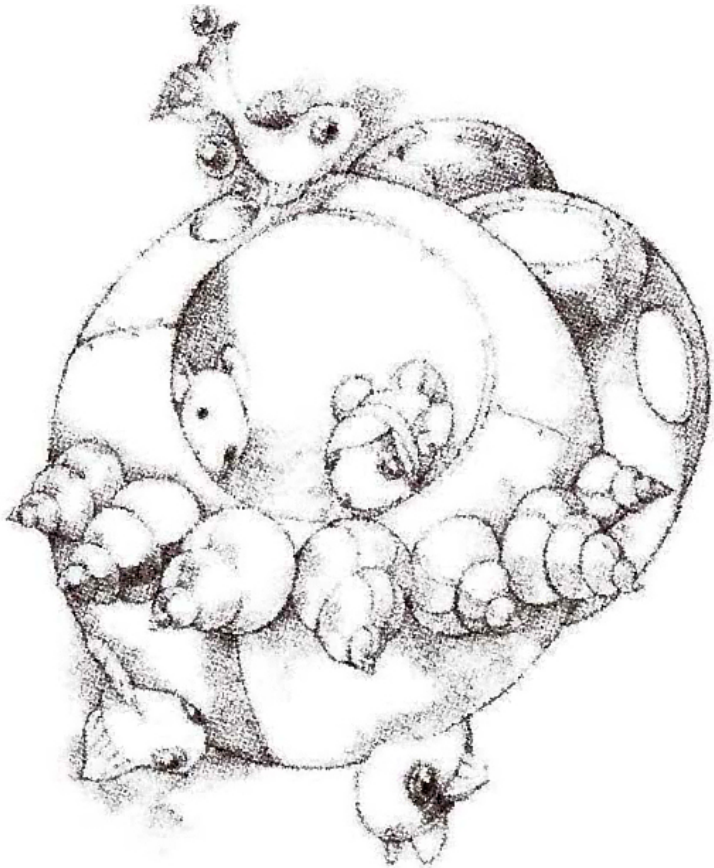

– Megvannak az utolsó szálig. Nem értem, hogy szökhettek tovább.

Újabb számolás és fejcsóválás következett. Végül szuszogva, izzadtan megjelent Riz Ottó termetes alakja is, és ekkor minden fejben világosság gyűlt. Monília úrnő vadonatúj hajója! Hiszen csak azzal kelhettek útra a szökevények!

– Gyerünk, utánuk! – rendelkezett az őrparancsnok.

A hódok bepattantak saját buborékúszóikba, és egymás után alámerültek, hogy a menekülők nyomába eredjenek. Riz Ottó hajója vezette a sort. Az őrparancsnok már messziről kiabált a hangtölcsérébe, hogy figyelmeztesse a zsilipen szolgáló katonákat:

– Zárják le a zsilipet! Ne engedjenek ki senkit!

Mivel az általános riadó csak a várban mozgósította az őröket, a zsilipen szolgáló hódok mit sem sejtettek a hódvárban zajló üldözésről. Annyit láttak csupán, hogy Monília királynő buborékúszója közeledik a kijárat felé. Az éjszakai óra ugyan merőben szokatlan volt, de az őrök tudták, hogy Hodrik király parancsára az úrnő nem próbálhatta ki az ajándékba kapott járművet, amíg a királyi flotta el nem hajózott a Tiltott-szigetre. Azt gondolták tehát, hogy a királynő férje távozása után rögtön vízre akart szállni. A zsilip parancsnoka megértően bólogatott: a királynő új hajója kiválóbb volt Gátváros

minden buborékúszójánál. Nem csoda, hogy a felséges asszony még a hajnalt sem tudta kivárni.

Így történt, hogy a zsilip hódőrsége tisztelegve nyitott utat a királynő hajójának. Riz Ottó hangtölcsérének hangja fél perc múlva hozta a parancsot: le kell zárni a zsilipet, hogy senki se távozhasson. A parancsnok nem tétlenkedett: katonái másodpercek alatt becsukták a Tükörtóba kivezető zsilipkaput. Riz Ottó és a nyomában érkező őrök tajtékozva vették tudomásul, hogy nem tudnak a menekülők után száguldani, mivel útjukat állja a lezárt zsilip. Riz Ottó a körmét rágta idegességében, amíg a parancsnok sértett arckifejezéssel újra felnyittatta a kapukat.

A Tükörtavon néhány perc alatt átszáguldottak a menekülők, és mire Riz Ottó csapata végre átjutott a vár belső zsiliprendszerén, Ruminiék már a külső zsiliphez értek, amin keresztülhaladva a Tükörtóból a nyílt tengerre juthattak. Az előző kudarcból tanulva Riz Ottó nem merte hangtölcsérén át riasztani a külső zsilip őreit, nehogy újra zárt kapuk akadályozzák az üldözést. A királynő vízi hintója így itt is gond nélkül kibocsátást nyert, az üldöző csapat csak néhány perces késéssel száguldott utánuk.

Hódító Hodrik igazán pazar ajándékkal lepte meg hitvesét. Móniba királyné új buborékúszója a Hódszövetség legkiválóbb műhelyében készült, és nem csak pompásan díszített, kényelmes, tágas hajó volt, de a mesterek ügyességének köszönhetően se merülésben, se gyorsaságban nem akadt párja az egész Arany-tengeren. Rumini és Johanna elégedetten tapasztalták, hogy úgy száguldanak a víz mélyén, mintha a legvadabb szélben repítené őket a Szélkirálynő. Rumini egy pár percre magára hagyta Johannát az irányítófülkében, hogy szemügyre vegye a hajó belsejét, és megnézze, biztonságos helyet talált-e magának a három fénylény és Szerpentinia.

A buborékúszó beindítása annyira lekötötte a kisegér figyelmét, hogy nem is tudatosult benne, hány szökevény szállt fel időközben az utastérbe. Amikor a tágas kabinba lépett, fájdalmasan felkiáltott, és szeme elé kapta a mancsait. Olyan vakító fény villant ugyanis fel, hogy színre égtek tőle a szemgolyói. Mintegy ezer apró fénylény ücsörgött az utastérben, sűrűn beborítva a padlót, a bútorokat, de még a mennyezetet és a függönyöket is. Köpenyüket levették, vidáman csevegtek, olyan fényárt zúdítva testük világával a kisegérre, mintha egyenesen a napba nézett volna.

– Aú, a szemem, megvakulok – nyöszörgőit Rumini.

– Köpenyeket felhúzni! – adta ki a parancsot Foszforeszkó kapitány, és a kabin néhány pillanat alatt kellemes félhomályba borult.

Rumini hunyorogva kukucskált elő ujjai mögül, szeme sarkából kitörölt egy könnycseppet, aztán vidáman felnevetett.

– Komolyan mondom, a napra lehet nézni, de rátok nem.

– Szépek vagyunk, mi? – rikkantott vidáman Pilács a függöny rojtján hintázva.

– És most, hogyan tovább? – kérdezte elkomolyodva Foszforeszkó.

– Meg kell találnunk a Szélkirálynőt, és meg kell fürdetni a legénységet a Fordí-tó vizében. Hátha mégis van remény.

– Akkor irány a Tiltott-sziget – kurjantott Pilács.

– Úgy van. Irány a Tiltott-sziget! – harsogott Rumini a tőle telhető legkapitányibb hangon, és döngő léptekkel visszatért Johannához, hogy újra elfoglalja leshelyét az ablaknál.

Huszadik fejezet
A remete

Omnitudor és Balikó még sokáig nem tudott elaludni. Hallották, ahogy a korallzátony mélyén rejtőző hatalmas, fényűző Bíborkorall Tohonyapark egyik távoli csarnokában dübörög a zene, és hangosan vigadnak a lusta, kövér ékszerteknősök. Omnitudor idegesen dobogott mancsával a vendégszoba falán, Balikó a fogát csikorgatta. Egyszerűen hihetetlennek tűnt, hogy ennyi kaland, szökés, víz alatti utazás után néhány önző teknősbéka miatt nem tudják folytatni az útjukat, ami pedig annyira sürgős lenne. Hiszen ha nem riasztják időben Kőpáncélos Agatont, a teknősök királyát, Hódító Hodrik megszerezheti a teknősjogait is, és ezzel örökre legyőzhetetlenné válik.

Omnitudor tehetetlenül toporgott, Balikó mancsa egy pillanatra ökölbe szorult. Diadém Dodi ugyan kényelmes vendégszobát bocsátott rendelkezésükre, de az ajtót gondosan lezárták kívülről, nehogy a két utazó az éj leple alatt megszökhessen. Balikó időnként felcsillanó szemmel előállt ugyan egy-egy vad és megvalósíthatatlan szökési tervvel, de a vén Omnitudor minden Ötletre csak a fejét rázta. Végül, mert újabb gondolat már nem jutott eszébe, a kisegér összekucorodott az ágyon, és magára húzta takaróját.

– Csak egyet árulj el nekem, mester! – fordult a vén teknőshöz. – Holnap, ha megkérdezik, hogy uraságként vagy rabszolgaként akarunk-e itt élni, mit fogunk válaszolni?

– Micsoda kérdés! – fortyant fel az öreg. – Egyetlen percig sem vagyok hajlandó ezzel a söpredékkel, ezzel az áruló népséggel együtt mulatni!

– Sejtettem – motyogott bánatosan Balikó. – Valami azt súgja, hogy hamarosan visszasírom még a hajósinaskodást!

Tovább már nem beszélgettek, mert a kisegér mély álomba merült. Reggel az ajtó kattanására ébredt, és rögtön megállapította, hogy Omnitudor egy tapodtat sem mozdult arról a helyről, ahol este utoljára látta.

Az ajtó kinyílt, és álmosan, szeme alatt puffadt karikákkal, a felcicomázott páncélú Bizsu trappok be a szobába. Köszönés helyett végigmérte a vendégeket, kíváncsian bámulta, mekkorát nyújtózik Balikó, aztán vidám, csevegő hangon megszólalt.

– Nem szokásom ilyen korán kelni, de kicsit túl sok algasört ittam az éjjel, és rakoncátlankodik a gyomrom. Hehe, már ha értitek, mire gondolok.

Mivel se Balikó, se Omnitudor nem válaszolt, de még csak el sem mosolyodott, Bizsu megköszörülte a torkát, és kicsit zavartan folytatta:

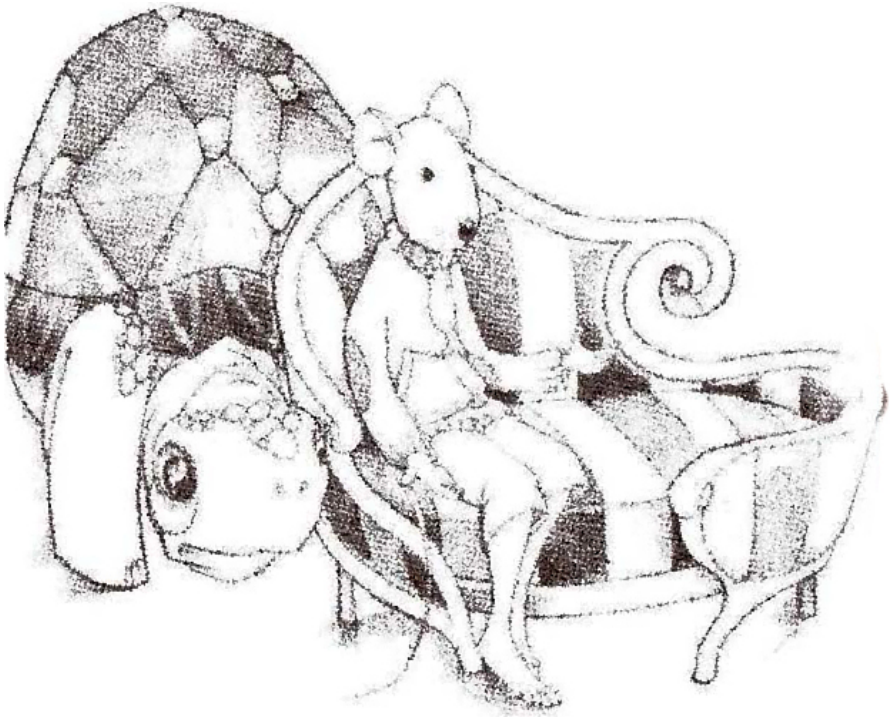

– Gondoltam benézek, és megkérdezem, hogy döntöttetek. Tudjátok, Dodi kemény fickó, vele igazán nem lehet packázni. De ha beletörődtök a sorsotokba, remekül fogtok itt szórakozni. Dodi minden vendégét agyon kényezteti, olyan úri dolgunk van itt, mint az igazi királyoknak.

– Azzal a különbséggel, hogy az igazi királyok tudják, mi a kötelességük. Ha veszély fenyegeti az országot, megvédik, ha egy alattvalójuk bajba kerül, igazságot szolgáltatnak. Akár az életüket is kockáztatják – szólt kimérten Omnitudor.

Bizsu meghökkent.

– Ezek szerint még mindig menni akartok? Akkor is, ha ezzel kihívjátok magatok ellen Dodi haragját? Akkor is, ha ezek után biztosan a rabszolgák közé kerültök?

– Ha itt maradnánk, azzal elárulnánk a teknősök népét. Hódító Hodrik mindannyiunkat rabszolgává akar tenni, és ezt csak úgy kerülhetjük el, ha időben hadba szállunk ellene.

Bizsu döbbenten hallgatott. Egyszerűen nem fért a fejébe, miért aggódik ennyit a vén teknős. Hiszen a Tohonyaparkban teljesen mindegy, hogy Kőpáncélos Agaton vagy Hódító Hodrik-e az úr. Lényeg, hogy senki sem jön ide királykodni, és még a csapból is tengeri nektár folyik.

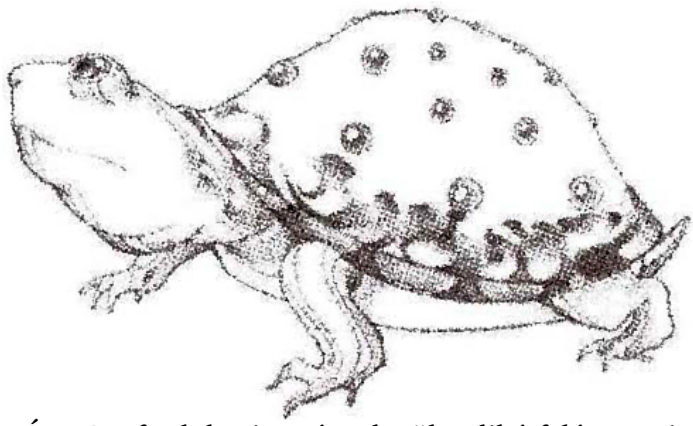

– És te? – fordult Bizsu értetlenül Balikó felé. – Te igazán nem vagy se teknős, se hód. Te minek viszed vásárra a bőröd?

– Azért mert a barátaim nagy bajba kerültek. Ha cserbenhagynám őket, tán el is pusztulnának.

– És ha rajtavesztesz? – firtatta Bizsu. – Mi lesz, ha útközben felfal egy cápa, vagy agyoncsap egy hód buzogánya?

– Akkor legalább nem kell életem végéig rossz lelkiismerettel élnem – vágta rá Balikó, és egy pillanatra úgy beleélte magát a barátaiért vérét hullajtó hős szerepébe, hogy könnybe lábadt a szeme.

Bizsu gondolataiba merült. Eszébe jutott nagyapja, aki kétszáz évvel korábban a teknősök szabadságharcának egyik ezredese volt, és az utolsó, győztes csatában életét vesztette. A nagymama majd száz évig gyászolta, és unokáinak állandóan a nagypapa harci kitüntetéseit mutogatta: a Páncélosrend aranyfokozatát, a hősöknek járó selyemszalagot és a szarumedaliont, amit a nagypapa személyesen a királytól kapott. A kis Bizsu már akkor értetlenül bámult, és arra gondolt, hogy ő ugyan nem akar hős lenni, mert mi a csudát kezd most a nagypapa a szarumedalionnal, ha egyszer ott maradt holtan a csatamezőn.

De most, életében először, Balikó szavainak hatására, megértett valamit a nagyszüleiről, amiről hirtelen meghatódott. Talán mégsem volt hiábavaló, hogy a nagypapa életét áldozta a teknősök népéért, és talán a nagymama sem volt bolond, amiért még büszke is volt erre. Talán hagyni kéne, hogy ez a két szerencsétlen folytathassa a reménytelen küzdelmet. És ha valaki, hát pont ő, Bizsu, segíthetne.

– A Tohonyaparkból nem lehet ám kijutni – szólalt meg csendesen. – Egyedül csak az élelmiszer raktárból vezet úr kifelé, a nyílt vizekre. De ott rengeteg rabszolga nyüzsög, és fix, hogy nem hagynak titeket elcsellengeni.

– Hát akkor mit tegyünk? – kérdezte Balikó, aki azonnal megérezte, micsoda változás ment végbe az ékszerteknős lelkében.

– Először is esküdjetek meg, hogy ha kijuttok innen, senkinek sem

áruljátok el Tohonyapark titkár. Hallgatnotok kell, mint a sír, ez a segítségem ára.

– Esküszöm – vágta rá Balikó.

Bizsu Omnitudorra nézett. Az öreg hallgatott.

– Hamar esküdj te is, mielőtt meggondolom magam! – förmedt rá Bizsu, – És előre szólok, hogy ha valaki meglát minket, én mindent letagadok!

– Esküszöm – hajtotta le a fejét Omnitudor.

– Így már mindjárt más. Figyeljetek! Az éjjel kicsit felöntöttünk a garatra, és elfogyott három nagy láda algasör – magyarázta Bizsu. – Ma biztos el fognak menni, hogy feltöltsék a készleteket. Az üres ládákban elbújhattok, mert azokat magukkal viszik a rabszolgák az új szállítmányért.

– Merre vannak azok a ládák? – élénkült meg egy pillanat alatt Omnitudor.

– Gyertek, megmutatom. Az egyik még biztos bent van a csarnokban. De hogy a ládákból hogy fogtok útközben meglépni, az már nem az én gondom – hümmögött Bizsu.

Bizsu kilesett a folyosóra, aztán intett, hogy tiszta a levegő. A Tohonyaparkra éjszakai csend borult. A hajnalig tartó vigasság után most ájultan horkoltak a mulatozók, a rabszolgák pedig gondosan ügyeltek, nehogy megzavarják az urak nyugalmát. Így történhetett, hogy Bizsu, Omnitudor és Balikó észrevétlenül eljutott a sziklacsarnokba, ahol most nem villództak színes fények, csak néhány kagylómécses pislákolt. A nyitott sörösláda a sarokban állt, körülötte szanaszét gurult palackok hevertek, Balikó és Omnitudor a ládába kucorodott, Bizsu pedig rájuk pakolta az összes kiürült algasörös palackot, amit talált.

– Elég nehezek vagytok – mormolta. – Remélem, senkinek sem jut eszébe kirámolni a ládát, és megnézni, hogy maradt-e benne pár teli palack. Na jó, én eltűnők innen. Fohászkodjatok, hogy ne legyen baj.

Bizsu sarkon fordult és elcammogott, hogy folytassa a délelőtti heverészést, Omnitudor és Balikó pedig lélegzetüket is visszafojtva várták, mikor jönnek a rabszolgák a csarnokot takarítani, és a ládát a raktárajtóhoz cipelni. Nagyon hosszúnak tűnt a várakozás az üvegek alatt. Omnitudor még többé-kevésbé kényelmesen elfért, fejét és lábait a páncéljába húzta, és ha nem dobogott volna annyira hevesen a szíve, akár még el is bóbiskolt volna. De Balikó hamarosan elgémberedett, úgy érezte, mintha ezer apró tű szúrná zsibbadt végtagjait, és minden percben egyre nyomorultabbul érez te magát.

Végül megérkeztek a takarítók, és nekifogtak, hogy kicipeljék a ládát. Csodálkozva szuszogtak, nem értették, hogy lehet ennyire nehéz. Szerencsére egyikük tisztán emlékezett, hogy hajnalban teljesen üresen tátongott a láda, így meggyőzte a többieket, hogy felesleges

kirámolni és ellenőrizni a palackokat. Amúgy is meg voltak késve a pakolással, és még a csikóhalkarámot is ki kellett tisztítaniuk, úgyhogy nekiveselkedtek, és nagy szuszogások, nyögések közepette kicipelték a söröslédát a raktárba. Itt felkerült egy kis hajóra, ami négy rabszolga felügyelete alatt hamarosan kisiklott a tengerbe.

Amilyen bőkezűen bánt Diadém Dodi a vendégeivel, olyan szívtelen volt, ha a rabszolgáiról volt szó. A kis hajó voltaképpen csak egy fatákolmány volt, amire egyszerre több ládát is fel lehetett erősíteni. Mivel a teknősök a víz alatt közlekednek, evezőket, vitorlákat nem szereltek a hajócskára, csupán négy bőrszíj lógott róla. Ezeket kellett a rabszolgáknak a szájukba fogni, és lábukkal tempózva ők maguk vontatták a rakományt. Ha túl nagy volt a csomagok súlya, két-három teknős a kísérők közül alábukott, és a páncélját támasztékul használva igyekezett megmenteni a hajót a süllyedéstől. Keservesen megdolgoztak a hordárok, mire sikerült egy-egy nagyobb beszerzőút után hazavergődni a Tohonyaparkba. A rabszolgákat felügyelő kövér őrök a világ minden kincséért sem segítettek volna a nehéz súlyokkal küzdő hordároknak.

Most viszonylag gyorsan haladtak előre, mivel csupán három algasörös ládát kellett elvontatni a közeli tengermélyi raktárba, ahol Diadém Dodi egyik rokona hatalmas algasör és tengeri nektárkészletet halmozott fel. A söröslédák jól záródtak ugyan, de az utazás alatt egyre több sós víz szivárgott be a potyautasokhoz, és Balikó aggódni kezdett, hogy előbb-utóbb megfullad. Omnitudor végül rászánta magát a kitörésre. Meghagyta Balikónak, hogy erősen csimpaszkodjon a páncéljába, előhúzta a teknősjogart, és maguk köré vonta a vörös védőburkot. Akkora erő rejtőzött a jogarban, hogy a vörös fénygömb egy pillanat alatt szétrepesztette a vaspántokkal megerősített söröslédát, és a két szökevény végre szabadon lebeghetett a vízben.

A hajócskát vontató rabszolgák rögtön megérezték, hogy könnyebb lett a hajó, és ijedten megfordultak. Először rettenetesen megrémültek, aztán az őrök segítségével, hatalmas kiáltásokkal próbálták becserkészni a menekülőket. Amikor Omnitudor végre tempózni kezdett, a rubinvörös fényhajó könnyedén háta mögött hagyta üldözőit.

Egy órán keresztül Omnitudor szusszanásnyi pihenőt sem engedélyezett magának, de aztán látta, hogy Dodi rabszolgái és rabszolgakísérői réges-rég lemaradtak, valószínűleg már a nyomukat is elvesztették. Lassított hát, és igyekezett betájolni, merre járhatnak. Ez persze majdhogynem lehetetlen volt, hiszen már Tohonyaparkba érkezésük előtt sem tudták pontosan, hová sodorta őket az áramlat. Omnitudor kis idő múlva megállt.

– Muszáj lenne kicsit körülnéznem, mert ezen a fényhurkon keresztül nem látok semmit.

– Hát nézz – bólogatott egykedvűen Balikó.

– Jó, de ahhoz be előbb meg kell szüntetnem a védőfényt, te pedig a végén még meg találsz fulladni nekem.

Balikó nagyot nyelt. Ez a lehetőség sehogy sem volt ínyére.

– Nem lehetne, hogy csak te mész ki a védőfényből, miközben én bent őrködök?

– Sajnos nem – rázta a fejét az öreg, – Ha én kimegyek, megszűnik a fény, hiszen csak a jogar hordozóját védelmezi. Eleve csak azért kerülhettél bele, mert a páncélomba kapaszkodtál.

– Igen – hümmögött Balikó, – És ez a három üres algasörös palack is csak azért jött velünk, mert beakadt a lábamba.

Omnitudor elmosolyodott. Most vette csak észre, hogy menekülés közben valóban magokkal hoztak bárom üveget a sörösládából. Balikó is eltűnődött. Ha Omnitudor megszünteti a védőfényt, az üres palackok rögtön elindulnak a felszín felé, hiszen tele vannak levegővel. Igaz, ha menet közben megtelnek vízzel, akkor lesüllyednek majd a tengerfenékre, de amíg van bennük levegő, emelkedni fognak. Levegő, ez az, levegő! Balikó a homlokára csapott.

– Megvan, Omnitudor, kitaláltam! Ha gyorsan körül tudsz nézni, nem fogok megfulladni. Magamra erősítem ezt a három palackot, és ha elfogy a levegőm, szippantok belőlük egy kicsit.

Omnitudor elégedetten csettintett.

– Teszünk beléjük valami dugószerűt, hogy ne szökjön ki idő előtt az oxigén. Csak arra figyelj, hogy ha kihúzod a dugót, lefelé tartsd a palack száját, különben kimegy belőle a levegő. Ha ügyesek vagyunk, három-négy percig kitartanak a palackok. Ezalatt én bőven fel tudom mérni a terepet, aztán visszavonom magunk köré a fényt. Legjobb lesz, ha a hátamra ülsz, amíg én nézelődöm, nehogy elveszítsük egymást.

Izgatottan készülődni kezdtek. A palackokat bedugaszolták néhány fadarabkával, amiket Omnitudor kotort elő valahonnan a páncélja mélyéről. Mivel kötelük nem volt, két üveget Balikó kabátjába dugtak, a harmadikat a kisegér egyik mancsával szorította.

– Indulhatunk – vett mély lélegzetet Balikó.

Omnitudor motyogott valamit, és Balikó a következő pillanatban testén érezte a tenger hideg vizét. Szemét behunyta, mert a sós víz csípni kezdte, így tapogatózva igyekezett megtámaszkodni a vén teknősbéka páncélján. Amikor fogytán volt a levegője, fogaival kirántotta az első üvegből a dugót, orrát befogta, száján kifújta az elhasznált levegőt, majd nagyot szippantott a palackból. Tüdeje megtelt éltető oxigénnel, szája pedig az algasör édes-kesernyés illatával. Mutatóujját ügyesen a palack szájára szorította, hogy a következő lélegzetvételig ne szökjön ki belőle a levegő.

Hamarosan elhasználta az első, aztán a második üveg levegőt is. Mire a harmadikból is szippantott egyet, Omnitudor visszavonta

maguk köré a burkot. A vörös fény langymelegében az ázott kisegér dideregve dörzsölte ki szeméből a vizet.

– Na? Láttál valamit?

– Utunk éppen arra vezet, amerre mennünk szükséges – közölte büszkén Omnitudor.

– Ezek szerint semmit se derítettél ki – sóhajtott Balikó.

– Félreértettél, ifjú barátom – rázta fejét az öreg. – Éppen ellenkezőleg. Ennél jobb helyen már nem is járhatnánk.

– Miért, hol vagyunk? – kérdezte Balikó, hangjában némi gyanakvással.

– Az egyetlen helyen, ahol biztos útmutatásra számíthatunk: Bernát testvér barlangjánál.

Omnitudor olyan diadalmasan ejtette ki e szavakat, mintha szántszándékkal kormányozta volna ide a vörös fényhajót, és mindez csakis az ő érdeme volna.

– Öööö... hát ez igazán nagyszerű... nem is tudtam, hogy van testvéred – nyögte Balikó után, mert enyhén szólva kételkedett Omnitudor szavaiban, de a világért nem akarta volna megbántani.

– Mi az, hogy nagyszerű? Tökéletes, tökéletes – lelkendezett az öreg. – Egyébként pedig, Bernát nem a testvérem.

– Értem. Biztos valami távoli rokon – motyogott Balikó, de Omnitudor ügyet sem vetett rá, annyira lefoglalta a viszontlátás izgalma.

– Bernát testvér már biztos észrevett bennünket. Odanavigálok a barlangja szájához, és ha bebocsát, akkor nem is lesz szükséged a palackokra.

– Bárcsak beengedne – gondolta magában Balikó, és megnyalta a szája szélét, ahol még most is érezte a söröspalack szájáról odaragadt algasör ízét. Nem volt igazán kedvére való, főleg így, a sós tengervízzel keveredve. A tengeri nektár sokkal jobban ízlett.

– Felkészültél? – kérdezte Omnitudor, aki eközben finom mozdulatokkal tempózott Bernát testvér barlangja felé. De mielőtt Balikó felelhetett volna, a vörös fénygömb valami keménynek ütközött, aztán halk pukkanással kitágult és eggyé olvadt a keménység mögötti térrel, Balikó először csak annyit észlelt, hogy kis kuckójuk kitágult, akár több lépést is tehetne előrefelé. Kicsit később értette csak meg, hogy a keménység a barlang szája volt, és nem ők léptek be a barlang belsejébe, hanem a benti világot vonta be Omnitudor a fénygömb oltalmába.

Balikó kíváncsian lépett előre egyet, de a következő pillanatban rémült kiáltás hagyta el a száját. Két hatalmas, görbe, ollószerű kar nyúlt ki felé a barlang mélyéről! A vörös ollókat hosszú, mindent kifürkésző csápok követték. Balikó remegő térdekkel hátrált, Omnitudor azonban hatalmasat nevetett.

– Balikó fiam, ismerkedj meg Bernát testvérrel, az Arany-tenger bölcs remetéjével, minden titkok tudójával!

Balikó nagyot nyelt, és megálljt parancsolt magának. A vörös ollók gazdája előlépett a barlang rejtekéből, és a kisegér megkönnyebbülten látra, hogy Bernát testvér nem más, mint egy nagyra nőtt remeterák. A barlangja sem holmi hétköznapi sziklahasadék, hanem egy fenséges és pompázatos tengert csigaház. Később azt is megtudta, hogy Bernát évszázadok óra ennek a csigaháznak a mélyén elmélkedik. A csigaház külsejét annyira benőtte a moszat, hogy kívülről szinte észrevehetetlenné vált, de bent, a csigaház belső falát lélegzetelállító vörös minták hálózták be, amelyek a teknősjogar rubinfényében, földöntúli színekben játszottak.

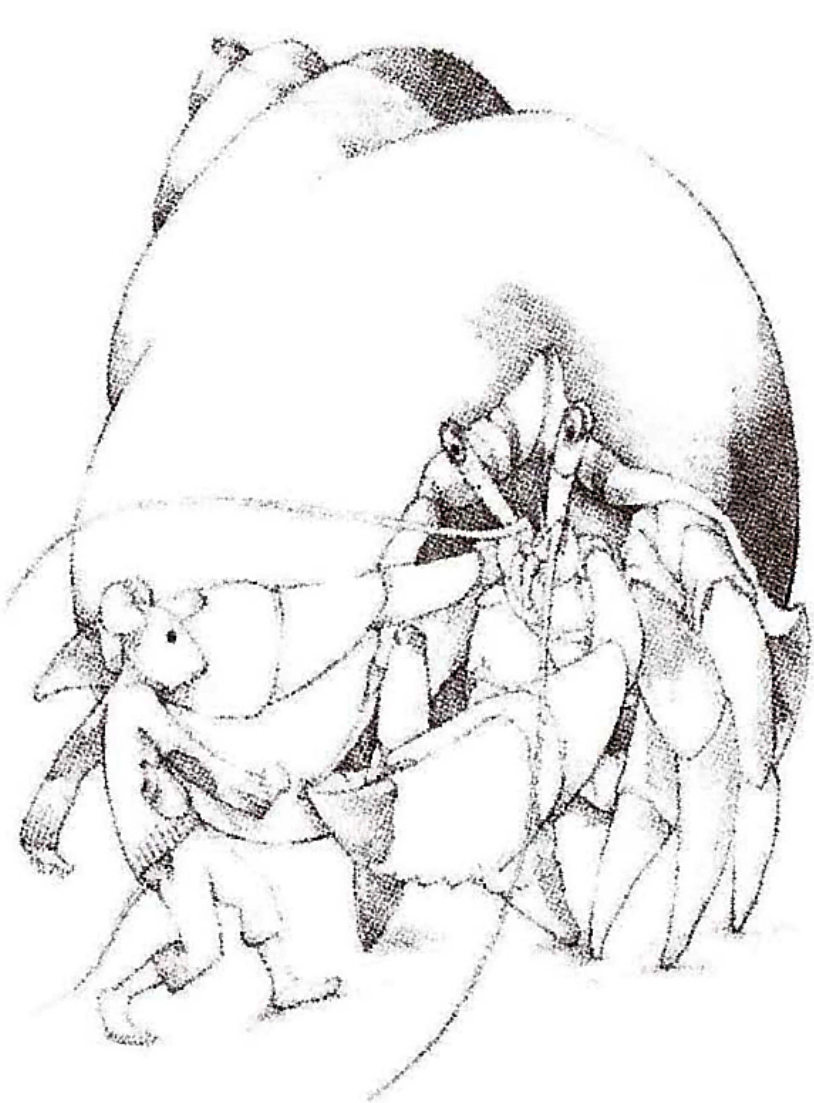

Omnitudor és Bernit testvér hosszasan ölelgették egymást, már

amennyire egy teknősbéka és egy remeterák a páncélja és ollója viselése közben ölelgetni tudja egymást. A két öreg mindenesetre őszinte boldogságban úszott, Balikó pedig csendesen háttérbe húzódott, hogy ne zavarja meg az örömüket. Miután kiörvendezték magukat, Omnitudor beszámolt Bernát testvérnek az utóbbi évtizedek eseményeitől. A két öreg majdnem ötven éve nem találkozott. Omnitudor mégis türtőztette magát, és mivel útjuk igen csak sürgős volt, az első negyvenkilenc és fél évről alig néhány mondatot mondott csupán. Az utóbbi fél év történéseiről viszont részletesen beszámolt, Tükörfarkú Kasztor eltűnésétől kezdve egészén a jelen pillanatig, mikor is legtöbb feladata Kőpáncélos Agaton megtalálása volna.

Bernát csápjait mozgatta, ollói között pedig egy apró moszatdarabkát forgatott, de testének összes többi porcikája arról árulkodott, hogy feszült figyelemmel hallgat.

– Tudod, barátom, szerény lakomat gyakorta felkeresik a tenget zarándokai – jelentette ki végül, amikor Omnitudor mondandója végére ért. – Így, bár én magam évszázadok óta nem hagytam el ezt a házat, minden hírről, eseményről és pletykáról gyorsabban értesülök, mint a négy király bármelyike. Hallottam hírét, hogy Tükörfarkú Kasztort a Tiltott-szigetre hurcolták, és értesültem már a Hódszövetség népeinek leigázásáról is. De van egy igazán jó hírem is számotokra. Ugyanis pontosan tudom, hol találjátok ez idő tájt a teknőskirály, Kőpáncélos Agaton székhelyét.

– Látod, Balikó, sorsunk fonalát nem mi magunk gömbölyítjük! – lebegett boldogan Omnitudor. – Minden úgy történik, ahogy annak történnie kell. Sorsunk az volt, hogy rátaláljunk Bernát testvérre, talán az egyetlen élőlényre, aki Agaton királyhoz irányíthat minket.

– Sajnos az én segítségem csupán útmutató. Az utat nektek, magatoknak kell végigjárni – tette hozzá Bernát testvér. – Nem lesz könnyű dolgotok, Északra kell úsznotok, a Hódszövetség legkülső szigeteihez.

– Az Északi határ! Én ott már jártam! – kotyogott közbe Balikó.

– Igen arrafelé – helyeselt Bernát testvér. – Az Északi határ délnyugati csücskének közelében van egy sziklás szirttető, afféle csöppnyi sziget. Már a neve is különös; Szilex Pagurusz. Az ősidők legkiválóbb remetéje volt a névadó. Itt tanyázik jelenleg Kőpáncélos Agaton.

– Szilex Pagurusz? – ámult Balikó. – Omnitudor, jobb, ha ezt a nevet inkább te jegyzed meg. Egy kisegér fejébe nehezen férnek efféle szavak.

A két öreg nevetett.

– Tényleg, ha már itt vagyunk, kérdezhetek valamit? – bátorodott fel Balikó.

– Kérdezz csak, fiam – bólintott kedvesen Bernát testvér.

– Nem tudod, hogy mi történik azzal, aki megfürdött a Fordí-tó vizében? Vissza lehet még változtatni?

– Ohó, a mi ifjú barátunk a Tiltott-sziget gonosz varázslatait firtatja ! – hümmögött Bernát testvér. – Nos, tudd meg, ha egy héten belül újra megfürdik az illető, még visszatérhet régi önmagába. De azt ajánlom, kerüljétek el a Tiltott-szigetet. Bármily csábító is a közelsége, még a bölcs is pórul járhat, ha pattjaira vetődik.

– Ezek szerint közel vagyunk a Tiltott-szigethez? – kapta fel a fejét Balikó.

– Túlzottan is, gyermekem – felelte a remeterák.

– Ne is gondolj rá, hogy odamegyünk! – emelte fel mancsát Omnitudor szigorúan.

– Jaj, dehogy – tiltakozott Balikó. – Épp csak az jutott eszembe, hogy talán hamarosan Ruminiék is elvetődnek ide. Ki tudja, tán így gombolyodik a sorsuk fonala.

Balikó egy pillanatig várt, hogy nem szidják-e meg a szemtelenségért. De a két bölcs öreg komolyan fontolóra vette a szavait, nem érezték ki a kisegér szavai mögött bujkáló csúfolódást. Mivel nem szakították félbe, Balikó folytatta a gondolatot.

– És ha már Ruminiék a Tiltott-szigetre jönnek, még az is lehet, hogy ide is betérnek. Hátha találkozol velük, Bernát testvér!

– Ó, fiam, túlságosan kicsiny csepp vagyok én ehhez ebben a hatalmas tengerben.

– Miért, a zarándokok is mindig megtalálnak, és mi is rád bukkantunk. Szóval, csak azt akarom mondani, hogy ha véletlenül találkozol Ruminivel, a barátommal, mondd meg neki, hogy nem esett bántódásom, és hogy hét napon belül meg kell fürdetni a Szélkirálynő legénységét a Fordí-tóban, és hogy elmentünk arra az északi szigetre, arra a hogyishívják, Tirex Szauruszra.

– Szilex Pagurusz – helyesbített Bernit testvér.

– Igen – bólintott Balikó. – Pilex Taurusz. És talán szólj neki, hogy legjobb lesz, ha felírja, mert ezt még Rumini se fogja tudni észben tartani!

Bernát testvér akkorát kacagott, hogy ollója hegyéről lepottyant a moszatdarabka, amit a beszélgetés kezdete óta görgetett. Balikó elszégyellte magát, és ettől kezdve egy szót sem szólt. Omnitudor és Bernit testvér még beszélgettek egy darabig, aztán búcsút vettek, és a két vándor nekikészült a hosszú útnak, Szilex Pagurusz szigetére, hogy mielőbb megtalálják Kőpáncélos Agatont. Bernát testvér csigaháza mélyéről két apró kagylótölcsért hozott elő, tele valamilyen ezüstös folyadékkal.

– Korallkönny. Évenként egy csepp termelődik csak belőle. Százötven éve gyűjtögetem már, és a megfelelő pillanatra vártam. Hajtsátok fel! Nem lesz szükségetek sem ételre, sem pihenőre, amíg

nem teljesítettétek a küldetésetek. A korallkönny erőt ad nektek a küzdelemhez.

– Köszönöm, drága barátom – mondta meghatottan Omnitudor, és szeméből egy csillogó teknőskönny buggyant elő. A vén bölcs egy pillanatig a megfelelő szavakat kereste, aztán inkább csak magában bólogatott, és búcsút intett.

Egy pillanat, és a vörös fénygömb már újra csak a két utazó teste körül feszült. Megújult erővel és reménnyel telt szívvel fordultak észak felé, Szilex Pagurusz irányába.

Huszonegyedik fejezet
A Tiltott-sziget

Néhány órával azután, hogy Omnitudor és Balikó nekivágott a hosszú útnak Szilex Pagurusz felé, a királyi flotta megközelítette a Tiltott-szigetet. Hódító Hodrik hajója, az Aranypikkely, sebesen száguldott az északkeleti széllel, nyomában a népes számú, felfegyverzett hódhadsereggel. A hajóraj vidáman hasította a vizet, a legénység és a harcosok a távolban kirajzolódó földdarab körvonalát figyelték, mit sem sejtve arról, hogy közben éppen az Arany-tenger legvénebb remetéjének, Bernát testvérnek az otthona felett utaznak.

Az Aranypikkely királyi méltósággal siklott a csapat élén, árbocán büszkén lengedezett Hodrik király buzogányos zászlaja. Hódító Hodrik a korlátnak dőlve élvezte a friss tengeri levegőt, a napsütést és szelet, és az előtte álló tennivalókon törte a fejét. Először is a raktárban raboskodó Kopjás gyereket kell biztonságba helyezni, nehogy apja, az az átkozott Kornél rábukkanjon. Hiszen amíg Ábel fogoly, az apját is féken tudja tartani egy kis fenyegetéssel: sose látja viszont egyetlen fiát, ha nem engedelmeskedik Hodrik király parancsainak. Ákum Vákuum remek tanácsol adott, Kopjás Ábelt a Fogvatar-tó közepén álló sziklabörtönbe kell zárni, a régi király, Tükörfarkú Kasztor és udvartartása mellé.

Ákum Vákuum másik terve sem megvalósíthatatlan, bár Hódító Hodrik ezzel kapcsolatban enyhe aggodalmat érzett. Ha hadakozásról, gonoszkodásról volt szó, mindig tudta, mit tegyen, de a varázserejű tárgyak, bűvös eszközök használata mindig megrettentette. Mi lesz, ha esetleg mégsem engedelmeskedik neki a három jogar? Mihez kezd, ha nem sikerül egymásba illesztenie a hódok, kígyók és fénylények jogarát, hogy az ő erejüket segítségül hívva kutassa fel a hiányzó teknősjogart? Hadserege, de még a hadvezérei előtt sem vállalhat ekkora kockázatot. Hiszen ha most elügyetlenkedi ezt a varázslatot, sosem fogják igazi hódítóként tisztelni.

Hodrik megborzongott, és szíve mélyén egyre nagyobb aggodalommal töltötte el a találkozás a három jogarral. Miért is nem hozta magával Ákum Vákuumot, hogy rábízhassa a jogarok összeillesztését? Erről hirtelen eszébe jutott a pergamél, és előhúzta, hátha talál rajta valamilyen üzenetet, útmutatást az öreg cickánytól. De a pergamél egyelőre üresen állt, és Hodrik magában csúnya átkokat szórt vén tanácsadója fejére. Ám hirtelen jó ötlete támadt. Ha saját hódvitézei előtt nem is vállalja a szégyenben maradás kockázatát, mégis lesz, akit segítségül hívhat, és szükség esetén, saját ügyetlenségéért felelősségre vonhat. Hát mi másért hozta magával az egereket, ha nem azért, hogy felhasználja őket?

Fejében máris megszületett az elhatározás: amíg saját flottája a külső kikötőben vesztegel, ő a Szélkirálynő tisztjeivel behatol a Tiltott-sziget mélyére, magához veszi a jogarokat, és megparancsolja az egereknek, hogy hódolatuk jeleként ők illesszék össze. Ügyes fickók, nem is vitás, biztos meg tudják oldani. Ha meg nem, hát megbüntetheti őket, amiért kudarcot vallottak. Ráadásul így meg is tudja nekik mutogatni azt a zseniális tórendszert, amit az elmúlt hónapokban a szigeten kiépíttetett. Hodrik elégedetten dörzsölte össze a mancsát. Ha valamit, hát ezt igazán szerette az uralkodásban: lenyűgözni, elkápráztatni, majd a dicsérő, hódoló, hízelgő mondatokat fogadni.

Az Aranypikkely közben befutott a kikötőbe, ahol a parti őrség teljes létszámban felsorakozva, tisztelgésre emelt fegyverrel köszöntötte az érkezőket. A partról aranyveretes csónak indult a vezérhajóhoz, hogy partra szállítsa a türelmetlenül toporgó uralkodót. Mire Hodrik méltóságteljesen végigvonult a mólón, és az erőd bejáratánál meghallgatta a sziget őrparancsnokának jelentését, a flotta többi hajója is horgonyt vetett. Utoljára étkezett a hódok hajóinál kisebb, de cseppet sem lassabb Szélkirálynő.

Hodrik közölte a parancsnokkal, hogy a Fogvatar-tóban álló sziklaerődöt kívánja felkeresni, és utasította, hogy legmegbízhatóbb embereit adja mellé testőrnek. Elrendelte, hogy Kopjás Ábelt hozzák fel az Aranypikkely raktárából, és hátra kötözött mancsokkal szállítsák a királyi csónakba. Ezután megüzente a frissen érkezett hadihajók kapitányainak, hogy valószínűleg még aznap este, de legkésőbb hajnalban tovább kell hajózniuk, ezért senki sem szállhat partra. Végül egy csónakot küldött a Szélkirálynőre, hogy maga mellé rendelje Bojtos Benedeket és néhány megbízható matrózt.

Bojtos Benedekben a gátvárosi kapkodós indulás óta többször felmerült, hogy Hodrik király talán haragszik valamiért. Alig várta hát a lehetőséget, hogy újra kimutathassa hűséget, szolgálatkészségét és bátorságát. A király hívására rögtön maga mellé intette Galléros Fecót, Dundi Bandit és Sebestyént, hogy legyen elég segítő mancs Hodrik minden parancsát teljesíteni. Ugyan Tubák is nagyon szeretett volna velük tartani, de a kapitány hallani sem akart róla. Leginkább azért, mert egy kis csendre vágyott végre azok után a viccesnek szánt, ostoba történetek után, amikkel Tubák immáron hat napja megállás nélkül szórakoztatta a legénységet.

Húsz perc múlva készen állt a csapat. Hodrik parancsára egy jókora csónakban foglaltak helyet mindannyian. A hajócska orrában ült két őr, aztán következett Hodrik és belső inasa, a néma Pézsma. Mögöttük kucorgott a négy egér, végül a megkötözött Kopjás Ábel és további öt őr, akik nem csak fegyverekkel, de evezőkkel is fel voltak szerelve. Ők irányították a csónakot a sziget belseje felé. A hajó csendesen és

gyorsan siklott a vízen, az orrban ülő őrök vezényszavaira időnként kanyarodtak vagy titokzatos zsilipkapuk felnyílására vártak az evezősök, de még ennél is jobban ügyeltek arra, nehogy akár egyetlen csepp víz is felfröccsenjen az utasokra.

A Tiltott-szigetet ugyanis a varázserejű források vizéből duzzasztott tavak hálózták be keresztül-kasul. Ezek fondorlatos módon itt-ott szorosan egymás mellett terültek el, olyan hatást keltve, mintha egybefolynának, máshol csatornákká keskenyedve keresztezték egymást. Az egész rendszert úgy építették, hogy száraz lábbal lehetetlen legyen bejárni a sziget közepén álló titkos épületekhez. Így, ha ellenség lépne a szigetre, előbb-utóbb kénytelen tenne valamelyik vízen átgázolni, és persze abban a minutumban már nem is lenne ellenség többé: ha a Fordí-tóba lépne, tulajdonságaiban megváltozva baráttá válna, vagy, ha rossz sorsa a Zsibbasz vagy a Fogvatar vizébe vezette, örökre alámerülne a melybe.

Néhol, ahol még nem sikerük befejezni a tavak közti zsiliprendszer kiépítését, hosszú, keskeny fahidak íveltek egyik partról a másikra, hogy a mesterek és katonák veszélytelenül közlekedhessenek. Útközben Hodrik király növekvő büszkeséggel magyarázott, mutogatott, Bojtos Benedek és barátai pedig csodálkozva, hódolattal hallgatták. Hodrik persze elég óvatos volt, és nem tett említést arról, mitől olyan különösek ezek a tavak, annyit mondott csupán, hogy varázserejét vizük elpusztít minden ellenséget. Így nem leplezte le a Fordí-tó vizének titkár az egerek előtt, mégis elérte azt, hogy a csónakban ülők közül senkinek sem jutott eszébe mancsát bemeríteni a vízbe.

Jó félórába telt, mire elérték a sziget közepén tornyosuló hegyet. A hegy tetején eredt a három varázserejű forrás, és itt, a források körül épült kőcsipkés szentélyben tartotta Hodrik legbecsesebb kincsét, a három hatalmat adó jogart. A hegyet a Fogvatar patak felduzzasztott vize övezte, ennek közepén állt az a börtönbástya, amelybe a király Kopjás Ábelt akarta zárni. A bástyának külön személyzete volt, ők látták el a rabokat élelemmel, ruhával, és ők őrködtek az egyetlen kivezető nyílásnál. Bár ez az őrség tulajdonképpen jelképes volt csak, a kapu ugyanis a tóba nyílt, és a raboknak szökés esetén ezen kellett volna átvergődniük. De mivel a tó vize örökké fogva tartja, és nem ereszti azt, aki belemerült, szökni leheletlen volt. Csupán a király kedvéért álltak az őrök mégis a bejáratnál.

Az őrség már messziről figyelte a közelgő hajót, és hatalmas éljenzésben törtek ki, amikor felismerték az orrában gunnyasztó királyt. Az evezősök a bástyakapu felé irányították a csónakot, az ajtónállók szélesre tárták a két kapuszárnyat, és a király kíséretével együtt besiklott a börtön épületébe. Parancsára Kopjás Ábelt azonnal kiemelték a csónakból, és egy cellába hurcolták. A hódfiú kiabált,

harapott, farkával csapkodott, de négyen is megragadták, és végül győzött a túlerő. Kopjás kormányzó fia mögött döngve zárult a vastag zárkaajtó.

A börtönőrök jelentést tettek a királynak a többi rabról. Beszámoltak róla, hogy az utóbbi időben Tükörfarkú Kasztor király betegeskedik, valószínűleg börtönének hideg, nyirkos kőfalai kezdték ki az egészségét. Hodrik jókedvűen hallgatta a beszámolót, és csak legyintett, amikor az őrök megkérdezték, hívassanak-e doktort a köhögő, lázas rabhoz. Mivel az őrök egy ideje már kíváncsian méregették a csónak többi utasát, Hodrik elérkezettnek látta az időt, hogy bemutassa pártfogoltjait.

– Bojtos Benedek egérkapitány kiváló barátom, és nagy szolgálatokat tett a hódok népének. Kopjás kormányzó fiát is az ő segítségével sikerült kézre kerítenünk.

Az őrparancsnok mélyen meghajolt a kapitány előtt. Bojtos Benedek főhajtással viszonozta a köszöntést. Hodrik még adott néhány utasítást, aztán elbúcsúzott, és parancsot adott az evezősöknek, hogy a hegyen álló szentély felé evezzenek. A szentély bejárata a tóból nyílt, innen kellett egy sziklákba vájt, kanyargós csigalépcsőn felmenni a hegytetőre, ahol a három forrás buzog.

Hodrik parancsára az evezősök kikötötték a csónakot, és megígérték, hogy uruk visszatéréséig hűségesen várakoznak. A csigalépcsőn csak Pézsma, a néma inas, és a négy egér kísérte a királyt.

A hosszú, magasba szökő lépcsők ugyancsak megizzasztották a társaságot. Hódító Hodrik és Dundi Bandi versenyt lihegtek egymással, Bojtos Benedek levegő után kapkodott, és időnként megállt szuszogni. Egyedül Pézsma, Sebestyén és Galléros Fecó állta a sarat, de még ők is megkönnyebbülten sóhajtottak, amikor a végtelennek tűnő lépcsősor egyszer csak kis, kerek helyiséggé szélesedett.

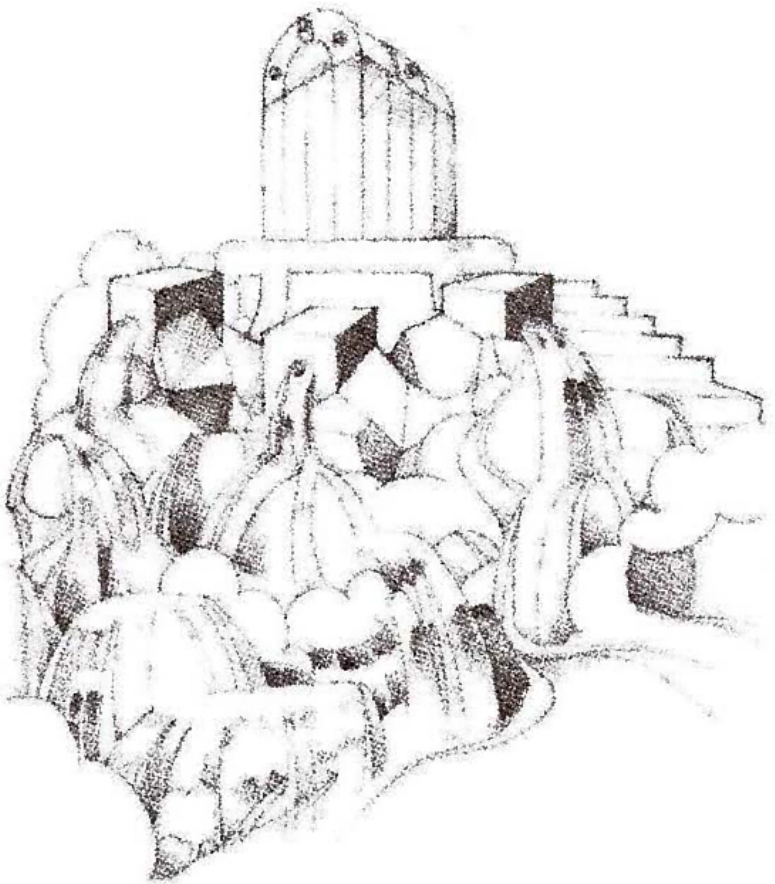

A kis teremben olyan hangosan bugyogott, csörgedezett, zubogott a három forrás, hogy a belépők kénytelenek voltak hangosabban szólni, hogy érthessék egymás szavát. A sziklák közül előtörő források kis medencébe öntötték vizüket, és innen, a vastag fal három legtávolabbi oldalán vájt lyukakon keresztül jutottak ki a szabadba. Mindegyik másik úton zuhogott alá a hegyről, és csak azóta töltötték vizüket szépen formált mesterséges tavakba, amióta Hodrik király építkezni kezdett a szigeten. Korábban, még mielőtt a forrásból táplálkozó patakok a tengert elérték volna, befolytak a föld alá, és még a Hódkódex titkos passzusai sem számoltak be róla, hová tűnt ezután a varázserejű víz.

Az egerek büszkén, mégis növekvő gyanakvással forgolódtak. Vajon milyen titkok részesei lesznek itt, ahová még saját testőreit sem eresztette be a királyt Nem kellett soká törni a tejüket a válaszon. Mihelyt Hodrik szívverése és lélegzetvétele újra szabályos lett, megparancsolta Pézsmának, hogy nyissa fel a források közti márványasztalon álló, drágakövekkel díszített ládát. Hodrik személyesen vette elő kabátja alól a kulcsot, Pézsma pedig ügyesen, gyakorlott mozdulattal fordította el a zárban.

A ládából rövidesen előkerült a három, bársonyba és selyembe bugyolált jogar. Méretben és formában is erősen hasonlítottak egymásra és az Omnitudornál rejtőző teknősjogarra, de mintázatuk, faragványaik és a fejükben rejlő drágakövek merőben különböztek. Az egereknek még a lélegzete is elállt a hódjogar zafírja, a kígyójogar smaragdja, és a fénylények jogarának gyémántja láttán. Hódító Hodrik elégedetten nyugtázta álmélkodó pillantásaikat.

– Már csak egyetlen darab hiányzik a gyűjteményemből – kezdte a király. – De reményeim szerint hamarosan társai közé kerül a rubintköves jogar is. Ám ehhez előbb meg kell oldani egy könnyű kis feladványt. Olyan egyszerű, hogy magam szinte szégyellek is vesződni vele. Így arra gondoltam, legyen tiétek a megtiszteltetés. Oldjátok meg az én kis rejtvényemet, és ezzel örök bizonyítékát adjátok hűségeteknek.

Bojtos Benedek lopva Sebestyénre sandított. Bár égett a vágytól, hogy kimutathassa hűségét Hodrik királynak, kicsit aggasztotta ez a könnyűnek ígérkező feladat. Hodrik mosolyogva mutatott a három jogarra.

– Nos, a feladvány csupán annyi, hogy össze kell illeszteni a három jogart.

Dundi Bandi nagyot csuklott ijedtében. Ő még a legegyszerűbb találós kérdéseket sem szerette, nemhogy az efféle furfangos fejtörőket. Merthogy ez a feladvány nem afféle óvodásoknak való dolog, az messziről látszott. A három jogar egyáltalán nem tűnt összeilleszthetőnek, bár fejüket, a drágakövek foglalatát és a szárukat is különös formájú barázdák, rovások díszítették. Bojtos Benedek újra Sebestyénre sandított.

– Nos, kapitányom – mosolygott nyájasan Hodrik –, ugye nem okozol csalódást nekem?

Bojtos Benedek kényszeredetten előrelépett, óvatosan kezébe vette a gyémántköves jogart, tanácstalanul forgatta, majd letette, hogy szemügyre vegye a másik kettőt is. El sem tudta képzelni, hogy lehetne összecsatolni őket. Végül mentő ötlete támadt.

– Köszönöm a nagylelkűséged, felség – rebegte – de engedd meg, hogy én is továbbadjam a feladatot. Első ránézésre tudom ugyanis, mi a megoldás, ezért szeretném legrafináltabb matrózomnak átadni a dicsőséget. Fecó fiam, lépj elő, és ne hagyd, hogy a drágakövek csillogása elhomályosítsa az elméd.

Galléros Fecó mély lélegzetet vett. Már Hodrik első mondata óra törte a fejét a megoldáson, és sejtette, hogy rajta kívül senki sem fogja tudni megfejteni ezt a rejtvényt. Sőt, egyelőre még ő maga sem tudta, hogyan fogjon neki. De nem volt mit tenni, könnyedén a jogarokhoz lépett, és alaposan végigmustrálta mindhármat. Érezte, ahogy egyre hangosabban ver a torkában a szíve.

– Ugyan, gyermekem, ne tedd próbára a türelmünket! – szólt ingerülten a király, mert már színre remegett a vágytól, hogy megérezze a három összeillesztett jogar erejét.

Fecó egy pillanatra lehunyta a szemét.

– Gondold azt, hogy egyszerű ördöglakat – mondogatta magában.

Igyekezett megfeledkezni a társaságtól, a csillogó drágakövekről, és csak arra koncentrálni, hogy miként lehetne a rovátkákat egy másba fordítani. A kis csarnokra hatalmas csend telepedett. Senki sem merte megzavarni Fecó töprengését. Az egérfiú ujjaival finoman babrált a

faragványok között, végül összehúzott szemöldökkel megfogta a kígyók és hódok jogarát, és egy mozdulattal egymásba illesztette. Tartószerkezet híján kénytelen volt két mancsával szorítani az egymásba helyezett jogarokat, így a harmadik darabot, némiképp tiszteletlenül farkincájával emelte fel, és fordította a megfelelő helyre. Az érintkezéstől a jogarok belsejében felcsillantak a drágakövek.

– Így passzolnak össze – mutatta Hodriknak Galléros Fecó –, de csak akkor maradnak együtt, ha közéjük illesztjük a negyedik jogart is. Addig sajnos tartani kell őket, hogy szét ne essenek.

– Jól van, add gyorsan a kezembe! – sürgette a király, mert nem akarta, hogy Galléros Fecó megérezze a három jogar húzóerejét. Már ha egyáltalán igaz a legenda, és a jogarok tényleg megmutatják negyedik társuk hollétét.

– Különös – motyogta Fecó – alig tudom elfordítani őket!

Fecó nem túlzott. A jogarok szinte tiltakoztak az ellen, hogy más irányba nézzenek. Hodrik végül megkerülte Fecót, és úgy vette át tőle a három királyi jelvényt. Megpróbált körbefordulni velük, és világosan érezte, ahogy a jogarok minden erejükkel észak felé fordulnak. Vagyis mindenképpen úgy helyezkednek, hogy a hiányzó, negyedik hely északra mutasson.

– Észak, tehát észak! – súgta maga elé boldogan a király.

Megvan tehát, hogy merre kell indulnia a hiányzó kincsért. Hodrik a megkönnyebbüléstől szinte meg is feledkezett Galléros Fecóról, aki legalább egy dicsérő szót vagy köszönetféleséget elvárt volna a szolgálatáért. De Hodrik már nem törődött vele. Igyekezett megjegyezni, hogy illenek Össze a jogarok, hogy ezentúl maga is boldoguljon velük. Mert azt már látta, hogy így, összerakott formában nem tudja magával vinni az értékes iránytűt. Szétszedte, majd újra összerakta őket, és amikor már biztos volt benne, hogy legközelebb is fog boldogulni, megparancsolta Pézsmának, hogy csomagolja vissza selyem és bársony köntösükbe a jogarokat, nehogy megsérüljenek az úron.

Pézsma magában csodálkozott, mert eddig úgy tudta, hogy a becses kincseket nem szabad a szent helyről elszállítani, de szokás szerint gyorsan, és persze szó nélkül teljesítette ura parancsát. Hodrik nagy gonddal a kabátja alatt előkészített bársonyzsákba süllyesztette a jogarokat, és jókedvűen jelt adott az indulásra. Aztán, mint akinek csak úgy mellékesen jut az eszébe, hátraszólt az egereknek:

– Ugye, mondanom sem kell, barátaim, hogy ami itt történt, az a legnagyobb titok! Akinek mégis eljár a szája, az könnyen Pézsma sorsára juthat. Úgy értem, esetleg egy életre némává válik. Ugye megértettétek?

Az egerek fogadkoztak, hogy soha egyetlen szóval sem fogják kifecsegni a három jogar ritkát. Bojtos Benedek pedig csendesen

áldotta saját eszét, amiért nem Tubákot, hanem Bandit hozta magával.

A csigalépcsők lefelé sokkal hamarabb elfogytak, mint felfelé jövet, és a kis társaság hamarosan már újra a csónakban himbálózott. Az őrök rettenthetetlen arccal, némán eveztek a kikötő felé. Már a legkülső tavon hajóztak, olyan közel a lehorgonyzott flottához, hogy szinte felismerhetők voltak a hajón álló őrök, amikor különös dolog történt.

Hodrik kabátja alatt furcsán megremegett a bársonyzsák, a király szíve hevesebben vert, sőt, egy pillanatra el is szédült. Előrebukott, és kis híján a vízbe zuhant. Bojtos Benedek, aki legközelebb ült őfelségéhez, utána kapott, és ereje megfeszítésével visszarángatta a csónakba. A király rémükén kalimpált, legfőképpen azért, mert félt, hogy a jogarok a vízbe találnak esni. A karcsapkodással azonban véletlenül akkorát taszított az egérkapitányon, hogy a következő pillanatban Bojtos Benedek találta magát a vízben.

Bár jó úszó volt, rémülten tapasztalta, hogy karja és lába megbénult, annyira elzsibbadt mindene, hogy moccanni sem tud. Segítségért kiáltott, miközben lassan süllyedni kezdett. Sebestyén utánanyúlt, és abban a pillanatban az ő karja is mintha kővé vált volna.

– Ne nyúljon senki a vízbe – üvöltött az egyik őr.

Valaki a csónak egyik ülése alól halászhálót kapott elő, és a süllyedő kapitányra dobta. Az őrök, akik a Tiltott-szigeten nemcsak lőgyakorlatokon és riadókon, hanem életmentő gyakorlatokon is részt vettek, most végre kipróbálhatták, miként kell kimenteni a vízbe esett áldozatot. Ügyesen és gyorsan hálóba fogták a már pislogni sem tudó kapitányt, és mivel közel volt már a part, egyszerűen kivontatták a szárazra. Itt törölközőket dobtak rá, és addig dörzsölték, amíg teljesen megszáradt. De védőkesztyűiket még ekkor sem vették le.

A kikötői orvos és Cincogi doktor egyszerre érkeztek a szerencsétlenül járt kapitányhoz. A kikötői orvos elmagyarázta Cincoginak, hogy a vízről a kapitány egész teste elzsibbadt. Szerencsére a zsibbadás nem érte el a szívet, így a kapitány rövidesen újra tudja majd használni mindenét. Néhány órán át azonban, amíg a varázserejű víz hatása nem múlik, mozdulatlanul fog feküdni. Sebestyén mancsainak is kell egy kis idő, hogy újra mozgatni tudja.

Hodrik hálásan megköszönte Bojtos Benedek önfeláldozást, de, mivel a negyedik jogar megszerzése mindennél fontosabb volt számára, úgy döntött, máris megkezdi a keresést. Elmagyarázta tehát a földön fekvő Bojtos Benedeknek, hogy ő az Aranypikkellyel most rögtön északnak indul. Meghagyta, hogy mihelyt jobban érzik magukat, az egerek is hajózzanak utánuk. Mivel a Szélkirálynő rendkívül gyors mozgású, könnyű testű hajó, biztosan utol fogják érni a hódokat.

A kapitány szólni sem tudott, nézését azonban a király egyetértésnek vette, Sebestyénnek és Fecónak megveregette a vállát, a kikötői orvos gondjaira bízta a sérülteket, majd az Aranypikkelyre vitette magát, és flottája élén elhajózott.

Huszonkettedik fejezet
Két pofon

Monília királyné buborékúszója nagyszerűen vizsgázott.

Rövid idő alatt akkora előnyre tett szert, hogy hiába üldözte Gátváros minden hajója, hiába próbálta kézre keríteni Riz Ottó válogatott csapata, egyszerűen nyomát vesztették. Percenként nőtt a távolság a menekülők és az üldözők között, egészen addig, amíg a várbeliek belátták: esélyük sincs felvenni a versenyt a szökevényekkel.

Az őrparancsnok ekkor visszavonulót hivatott, és haragtól szikrázó szemmel vezette haza csapatát, a gátvárosi belső kikötőbe. Mivel Hodrik király nem tartózkodott a fővárosban, Riz Ottó kénytelen-kelletlen Ákum Vákuumnak tett jelentést a történtekről. A tudós cickány magából kikelve hallgatta az őrparancsnokot. Igazság szerint nem Riz Ottó dühítette fel: azóta őrjöngött szakadatlan, amióta megszabadult a Fogvatar-tó vizének bénító hatásától.

Ilyen szégyen még sosem esett vele, hogy saját kamrájában, leghatalmasabb varázseszközei között tegyék ártalmatlanná. Gyilkos dühvel gondolt Ruminire, Johannára, és ököllel verte saját fejét, valahányszor eszébe jutott Szerpentinia, akit már az első nap agyon kellett volna szurkálnia. Mégsem eredhetett a szökevények után, hiszen bénult végtagjai csak lassan mozdultak újra. Még egy tisztességes átokra sem futotta, amíg Ruminiék a közelében voltak. Aztán a fénylények lázadása miatt gyertyát kellett osztania a tehetetlen őröknek. Mire pedig összes gyertyáját elosztogatta, a menekülők már vízre szálltak.

Ákum Vákuum végül a szekrényéhez botorkált, hogy a pergamél segítségével megírja Hódító Hodriknak, milyen események zajlottak a várban. Ekkor hágott haragja a tetőpontra. Felfedezte, hogy a faragott szekrénybe rejtett távpenna és pergamél eltűnt. Ákum Vákuum Szerpentiniát okolta a történtekért, fogalma sem volt róla, hogy valójában Rumini vágta zsebre értékes varázseszközeit, anélkül, hogy tudta volna, milyen becses tárgyakra tett szert.

Íróasztala mélyéről előkotort egy kis skatulyát, amiben egy másik távpenna, egykori mesterének ajándéka, és az utolsó pergamél tekercs lapult. De csak bámulta a tartalékként félretett kincseket. Hiszen az az átkozott kígyó biztos azért lopatta el a pergamélt, hogy minden levelet el tudjon olvasni. A pergamélre távpennával rótt levelek ugyanis az összes pergamél lapon megjelentek, amit valaki szándékosan magánál tartott. Ha Ákum Vákuum ír valamit Hodriknak, azt nemcsak a címzett, hanem a lopott pergamél új gazdája, vagyis Szerpentinia és a barátai is olvashatják majd, Ákum Vákuum átkozódva zárra vissza dobozába a távpennát és a pergamél tekercset. Elhatározta, hogy

csakis akkor fogja használni őket, ha valami halaszthatatlanul fontos hírt akar közölni Hodrikkal.

A buborékúszó eközben teljes sebességgel száguldott a tenger mélyén. Fedélzetén tombolt a jókedv, a megszabadított fénylények népük ősi indulóit dalolták, és ha nem lettek volna legalább ezren a kabinba zsúfolva, még táncra is perdültek volna. Pilács, aki élt-halt a mulatságokért, szólamokba szervezte az aprótestű, fényes csapatot, hogy kedvenc dalát kánonban énekeljék. Hamarosan az egész buborékúszó Pilács nótájától zengett:

Kicsi lény, ha felragyog, halványak a csillagok.
Karja erejében bízik, teste harci fényben izzik.
Elég egyet szikráznia, s ki ellenáll, halálfa!

Rumini a kormányosi fülkében állt, a vizet kémlelte, de együk mancsával a dalolás kezdete óta a taktust verte a falon. Johanna az irányítókarokat felügyelte. Kint, a nyílt tengeren nem volt sok dolga, csak arra figyelt, hogy ne térjenek el a délnyugati iránytól, amerre a Tiltott-szigetet sejtették, és egy percre se csökkenjen a sebességük. Mivel nem tudták, hol járnak az üldözőik, úgy vélekedtek, hogy minél gyorsabban haladnak, annál nagyobb az esélyük a menekülésre.

Vitorlással, jó széllel haladva, majdnem egy napig tart az út a Tiltott-szigetre. Mónika királyné vízi hintája gyorsaságban bátran felvehette a versenyt bármelyik tengerjáró hajóval, sőt, mivel a víz alatt közlekedett, nem lassította útját se szélcsend, se vihar. De így is közel egy nap az út, még altkor is, ha a legénység egy szemernyit sem pihen.

A királynői buborékúszóban órákon át tartott a vigasság. De egyszer csak nem gyújtottak újabb nótára a fénylények, sokan félrebillent fejjel bóbiskoltak, mások mocorogni, helyezkedni kezdtek. A többség borzasztó éhes volt, de elképzelni sem tudták, mivel lakhatnának jól egy ilyen csillogó kis jármű belsejében. A kormányosi fülkében is egyre nagyobbakat hallgatott Rumini. Johanna időnként a szemét dörzsölte. Aztán hirtelen furcsa csikorgás hangzott a kormány feléri.

– Mi volt ez? Elromlott valami? – rázkódott össze Rumini, aki már félig elaludt az őrhelyén.

Johanna szégyenkezve hajtotta le a fejét.

– Nem, dehogy. Csak a gyomrom korgott.

Rumini elnevette magát.

– Azt hittem, csak a fiúknak szokott hangosan jelezni a gyomruk, ha megéheztek. Én is farkaséhes vagyok. Szerinted van bent valami ennivaló?

– Meg kéne nézni. Monília állandóan nassol, szerintem a hajóba is bekészítettek neki ezt-azt – vélekedett Johanna.

Nagyon röstellte magát, amiért a gyomra elárulta. De igazán nem tehetett róla, tényleg rémesen megéhezett, Ő már előző nap sem vacsorázott, eleinte dacból nem evett Hódító Hodrik asztalánál, aztán pedig Monília királyné lakosztályába kellett mennie, ahol már nem kínálták semmivel. Rumini készségesen a kabinajtóhoz szaladt, résnyire nyitotta, és bekiabált:

– Szerpentinia, Gyagya, Pilács, Foszforeszkó! Kijönnétek egy percre?

Gyors kupaktanácsot tartottak. Megbeszélték, hogy a fénylények átkutatnak odabent minden zugot, hátha sikerül egy kis ennivalót találniuk. A kormányzást is megosztják, mivel Rumini egy szemhunyásnyit sem aludt az éjjel, és a többiek is szinte végig talpon voltak, így egymást felváltva mindenkinek szüksége lesz egy kis pihenésre.

Johanna időközben már megmutatta Rumininek, hogy kell irányítani a buborékúszót. Mivel csupán a két egér volt elég nagy ahhoz, hogy a karokat kezelje, abban állapodtak meg, Hogy felváltva kormányozzák a hajót: először Rumini, aztán a némiképp pihentebb Johanna alszik egy kicsit. Az ablaknál pedig a Pilács-Gyogyó, majd a Szerpentinia-Foszfóreszkó megfigyelő párok váltják egymást. Foszforeszkó visszafutott az utasok közé, és kiadta a parancsot: mindenki kutasson ehető dolgok után. Az ezernyi apró fénylény öt másodperc alatt még a szőnyegek alá is benézett, nem volt fiók, repedés, szekrénypolc, amit ne kutattak volna ár. Az eredmény főleg rájuk nézve volt elkeserítő: két dobozka pörkölt mogyorón kívül semmi mást nem találtak.

Foszforeszkó legyintett.

– Sejtettem, hogy sem tőzeg, se mocsári növények, se krumplihéj nem lesz egy ilyen cifra hajón.

– Jaj, vagy egy kis iszapos gyökér – sóhajtott Pilács.

– Tete moniomo – vélekedett Gyogyó Rogyó.

– Azt mondod, hogy te mosogatsz, Gyagya? Ha nincs kaja, mosogatni se kell – vetette oda Pilács a barátjának, de Szerpentinia gúnyos sziszegése belefojtotta a szót.

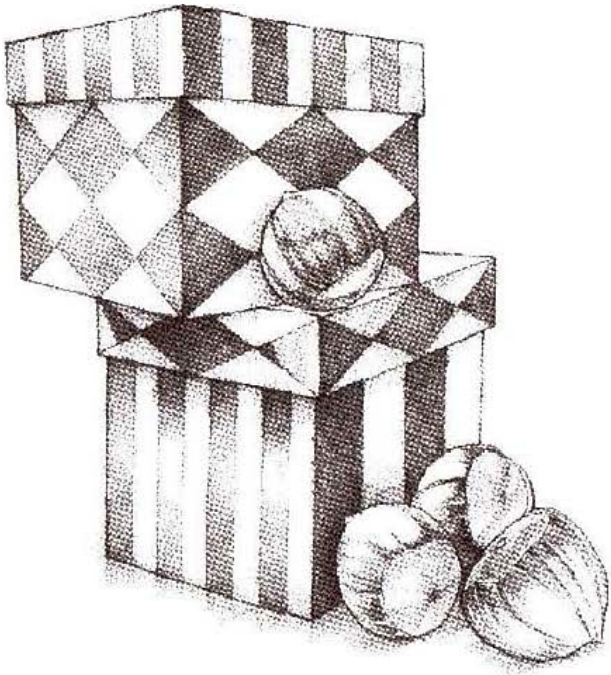

– Gyogyó remek ötletet adott! Tengeri moszat! Azt biztos szeretitek!

Ennek hallatán két vékonyka, alig hallható nyikkanás jelezte, hogy Pilács és Foszforeszkó gyomra is megkordult. Rumini vigyorogva Johannára kacsintott.

– Most még korai volna pihenőt tartani, mert bármikor utolérhetnek – jelentette ki Szerpentinia. – De néhány óra múlva megállhatunk a tengerfeneken, hogy moszatot keressünk.

– Jó, megmondom a fiúknak, hogy kitartás! – ajánlkozott Pilács.

A többiek elhelyezkedtek. Rumini a sarokban összekucorodott, maga mellé vette az egyik mogyorós dobozt, és majszolás közben álomba szenderült. Pilács visszatért, és Gyogyó Rogyóval együtt az ablakba kuporodott, hogy szemmel tartsák a vizet. Johanna ölébe kapra a másik doboz mogyorót, hogy kormányzás közben az utolsó szemig megegye.

Eseménytelenül telt az idő. Néhány óra múlva Rumini felváltotta Johannát, később megint cseréltek. Bár az üldözőkről már nem kellett tartaniuk, mégsem tudtak megállni, hogy moszatot keressenek, mert a tenger ezen a vidéken olyan mély volt, hogy fenekén teljes sötétség uralkodott. Johanna amúgy sem akart túl mélyre merülni, mert a kopjásvégi mesterektől tudta, hogy a buborékúszók könnyen meghibásodnak, ha túl nagy felettük a nyomás. A fénylények a gátvárosi várban töltött kényszermunka idején sokat nélkülöztek, így most is szó nélkül, fegyelmezetten tűrték a koplalást.

Lassacskán húsz órája úton voltak már, és számításaik szerint a Tiltott-sziget közelében járhattak, mikor végre sekélyebb vizekhez

értek, és a hajnali fényben felderengett alattuk a koralloktól, szikláktól egyenetlen tengerfenék.

– Figyelem, korallzátony balról, térjünk ki jobbra! – kiáltott Foszforeszkó kapitány.

Mindenki az ablakhoz sereglett.

– Vessünk horgony! – javasolta Szerpentinia. – Ítt biztos találunk elég moszatot.

Rumini tanácstalanul meredt Johannára. A kormányzásba már egész jól belejött, de hogy a horgonyt hol találja, arról fogalma sem volt. Szerencsére a buborékúszó készítői mindenre odafigyeltek, így a kikötés kellékei is kéznél voltak a kormányosi fülkében, A sarokban álló, csinos kis ezüstkerék forgatásával lehetett leereszteni a vízi hintó horgonyát.

Néhány perc múlva a buborékúszó nagy zökkenéssel megállt. Ruminiben csak ekkor tudatosult, hogy a tengeri moszat gyűjtéséhez valakinek ki is kell szállni, mert azt a vízben úszkálva lehet csak összeszedni. Egyértelmű volt, hogy erre a fénylények nem képesek, de Rumini arról sem volt meggyőződve, hogy akár ő, akár Johanna véghez tudna vinni egy efféle mutatványt vízbe fúlás nélkül.

Szerpentinia a karjára tekeredett, és duruzsoló hangján, amely egyszerre volt édes és csúfondáros, azt sziszegte:

– Persze hogy én megyek, kapitány, hogy is juthatott eszedbe más?

Rumini aggódva nézett a kecses kis aranykígyóra.

– Te ki mernél szállni egymagad?

– Az én népem a mocsár mélyén él, számunkra egyre megy tengervíz és szárazföld. Emlékezz vissza, Ákum Vákuum több napon át egy csupor vízben tartott, mégsem fulladtam meg.

Rövid tanácskozás után Szerpentinia, egy jókora bársonyzsákkal a nyaka körül, kiúszott a tengerbe. A zsákot először egy sziklához erősítette, és gyorsan körbeúszta a környéket. Csak a felderítés után akarta teleszedni a zsákot a fénylényeknek szánt moszattal. Majdnem egy órán át várták, de nem jelentkezett.

Rumini és Johanna növekvő aggodalommal lesték a tengert, amikor a kis kígyó végre jelezte a zsilipzárnál, hogy visszatért. Kinyitották neki a külső ajtót, beúszott a zsilipkamrába, majd a külső ajtó bezárult. A két ajtó közül most ki kellett szívni a befolyt tengervizet, mielőtt Szerpentinia becsusszan hatott volna a buborékúszó belsejébe.

Mikor végre feltárult a zsilipkamra belső ajtaja, a mögötte várakozók felkiáltottak a meglepetéstől. Szerpentinia ugyanis nem egyedül érkezett. Egy hatalmas termetű, szürkés-vöröses remeterák volt a kísérője, aki hatalmas érdeklődéssel, csápjait forgatva figyelte a döbbent társaságot.

– Óriási szerencse ért minket kezdte izgatottan Szerpentinia. Rábukkantam atyám régi barátjára, Bernát testvérre, akinek éppen

ezen a korallzátonyon áll a barlangja. Néhány évvel ezelőtt atyám elzarándokolt Bernát testvérhez, hogy egy nehéz és szomorú ügyben kérje a tanácsát, és sokat mesék nekem úti élményeiről. Az elmondások alapján valahogy ismerősnek tűnt nekem a közeli korallszirt, és ahogy odaúsztam, rögtön rábukkantam Bernit testvérre.

– Az én kiváló barátom Omnitudor, most azt mondaná: véletlenek nincsenek, minden úgy történt, ahogy az előre meg volt írva – szólalt meg rekedtes hangján a remeterák, kíváncsian lesve szavai hatását.

A kívánt hatás nem maradt el. Johanna a szívéhez kapott, Rumini pedig akkorát bődült, hogy a fénylények egyszerre csuklani kezdtek ijedtükben, Az ezer apró test csuklásától meg-megrándult a hajó, de ezzel a furcsa jelenséggel most senki sem foglalkozott.

– Te ismered Omnitudort? – hebegett Rumini, és egyszerűen nem hitt a fülének.

– Nem csak Omnitudort – mondta lassan, elnyújtva Bernát testvér – hanem az ő kiváló útitársát is, bizonyos Balikót.

Rumini úgy érezte, menten elájul. Mancsa hirtelen nyirkos lett az izgalomtól, szíve olyan hevesen vert, hogy majd kiugrott a torkán. Bernát testvér szemmel láthatóan rettentően élvezte a helyzetet.

– Ho-ho-ho, vagyis mikor, akarom mondani, ho-ho-ho – dadogott Rumini, a megfelelő szavakat keresve, de aztán gyorsan összeszedte magát, mert Pilács harsány nevetésben tört ki.

– Rumini eltanulta Gyogyó beszédét! Ez aztán a haladás!

– Egy napja tán, hogy betért hozzám a mi két barátunk – kezdett bele a magyarázatba Bernát testvér, mert megsajnálta a szavakat keresgélő, elképedt egérfiút. – Észak felé tartottak, hogy megtalálják Kőpáncélos Agatont, a teknőskirályt. Elláttam őket jó tanáccsal és erőt adó korallkönnyel, úgyhogy, remélhetőleg, hamarosan el is érik úri céljukat. De ez a Balikó gyerek üzenetet is hagyott ám!

– Kinek, nekem? – kérdezte Rumini bambán, és egyre inkább úgy érezte, hogy egy álom kellős közepébe csöppent.

– Nem bízott benne, hogy tényleg találkozunk, de azért üzent. Azt gondolta, talán valami csoda folytán mégis elvetődsz hozzám.

– És mit üzent? – kíváncsiskodott Pilács, aki csöppet sem volt meghatódva a szerencse furcsa fordulásától.

– Csak annyit, hogy ne aggódjatok, mert jól van, és hogy Omnitudorral együtt Szilex Pagurusz szigetére úszott.

A Szilex Pagurusz név hallatán Rumini összehúzta a szemöldökét, és hármat pislogott egymásután. Bernát testvér újra elnevette magát.

– Azt is mondta Balikó, hogy ezt a nevet írd fel, mert nem biztos, hogy egykönnyen meg tudod majd jegyezni.

Rumini alvajáró módjára bólogatott, teljesen igaza volt Balikónak, ilyen faramuci nevet legbiztonságosabb felróni valahová. Zsebébe túrt, és előrántotta a benne lapuló távpennát és a hozzá tartozó pergamélt.

Nem sejtette, milyen különleges írószerszámot tart a mancsában. Gondosan letekerte a pergamél tekercset, és tetejére legszebb írásával felrótta: „Kőpáncélos Agaton: Szilex Pagurusz szigetén”. Aztán gondosan újra zsebébe csúsztatta a feljegyzést.

Bernát testvér gyorsan elmesélt a buborékúszó ámuló hallgatóságának mindent, amit Omnitudor és Balikó útjáról tudott, aztán áttért a Tiltott-szigetre. Elmondta, hogy nem sokkal Omnitudorék távozása után több hajó is érkezett Gátváros irányából, de ezek néhány óra múlva ismét útra keltek.

Rumini, Johanna, Szerpentinia és Foszforeszkó tanácstalanul néztek egymásra. Világos, hogy Hódító Hodrik és flottája érkezett meg előző nap, sőt, bizonyára a Szélkirálynő is velük tartott. De vajon miért hajóztak máris tovább? Biztos, hogy Ábelt magukkal hurcolták a szigetre, és valószínűleg itt is hagyták bebörtönözve. De hogy mi lehetett a hatalmas sietség oka, igazán nem értették. Talán tudomásukra jutott, hogy Kopjás kormányzó fia keresésére indult, és vele akar Hodrik megmérkőzni? Vagy Hodrik a szigeten maradt, és csak felderítőket küldött ki, hogy az Arany-tengeren cirkálva figyeljék az ellenség mozgását? Ezekre a kérdésekre még Bernát testvér sem tudta a választ.

– Ha a Szélkirálynő már nincs a szigeten, talán sosem fogom visszafordítani a többieket – mormolta magában Rumini.

– Remélem, atyám nem kerül bajba Kopjás Kornél oldalán – suttogta maga elé Johanna, akit egész másféle aggodalmak gyötörtek.

– Mielőbb partra kell szállnunk a Tiltott-szigeten, és kiderítenünk, mi történik ott – szólt fennhangon Szerpentinia, akit leginkább az foglalkoztatott, hogy vajon rátalál-e a kígyók népének elrabolt jogarára.

– Menjetek békével, bátor gyermekek! – tárta szét ollóit Bernát testvér.

– És a moszattal mi lesz? – rémült meg Pilács, aki éhségében már azt fontolgatta, hogy megrágcsálja valamelyik fotel lakkozott karfáját.

– Lesz moszat is hamarosan! – jelentette ki Szerpentinia.

Bernát testvér búcsút vett a társaságtól, és Szerpentiniával együtt visszatért a tengerbe. Alig negyedóra alatt a bársonyzsákot degeszre tömték a legfinomabb zöld és kékmoszattal, és a kis kígyó a dagadó zsákkal együtt szállt vissza a buborékúszóba. A csomagot kinyomkodták, a kicsurgó vizet feltörölték, és kezdődhetett a lakoma. A fénylények remegő izgalommal verették rá magukat a különleges csemegére, és néhány perc alatt az utolsó szálacskát is elpusztították. Elégedetten, csillogó pocakkal lepték el újra megszokott helyüket az utastérben.

– Nekem egy kicsit túl sós volt, de azért megjárja – jelentette ki Pilács. Szerpentinia villogó tekintetét látva már csak súgva hajolt

Gyogyó Rogyó füléhez: – És egy kis tőzeglikőr is jól csúszott volna mellé…

A buborékúszó horgonyát felvonták, hogy a kis hajó folytathassa útját a Tiltott-sziget felé. Rumini a vizet kémlelte, és magában megállapította, milyen remek ötletet adott Balikó. Ha nem írja föl, mostanra már biztos elfelejtette volna, hogy hívják azt furcsa nevű szigetet, ahol a teknőskirály lakik.

A buborékúszón újabb megbeszélést, tartottak. Johanna és Pilács azon a véleményen voltak, hogy akár a vízfelszínen is behajózhatnak a Tiltott-sziget kikötőjébe, hiszen a hódok nem tudhatnak a szökésről. A királyné buborékúszóját látva biztos azt hiszik majd, hogy a felséges asszony érkezett férje után. De Rumini és Szerpentinia óvatosságra intettek. Lehet, hogy a kikötés simán megy majd, de Monília érkeztére biztos összetrombitáljak az őrséget, vagy, ami még rosszabb, személyesen jönnek köszöntem az úrnőt. És akkor pillanatok alatt kiderül a turpisság. Sokkal okosabb volna a víz alatt megközelíteni a szigetet, és a kikötőtől távol, egy védett és remélhetőleg elhagyatott öbölben partra szállni. Akkor aztán felderíthetik, hogy egyáltalán a szigeten van-e még Hodrik és a Szélkirálynő, és kitalálhatják, merre keressék Ábelt, a jogarokat vagy bármit, ami segítségükre lehet a küzdelemben.

Helyzetüket nehezítette, hogy csak sejtéseik voltak arról, hol helyezkedik el a sziget kikötője, és melyek a legjobban őrzött területek. Végül az óvatosság mellett döntöttek, de azt is elhatározták, hogy ha idő előtt felfedezik érkezésüket a parton, akkor úgy fognak tenni, mintha a királyné is a fedélzeten tartózkodna.

Szerencséjük eleinte nem hagyta őket cserben. Sikerült a legnagyobb csendben, minden feltűnés nélkül elérniük a partot. Lassan emelkedtek a felszínre, feszült várakozással figyelve minden kintről jövő zajra, fényre. De nem történt semmi. A kikötő közelébe érkeztek, éppen csak egy kinyúló földdarab és a rajra álló facsoport választotta el őket az őrtoronytól, de ez éppen elég volt ahhoz, hogy észrevétlenek maradjanak.

Mivel a királyon kívül még soha senki nem merte megközelíteni a Tiltott-sziget partvidékét, ráadásul Hodrik éppen az ellenség felkutatására indult, az őrök meg voltak győződve róla, hogy uruk visszatéréséig teremtett lélekkel nem fognak találkozni. Ezért csak ímmel-ámmal látták el az őrszolgálatot, két parton csellengő járőrt leszámítva a part menti őrtoronyban kártyázott az egész díszes társaság.

Az egerek ugyan még mindig a kikötőben vesztegeltek, mert Sebestyén karja sehogy sem akart rendbe jönni, de tőlük aztán igazán nem tartottak a hódok. Sőt! Az őrparancsnok biztos volt benne, hogy a Szélkirálynő matrózai időben riasztanák őket, ha bárki illetéktelenül

közelítene a szigethez.

Galléros Fecó türelmetlenül várta az indulást, de talán még ennél is jobban furdalta oldalát a kíváncsiság, miként működik ennek a titokzatos szigetnek a védelme, és miféle vizek hálózzák be széltében-hosszában. Mivel Sebestyén karjából sehogy sem akart kiállni a zsibbadás, és a kapitány is gyenge volt még, az egerek úgy döntöttek, hogy egy darabig még a kikötőben rostokolnak. Fecó elhatározta, hogy kihasználja a helyzetet, és felderíti Hódító Hodrik erődítményét.

Az őrök engedélyt adtak Fecónak a sétához, de lelkére kötötték, hogy ne távolodjon el túlságosan a parttól, és semmi esetre se mártsa meg magát a tavak vizében. Fecó mindent megígért, és már ott sem volt. Azt remélte, hogy egy kis ügyességgel akár a hármas forrást őrző hegyhez is visszajuthat. Hatalmas volt a csalódottsága, amikor minden próbálkozása kudarcba fúlt: az összes ígéretes ösvény végül valamelyik tó partján ért véget.

Fecó már éppen feladni készült a felderítést, amikor a kikötő mögötti tengeröbölben furcsa mozgást vett észre. Egy bokor tövében, az egyik tó partján meglapult, és kíváncsian figyelte a különös jelenséget. Hamarosan széles vigyor terült el a kepén. A víz mélyéről a cikornyás, díszes buborékúszó bukkant elő, melyet Hodrik király büszkén mutogatott a gátvárosi belső kikötőben. Csak nem Monília királynő érkezik személyesen? Fecó izgatottan dörzsölte össze a tenyerét. Hátha a királyné magával hozta legújabb társalkodónőjét is. Micsoda boldogság lenne viszontlátni Johannát!

Fecó ugyan furcsállta, hogy a buborékúszó miért nem az őrtorony mellett vetett horgonyt, de hamarosan sokkal érdekesebb látvány kötötte le a figyelmét. A hajócska ajtaja felnyílt, és a legelső alak, aki felbukkant a nyílásban, nem volt más, mint Szimathy Johanna személyesen. Fecó egészen megzavarodott. Erre igazán nem számított. Johanna körülnézett, partra ugrott, és néhány lépést tett az egyik szikla felé. Fecó a bokor takarásában arrébb kúszott, nehogy szem elől tévessze az egérlányt, így aztán nem vette észre a Johanna nyomában előbújó Ruminit.

A bokorban leskelődő matrózfiú egyre biztosabban érezte, hogy Johanna érkezése körül valamilyen titok lappang. Lehetetlen, hogy Johanna úrnője jóváhagyásával mászkál a Tiltott-szigeten. Hodrik király, de legfőképpen Monília királyné talán hálás lenne neki, ha fényt derítene a rejtélyre. Johanna még hármat lépett, és éppen annál a bokornál állt meg, ahol Fecó lapult. Az egérfiú nagy lélegzetet vett, felegyenesedett és Johanna elé állt. Az egérlány kis híján összeesett ijedtében, csak azért nem sikított, mert mindennél erősebb volt benne a félelem, hogy a hód őrség felfedezi az érkezésüket.

– Mit akarsz? – hebegte rémülten, és két lépést hátrált.

– Ezt inkább én kérdezhetem. Hogy kerülsz a Tiltott-szigetre? Tud

róla Monília úrnő, hogy itt sétálgatsz? – kérdezte legszigorúbb hangján Fecó.

– Semmi közöd hozzá! – felelte önérzetesen Johanna, és a háta mögé sandított, hogy lássa, vajon Rumini kiszállt-e már a buborékúszóból.

Fecó egy hirtelen mozdulattal megragadta a csuklóját, és gúnyosan elvigyorodott.

– Engedelmeddel, szép hölgy, elkísérlek a kikötői őrség kapitányához.

Johannát elöntötte a méreg. Szabadon maradt kis kacsóját magasba lendítette, és hatalmas pofont kevert le Galléros Fecónak.

A matrózfiút az ütés annyira váratlanul érte, hogy egy pillanatra elengedte a lány csuklóját. Johanna rögtön futásnak eredt, kétségbeesetten kiabálva:

– Rumini, Rumini, segíts!

Mire Fecó Johanna nyomába eredhetett volna, már a feldühödött Ruminit találta maga előtt. A kisegér maga sem tudta mit csinál, minden dühét és elkeseredettségét szabadjára engedve, fogait kivillantva, szikrázó szemekkel nekiugrott a nála jóval nagyobb és erősebb Fecónak. Galléros Fecó egy pillanatra megtántorodott, két lépést hátrált, de aztán összeszedte magát, és erősen megragadta a kisegeret. Rumini újra nekilendült, de tudta, hogy egy igazi küzdelemben esélye sincs Fecó fölé kerekedni. Annyit remélhetett

csupán, hogy egy erős lökéssel talán feldöntheti, és így némi előnyre tesznek szert a meneküléshez. Nagyot taszított ellenfelén, de Fecó marka pillanatra sem engedett a szorításon.

A lökés lendületétől azonban mégis hátralépett, lába megcsúszott a tó sáros partján, és Ruminit magával rántva hanyatt bezuhant a vízbe. A csobbanásra Johanna, aki a bokor mögül figyelt, a vízhez rohant. Tudta, hogy ha a Zsibbasz vagy a Fogvatar vizébe zuhantak a fiúk, nem fognak tudni egyedül kikecmeregni, és akár meg is fulladhatnak. De nem volt szükség az életmentésre. Pár pillanat múlva Fecó és Rumini is előbukkant a vízből, ázottan, csapzottan, harciasán remegő bajusszal.

Fecó kecmergett ki a tóból hamarabb. Szeméből eltűnt a gonosz fény, csodálkozva meredt Johannára, mint aki most ébred valamilyen hosszantartó, mély álomból. Aztán Rumini felé fordult, és karját nyújtotta, hogy segítsen barátjának kikászálódni a hideg vízből. Szemmel láthatóan nem értette a helyzetet, tán azt sem tudta pontosan, hol van. Rumini azonban nem hagyta Fecót elgondolkozni. Belecsimpaszkodott a mancsába, és váratlanul gáncsot vetett.

– Az őrség! Átadlak mindkettőtöket az őrségnek lihegte.

Johanna felsikoltott. Arra már rájött, hogy csakis a Fordí-tó lehetett az, amelyikbe a dulakodók beleestek, hiszen se nem zsibbadtak el, se nem maradtak a víz rabjai. Azt is rögtön látta, hogy Fecó régi önmagához visszatérve, szelíden, megtisztult lélekkel lépett ki a varázstó vizéből, de azt egyszerűen nem akarta elhinni, hogy az imént még életét kockáztató, bátor Rumini néhány pillanat alatt gonosszá vált. De nem lehetett kétsége többé: Rumini hatalmasat harapott Fecóba.

Ugyanebben a pillanatban megvillant a kisegér karján valami. Johanna tudta, hogy Rumini a csuklójára fonódott Szerpentiniával szállt partra, nehogy a kis aranykígyónak a veszélyes partszakaszon kelljen kúsznia. Most azonban a smaragdszemű, arany karkötő helyett fekete pikkelyes kígyótest tekeredett a kisegérre.

– Fecó! Lökd vissza Ruminit a vízbe! – sikított Johanna.

Fecó tétován fordult felé. Már azt sem értette, miért támadt rá a felbőszült kisegér, de az végképp nem fért a fejébe, miért kellene belöknie a tóba. Ám ebben a pillanatban Rumini éles fogai újra belemartak. Fecó feljajdult, és védekezésként, ösztönösen pofon vágta támadóját. Fecó, bár sosem kérkedett az erejével, rettentő izmos volt, ráadásul a Datolyaparton töltött hónapok alatt némi jártasságra is szert tett a verekedés terén. A pofontól Rumini megszédült, és olyan szép ívben repüli a tóba, hogy ha nem ő kapja a pofont, bizonyára megtapsolta volna barátját.

Johanna lélegzetét is visszafojtva várt. Pár másodperc múlva Rumíni kapálózva, levegőért kapkodva jelent meg a felszínen.

Prüszkölt, fújtatott és kétszer is alámerült, mire sikerült végre kimásznia a tóból. Fecó mancsát nyújtotta felé, de Johanna eléugrott.

– Hozzá ne érj, amíg vizes!

Rumini már a parton csücsült, szakadt pulóveréből csavarta a vizet. Johanna a csuklójára pillantott. Smaragdszemmel bámult rá vissza a csinos kis arany karkötő. Rumini lassan felállt, Fecóhoz lépett. Egy pillanatig farkasszemet néztek, aztán szó nélkül, teljes szívvel megölelték egymást.

Huszonharmadik fejezet
A Viharmadár és a Szélkirálynő

Kopjás Kornél terve egyszerű volt: amint Gátvárosba ér, kormányzói hatalmát latba vetve Hodrik elé járul, és visszakéri tőle a fiát. Ha Hodrik tagadná, hogy elraboltatta, szembesíti eddigi gazságaival, és támadást indít Gátváros ellen. Sőt, Kornél úr arra is elszánta magát, hogy ha szavakkal nem boldogul, ott rögtön, a királyi fogadószobában nyakon csípi, és magával hurcolja a királyt. Minél merészebb a fellépése, annál jobban megzavarja vele a mit sem sejtő uralkodót.

Efféle gondolatok közepette virradt rá az utazás első reggele. Kornél úr a térképet nézte, azt remélve, hogy valamilyen módon lerövidítheti a Tükörtóhoz vezető kétnapos utat. Már éppen azon volt, hogy a fedélzetre sétál megvitatni egy gondolatot Ártéry kapitánnyal, amikor különös dolog történt. Az asztalán álló Hírharang megszólalt, és kis szüneteket tartva három mondatot kongott egymás után:

– Omnitudor a Szélkirálynő nevű hajóról a tengerbe vetette magát.

– Omnitudor a teknősjogar erejének védelme alatt úszva indult Kőpáncélos Agaton keresésére.

– Kopjás Kornél hajóján útra kelt Gátvárosba.

Kornél úr megmerevedett. Ha csak az első két mondatot hallja, azt hihette volna, hogy a Hírharang önszorgalomból tudósítja őt az elmúlt órák legfrissebb eseményeiről. De a harmadik mondat róla szólt. Kornél úr megértette, hogy a harang csakis egy feltett kérdésre válaszolhatott. Hirtelen eszébe jutott a Hódkódexben olvasott vers utolsó két sora;

A Hírharang duplán kong.
Visszhangozza, amit mond.

Kopjás Kornél nem véletlenül volt híres éles eszétől és bölcsességéről. Rövid töprengés után felderengett előtte az igazság. Valószínűleg létezik a világon valahol egy másik Hírharang is, és a két harang, mintha egy láthatatlan szál kötné össze őket, minden kérdésre egyszerre válaszol. A harang két oldalán ülők pedig, ha elég okosak, kitalálhatják, mit kérdezett a másik.

Kornél úr felidézte magában az imént hallott három mondatot. Hát persze! Ki mást érdekelhetne Omnitudor, a teknősjogar és Kopjás Kornél tettei, ha nem Hódító Hodrikot. Világos, hogy ő áll a harang túlsó oldalán. Ezek szerint oda a váratlan támadás, hiszen Hodrik már tudja, hogy Kornél úr útra kelt, és nyilván felkészül az érkezésére, Kornél úr úgy érezte, menten szétreped a feje a benne kavargó gondolatokról, feltépte az ajtót, és szinte rohanva száguldott ki a

fedélzetre.

Hamar eldöntötte magában, hogy amíg lehet, nem fogja újra kérdezni a Hírharangot, nehogy Hodrik a kérdésekből kikövetkeztesse a szándékait. A tartalékvitorlákat is felhúzatta, és magában imádkozott, hogy másnap estig kitartson a jó szél. Egész nap terveket szőtt, parancsokat osztott, vitézeivel beszélgetett, szóval elfoglalta magát, hogy ne kelljen Ábel miatt emésztenie magát. Mivel nem jött álom a szemére, nyitott szemmel forgolódott az ágyban. Pirkadatig bírta a bizonytalanságot. Ekkor felkelt, és maga elé tette a harangot. Hodrik talán még alszik, és így nem hallja majd, mit felel neki a varázslatos hírmondó.

– Mi történt a fiammal? – kérdezte fojtott hangon.

– Kopjás Ábelt Hódító Hodrik magával vitte a Tiltott-szigetre – kongott a harang.

Kornél úr talpra szökkent és a fedélzetre rohant. Ártéry kapitányt kint találta a hajnali derengésben, az árboc tövében pipázgatva. Ő sem volt valami jó alvó, és amint megjelent a látóhatár szélén a hajnal első ténye, kiült a vitorlák közé, a szél zúgását hallgatni.

– Azonnal forduljunk délnyugatnak! – kiáltott Kornél úr. – Gátváros csak kerülőt jelent! A Tiltott-szigetre kell mennünk!

A kapitány nem kérdezősködött. Hátraballagott a kormányhoz, parancsokat osztott az őrszolgálatot teljesítő kormányosnak és matrózoknak, majd visszatért urához. Kornél úr azonban nem volt beszédes hangulatban, néhány mondatot mondott csupán, majd a kabinjába vonult. Egy gondolat nem hagyta nyugodni.

Az motoszkált a fejében, hogy egy kis agyafúrtsággal talán a maga hasznára tudja fordítani a helyzetet. Hiszen eddig legalább annyit vesztett a Hírharanggal, mint amennyit nyert. Igaz, hogy szerzett néhány rendkívül fontos információt, de szinte biztos, hogy eközben leleplezte saját terveit is az ellenség előtt. Legutolsó kérdése után valószínűleg arra is rájöttek már, hogy Ábel nyomába ered, és Gátváros helyen a Tiltott-szigetet választja úti célnak.

Az utazás második napját azzal töltötte Kornél úr, hogy a legváratlanabb ötletekkel rukkolt elő saját maga számára, de mindet el kell vetnie, mert egyik sem volt alkalmas arra, hogy félrevezesse Hodrikot. Nem tudhatta, hogy a Hírharang párját valójában Ákum Vákuum őrzi, mint ahogy azt sem sejthette, hogy a vén cickány nem hallotta a harangnak feltett utolsó kérdést. Ugyanis amikor Kornél úr Ábelről kérdezett, Ruminiék éppen akkor forgatták fel szökésükkel egész Gátvárost, és a vén cickány pont Riz Ottóval meg a palotaőrökkel volt elfoglalva.

Arról sem tudott Kornél úr, hogy Hódító Hodrik előző este már elérte a Tiltott-szigetet, bezáratta Ábelt a Fogvatar-tavi bástyába, és azóta már el is hagyta a szigetet. Egyetlen gondolata az volt csupán,

hogy valamilyen módon meg kéne lepnie a királyt. El kéne hitetni vele, hogy meghalt, visszafordult, mégsem keresi Ábelt, hogy aztán váratlanul, a meglepetés erejével csaphasson le rá. Hiszen, ha számításai nem csalnak, néhány óra múlva megérkezik a Tiltott-szigetre, és nagyon jó lenne, ha nem várná Hodrik teljes felfegyverzett flottája. A Viharmadár egyetlen esélye a túlerővel szemben a meglepetés.

Kopjás Kornél hirtelen rátalált a megoldásra. Azt akarja tudatni a királlyal, hogy meghalt, zátonyra futott? Rendben. De azt nem kell elárulnia, hogy mikor történt a baleset! Eszébe jutott, hogy ifjúsága éveiben egyszer egy hatalmas vihar a Gyékényes-sziget felé sodorta, és egy víz alatti sziklára vetette a hajóját. A zátonyra futott hajó elsüllyedt, és az ifjú Kornél úrfi, aki akkor még se kormányzó, se apa nem volt, kis híján életét vesztette a zúgó habok között. Ez egy múltbeli esemény, ha erről kérdezi a Hírharangot, biztosan számíthat a válaszra. Mély lélegzetet vett, és feltette a kérdést:

– Mi történt Kopjás Kornél hajójával, harminc évvel ezelőtt, a Gyékényes-szigetnél?

A Hírharang egy percig hallgatott, mintha emlékezetében kutatna a távoli múlt eseményei után, aztán lassan, kimérten felelt:

– Kopjás Kornél hajója zátonyra futott és elsüllyedt.

– Igen, ez az! – kiáltott diadalmasan Kornél úr, és örömében hatalmasat ugrott.

Talán szerencséje lesz, és sikerül Hodrikkal elhitetni a tragédiát. Talán most tényleg azt hiszik, hogy odaveszett, és nincs már, aki szembeszálljon a zsarnokkal. Kornél urat majd szétvetette az izgalom, de erőt vett magán, és visszatért a fedélzetre, hogy felkészítse vitézeit és a hajót a csatára, amelyet reményei szerint hamarosan meg fognak vívni a Tiltott-sziget partjainál.

Kornél úr csele remekül bevált. Ákum Vákuum, aki Ruminiék szökése óta megint nem tudott aludni, tisztán hallotta a Hírharang szavát, és kitörő örömmel fogadta a kormányzó vesztének hírét. Eszébe se jutott kételkedni benne, hiszen a Hírharang sosem hazudott, azt pedig álmában sem feltételezte volna, hogy őt bárki rá tudná szedni. Azon gondolkodott el csupán, hogy vajon ki kérdezte a harangot, ha Kopjás kormányzó vízbe fúlt.

– Valószínűleg az a nyamvadt egér, az a Szimathy – gondolta Ákum Vákuum. – Kopjás Kornél biztos nem vitte magával se az egeret, se a harangot, az ostobája pedig nem tudta kivárni a híreket, és türelmetlenségében a harangot kérdezte.

Ákum Vákuum végre kicsit jobban érezte magát. Előkereste a kis dobozból a tartalék pergamélt és távpennát, hogy értesítse Hodrikot a történtekről. Kopjás Kornél pusztulása olyan hír, amit azonnal meg kell osztani a királlyal. Sőt, az se baj, ha az a nyavalyás Szerpentinia elolvassa, legalább elcsügged, és belátja, hogy semmi értelme a küzdelemnek. Ő, Ákum Vákuum, pedig remélhetőleg nagy jutalmat kap majd szolgálataiért a királytól. A pergamél láttán megdöbbent. Ott állt rajta Rumini feljegyzése: „Kőpáncélos Agaton: Szilex Pagurusz szigetén”. A vén cickány tudta, hogy Hodriknál nincs távpenna. Ezek szerint az üzenetet csak Szerpentinia és cimborái írhatták. Trükk ez vajon, vagy egyszerű ostobaság? Mindegy, Kornél úr halála óta ennek

sincs jelentősége.

A pergamélre Rumini írása alá odabiggyesztette a hírt: Kopjás Kornél hajója zátonyra futott és elsüllyedt.

Ákum Vákuum üzenete rögtön meg is jelent mindkét távoli pergamélen, de egyelőre senki sem vett róla tudomást. Hodrik éppen az Aranypikkely kapitányával beszélgetett, a másik tekercs pedig Rumini zsebében lapult, akinek kisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy a gondosan eltett pergamentekercset nézegesse.

Rumininek más feladata volt most. A bokor mögé kuporodva gyorsan és részletesen beszámolt Fecónak mindenről, ami a gátvárosi fürdő óta történt. Fecó hitetlenkedve csóválta a fejét, hatalmasakat sóhajtott, és időnként megragadta a kisegér mancsát.

– Bocsáss meg nekem, kölyök. Alig tudom elhinni, hogy így bántam veled.

Johannára nemes egyszerűséggel nem is mert ránézni. Attól félt, hogy ha összetalálkozik a tekintetük, menthetetlenül a föld alá süllyed szégyenében. Mikor Rumini a történet végére ért. Fecó összefoglalta a teendőket:

– Először is meg kell fürdetni mindenkit a Fordí-tóban, hogy visszaváltozzanak végre. Aztán ki kell szabadítani a börtönből Ábelt és a régi királyt, aki az őrök elmondása alapján nagyon beteg lehet. Végül el kell kapni azt az átkozott hódot, mielőtt megszerzi a jogart Omnitudortól, és legyőzhetetlenné válik. Ja, és persze Balikót is össze, kéne szedni valahol.

– Kezdjük az elején – javasolta Rumini. – Mit gondolsz, ide lehet terelni valahogy a többieket?

– Nem lesz egyszerű – vakargatta a füle tövét Fecó. – Az őrök engem is alig akartak leengedni a partra, biztos nem fog tetszeni nekik, ha kivonul fürdőzni az egész legénység.

– Akkor viszont a vizet kell a hajóra felvinni – vont vállat a kisegér. – Elvileg félpohárnyi víz is már hat.

– Van nálam egy kulacs. Nem fér bele túl sok, de ha tényleg elég a varázslathoz fejenként félpohárnyi, akkor pár kulacs elég lesz a teljes legénységnek.

– A buborékúszón láttam két üres üveget – szólt közbe Johanna. – Azokat is megtölthetjük, hogy ne kelljen többször fordulni.

Megegyeztek, hogy amíg nem muszáj, nem hívják fel Ruminire, Johannára és a buborékúszóra sem az őrök, sem az egerek figyelmét. Fecó magára vállalta, hogy egyedül tér vissza a Szélkirálynőre a csordultig töltött kulaccsal és üvegekkel, és mindenkit lelocsol. Ha sikerrel járt, gyorsan elmeséli az egereknek is azt, amit most Ruminitől hallott. Az őrök nem szerezhetnek tudomást az egerek visszaváltozásáról, így továbbra is azt hiszik majd, hogy a kapitány és barátai Hodrik leghűbb szövetségesei. Talán így sikerülhet rábírni

őket, hogy újra csónakba szálljanak, és visszaevezzenek a Fogvatartóba, a börtönbástyához.

– Csak azt nem tudom, hogy fogjuk elhitetni velük, hogy mindez Hodrik parancsára történik – sóhajtott Fecó.

Megint Johannának jutott eszébe valami.

– Mi lenne, ha mi egy időre lesüllyednénk a buborékúszóval a tengerbe, aztán egy óra múlva ünnepélyesen megjelennénk a kikötőben. Úgy tennénk, mintha a királynő hajója éppen most érkezett volna. Láttam a fedélzeten pár címeres köntöst. Magamra öltöm, és megmondom az őröknek, hogy a királyné udvarhölgye és hírnöke vagyok. Őfelsége parancsára sürgősen Gátvárosba kell szállítani Ábelt és Kasztor királyt.

– Zseniális terv! – lelkendezett Fecó, és a pillanat hevében lehajolt, hogy megcsókolja Johanna kezét. Aztán zavartan hebegett valamit, és egy darabig megint nem mert az egérlányra nézni.

Miután mindebben megegyeztek, Rumini a hajóra loholt, és kihozta a két üveget. Hogy Fecó és Johanna miről beszélgettek eközben, az sosem derült ki, de Fecó csillogó szeme és Johanna szelíd mosolya arról árulkodott, hogy a matrózfiú nem csak Ruminitől nyert bocsánatot.

A következő egy órában minden a tervek szerint haladt, Fecó feltűnés nélkül visszatért a Szélkirálynőre. Olyan ügyesen rejtette a palackokat a kabátja alá, hogy az őrök egy pillanatig sem fogtak gyanút. Elsőként a kapitányi fülkébe sietett, és az egyik üveg vizet Bojtos Benedek fejére löttyintette. A maradékból pont jutott Sebestyénnek, aki éppen a kritikus pillanatban jött meglátogatni a kapitányt. A két tiszt prüszkölt és tágra nyílt szemmel meredt Fecóra, aztán lassan, mintha ébredeznének, megdörzsölték a szemüket, és visszatért tekintetükbe a régről ismert fény.

Fecó gyorsan elmagyarázott mindent. Bojtos Benedek és Sebestyén is magába roskadt, amikor Fecó szembesítette őket tetteikkel. Egyikük sem emlékezett tisztán az elmúlt hat nap eseményeire, de világosan érezték, hogy minden szó igaz, és kis híján helyrehozhatatlan gazságot műveltek, Elszántan fogadták meg, hogy akár életük árán is, de helyrehozzák a hibát, visszaszerzik Kopjás Kornél fiát, és segítenek megállítani Hodrikot.

A legénység visszafordítása már úgy ment, mint a karikacsapás. A kapitány maga elé rendelte a matrózokat, sorba állította őket, és rájuk parancsolt, hogy némán tűrjék, ahogy Fecó lelocsolja őket. A matrózok rosszkedvűen sorakoztak, pusmogva-morogva léptek Fecó elé, de egytől-egyig engedelmeskedtek a kapitány parancsának.

Egyedül Tubák heherészett, és azzal viccelődött, hogy Fecót ezentúl keresztpapának fogja nevezni, mert olyan ez a locsolkodás, mint a keresztelő. Döbbenetes volt, ahogy a hátán végigcsorgó víz hatására

egyszer csak torkára fagyott a szó, és elnémult. A következő napokban egyáltalán nem is nyitotta ki a száját. Fecó már attól tartott, hogy vezetésképpen némasági fogadalmat tett.

Mire Fecó végzett a matrózok végiglocsolásával, és újra elismételte a Ruminitől hallottakat, megélénkült a kikötő. A víz alól felbukkant Monília királyné buborékúszója, nem kis riadalmat okozva a parti őrség körében. Azonnal csónakot bocsátottak a vízre, hogy méltó fogadtatásban részesítsék a felséges asszonyt. Értetlenül pislogtak hát egymásra, mikor a buborékúszóból egyetlen vékonyka egérlány mászott elő csupán. Igaz, bársony köntösére Hodrik király aranyos buzogányát hímezték, és szavai is igazi udvarhölgyhöz méltón szóltak.

A kisasszony átadta úrnője üdvözletét és parancsát, hogy azonnal szállítsák Gátvárosba a király foglyait. Kéreg parancsnok, a kikötői őrség vezetője tanácstalanul bámult, nem tetszett neki a helyzet, érezte, mennyire képtelen dolog a királynő nevében egyetlen egérlányt küldeni. De ekkorra már bojtos Benedek is csónakba szállt, és a buborékúszóhoz vitette magát. Mélyen meghajolt Johanna előtt, és fennhangon mesélni kezdte az őrparancsnoknak, mennyire nagyszerű új társalkodónőt választott magának Monília úrnő.

– Ezek szerint a kapitány úr ismeri a hölgyet? – kérdezte kicsit megnyugodva Kéreg parancsnok.

– Természetesen – bólintott méltóságteljesen a kapitány. – Őfelsége udvarában nagy kegyben áll az ifjú társalkodónő, szépsége, megbízhatósága és páratlan ügyessége folytán.

Kéreg parancsnok már majdnem meg volt győzve.

– Megmutathatom Monília úrnő pecsétgyűrűjét is, ami szavaim hitelét bizonyítja – jelentette ki csengő hangon Johanna – csak attól tartok, hogy a parancsnok úr szeme megfájdul majd a csillogásától.

– Azért csak mutassa meg a kisasszony, ha egyszer az a szabály – mondta az őrparancsnok. Nem hallott ugyan még soha efféle szabálytól, de azt gondolta, hogy ha valóban itt a királynő pecsétgyűrűje, akkor semmi oka sincs kételkedni többé a kisasszony szavaiban.

– Máris hozatom! – bólintott Johanna kedvesen, majd hátrafordult és bekiabált a kabinba:

– Zsarátnok őrnagy! Kérem, hozza ki a gyűrűt!

Kéreg parancsnoknak nagy kő esett le a szívéről. Ezek szerint nem egyedül utazott a hölgy, ami amúgy is szinte érthetetlen lett volna, hanem egy igazi hódőrnagy volt az útitársa. Az őrparancsnok ugyan még sosem hallott erről a Zsarátnok őrnagyról, de bizonyára nagy érdemekkel bír, ha rábízta az úrnő az üzenetet és a kisasszonyt. Az őrparancsnok kíváncsian meresztette a szemét. Alig várta, hogy megpillantsa az őrnagyot és a gyűrűt.

Eközben a kabin belsejében kapkodva készülődtek, Rumini talpára

egy-egy kis fiókot kötöztek, hogy termete magasabbnak látsszon, függönyt kerítettek a nyakába, mintha a királyi testőrség köpönyegét viselné, Szerpentinia pedig szorosan összetekeredett a tenyerében, hogy távoltól valóban gyűrű hatását keltse. Persze erről még esélyük sem lett volna, hogy megtévesszék az éles szemű őrparancsnokot, ha nincs velük az ezernyi, mindenre elszánt fénylény.

Foszforeszkó kapitány, Pilács, Gyogyó Rogyó és a többiek, ahányan csak tudtak, Szerpentinia köré telepedtek. Aki már nem fért el Rumini tenyerén, az a kisegér fején, fülén, hátán és köpenyén foglalt helyet. Füleit tizenketten csavarták hátra, nehogy a fényesség ellenére valakinek szemébe tűnjön kerek, hódokra egyáltalán nem jellemző formája. Ahogy a fénylények súlyától roskadozó Rumini döngő léptekkel, lenyomott fülekkel megjelent a kabinajtóban, mindenki hátrahőkölt. Egy vakítóan fényes alakot láttak csupán, aki mancsát előrenyújtva a legragyogóbb, legcsodálatosabb ékszert mutatja feléjük.

– Zsarátnok őrnagy vagyok – mennydörögte Rumini, – Megparancsolom, hogy azonnal teljesítsék úrnőm kívánságát.

– I-igenis – csapta össze bokáját Kéreg parancsnok lesütött szemmel, mert képtelen volt a fények övezte alakon tartani a szemét.

– Mivel az én feladatom a gyűrű őrzése, azt kívánom, hogy az egerek kapitánya vezesse a csapatot. Bojtos Benedek ugyanis uram és úrnőm legfőbb bizalmasa! – harsogott Zsarátnok őrnagy.

– Értettem, uram! – tisztelgett a parancsnok, és máris indult, hogy összeállítsa a különítményt.

Bojtos Benedek hitetlenkedve csóválta a fejét, mert Fecó ugyan megsúgta neki, hogy Zsarátnok őrnagy nem más, mint Rumini, és a hangja valóban egy kicsit ismerősen csengett, mégsem ismerte fel a fényes tüneményben hajósinasát. De nem volt idő ezen gondolkozni. Hamarjában csónakba ültek: Kéreg parancsnok négy katonája, Bojtos Benedek, Galléros Fecó és Cincogi doktor, akit a kapitány a beteg király miatt rendelt maga mellé.

Zsarátnok őrnagy eközben döngő léptekkel és hatalmas csattanással visszavonult a kabinba. Johanna aggódva sietett utána. Kéreg parancsnokot ugyan sikerült félrevezetni, de a csattanás azt jelentette, hogy a kisegér a lábára erősített fiókokkal megbotlott, és jókora eséssel érkezett a buborékúszóba. Szerencsére Johanna aggodalma alaptalan volt, Rumini ugyan a földön feküdt, de könnyei nem a hasogató fájdalomtól, hanem a boldog nevetéstől potyogtak. Ezer fényes kis test rázkódott és kacagott körülötte.

A csónak ugyanolyan gyorsan és biztosan siklott a vízen, mint előző délután, Hodrik királlyal az orrában. A hódok tempósan eveztek, Bojtos Benedek és társai egykedvűen bámulták a vizet. Hamarosan elérték a hatalmas, vastag falú bástyát a Fogvatar-tó közepén. A kikötői őrség jelzésére feltárult a bástya kapuja, és a csónak beúszott

az épületbe. A börtönőrök értetlenül sorakoztak fel a parton. Csak nem újabb rabot küldött őfelsége? Döbbenetük tetőfokára hágott, amikor megtudták, hogy társaik parancsot kaptak az összes rab elszállítására.

De a katonáknak tilos értelmezni vagy megtagadni a parancsot. Egyet tehetnek csupán: teljesítik az utasításokat. A börtönőrök tisztelegtek, és máris loholtak, hogy zárkájukból előtereljék a foglyokat. Öt perc sem telt belé, és a csónakban kuporgott az értetlenül pislogó Kopjás Ábel, a láztól reszkető, pokrócba bugyolált Tükörfarkú Kasztor király, és a sok sírásról feldagadt szemű királyné. A hódőrök figyelmeztették a rabokat, hogy útközben tilos megszólalniuk, majd kölcsönös tisztelgések, farok- és bokacsattogások után kieveztek az erődítményből.

A visszafele úton senki sem szólt egy szót sem, egyedül Kasztor király fájdalmas köhögése zavarta meg időről időre a csendet. A kikötőbe érve Bojtos Benedek átvette az irányítást. Kijelentette, hogy mivel csapata amúgy is útra kész, Hodrik király foglyait nem a buborékúszón, hanem a sokkal tágasabb, kényelmesebb Szélkirálynőn fogják szállítani. A fedélzetre vitette a rabokat, szívélyesen megrázta Kéreg parancsnok mancsát, és jelt adott a matrózoknak az indulásra. Mire a parton bámészkodó hódok felocsúdtak, a Szélkirálynő már ki is úszott a kikötőből, nyomában Monília királyné vidáman billegő buborekúszójával. Csak akkor álltak meg egy rövid időre, amikor a

szigetet már jócskán a hátuk mögött hagyták, és Kéreg parancsnok katonái távcsövén se vehették ki, mi történik a hajón.

A fedélzeten hatalmas volt az ujjongás. Fecó részletesen beszámolt Ábelnek a történtekről, és az egerek mind a hódfiú elé járultak, hogy bocsánatot kérjenek tőle. Egyedül Cincogi doktor nem volt köztük, mert ő a kapitány kabinjában fekvő beteg királyt és feleségét kezelte. A buborékúszó is horgonyt vetett, hogy Szélkirálynőtől leeresztett kötélen felkúszva Rumini, Johanna, Szerpentinia és a fénylények is csatlakozhassanak a társasághoz. Ábel mindenkinek megbocsátott, csak úgy ragyogott az örömtől, és egy lépést sem tágított többet Rumini és Fecó mellől.

Végül elérkezett a pillanat, amikor a kapitány véget vetett az ünneplésnek, hogy megvitassák, hogyan folytatódjon az út. Egyértelmű volt, hogy Kasztor királynak mielőbb nyugalomra és gyógyszerekre volna szüksége, de Gátvárosba nem mehettek, minden egyéb hely pedig túl messze volt ahhoz, hogy megkockáztathatták volna a kitérőt.

– Legfontosabb dolgunk megállítani Hodrikot, mert ha megszerzi a teknősjogart, akkor már senki sem állhat többé az útjába – jelentette ki Rumini határozottan.

– Igazad van, fiam – bólintott a kapitány. – Hodrikot kell először kézre kerítenünk. Mit is mondtatok, hová hajózott?

– Felment az Északi határhoz, egy kis szigetre. Váljunk csak, felírtam a nevét! – szólt Rumini, és előkotorta zsebéből a pergamél tekercset. Gyorsan letekerte, és kis híján hanyatt esett ijedtében. A pergamenlapon ugyanis saját feljegyzése alatt a következő mondatot olvasta: Kopjás Kornél hajója zátonyra futott és elsüllyedt.

– Nem értem – hebegte, és előrenyújtotta a tekercset. Fecó kikapta a mancsából és Ábellel együtt rögtön el is olvasta az üzenetet.

– Mi ez? Mi ez? – jajdult fel a hódfiú.

Rumini a fejét rázta.

– Ezt a pergament és tollat Ákum Vákuum szekrényéből csentem el. Akkor még üres volt a lap. Sőt hajnalban is, amikor felírtam rá ezt a Szilex Paguruszt, amit Bernát testvér mondott. De azóta hozzá se nyúltam. Nézzétek, ez a második sor nem is az én írásom!

A pergamentekercs körbejárt, mindenki alaposan szemügyre vette. Ábel remegő mancsokkal, magába roskadva ült, és rettentően küszködött előtörő könnyei visszatartásával. A fénylények körében sugdolózás támadt. Szerpentiniát is bevonták a megbeszélésbe, végül Foszforeszkó kapitány felszólalt.

– Mi sejtjük, miféle pergamentekercs ez itt. Azon a napon, amikor a Tiltott-szigetre indultatok, Ákum Vákuum egy ebhez hasonlót adott Hodriknak reggel. Azt mondta, ha fontos hite van, majd felírja rá, hogy Hodrik is olvashassa. Néhány társam éppen Hodrik szobájában

volt fényszolgálatban, ők hallották a beszélgetést.

– Én pedig, mivel Ákum Vákuum asztalán raboskodtam napokon át, tudom is, miféle csodaszerről van szó – vette át a szót Szerpentinia, és elmagyarázta a társaságnak a távpenna és a pergamél működését.

– Akkor ezt az üzenetet a vén cickány írta, és valószínűleg Hódiaknak szánta. Biztos ő is olvasta már – tűnődött Sebestyén.

– De hiszen akkor igaz! Akkor nem lehet becsapás! Apám hajó törést szenvedett, és valószínűleg már nem él – kiáltott Ábel, és többé nem tudott megálljt parancsolni a zokogásnak.

Az egerek némán, lehajtott fejjel álltak. Mindannyian tudták, hogy Kopjás Kornél tragédiája az ő hibájuk, hiszen ha nem rabolják el Ábelt, Kornél út sosem indul utána, és akkor nem futott volna zátonyra sem a hajójával. Johanna sírt. Rumini, Fecó és a kapitány is könnyeivel küzdött.

Ekkor, a legváratlanabb pillanatban Sajtos Pedro hangja törte meg a csendet:

– Hajó a láthatáron!

Az egerek a korláthoz futottak, és a közelítő vitorlást figyelték, Egyedül Ábel, Johanna és Rumini nem néztek oda. Egymás mellé kucorodva csendesen siratták a kormányzót, így nem is ismerhették fel, hogy a szélsebesen száguldó hajó nem más, mint a Viharmadár. Az egerek tanácstalanul néztek a kapitányra. Barát vagy ellenség érkezik-e, és vajon barátnak vagy ellenségnek tekinti-e őket? Hiszen mindenki úgy tudja, hogy az egerek Hodrik talpnyalói. A vitorlás egyre közelebb ért, és néhány perc múlva Bojtos Benedeknek és legénységének kétsége sem lehetett az érkező szándékairól. A Viharmadár ugyanis támadóállásba fordult, horgonyt vetett, és ágyútüzet zúdított a Szélkirálynőre.

Huszonnegyedik fejezet
A csata

A Viharmadárról csak úgy süvítettek az ágyúgolyók a Szélkirálynő felé. Az első néhány golyó a tengerbe csapódott, hatalmas hullámokat keltve, de a következő lövés egyenesen a Szélkirálynő mellett himbálódzó buborékúszót találta el. Fülsiketítő csattanás és reccsenés nyomta el Johanna rémült sikolyát, és a díszes királynői vízi hintó az egerek szeme láttára süllyedt alá a mélybe.

– Ki kell kerülnünk az ágyútűzből! – harsogott Bojtos Benedek.

– Megfordulunk!

– Ne lőjünk mi is? Mégiscsak meg kéne védeni magunkat! – pattogott Negró, akinek a néhány órája nyakába csörgő víztől különösen paprikás lett a hangulata.

– Szó se lehet róla! – hűtötte le a kapitány. – Akárki utazik is azon a vitorláson, biztosan Hodrik ellensége, hiszen azért lövet minket. Márpedig ha Hodrik ellensége, akkor nekünk a szövetségesünk, még akkor is, ha ő ezt nem tudja!

– Vonjuk fel a fehér zászlót, és adjuk meg magunkat! – kiabált Dundi Bandi, aki rettentően berezelt az ágyúk hangjától.

– Nem is rossz ötlet! – bólintott a kapitány. – Bandi fiam, hozz egy lepedőt máris!

Eközben újabb lövések érkeztek a Viharmadárról. Fecó a korlát takarásában megragadta a földön kuporgó Johannát, és a hajó túlsó oldalára, viszonylagos biztonságba vezette. Rumini és Ábel a korláthoz kúszott, hogy szemügyre vegye a támadókat.

– De hisz ez a Viharmadár! Apám hajója! – ordított Ábel olyan erővel, hogy túlharsogta az ágyúdörejt.

– Hol van már az a lepedő? – nézett körül Bojtos Benedek, mert egyre jobban aggódott, hogy szitává lövik, mielőtt megmagyarázhatná, kik ők és mit akarnak.

Dundi Bandi végre megérkezett, és a következő percben már kúszott is felfelé a kötélen a fehér lobogó. Nem volt ugyan patyolat tiszta, mert a nagy kapkodásban Bandi nem találta a váltás ágyneműt, így saját, igencsak használt lepedőjét rángatta ki a paplan alól, de a célnak mindenesetre megfelelt. A Viharmadáron beszüntették a lövöldözést, felvonták a horgonyt, és lassan megindultak a Szélkirálynő felé.

Kopjás Kornél, aki az egerekben árulókat és fia elrablóit látta, elszánt tekintettel közeledett. Becsülete tiltotta, hogy a fehér lobogó felhúzása után is folytassa a tűzharcot, bár szíve szerint a tenger mélyére süllyesztette volna a gaz egereket. Így, hogy megadták magukat, példás büntetési készült kiróni a gyalázatos rablóbandára.

Nem akart hinni a szemének, amikor a korlát mögött Ábel ugráló, hadonászó alakját pillantotta meg. A hódfiú majdnem eszét vesztette a boldogságtól, hogy halottnak hitt édesapját viszontláthatja.

A találkozó ölelések, bocsánatkérések, magyarázkodások és kézszorítások közepette zajlott. Miután Kornél úr szívére szorította fiát, megölelte Johannát és meghallgatta Bojtos Benedek beszámolóját, Tükörfarkú Kasztorhoz sietett, hogy köszöntse az elveszettnek hitt uralkodót, jó fél órát időzött a beteg társaságában, és igyekezett bátorító szavakkal lelket öntött a köhögéstől legyengült, elkeseredett, lázas királyba.

Aztán újabb haditanács következett. Az elmúlt két napon erős északkeleti szél fújt, ami Kornél úrnak nagy segítséget jelentett, hiszen hátszélben hajózhatott a Tiltott-sziget felé. Ugyanez a szél viszont lassította Hodrik észak felé haladó flottáját. Kornél úr azt remélte, hogy az Aranypikkely annyi manőverre és kerülőre kényszerült a kedvezőtlen széljárás miatt, hogy már csupán néhány órányi lemaradásuk van mögötte.

– Hodrik azt hiszi, hogy mi még mindig vele tartunk – mondta Bojtos Benedek.

– Engem pedig, remélhetőleg, halottnak vél – tette hozzá Kornél úr. – Így esélyünk van váratlanul lecsapni rá.

– Igen ám, de az Aranypikkelyt még négy másik hajó kíséri – figyelmeztetett Sebestyén. – Hiába lepjük meg őket, ha aztán nem bírunk a túlerővel.

– Uraim, engedjék meg, hogy mi is részt vegyünk a harcban! – lépett előre Foszforeszkó kapitány. Bojtos Benedek és Kopjás Kornél elmosolyodtak. Mindkettejüknek ugyanaz járt az eszében: ugyan hogy tudna ez a sok parányi lény szembeszállni a hódok ágyúival, lándzsáival, buzogányaival?

– Hodrik Szilex Paguruszra hajózott, ami a mi otthonunk tőszomszédságában fekszik – folytatta Foszforeszkó rendíthetetlen nyugalommal, tudomást sem véve Kornél úr és Bojtos kapitány sajnálkozó mosolyáról. – Az Északi-határon százezer honfitársunk él. Bár hajóink nincsenek, mindannyian képesek vagyunk futni a vízen. Elvakíthatjuk, megrémíthetjük az ellenséget.

– Az én népem is az Északi-határon él – szólt közbe Szerpentinia. – Atyám, a kígyókirály, jogara elvesztése óta emészti magát a mocsár mélyén. Biztos vagyok benne, hogy minden erejével csatlakozna a küzdelemhez.

– Hát menjünk föl az Északi-határra, szedjük össze az erősítést, és fogjuk két tűz közé Hodrikot – kurjantott Rumini. – Mi váratlanul lerohanjuk, Kornél úr pedig hátba támadja! Ha elég merészek és gyorsak vagyunk, mind az öt hajóval végzünk, mire észbe kapnak.

– Micsoda hadvezér lett belőled, fiam! – mosolygott a kapitány

Ruminire.

– Mindig is nagy hadvezér volt a lovag úr – epéskedett Negró, de csak magában mormogott, mert ő is érezte, hogy a kisegér valóban használható ötlettel állt elő.

– Egyetlen dolgot még számításba kell vennünk – figyelmeztetett Kopjás Kornél. – Mivel a fénylények és kígyók jogara Hodriknál van, se fénylény, se kígyó nem bántalmazhatja őt. A jogar ereje ugyanis megvédi, még akkor is, ha becstelenül jutott hozzá.

– Hát akkor mi fogjuk őt támadni a Szélkirálynőről, a kígyók és fénylények csak segítenek jól ráijeszteni – vágta ki magát Rumini.

– Rendben van, legyen úgy – egyezett végül bele Kopjás kormányzó Rumini tervébe.

Miután megállapodtak a stratégiában, eljött az idő, hogy folytassák útjukat. Ábel kérésre Kornél úr megengedte, hogy fia a Szélkirálynőn utazzon tovább. Továbbra is északkeleti szél fújt, amely most már nem csak Hodrik flottáját lassította, hanem az üldözőket is.

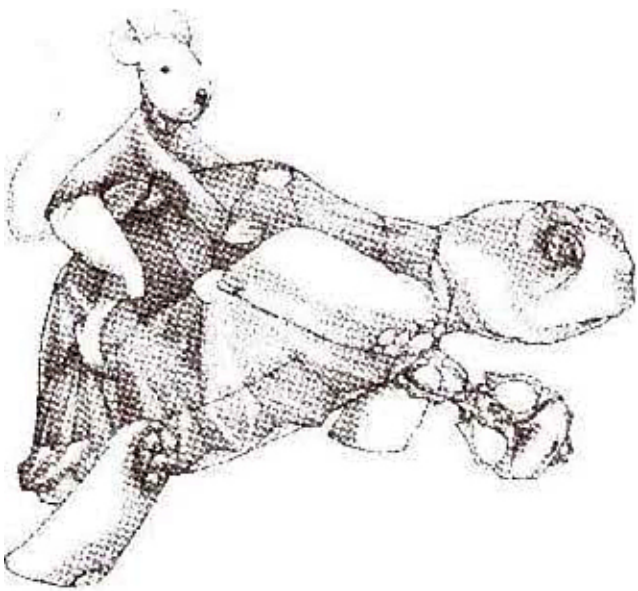

Míg az ellenszélben lassan haladtak előre a hajósok, odalent, a melyben, fogyhatatlan lendülettel úszott előre Omnitudor és Balikó. Bár gyorsaságban nem vehették fel a versenyt sem az Aranypikkellyel, sem a többi vitorlással, majdnem fél napos előnyük és egy gyenge déli áramlat elég volt ahhoz, hogy néhány órával Hodrik előtt érjék el Szilex Pagurusz szigetét. A teknősjogar lénye nem csak biztonságot adó burok volt, de remek idegenvezetőnek is bizonyult. Omnitudor egyre inkább átadta magát a belső sugallatnak, és engedte, hogy a jogar vezesse. A rubinköves uralkodói ékszer mintha maga is vissza akart volna térni királya közelébe: szinte irányította Omnitudor mozgását. Nem szólt, nem suttogott (nem is tudott volna), de a vén

bölcs mégis érezte ereiben, izmaiban, és legfőképpen a gondolataiban a jogar útmutatását.

Balikó éberen figyelt, és ha már mozgásával nem tudott az öregnek segíteni, igyekezett úgy helyezkedni, hogy a lehető legkevésbé legyen útban. Jó érzés volt, hogy a Bernát testvértől kapott korallkönny hatására sem éhség, sem fáradtság nem gyötri, de a szíve mélyén azért vágyott arra, hogy egy kis sós pisztáciát vagy csokis kekszet majszolgasson. Ha másért nem, hát az íze miatt.

A teknőskirály rezidenciája közvetlenül a sziget tövében helyezkedett el, egy sziklába nyúló barlang mélyén, amelyből kényelmes, tágas járatok vezettek a tengerbe. A felsőbb termekből induló kanyargós utak a sziget szirtjeire nyíltak, így nem csak vízi, de parti őrséget is lehetett állítani, és a fürdésen, úszáson kívül bármikor napozhatott is a király.

Kőpáncélos Agaton szerette a változatosságot, ez volt az egyik oka, hogy negyedévente más székhelyet választott magának. Másik oka viszont a népe iránt érzett felelősség volt: minden teknősök királyaként elérhetőnek kellett lenne a tengeri, mocsári és szárazföldi páncélosok számára is. Így nem lakhatott örökre egy szigeten, mint ahogy a tenger mélyére sem telepedhetett végleg.

Szilex Pagurusz szigetét nagyon kedvelte: itt egyszerre kereshették fel vízi és szárazföldi alattvalói, ráadásul a sziget jó adottságai miatt a királyi székhely nagyon biztonságos is volt. Balikó később fontoskodva magyarázta Rumininek és Fecónak, hogy Agaton király rezidenciája se kényelemben, se szépségben, sem előkelőségben nem ért fel Diádém Dodi fényűző otthonával. Igaz, Balikó azt is bevallotta, hogy a tengeri nektár és óriáscsúszdák kivételével a világon semmit sem szeretne újra megtapasztalni a Bíborkorall Tohonyaparkból.

Omnitudor Szilex Pagurusz közelében lassított a tempón. Sejtette, hogy Agaton király páncélosai jó ideje figyelik már a közeledő vörös fényt. A köréjük sereglő őröknek elég volt felvillantani a jogar rubiniját, és máris népes kíséret közepén vezették a jogar hordozóit Kőpáncélos Agaton fogadótermébe. Őfelsége őszinte örömre derült a tudós teknős láttán, noha rögtön tudta, hogy Omnitudor érkezése végzetes veszélyre figyelmeztet. A vén bölcs azonnal beszámolt Agaton királynak a közelgő hódflottáról, és Hodrik tervéről, amely a teknősök egész népét fenyegeti.

Őfelsége azonnal parancsot adott népe mozgósítására. Tudta, hogy csakis saját páncélos haderejükben bízhat. Sajnos Szilex Pagurusz szigetén csupán a király kis létszámú testőrsége, és népes udvartartása tanyázott. Arra már nem volt remény, hogy a birodalom tájairól összehívják a páncélos urakat és katonáikat, így csak a testőröket és az udvar népét lehetett felkészíteni az összecsapásra.

A teknősasszonyok ereje vetekszik a férfiakéval, páncéljuk is

ugyanolyan erős, így a királyné és udvarhölgyei is felsorakoztak a harchoz. Az egyetlen, akinek nem sok hasznát remélték a csatában, Balikó volt. Mivel a teknősöknek nincsenek hajóik, a vízi különítmény a tengerben úszva készült rárontani Hodrikra. Vízi támadásra nem vihették magukkal a kisegeret. Annak sem lett volna értelme, hogy a sziklák tetején, a szárazföldi teknősbrigád közölt rohangáljon, fegyver és védőpáncél nélkül, így azt a parancsot kapta, hogy várakozzon a várban.

Az egyik szárazföldi teknősasszony azonban, tudva, hogy a kisegér a sziklák biztos oltalma alatt fogja tölteni a csatát, rábízta a tojásait. Ötletén felbuzdulva a teknősanyák, akiknek éppen kikelni készülő tojásaik, vagy frissen előbújt gyermekeik voltak. Balikó köré hordták féltett kincseiket. Szép szóval kérlelték a kisegeret, hogy miközben a vár mélyén várakozik, védelmezze a kicsinyeket. Balikó örült a váratlan feladatnak, mert így legalább nem kellett hasznavehetetlennek éreznie magát, és egyedül izgulnia odabent.

A teknősök haderejének legveszélyesebb fegyvere a szigonydárda volt. Ezeket használva a páncélos had alulról meglékelhette a tengeren úszó hajókat. Kőpáncélos Agaton azt remélte, hogy lesből támadó vitézei Hodrik flottáját még azelőtt elsüllyeszthetik, hogy a hódok kikötnének Szilex Paguruszon. Ha pedig ellentámadásra kerül a sor, a teknőspáncélnál biztosabb védelmet semmilyen pajzs, vért vagy várfal nem nyújthatna.

Észak felé haladva Hódító Hodrikon nyugtalanság vett erőt. Vajon rábukkan-e Kőpáncélos Agatonra, megtalálja-e a teknősjogart, és képes lesz-e segítségével legyőzni utolsó ellenségét, Kopjás Kornélt? Ráadásul, rossz kedvében eszébe jutott a régebbi jóslat is a tűzkígyóról. Hogy is volt? Hodrik borzongva idézte fel Ákum Vákuum szavait, amelyekkel a varázsló egyszerre meg is ijesztette, ugyanakkor nyugtatni is próbálta a királyt. „Hatalmadat egyedül egy tűzkígyó veszélyeztetheti.”

– Igaz, Ákum Vákuum világosan megmondta, hogy tűzkígyó soha nem is létezett a birodalomban, akkor viszont mire volt jó ezzel rémisztgetni engem? – morogta félhangosan Hodrik.

Egyre inkább úgy érezte, hogy vigasztalásra, bátorításra volna szüksége. Nem is olyan régen örömhírt olvasott a köpenye alatt megbújó pergamélen arról, hogy Kőpáncélos Agaton (valószínűleg a teknősjogar társaságában) Szilex Pagurusz szigetén tanyázik. Hodrik persze azt hitte, hogy az üzenetet a tudós cickány küldte Gátvárosból. Hátha tartogat még valamit számára az öreg! Hodrik újabb jó hírek reményében ismét előkotorta a pergamenlapot. Nem is kellett csalódnia. Diadalüvöltéssel nyugtázta a friss üzenetet: legfőbb ellenfele, Kopjás Kornél zátonyra futott, és hajójával együtt elsüllyedt. Micsoda kiváló varázsló ez az Ákum Vákuum, hogy ilyen gyorsan

birtokába jut a híreknek.

Hodrik rózsás hangulatban hajózott tovább. Ha Kornél úr támadásától nem kell tartania, gyakorlatilag nincs, aki szembefordulhatna vele. A három jogart időnként elővette, és ellenőrizte, hogy továbbra is észak felé, Szilex Pagurusz irányába mutatnak-e. Minden félelme elmúlt, és most már nem is értette, hogy ijeszthette meg Ákum Vákuum ostoba jóslata a tűzkígyóról. Mivel Agaton nem tűzkígyó, hanem teknős, és más ellenfele nem maradt a Hódszövetségben, bátran kijelentheti, hogy hamarosan ő lesz a birodalom egyetlen ura.

Örömében még egy rövid pihenőt is engedélyezett csapatának. Elhatározta ugyanis, hogy bevárja a Szélkirálynőt, mert az egerekre akarta bízni a megtévesztés fontos és veszélyes feladatát. Hogy jobb hangulatban teljen a várakozás, az Aranypikkely matrózai közt szétosztott egy jókora üveg gyantapálinkát, amit a tengerészek háromszoros hurrával köszöntek meg. Hodrik jelt adott flottája kapitányainak, akik mentőcsónakba ülve áteveztettek a vezérhajóra. Hodrik itt ismertette velük haditervét.

Hódító Hodrik most már úgy érezte, hogy ezen a napon még a levegő mozgása is neki kedvez. Az északkeleti szél ugyanis megfordult, és rövidesen a Tiltott-sziget felől süvített. Ha az egerek időben útra keltek, néhány órán belül meg kell érkezniük. Hodriknak bevált a számítása: két óta elteltével feltűnt a láthatáron a Szélkirálynő, és viharos tempóban közeledett. Az elbizakodott uralkodó nem is gyanította, hogy fedélzetén hű szolgák helyett elszánt ellenállók közelednek. Azt pedig végképp nem sejtette, hogy a látóhatár szélén a Viharmadár még épp időben vetett horgonyt, hogy észrevétlen maradjon.

Bojtos Benedek először megrémült, amikor észrevette a várakozó hódflottát. Ezek szerint Hodriknak tervei vannak a Szélkirálynővel, akkor viszont ugrott a váratlan rajtaütés és meglepetés stratégiája.

Nem volt más választása, megparancsolta a matrózoknak, hogy vigyázzanak, és semmiképp ne leplezzék le visszaváltozásukat Hodrik előtt. Ruminit, Ábelt és Johannát beküldte egy kabinba, nehogy a hódok észrevegyék őket, majd egyenesen az Aranypikkely felé irányította a hajót.

Hodrik már alig várta őket. Amint megérkeztek, kiadta Bojtos Benedeknek az utasítást: hajózzon egyenesen Szilex Pagurusz szigetére, és kössön ki. Ha megtámadják útközben, percig ne aggódjon, jön mögötte a flotta, és megsegíti. Ha viszont a teknősök gyanútlanul engedik horgonyt vetni a szigeten, akkor az egerek feladata a vár elfoglalása, és Kőpáncélos Agaton seregének lefegyverzése. Bojtos Benedek kényszeredetten bólintott. Nem kellett hozzá lángelmének lenni, hogy átlássa Hodrik tervét: az egerek bőrét

akarta vásárra vinni saját hódkatonái veszélyeztetése helyett.

De nem volt más választása, a Szélkirálynővel megindult Szilex Pagurusz felé. A sziget közelébe érve a korlát felett áthajoló Roland rémült ordítása harsant:

– Alulról közelednek!

Bár nem lehetett pontosan kivenni, mi történik a víz alatt, a hajó alatt gyülekező szigonydárdás teknősök látványa rémisztő látványt nyújtott. Fekete alakok fenyegető örvénylése és kavargása látszott.

– Irányt váltunk! – kiáltott Bojtos Benedek.

A Szélkirálynő mozgását alulról sorozatos ütések zavarták meg. Az egerek még mindig nem tudták, miféle támadás érte őket, csak néhány perc múlva eszméltek rá, hogy a teknősök hada léket akar ütni a Szélkirálynő oldalába. Szerencsére a hajót különlegesen erős fából ácsolták, így eleinte jól bírta a szigonydárdák döféseit. A Szélkirálynő vészlövést adott le, hogy jelezze Hodriknak, támadás érte őket. A flotta az Aranypikkely vezetésével azonnal megindult, és ezzel kicsit javultak a Szélkirálynő esélyei: a teknősök hadának egy része az újonnan érkezők fogadására úszott.

Ennek ellenére tarthatatlanná vált az egerek helyzete. Ha akartak volna, sem ejthettek volna kárt a páncélosokban: a víz alatti támadókkal szemben hatástalannak bizonyult minden fegyver. Persze az egerek nem is akarták bántani a teknősöket. Dundi Bandi, Roland és még páran ordítva magyarázták támadóiknak, hogy ők valójában jó barátok. A víz mélyén dárdát forgató harcosok persze mindebből egy szót sem hallottak.

Rumini agyában sebesen kergettek egymást a gondolatok. Egyetlen esélyük a túlélésre, ha valamiképpen értésére tudják adni a támadóknak, hogy ők szövetségesek. De hogy? Ekkor eszébe villant egy lehetőség. Jó tíz nappal ezelőtt, első kopjásvégi látogatásuk során, amikor véletlenül Omnitudor kis tavához vetődött, a vén teknős adott neki egy páncéllemezkét. Azt mondta, hogy ha hajba kerül, erről tudni fogja a teknősök népe, hogy Omnitudor megbízott benne. Rumininek azóta többször mancsába akadt a különös tárgy, egyszer már majdnem el is hajította, de végül visszadugta a farzsebébe.

Most elővette és megvizsgálta. Egyszerű teknőspáncél-darabka volt, semmi rend kívüli nem látszott rajta, de a kisegér úgy gondolta, egy próbát talán megér. A korláthoz szaladt, és a víz fölé tartotta a páncéllemezt.

– Hé, nézzétek, itt a bizonyíték, hogy nem vagyunk ellenségek! – ordította, de hangja nem hatolt be a víz alá. Egy különösen erős üresről azonban rés keletkezett a Szélkirálynő fenekén, és a raktárból felhangzott Brúnó vészkiáltása: szivárog a víz!

Rumini elhajította a páncéllemezt, hogy a raktárba rohanjon kimerni a befolyt vizet, és segíteni Dolmányos papának mielőbb

befoltozni a lyukat. Nem látta hát, miféle különös dolog történt a következő pillanatban, A páncéllemez a tengerbe hullva felvillant és növekedni kezdett. Rózsaszínes hártyává keskenyedve alulról körbefonta a Szélkirálynőt. A víz alatti támadás rögtön abbamaradt. A teknősök felismerték a legfőbb oltalmazó jelet, amely csak nagyon ritkán, végveszélyben látható, és többnyire a király vagy legfőbb szövetségesei körül jelenik meg.

A páncélosok dárdáikat leeresztve a felszínre úsztak, hogy óvatosan kikémleljenek. Az egerek ugyan nem értették a különös változás okát, de Bojtos Benedek gyors magyarázatba fogott, Omnitudorra, Balikóra meg a teknősjogarra hivatkozva. A teknősök vezére csodálkozva hallgatta a képtelen történet, de nem volt ideje fontolgatni a kapitány szavait.

– Ha tényleg a barátaink vagytok, akkor előre, Hodrik ellen! – üvöltötte, és csapata élén alámerült.

– Kapitány úr, csak egy kis kitérőt tegyünk az Északi-határra – pattant Foszforeszkó Bojtos Benedek elé. – Most partra szállhatunk erősítésért!

– Nincs időnk rá – hárította el a kérést az egérkapitány. – Nem hagyhatjuk magukra a teknősöket ekkora túlerővel szemben!

– Akkor engedélyezze, hogy gyalog keljünk útra! – csattant Foszforeszkó hangja.

Bojtos Benedek széttárta a mancsát. Az Északi-határ partszakasza tisztán kirajzolódott ugyan, de még hajóval is jó félóra lett volna az út. Az, hogy valaki gyalogszerrel vágjon neki a hullámzó tengernek, egyszerűen érthetetlen volt. Foszforeszkó a kapitány válaszát beleegyezésnek vette. Intett Pilácsnak, mindketten átlendültek a korláton, és a tengerbe vetették magukat. Persze nem süllyedtek el, villámgyorsan cikázva elszáguldottak az Északi-határ felé, hogy harcba hívják a fénylényeket. Negyedóra múlva lihegve, pislákolva, sótól kimart lábbal már a mocsársziget süppedős talaján rohantak. Szerpentinia súgott valamit Rumini fülébe, és ő is a tengerbe vetette magát.

Az Aranypikkely és négy kísérője eközben megközelítette a szigetet. Bár az egyik hajó léket kapott és süllyedni kezdett, még így is tetemes túlerőben voltak a hódok. A szigonydárdás teknősök vadul követték a négy hadihajó mozgását, de kevesen voltak ahhoz, hogy minden támadóval végezzenek. Az egyik kísérőhajó megkerülte a szigetet, és a védők által szabadon hagyott partszakaszon horgonyt vetett, hogy szárazföldi támadást indítson a szirttető ellen. A buzogányos hódok ugyan nem jelentettek igazi veszélyt a szárazföldön védekező tizenöt páncélos vitéz számára, de mivel számbeli fölényben voltak, félő volt, hogy mégis be fognak jutni a várba.

A Szélkirálynő szembefordult Hodrik flottájával, és ágyútüzet

zúdított az Aranypikkelyre. Hódító Hodrik először nem is értette, honnan érkeznek a körülöttük csapkodó ágyúgolyók, de hamarosan feleszmélt, és öklét rázta mérgében a fedélzeten:

– Ostoba fajankók! Ne engem lőjetek!

De hiába integettek, hadonásztak a hódok, a Szélkirálynő egyre veszettebbül támadott. Hodrik végre megelégelte a rázúduló ágyútüzet, és hörögve kiadta a parancsot:

– Támadás! Tűz! Cél: a Szélkirálynő. Móresre tanítjuk ezt az átkozott bandát!

Az Aranypikkely az egérhajóra irányította ágyúit, és vad ellentámadásba lendült. Az ágyúzás hangjára az addig távolban vesztegelő Viharmadár is vitorlát bontott, hogy beszálljon a küzdelembe, de túl messze volt még ahhoz, hogy segítsen a védelemre szoruló teknősöknek és egereknek.

A páncélosok újabb hódhajót lékeltek meg, majd néhányan üldözőbe vették, és foglyul ejtették a mentőcsónakokban menekülő hódkatonákat. Az egerek már éppen bizakodni kezdtek, hogy melléjük szegődik a szerencse, amikor a Szélkirálynőt találat érte. Nem volt ugyan végzetes a lövés, de Bojtos Benedek rögtön látta, hogy ha rövid időn belül nem jut el egy kikötőbe, a hajó a tenger közepén fog elsüllyedni. Kiadta hát a parancsot, hogy azonnal forduljanak a part felé, hogy mielőbb horgonyt vethessenek Szilex Pagurusz partján.

Az Aranypikkely diadalmasan vette üldözőbe a sérült egérhajót. A matrózok rémülten látták, hogy rohamosan csökken a távolság a két hajó közt. Gyogyó Rogyó, aki nem tartott Pilácsokkal, mert utálta a tengervizet, elkeseredett lépésre szánta el magát. Az eddig biztonságban meghúzódó fénylények közé száguldott, és vad hadonászásba kezdett.

– Gyegyegye gyagya hohó!

– Mi is halljuk, hogy harcolnak, Gyagya! – nevettek a körülötte állók.

Gyogyó Rogyó kétségbeesetten dobbantott. Az Aranypikkelyről újabb lövések zúdultak a Szélkirálynőre, és az együk becsapódó lövedék lángra gyújtott egy tekercs kötelet közvetlenül a fénylények menedéke mellett. Tubák, aki a közelben volt éppen, azonnal megindult a lángok oltására. Gyogyó nem habozott. Az utolsó pillanatban odaugrott az izzó kötélcsomóhoz, és vékonyka mancsával megszorította a parazsat. A hirtelen fájdalom elborította, iszonyatosat ordított, miközben apró teste felizzott a forróságról. A következő másodpercben úrrá lett magán, öklét összeszorította, és zengő hangon ordított rá döbbenten bámuló társaira:

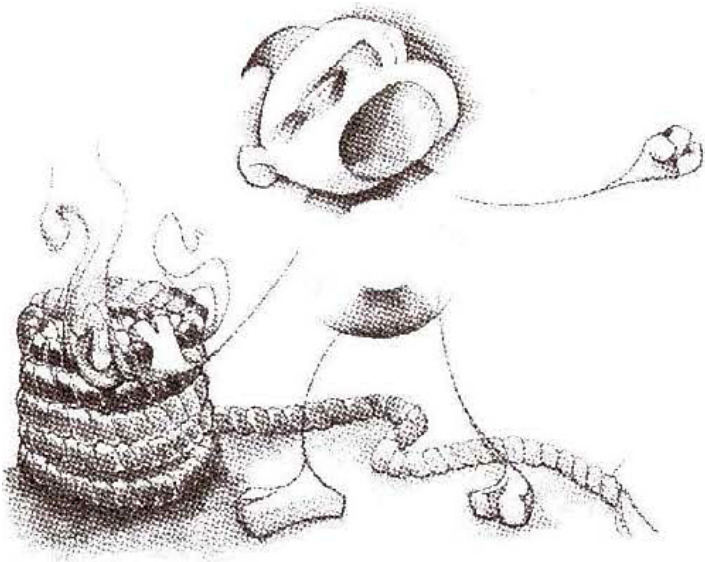

– Gyertek utánam! Meg kell állítanunk a hódokat.

– De hogy? – kérdezte valaki döbbenten.

– Elvakítjuk őket! – kiáltott Gyogyó Rogyó. – Gyerünk!

A kis fénylény tudta, hogy a testét perzselő tűz egy életre kiégette belőle a dadogást, társai azonban értetlenül bámultak a csodára. De Gyogyó nem hagyott időt az ámuldozásra: hirtelen átvetette magát a korláton, és megindult Hodrik hajója felé. A többiek pillanatnyi habozás után követték. Ezernyi fényes test száguldott egymás nyomában a tenger zavargó felszínén. Hódító Hodrik lába szinte gyökeret vert az Aranypikkely fedélzetén. Egy hosszú fényes valami kígyózik felé a vízen a Szélkirálynőtől.

– Felséges úr! Valamilyen szörnyű tűzkígyó közeledik – hallotta a kiáltást a háta mögött.

– Lehetetlen – nyögte Hodrik, és mancsában megremegett a buzogány. De a tűzkígyó egyre közeledett, fényessége szinte elvakította a hódokat.

– Pézsma, azonnal hozd ide a jogarokat! Azok mindentől megvédenék – üvöltött Hodrik, aztán az Aranypikkely kapitányára förmedt: – Megfordulni! Kitérünk észak felé!

Gyogyó Rogyó és csapata már a hódhajó közelében járt. Pézsma is megérkezett a három jogarral, és Hodrik oltalmazón szorította maga elé a fényes ékszereket. A fénylények nem támadhattak, de veszett tempójuk, elszánt tekergésük egy darabig még félelemmel töltötte el a hódokat. Az Aranypikkely felhagyott a Szélkirálynő üldözésével, és az Északi-határ felé kanyarodott. Ám a következő percben még nagyobb fejetlenség lett úrrá a fedélzeten. Az Északi-határ felől újabb tűzkígyó közeledett. Bár nagyon messze volt még fényes teste vakítóan kanyargott a hullámok tetején.

Foszforeszkó kapitány és Pilács közeledett a fénylények élén. Igaz, népüknek csak egy kis töredéke vállalkozott a veszélyes útra, a többség remegve kúszott a sziget fáira, hogy onnan figyelje a csatát. Lux Pollux, a fénylények királya azonban Foszforeszkó és Pilács nyomában száguldott testőreivel, vitézeivel, fényuraival. Tudta, hogy hiába erős szívében a rettegés, most kínálkozik talán az egyetlen esély népének elveszett jogarát visszaszerezni.

Ugyan a teknősök és egerek ellen nyerésre állt a csata, a második tűzkígyó megjelenése annyira feldúlta Hodrikot, hogy parancsot adott a visszavonulásra. Az Aranypikkely, nyomában két kísérőhajóval, megfutamodott. De rövidesen ágyútűzben találták magukat: a Viharmadár végre megérkezett, friss erővel, harcra készen, megjelenésével szinte megbénítva a menekülő flottát. Hodrik hörögve, zokogva, átkozódva parancsot adott a fehér zászló felvonására. A hódok megadták magukat.

Kopjás Kornél diadalmasan vette át az uralmat a flotta fölött. Ő maga a Viharmadárról irányította csapatát. Vitézei egyenként elfoglalták Hodrik három hajóját, legénységét megkötözték, magát Hodrikot a Viharmadárra szállították. Ártéry kapitány a Viharmadárról az Aranypikkelyre szállt, hogy a királyi vezérhajót a kikötőbe vezesse. Hínár alezredes, Kopjás Kornél másik fővezére az egyik kísérőhajón vette át az irányítást. A harmadik harci vitorlást Kornél úr néhány hajózásban jártas vitéze navigálta, A csapat hamarosan megérkezett Szilex Pagurusz szikláihoz, ahol már lehorgonyozva, kissé oldalra dőlve állt a megtépázott Szélkirálynő.

A Gyogyó Rogyó vezette tűzkígyó megindult a tengeren az Északi-határ felől közelgő csapat fogadására. Egymásba olvadva, kavarogva özönlöttek a vízen, fényárba borítva a felszínt.

– Végre értem, miért hívják Arany-tengernek! – kiáltott a korlát felett áthajolva Rumini, és tátott szájjal, csillogó szemmel nézte a csodát, az aranyfényben tündöklő víztükröt.

Egyetlen dolog maradt hátra. Szilex Paguruszon a csata elején kikötött az egyik hódhajó, és míg társaik a vízen szorongatták a védőket, ők a szirten bocsátkoztak harcba. Mivel a szárazföldi védelem csupán tizenöt páncélosból állt, az elszántan küzdő hódok végül visszaszorították a teknősök védvonalát, és behatoltak a sziklavárba. Ok még nem tudták, hogy elveszett a csata, és királyuk megadta magát. Csarnokról csarnokra nyomultak előre, felforgatva és szétdúlva mindent, a teknősjogart és más, zsebre vágható kincseket keresve.

Ordibálásukat, csörtetésüket hallva Balikó, aki az egyik legbelső teremben lapult, megrémült. Mi lesz, ha a támadók rájuk akadnak, feltörik és elpusztítják a tojásokat? A nyolc kicsi teknőst, akik mit sem sejtve totyogtak a teremben, az egyik sarokba terelte, majd két nagy követ gördített az útjukba. A kicsik nevettek, forgolódtak, új játékot

sejtettek a nagy készülődés mögött.

Balikó felmérte a terepet. A terem egyetlen bejárata túl nagy ahhoz, hogy teljesen eltorlaszolja, de némiképp azért nehezítheti a bejutást. A bent talált bútorokat, szőnyegeket, ládákat az ajtóhoz hordta. Így akkora nyílás maradt csak szabadon, amekkorán egyesével átjuthattak ugyan a támadók, de egyszerre nem ronthattak be legalább. Balikó egy jókora, faragott deszkával, ami békeidőben az egyik teknősasszony homokágy simító eszköze volt, készenlétbe helyezkedett a bejáratnál. Azt tervezte, hogy a bejutni kívánó hódokat egyenként fejbe csapja a deszkával.

De a fosztogató hódcsapat hangja hirtelen elhallgatott, és valami egészen másféle zaj töltötte be a teret. Surrogás, kőcsikorgás, sziszegés hangzott mindenfelől. A sziklavár kis nyílásain, a várfal repedésein, az apróbb réseken keresztül kígyók özönlöttek elő. Balikón jeges félelem lett úrrá. A nyolc kis teknőshöz hátrált, mancsa izzadtan szorongatta a faragott deszkát. Csak akkor lazított egy picit a szorításon, amikor az egyik lyukon át Szerpentinia aranyos feje bukkant elő.

– Véget ért a csata, Hodrik megadta magát. A kígyók népe eljött, hogy felszabadítsa a várat – sziszegte a kis aranykígyó olyan édes, megnyugtató hangon, hogy Balikó a megkönnyebbüléstől a sziklára rogyott.

– A többiek jól vannak? – nyögte.

– Remélem. Még nem találkoztam velük – mondta Szerpentinia. és zöldes barna, vaskos testű társai élén továbbsiklott a sziklavár felszabadításra.

Balikó félig lehunyt szemmel hátradőlt, mancsával izzadt homlokát törölgette. Erőtlenül lógó szabad mancsára hirtelen ráharapott a legkisebb teknős:

– Mikor jössz már végre játszani?

Huszonötödik fejezet
A négy király

VIII. Szerpentész, a kígyókirály éppen időben érkezett népe élén hogy felszabadítsa Szilex Pagurusz sziklavárát. A kígyók villámgyorsan végigsiklottak a termekben, testükkel szinte gúzsba kötötték a várban portyázó, fosztogató hódokat. Mire a győztes vízi csata fáradt résztvevői partra szálltak, a kígyók megtisztították a sziget belsejét az ellenségtől.

Míg Kőpáncélos Agaton és szigonydárdás csapata a tengerből úszott vissza a várba, a hódok, egerek és fénylények a szárazföldi bejárat felé igyekeztek. Kopjás Kornél és Bojtos Benedek a hódok királyát, Tükörfarkú Kasztort támogatták két oldalról, hogy Őfelsége a győztes csapatok élén vonulhasson be a teknőskirály otthonába. Nyomukban lépkedett a megdicsőült sereg. Hódító Hodrikot és az elfogott hódkatonákat megláncolva, hátra kötözött manccsal vezették a vár legmélyén álló kőcsarnokba, ahol erős őrség felügyelt rájuk.

A csatahajók legénysége, a cikázó fénylények és a tenger mélyéről támadó teknősök nem szereztek számottevő sérülést a csata során. Igaz, akadtak vérző fejek, végtagok, zúzódások, sajgó bordák, de komoly baja senkinek sem esett. Egyedül a várvédő szárazföldi teknősök csatasorát sikerült szétzilálni Hodrik katonáinak, sokan súlyosan megsebesültek, így a szigetre bevonuló győztes csapatot vérző lábú, nehézkesen mozgó teknősök üdvözölték a szirttetőn.

Rumini alig bírt magával. A győzelem mámorában legszívesebben cigánykereket vetett volna, de a sziklás talaj erre egyáltalán nem volt alkalmas. Így csak hatalmas ugrásokkal követte a kapitányt, nyakát nyújtogatta, és majd megőrült izgalmában, hogy végre megtalálja Balikót. Azt már sikerült kiszednie a szigonyos teknősökből, hogy Omnitudor és Balikó megérkeztek, és valahol a vár mélyén rejtőznek. Most azzal kergette őrületbe Fecót, Johannát és Ábelt, hogy miközben egymás mellett kaptattak fel a szirttetőre, a vár szárazföldi bejáratához, percenként megrántotta valamelyikük ruháját, azt tudakolva, hogy hallott-e valami újat a barátjáról.

– Nem, Rumini, az elmúlt fél percben sem kaptam híreket – rázta a fejet Fecó. – De most már mindjárt beérünk a várba, és fogadok, Balikó koma a kapuban vár majd minket.

Nagy volt a kisegér csalódottsága, amikor a bejáratnál csak egy kicsorbult páncélú, vérző lábú teknősvitéz fogadta őket.

– Elnézést kérek, uram – fordult hozzá tisztelettudóan Rumini –, nem tudja véletlenül, hol tartózkodik a Balikó nevű kisegér?

– Ő az a bátor utazó, akire a gyermekeket bízták! – biccentett a teknős. – Odalent őrzi a tojásokat a belső termek egyikében.

– Hallottátok ezt? Balikó felcsapott óvó bácsinak! Micsoda hős! – vigyorgott boldogan Rumini, és már nem bírt tovább uralkodni magán, Fecó háta mögött befordult egy oldalfolyosóra, és elszáguldott a teknősvitéz által mutatott irányba. Rövid keresgélés után rá is bukkant az eltorlaszolt szobára. A szabadon hagyott résen beperdült a tojások közt kergetőző teknősgyerkőcök közé, és hatalmas diadalordítással Balikóra vetette magát. A kisegeret váratlanul érte Rumini rohama, barátja súlya alatt elterült a földön, aztán Ruminivel egymásba kapaszkodva hatalmas hempergésbe, birkózásba kezdtek, örömükben kurjongatva, kiabálva.

A teknősgyerekek rémülten tekingettek egymásra, végül, Ruminiben támadót sejtve, pártfogójuk védelmére siettek. A deszkával, amit addig Balikó szorongatott, jókorát sóztak Rumini hátsójára, hogy így szabadítsák meg Balikót az őt szorongató ellenségtől. Rumini a váratlan ütéstől feleszmélt, körülnézett, aztán hatalmas nevetésben tört ki.

– Neked aztán rátermett testőreid vannak, Balikó! Köszönöm, hogy vigyáztatok a barátomra a harc idején – kacsintott a deszkalap mögül kukucskáló bikficekre.

– Nem is ért semmi haj – rikkantott Balikó, és megsimogatta a döbbenten bámuló kisteknősök fejét.

Közben megérkeztek a teknősasszonyok, és hálálkodva mondtak Balikónak köszönetet. Mikor már minden anya magához vette kicsinyeit, a két kisegér is megindult, hogy megkeresse a többieket. Rumini útközben elmesélte Balikónak Fecók visszaváltozásának történetét.

A nagyterembe lépve hatalmas tömeget pillantottak meg. A harc minden résztvevője itt gyűlt össze, hogy meghallgassa a híreket, a királyok utasítását, és találkozzon barátaival, akikkel együtt küzdött szárazföldön, hajón vagy a tenget mélyén. A sebesülteket ellátták, a tikkadt harcosok között frissítőt és ennivalót osztogattak. A királyok egy rövid megbeszélésre Kőpáncélos Agaton tróntermébe vonultak vissza. A külső termekben várakozó harcosok izgatottan sutyorogtak: évszázadok óta nem történt ehhez fogható történelmi esemény.

A Hódszövetség krónikájában az áll, hogy a teknősök, hódok, kígyók és fénylények szövetsége ezer évvel ezelőtt köttetett egy hosszú, kegyetlen háború lezárásaként. A négy nép akkori királyai esküt tettek, hogy jogaraik védelme alatt békében, egymás háborgatása nélkül fognak élni. Ezer éven át minden uralkodó szentként tisztelte elődei fogadalmát, és a Hódszövetségben béke honolt. A királyok időről időre látogatást tettek egymás udvarában, de ilyenkor csupán beszélgettek, eszmét cseréltek, nem kellett politikáról, viszályoktól vitázniuk, Nem csoda, hogy el is szoktak az éberségtől, gyanakvástól.

Így történhetett, hogy Hódító Hodrik cselszövésére majdnem túl későn derült csak fény. A végső ütközet után, évszázadok óta először, ismét együtt volt a négy nemzet királya, hogy hatalomról, háborúról és békéről egyezkedjen. Kőpáncélos Agaton barátsággal és szeretettel látta vendégül Lux Polluxot, a fénylények királyát, VIII. Szerpentészt, a kígyók urát, és a győzelem hírére némiképp erőre kapott Tükörfarkú Kasztort. A királyokon kívül csupán egyvalaki tartózkodott a trón teremben: Omnitudor, akit bölcsessége és hőstettei méltóvá tettek a részvételre.

A Hodriktól visszaszerzett három jogar mellé elhelyezték negyedik társukat, a teknősök királyi ékszerét. A rubin, smaragd, gyémánt és zafírköves jogarfejek összefonódtak, és olyan melegséget, erőt és fényt ontottak magukból, hogy még a szomszédos termekben is elcsitult a zaj. A harctól kimerült katonák végtagjai elernyedtek, szívükből elszállt a harag és bosszúvágy, a fájó sebek okozta kínok is enyhültek. Végtelen nyugalom és béke szállta meg Szilex Pagurusz szigetét.

– Hálával és köszönettel tartozom, nektek, barátaim – kezdte a királyi megbeszélést Tükörfarkú Kasztor.

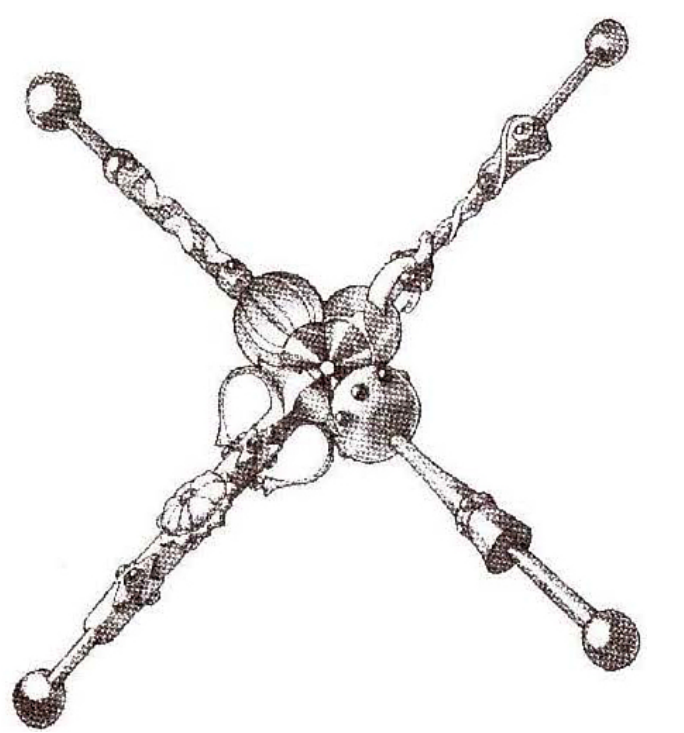

– A közös ellenség felett közösen arattunk diadalt. Mindannyian részesei vagyunk a győzelemnek – szögezte le Kőpáncélos Agaton.

– Sajnos jogaraink nem bizonyultak elég erősnek ahhoz, hogy külön-külön megvédjenek minket – fűzte tovább a szót Lux Pollux, aki az asztal tetején, egy faragott sótartón foglalt helyet, és gyertyaként

világította be a termet.

– Nem is tudom – rázta koronás fejét VIII. Szerpentész. – A kígyók jogara biztonságban lett volna nálam, ha legfőbb bizalmasom, birodalmam bölcse, a nagy tudású Panír nem árul el engem. Leányom, Szerpentinia derítette ki az igazságot a gaz Panír álnokságáról.

– Hát éppen erről van szól – csapott farkával a földre Kasztor király. – Árulók férkőztek közénk, és mi nem tudtuk megvédeni magunkat. Téged Panír árult el, engem Ákum Vákuum és Hodrik, aki korábban hercegként élt a Déli-határ közelében, fogadni mernék, hogy a teknősök és fénylények között is akad becstelen, aljas alak.

Omnitudor bólogatott. Eszébe jutott Diadém Dodi, Strasszer és az ékszerteknősök, akik mindenkire fittyet hányva lébecolnak a Bíborkorall Tohonyaparkban. Csak Lux Pollux húzta ki magát ezekre a szavakra.

– A fénylények tán nem a világ legvakmerőbb népe, de egytől-egyig becsületes, jóravaló alattvalók, legalábbis az Északi-határon – tette hozzá helyesbítőleg, mert eszébe jutott Foszforeszkó kapitány jelentése Neonról, aki elárulta saját társait, és annyi bajnak lett okozója.

– Talán, ha a négy jogar ezentúl együtt őrködne felettünk, a hatalmas és jóságos erő azt sem engedné, hogy árulók vegyék át a hatalmat – vélekedett Kőpáncélos Agaton.

– A Tiltott-szigetet, ha szándékaink valóban jók, a béke szigetévé alakíthatnánk – tette hozzá Tükörfarkú Kasztor.

A királyok bólogattak, Omnitudor hümmögött, Mindenki hozzátette a saját ötletét, elgondolását, és lassacskán kialakult a terv, hogyan élhetne együtt, egymást védve a négy nemzet az Aranytenger szigetein.

– Már csak azon töprengek, vajon Hodrik mindig is gonosz volt-e. Már akkor cselszövésen járt-e az esze, amikor megörökölte apja hercegi rangját? – tűnődött Tükörfarkú Kasztor.

Az uralkodók nem feleltek. Ki tudná megmondani, mitől lett a Hódító hercegek legifjabb ivadéka árulóvá.

– *Nomen est omen* – jelentette ki méltóságteljesen Omnitudor.

Kasztor és Agaton király Összenézett. Lux Pollux feszengeni kezdett. A fénylények királya mindig kellemetlenül érezte magát, ha nem tűnt elég műveltnek vagy termetesnek.

– Ahogy mondod, kedves barátom. *Nomen est omen*. Úgy ám – bólogatott kényszeredetten Lux Pollux. – Magam is így gondolom. Csak... hm..., talán ha a többiek kedvéért elmondanád, mit is jelentenek bölcs szavaid!

– *Nomen est omen*. Ez a régi tudósok egyik nagy bölcsessége, felség. Jelentése: nevében a sorsa. Hódító Hodrik ősei a birodalom legharciasabb, legbátrabb hercegei voltak. Hodrik ereiben is az ő vérük folyik. Az volt tehát a sorsa, hogy harcias, hódító életet éljen.

Sajnos végül rosszra használta az erejét.

– Hát persze, épp erre gondoltam. Hódító Hodrik hódít, mert ez a neve. Rendkívül igaz – hümmögött Lux Pollux. – Remélem az én nevem bölcsességet és bátorságot jelent. Bár jelenthet korgó gyomrot is akár – nézett tűnődve Kőpáncélos Agatonra.

– Való igaz, ideje volna vacsora után néznünk – mosolygott a teknőskirály. – Folytassuk később a megbeszélést. Harcosaink, hőseink is megérdemlik, hogy jó szóval és finom ételekkel köszönjük meg tetteiket.

Míg a trónteremben a királyok lefektették az új Hódszövetség alapjait, a külső csarnokokban egymásra talált barátok szinte versenyeztek, hogy mielőbb elmeséljék legizgalmasabb kalandjaikat. Rumini és Balikó élménybeszámolójához hamarosan Galléros Fecó, Johanna, Ábel és Dundi Bandi is csatlakozott. A csődület láttán újabb és újabb hallgatók érkeztek, míg csak akkora nem lett a tömeg, hogy a kör közepén ülő egerek kis híján megfulladtak. A fénylények teste az izgalmaktól felhevülve olyan erővel sugározta a fényt, hogy képtelenség volt a közelükbe menni.

Nem sokkal azután, hogy a királytanács feloszlott, győzelmi lakoma illata lengte be a várat. Kőpáncélos Agaton udvara nem volt felkészülve több száz vendég fogadására, de az ünnepi vacsorához felhasználták a hód hadihajók konyhájában talált ételeket is, így mindenkinek jutott elegendő falat. Legboldogabbnak mégis a fénylények tűntek, amikor Agaton király páncélosai feltálalták nekik a szirtek tövében száradásnak indult hínárokat.

Amikor már mindenki jóllakott, az uralkodók megkérték az elmúlt napok legtöbbet látott résztvevőit, hogy számoljanak be kalandjaikról, tetteikről, hogy végre mindenki megértse, mi is történt az Aranytenger szigetein. Kopjás Kornél és a bölcs Omnitudor kezdte a sort, ezután következett Bojtos Benedek, Szerpentinia, Rumini és Foszforeszkó kapitány. Kopjás Ábel, Pilács és Balikó időnként közbeközbeszóltak, s a hallgatóság is gyakran szakította meg az elbeszélést döbbent kiáltásokkal, kérdésekkel, nevetéssel. Estébe fordult az idő, mire véget ért a beszámoló, és minden kérdést megválaszoltak.

Ekkor Lux Pollux emelkedett szóra.

– Minden hősnek szinte hallottuk már a hangját, kivéve kedves alattvalómét, aki pedig nem kisebb szolgálatot tett, minthogy a tűzkígyó ötletével Hodrikot megadásra kényszerítette. Drága fiam, Rogyó Gyogyó, lépj most elő te is!

A fénylény királya előtt mélyen meghajtotta magát.

– Engedelmeddel, uram, a nevem nem Gyogyó Rogyó. Azért neveztek eddig így, mert dadogásommal nem tudtam elmondani az igazi nevem.

– Mi tehát a neved, gyermekem? – kérdezte jóindulattal a király.

– Ragyogó! – húzta ki magát büszkén a hős.

– Nagyszerű – örvendezett Lux Pollux. – *Nomen est omen*, édes fiam, ha nem tudnád.

– Mit parancsolsz, uram? – hökkent meg a furcsa szavak hallatán Ragyogó.

Omnitudor csendesen elmosolyodott, Lux Pollux sajnálkozva rázta a fejét.

– Sajnos műveltség terén még van mit tanulnotok, fiam. De sebaj, tőlem tanulhattok. Nomen est omen jelentése: nevedben a sorsod. Ragyogó vitéz, ezennel kinevezlek a fénylény sereg generálisává. Te vezeted majd csapatunkat mindenütt, s utadat ragyogó győzelmek kísérik majd. Legfőbb társaid pedig Foszforeszkó kapitány és Pilács lesznek, aki ezennel kegyelemben is részesül, hogy véget érjen a száműzetése.

Foszforeszkó kapitány feszesen tisztelgett, Pilács csillogó szemmel csapta össze a bokáját:

– Bátorságra fogjuk tanítani a katonáinkat, felség! És aki szembeszáll velünk, bizisten, halálfia lesz!

Lux Pollux után Kőpáncélos Agaton lépett elő, hogy hálásan megköszönje Omnitudor és Balikó teknősökért tett szolgálatait. A vén bölcs nem vágyott se diadalra, se jutalomra, annyit kért csupán, hogy visszatérhessen kedves tavába Kopjás Kornél várában. Balikó azonban büszkén feszített, amikor a teknőskirály átadta a Páncélos Rend Arany Fokozatát, és egy zsákocska igazgyöngyöt, amit a teknősasszonyok ajándékoztak fiaik védelmezőjének.

– Ez a kitüntetés csak a legnagyobb vitézeknek jár! – mondta Kőpáncélos Agaton, miközben az arannyal borított, teknőspáncél formájú Páncélos Rend medálját Balikó kabátjára tűzre.

– Hurrá! Éljen Balikó! – harsogott Rumini a tömegben. Az egybegyűltek nagy tapssal köszöntötték a boldogan mosolygó hőst.

– Az kellene még, hogy belőle is lovagot csináljanak – mormolta rosszkedvűen Negró a leghátsó sorban. – Még elbízza magát, aztán könyöröghetek a lovag úrnak meg a vitéz úrnak, hogy kegyeskedjenek padlót súrolni.

Negró rosszkedve akkor érte el a tetőfokát, amikor Tükörfarkú Kasztor színe elé szólította Kopjás Kornélt és Ábelt, Bojtos Benedek kapitányt, Ruminit és Szimathy Johannát. Kopjás Ábelnek szívből jövő köszönetét mondott az uralkodó, a csatában hősiesen harcoló egerek mind jutalomban részesültek, Kornél úr, Rumini és Johanna pedig megkapták a legnagyobb elismerést, amit a hódok királya csak adhat: a Hódszalagrendet és a vele járó smaragdköves gyűrűt.

Vagyis egyelőre csak szóban vehették át a jutalmat az érintettek, hiszen Szilex Pagurusz szigetén se kincsek, se arannyal hímzett szalag, se a hódok legszebben munkált gyűrűi nem álltak rendelkezésre.

Tükörfarkú Kasztor bejelentette, hogy Gátvárosba visszatérve újra elfoglalja trónját, és kereken öt nap múlva hatalmas ünnepséget rendez. Ekkor fogja a most beígért kitüntetéseket is átadni.

Már csak az volt hátra, hogy a kígyókirály leányának, a bátor Szerperitiniának is köszönetét mondjanak hősiességéért. Aztán a fáradt harcosok és uralkodók nyugovóra tértek, hogy másnap újult erővel folytassák a munkát. A hódok Gátvárosba mentek, visszaállítani Kasztor király uralmát, és elfogni az álnok Ákum Vákuumot. Kopjás Kornél engedélyt kapott, hogy Kopjásvégbe hajózzon, egyrészt hogy teljesítse kormányzói feladatait, másrészt, hogy megnyugtassa az azóta is aggódva várakozó Szimathy Szaniszlót.

Szerencsére a Szélkirálynő sérülései nem voltak túl komolyak: Dolmányos papa a hódmesterek és fénylények segítségével néhány óra alatt útra késszé tette a sokat próbált vitorlást. Így az egerek is útra kelhettek, hogy Gátvárosban csatlakozzanak Kasztor királyhoz.

A kígyók és fénylények visszatértek az Északi-határra, de ígéretet tettek, hogy öt nap múlva megjelennek Gátvárosban, és részt vesznek a hatalmas tükörtavi mulatságon. Kőpáncélos Agaton is útra készülődön. Úgy tervezte, hogy a gátvárosi ünnepség után körbeutazza birodalmát, hogy minden teknőskolóniát végiglátogasson.

Bár Diadém Dodi szentül hitte, hogy a Bíborkorall Tohonyapark létezését teljes titok fedi, Agaton király hírhozói már hónapokkal korábban beszámoltak a korallzátony körül folyó furcsa mozgolódásról, Kőpáncélos Agaton már akkor eltervezte, hogy meglátogatja a Bíborkorall Tohonyaparkot, és véget vet Diadém Dodi zsarnokoskodásának. Nem is az ékszerteknős lustasága és nemtörődömsége bőszítette leginkább, hanem az, hogy a Tohonyaparkban rabszolgákkal végeztetnek minden munkát. Ennek akart nagy szigorral véget vetni Agaton király.

Hódító Hodrikot és katonáit visszaszállították Gátvárosba, majd Ákum Vákuumnál és Monília úrnővel együtt a várbörtönbe verették. Ákum Vákuum szitkozódott, és árkokat szórt mindenkire. De varázseszközei, bűvös könyvei nélkül nem sokra ment a rontással. Öklét is csak addig rázhatta, amíg hátra nem körözték a mancsát. Végül maga Hódító Hodrik fenyegette meg, hogy fejbe csapja a farkával, ha nem hagy fel végre a dühöngéssel. Ekkor a vén cickány is elcsendesedett, és magába roskadva gunnyasztott börtönében, amíg a következő király találkozón a négy uralkodó meg nem egyezett a büntetésükről.

Lux Pollux úgy vélte, hogy legegyszerűbb lenne mindhármukat megfürdetni a Fordí-tó vizében, és ezzel ötökre megjavítani őket. De Omnitudor kijelentette: a Tiltott-sziget forrásainak vizét semmiféle varázslatra nem szabad többé felhasználni. Így aztán hajóra ültették a latrokat, és elszállították egy távoli, lakatlan szigetre, ahol békésen

dolgozhattak, élhettek, de soha többé nem térhettek vissza a Hódszövetségbe.

Bojtos Benedek a kabinjában hosszasan beszélgetett Ruminivel és Balikóval. Kíváncsian tudakolta kalandjaik néhány részletét, amit eddig nem halion a beszámolókon, és személyesen is elnézést kért rémes viselkedéséért a két hajósinastól. Végül nagy bejelentést tett:

– Sokat gondolkoztam már magamban, de azt hiszem, helyes döntést hoztam. Elhatároztam, hogy Egérországba visszatérve mindkettőtöket előléptetlek. Meg is nőttetek már, és többször is bizonyítottátok, hogy igazán rátermettek vagytok. Ezért következő utunkra már nem hajósinasként, hanem matrózként viszlek magammal.

– Ez azt jelenti, uram, hogy többé nem nekünk kell felsúrolni a fedélzetet? – csillant fel Balikó szeme.

– Valahogy úgy – nevetett a kapitány. – Egérországban majd új hajósinas után nézek. De addig még rátok vár a súrolás nemes feladata.

– Azt a pár hetet már fél lábon is kibírjuk – jelentette ki boldogan Rumini, és úgy érezte, a kapitány elismerése felülmúl minden dicséretet, érdemrendet, jutalmat.

A gátvárosi mulatság után a Szélkirálynő hazafelé vette útját. Persze előtte elhajóztak Kopjásvégbe, hogy illendőképp elbúcsúzzanak Kopjás kormányzótól, Ábeltől és Szimathyéktól. A hajón általános jókedv uralkodott, egyedül Galléros Fecó és Tubák merült hallgatásba. Tubák szótlansága senkinek sem szúrt szemet, de Fecó lehajtott feje és búskomorsága arról árulkodott, hogy a máskor mindig vidám matrózfiút bánat emészti. Néhányan köré gyűltek, és egy darabig igyekeztek felvidítani. Hasztalanul.

– Ugyan már, Fecó, Majd csak elfelejted. Minden kikötőben élnek egérlányok – bölcselkedett Dundi Bandi.

Fecó olyan sötéten mérte végig Bandit, hogy a dagi tengerészlegény rögtön elhallgatott. Fecó faképnél hagyta a szánakozva bámuló társaságot, és megkereste a kapitányt.

– Kapitány úr, munkára jelentkezem – mondta csendesen.

– De hát most nem is vagy szolgálatban – hökkent meg Bojtos Benedek.

– Kérem, uram, adjon valami munkát, mert megbolondulok! – szólt Fecó kétségbeesetten.

A kapitány megértően bólintott, és megkérte a matrózfiút, hogy segítsen Dolmányos papának a korábban tönkrement árbockosár helyreállításában. Fecó szerszámokat ragadott, felkúszott az árbocra, és egész nap le se jött többé. Olyan őrhelyet tákolt a magasban, hogy Sajtos Pedro később megállapította: kényelem terén saját, paplanos ágya sem vetekedhet az új árbockosárral.

Kopjásvégen azonban olyan dolog történt, amitől Galléros Fecó hangulata gyökeresen megváltozott, Szimathy Szaniszló ugyanis hatalmas kéréssel állt a kapitány elé.

– Kedves barátom, hosszú évek óta vendégeskedem már Kopjás Kornél udvarában. A leányom gyermek volt még, mikor idetelepültünk, és lám, most már kész hölgy lett belőle. Egészen eddig nem is gondoltam rá, hogy talán hiányzik neki a hozzá hasonló fiatal egerek társasága. Most láttam csak, milyen örömmel barátkozott a hajó legénységével. Ezért úgy határoztam, hogy visszatérünk Egérországba. Szeretnélek megkérni, hogy ha akad egy szabad zug a Szélkirálynőn, hadd utazzunk haza veletek.

– Nagy öröm számomra, ha velünk tartotok – hajtotta meg magát Bojtos Benedek, és megparancsolta Galléros Fecónak, hogy készítsen elő egy kabint Szimathy Szaniszló és Johanna kisasszony számára, akik a hajó utasai lesznek.

E szavak hallatán mintha kicserélték volna Galléros Fecót. Boldogságtól sugárzó arccal tért vissza a Szélkirálynőre, hogy saját kezűleg varázsolja kényelmessé az utasoknak a kabint. Az indulást másnap reggelre tervezték. Este, amikor a kopjásvégi búcsúvacsoráról visszatért a hajóra a társaság, Fecó belekarolt Ruminibe és Balikóba, akik éppen az Ábeltől ajándékba kapott édességeket majszolták, és behívta őket a kabinjába.

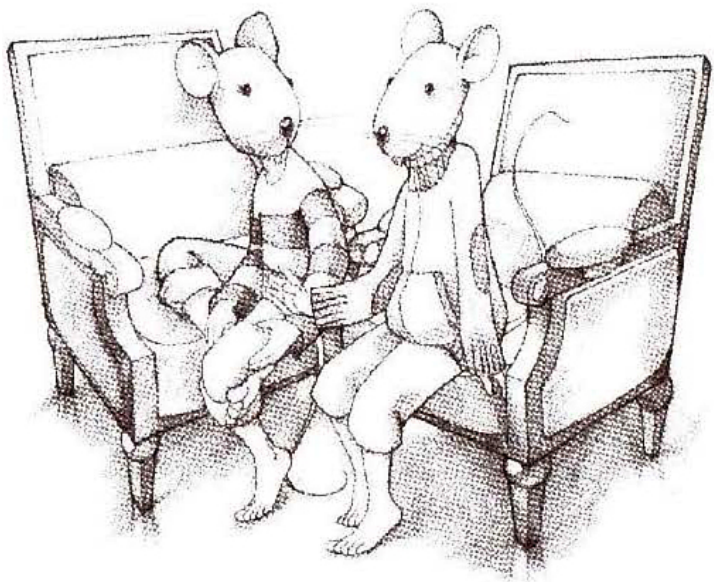

– Tudom, hogy az elmúlt napokban rengeteg köszönetét és ajándékot kaptatok mindenkitől – kezdte Fecó –, és én is megszorongattam már párszor a mancsotokat. De most mégis adnék nektek valamit, amiért a legnagyobb bajban is kitartottatok mellettem.

– Na, azért ne hatódj meg nagyon – vigyorgott Rumini. – A

legnagyobb bajok idején szívesen betörtük volna az orrodat.

– De mégsem tettétek! – mosolyodon el Fecó.

– Még szerencse – szusszant hamiskás képpel Balikó. – Képzeld, Rumi, mekkora kínban lenne most Fecó. Törött és dagadt orral biztos nem merne az új utasok körül legyeskedni holnap reggel.

Galléros Fecó egy pillanatig szúrósan nézett Balikóra, aztán elnevette magát.

– Előkeresem az ajándékot. Remélem, örülni fogtok neki.

– Ha a pókert trükkjeid gyűjteménye az, akkor biztos lehetsz benne – szögezte le Rumini.

– Semmi köze a kártyához. De trükközni talán lehet vele – kacsintott Fecó, és három kis üveget húzott elő a hátizsákjából.

– Csak nem pálinka? – hökkent meg Balikó egy pillanatra.

– Sokkal jobb annál – vigyorgott elégedetten Fecó. – Egy kis emlék a Tiltott-szigetről. Amikor visszahajóztunk Kasztor királyéit, mindhárom tavon keresztül kellett vágnunk. Én pedig szép csendesen megtöltöttem a kulacsaimat. Tessék, fogjátok. Ez a Fordí-tó, ez a Zsibbasz-tó, ez pedig a Fogvatar-tó vize. Talán egyszer még hasznát vehetitek.

– Gyanítom, hogy nem ezzel fogjuk legközelebb felmosni a fedélzetet – jelentette ki Balikó fülig érő szájjal.

Rumini ábrándozva simogatta meg a Fordí-tó vizét tartalmazó kulacsot.

– De ha így folytatja, Negró barátunk lehet, hogy kap egy pár cseppet a füle mögé ebből a flaskából.

É
NY
K
D
ÉSZAKI HATÁR
Mocsársziget
Szilex
Páguruzi
Kopjásvég
Tükörtó-sziget
Gálváros
Tiltott-sziget
Bernát testvér otthona
Bíborkorall
Tohonyapark
ARANY TENGER
A Szélkirálynő útja
Omnitudor és Balikó útja

ISBN 978 963 9757 58

© Berg Judit – Pozsonyi Pagony Kft. 2009

www.bergjudit.hu

Megjelent a Pozsonyi Pagony Kft. (1137 Budapest, Pozsonyi út 26.) kiadásában. www.pagony.hu

Szerkesztette: Deniény Eszter és Kovács Eszter
Felelős kiadó: Banyó Péter
Produkciós munkák: PrintXBudavár Zrt.
Produkciós vezető: Wunderlich Péter
Nyomás, kötés: Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt.

Rumini, a leleményes kisegér ezúttal nyugatra utazik a Szélkirálynő fedélzetén. Az Arany-tenger szigetvilágát négy nemzet lakja: hódok, kígyók, teknősök és fénylények. Eddig békében ékek egymás mellett, de az egyik nép királya aljas csellel le akarja igázni korábbi szövetségeseit.

Rumini és barátai a viszály kellős közepébe csöppennek. Hamarosan kiderül: egyetlen reményük van csak a hazajutásra: ha a hódító ellen fordulva segítenek békét hozni a Hódszövetség négy népének.

De mit kell tenni akkor, ha saját társaik is ellenséggé válnak?

Berg Judit Az Év gyerekkönyve díjas Rumini sorozatának harmadik része az előző kötetekhez hasonlóan letehetetlenül izgalmas olvasmány.

6-12 éves gyerekeknek ajánljuk.

Table of Contents

Első fejezet A vihar
Második fejezet A mocsársziget
Harmadik fejezet Az arany karkötő
Negyedik fejezet Fények a sötétben
Ötödik fejezet Kopjásvég
Hatodik fejezet Véletlen találkozások
Hetedik fejezet Érkezés Gátvárosba
Nyolcadik fejezet Hódító Hodrik
Kilencedik fejezet A fürdő
Tizedik fejezet Különös változások
Tizenegyedik fejezet Kabinfogság
Tizenkettedik fejezet Az útitárs
Tizenharmadik fejezet A kupaktanács
Tizennegyedik fejezet A hírharang
Tizenötödik fejezet Bánat és remény
Tizenhatodik fejezet Hadi előkészületek
Tizenhetedik fejezet A Bíborkorall Tohonyapark
Tizennyolcadik fejezet A szökés
Tizenkilencedik fejezet A buborékúszó
Huszadik fejezet A remete
Huszonegyedik fejezet A Tiltott-sziget
Huszonkettedik fejezet Két pofon
Huszonharmadik fejezet A Viharmadár és a Szélkirálynő
Huszonnegyedik fejezet A csata
Huszonötödik fejezet A négy király